

ΘΗΝΑΙΟΣ

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

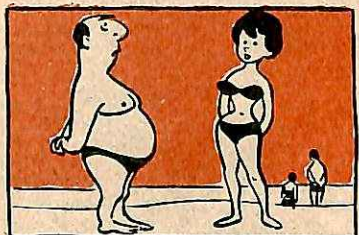
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδρυτής: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Δραγασσανίου 4—Τηλ. 36.781—Δρχ. 4

ΔΥΟΜΙΣΗ μετά τη μεσημέρι, στην πλαζ της Βουλιαγμένης, Εύξεινης, ούτοχρους, προκλήτικη και εξαιρετικώς κεφαλή δεσποινίς, είναι με τη υπικινί, τις μέ... άμοιροί συντροφιά. Κι' έτσι μάχεται για δεύτερη φορά, όταν το σοκολατένιο κρώμα του προσώπου της γίνεται ελαφρώς... άκρο.

— Άχ, λέει στην πασαά της. Ο προσιτάμενός μου.

— Άλ, και:

— Τηλεφώνησα το πρωί ότι ήμουν άρρωστη και άθμενα από κορεδάτι.

Και επεχείρησε μὲν νά... έξαφανισθώ, αλλά πολύ άδύνα. Ο κ. προσιτάμενός, με το μανιάν του κι' αυτός, την είχε ιδώ.

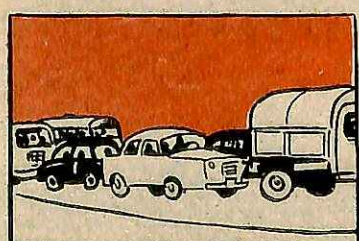
— Δεσποινίς, έδώ... ούκουρείτε: Νά σάς έξηνήσω, κύριε διευθυντά, προσπαθεί έκείνη να δι-κασιολογήσώ. Έχω άρπάξει ένα νερό, κορολόνημα. Κι' έγω πα-ραπονήσει ότι το κορολόνημα, το καλοκαίρι, μου περνάει μ' ένα υπάνιο στη θάλασσα. Το έξωτερι-κό κρού πο έρχεται από το νε-ρό, έξουδετερώνει το έσωτερό. Μου το έχει έξηνήσει και ο νια-τρος!

— Μάλιστα, πολύ έπιπονητική ή θεωρία, άπάντησε ο κ. διευθυ-ντής, με όλη του τη σοβαρότητα. Λοιπόν, έλάτε το πρωί στο νο-σείο για μιά... ψυχολογία. Αυ-τή θα σάς άκούσει περισσότε-ρα...

ΕΙΝΑΙ άπιστευτο το τί γίνεται στις δημοσιεύσεις όδους της ύ-παθρου, από το Σαββάτο άπό-νευμα, έως τα μεσάνυχτα της Κυ-ριακής. Και ίδως στην όδον θη-νών — Κορινθίων. Οι άπελκτικές σειρές των αυτοκινήτων, παρουν-σάκουν το φανάριον... Λιπανάει. Το ένα πίσω από το άλλο, σιγά... σιγά και με θύμα... ση-μειωτών. Τα τέσσερα πόντα των Ι.Χ., λεωφορεία, πούλμαν, φορτι-νά, άνωφερτηνά και παντός εί-δους προκοφάρα, έγκαταλείπουν την πρωτεύουσα και παίρνουν... άμπάριζα νιά έξω. Και κάποιος 'Αθηναίος, είνε χαρακτηριστι-κός:

— 'Η όδός Σταδίου, μεταφέρε-

ται στην όδον 'Αθηνών — Κοριν-θίου. Πολύ όρθή ή παρατήρησις. 'Η προτεινόμενη την Κυριακή άδεί-α, έπί το άυτό αυτοκίνητο. Και όποιος έπιθυμεί νά χαρή την άσκη-τις υπαίθρου, μπορεί νά την θοή στην όδον... Σταδίου.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Παρακολουθήστε από το σημερινό πανηγυρικό τεύχος του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» (σελ. 15) το άραιότερο, το πιο πονεμένο αι-σθηματικό μυθιστόρημα της άλεκτικής συγγραφείας

ΙΩΑΝΝΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ—ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

“Η ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΝΕΡΑΪΔΑ”

Μιά γοητευτική κοπέλλα, ή Ναυσικά Δειλινού, που έξ αίτίας της έκπληκτικής όμορφιάς της τη φαναζουν όλοι Νεραΐδα, εί-ναι πλούσια, χαϊδεμένη και ζή σ' ένα χιμαιρικό κόσμιο, περι-μένοντας τη μεγάλη άγάπη. Κάποιος άγνωστος, που τη σώζει μιά ήμερα, καθώς κινδύνευε να πνιγί με το κότερό της, γίνε-ται ο ίδανικός άντρας της ζωής της. Μά ή Νεραΐδα, που νομί-ζει, ότι με την άγάπη της έξυλνε από τους ύπολογισμούς και τις μικρότητες του περιβάλλοντός της, βρίσκειται έαφνικά τυ-λιγμένη σ' ένα θανατερό ίστω άράχνης κι' όλο βυθίζεται στην καταστροφή και στην άπόγνωση. 'Η Νεραΐδα όπότσο πιστεύει άκόμη στη δύναμη της άγάπης, μά ο άντρας, που γι' αυτόν έκανε τις μεγαλύτερες θυσίες, την πλανάει σκληρά στην καρ-διά... 'Η ζωή της τώρα είναι μιά άπεριγράπτη τραγωδία! 'Η μόνη της σωτηρία είναι ή άληθινή άγάπη. Άλλά θάρρη, άρα-γε, καμιά ήμερα, για νά της φέρι έλτυχία;

Τη συναρπαστική ιστορική σειρά (σελ. 22) του έκλεκτού συνεργάτου μας

Α. ΑΣΤΕΡΙΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΕΙΔΥΛΛΙΑ ΤΟΥ ΠΑΛΙΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

Πρόκειται για τα πιο όμορφα, τα πιο ρομαντικά, όλλά και τα πιο δραματικά είδυλλία του παλιού καιρού, όταν ο έρωτας ήταν άκόμη «παγορευμένος καρπός» στην 'Ελλάδα. Άρχοντο-πούλες, που έχασαν την τιμή τους κι' ατόκωτησαν. Κυρίες του 'καλού κόσμου», που παρασύρθηκαν από το αίσθημά τους κι' έγκατέλειψαν τη συζυγική τους έστια. Χωριστούλες, που άγαπήθηκαν από βαυβυλωνίους έζους και τους άκολούθησαν μακριά από τον τόπο τους. Φλογεροί έρωτες, όλλά φτερουγι-σμάς της καρδιάς, άπαγωγές, έκδικήσεις και προδοσίες, διαν-θίζουν την καινούργια αυτή σειρά, που θα ικανοποιήσουν και τους πιο δύσκολους.

Το συγκλονιστικό μυθιστόρημα μυστηρίου, φρίκης και τρέ-μου (σελ. 27).

ΛΕΟΠΟΛΤ ΣΤΑΠΛΙ

“Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΟ ΞΥΛΙΝΟ ΧΕΡΙ...”

Μέσα στη βραχίλιανή ζούγκλα, ένας 'Ισπανός 'Ιθαλγός, έ-πειτα από μιά μεγάλη έρωτική άπογοήτευσι, σκοτώνει άλύπη-τα τον αντίπαλό του κι' όπως ο όθνος και το μίσος πλημμυ-ρίζουν την ψυχή του, κλέβει τις πιο όμορφες κοπέλλες και τις δένει στα δέντρα, για νά χρησιμοποιήσουν στα δόλωμα στις τί-γρεις, που κυνηγάει. Οι σπαρτακτικές όμως κορυφές των θυσί-ων του γίνονται ο έφιαλτής του και τον συνοδεύουν βασανι-στικά, ήμερα και νύχτα. 'Αλλά ή έκδίκησι, άδυσώπητη και τρο-μερή σαν τη Μαΐρα και που την ένασκάνει ή 'Κυρία με το ξυ-λινό χέρι», τον κυνηγάει βήμα προς βήμα, όπότσο τον βρί-σκει, τέλος, σ' ένα στοιχειώμενο πύργο στη Γαλλία, όπου έχει καταφύγει με τη νεορή σύζυγό του. Έκεί, μέσα σε μιά άτιμώ-σπαιρα άλλοφροσύνης και ζόφου οι ζωντανοί βρίσκονται σ' ά-διάκοπη πόλη με τους 'Ιστικούς των νεκρών και νοιάθουν, την τρέλλα και το θάνατο νά φτερουγίζουν παντού, άναζητώντας καινούργια θύματα...

Και την έξαιρετικό ένδιαφέροντος σειρά (σελ. 14) συγ-χρονισμένης έρωτικής ψυχολογίας, που πρέπει νά παρακολου-θήσουν όλες οι γυναίκες.

ΕΙΣΑΣΤΕ ΕΚΕΙΝΗ ΠΟΥ ΑΡΕΣΕΙ ΣΤΟΥΣ ΑΝΤΡΕΣ

Στά ψυχολογικά και κατατοπιστικά άρθρα αυτής της σει-ράς, κάθε νέα θα βρή τον εαυτό της τους πόθους, τις προσδο-κίες, τις τάσεις της, και θα μπορέσει γνωρίζοντας τί έπιδιώ-κει, νά προσανατολίσει τα βήματά της στο μεγάλο σκοπό της, που είναι ή κατάρτησι του άντρα. Μερικά από τα άρθρα αυτής της σειράς: * Ο άντρας σάς βλέπει, όπως θέλετε νά σας βλέπουν; * Ο τύπος σας κι' ή άληθινή προσωπικότητάς σας. * Ο παροδισμός κι' ή κόλασις του έρωτα. * 'Η μυγανάλισι έξηγεί τις έρωτικές άναζητήσεις. * Οι σκέψεις του έρωτα. * Ποιά είναι τα προσόντα σας; * 'Η φυσική όμορφοιά κι' ή ψυχική έλξι κλπ. κλπ.

“Ήταν άδύνατο νά ζήσουν ο ένας χωρίς τον άλλο...”

τους γεμίζει την ψυχή. Οι γυναίκες που μετρούν τα πεύδωμά, οι κοπέλλες των μπάρ, που προσφέρονται χωρίς διατυπώσεις.

“Υστερα πάλι ο χορός των κυμάτων, ή άνια, οι κίνδυνοι, οι όμύχλες, οι όρανοι που δεν έξ-ε-ρουν νά γελούν, οι θάλασσες, που δέ γαληνεύουν.

Πολλοί άνάμεσα στους ναυτικούς μας, που έ-χουν σηματούσει οικογένειες, περνούν τις μέρες τους με τη σκέψι σ' αυτές, με το όνειρο νά γε-ρύνουν κοντά τους, νά πάρουν στα χέρια τα νη-πια, που δέ γνώρισαν τον πατέρα τους, νά νοιώ-σουν τη ζεστασιά του συζυγικού κοιτώνα.

“Άγαμοι οι άλλοι, σέ κάποια κοπέλλα της πα-τρικής γής έχουν τοποθετήσει το ίδανικό τους. Νά ένωθούν μαζί της, νά την κάνουν γυναίκα τους. ‘Υπάρχει όχι τόσο άπλη. Πάνω σ' αυτό μάς γράφουν δυό νέοι ναυτικοί μας. Εύκολο σχε-τικά, όταν είσαι στεριανός, νά καλλιεργής σχέ-σεις, ν' άναπτύξεις είδυλλία νά καλής σέ γάμο.

“'Η θάλασσα δέν προσφέρει τέτοιες εύκαιρίες. Άλλά — παραπονιούνται οι έπιστολογράφοι — κι' όταν ή εύκαιρία παρουσιασθή — όταν υπάρχει κανένα έφθικό αίσθημα, είναι τόσες οι έπιφο-λάσεις, τόσες οι αντίδρασεις... Δυστακτικές οι κοπέλλες, άρνητικές οι οικογένειες. «Ναυτικό θα πάρης». Το σταθερό έπιχείρημα.

Καπν χειρότερο: Μιά τάσι για δυσφήμησι. Μάς γράφει πάντα σ' αυτό και ταχυορμεί από τη Νέα Υόρκη την έπιστολή του ο κ. Πάτρο-κλος Χατζηθανασίου. Δέν κρύβεται πίσω από την άνωμυμία. Νέος, φαντάζομαι, άνθρωπος με άριμη σκέψι και με την ικανότητα ν' άποδίδη παραστατικά δσα σκέπτεται.

“Είμεθα — γράφει — το άλφα της έθνικής μας οικονομίας, άπολαβόναυμε πολλά ύλικά ά-γαθά στερούμαστε όμως το σπουδαιότερο: την οικογενειακή θαλπωρή.

Οικογένειες συντηρούν με τα έμβάσματά τους, άδελφές παντρεύουν, άδελφούς σπουδάζουν, γονείς γηροκομούν. Οι ίδιοι όμως είναι έξω από τη θερμότητα της οικογενείας. “Αν δέ θέλουν νά παντρευτούν, τότε αρχίζουν οι αντίρρήσεις. “Είως — λένε στην κοπέλλα, που θέλεις νά πά-ρης — πώς άγάπησες ναυτικό, που σέ κάθε λι-μάνι έχει οικογένεια, λείπει τον περισσότερο καιρό, για νά μη ζανταγυρίσει, άν τον έξολογίσει καμιά άλλη.”

Δέν άρνείται ο έπιστολογράφος, ότι υπάρχουν άνάμεσα στους ναυτικούς έκείνοι, που ‘αυτε-’ από μιά τρικυμία της ψυχής ή της θάλασσας, άναζητούν στα λιμάνια τη συντροφιά μιάς πρό-χειρης πεταλούδας για τις μερικές άρες. . . . Εί-ναι όμως, άραγε, τόσο φοβερό αυτό έμπρός στη ζωή που κάνουν πολλοί από τους στεριανούς συ-ζύγους; “Αντρες με διπλή ζωή, με σταθερούς συνδέσμους, με γκαρσονιέρες, χωρίς δέ αυτοί νά-χουν το έλαφρυτικό, ότι ζούνε μακριά από τις γυναίκες τους. Γιατί νά πέφτη στους ναυτικούς

Δυό, βλέπετε, τα δραματικά στοιχεία: το ένα ο άτυχος γάμος, το άλλο ή διαφορά ήλικίας στον παράνομο σύνδεσμο. “Αν με ρωτήσετε ποιά από τα δυό είναι το χειρότερο, θ' άπαντησώ άδισταχτα: το δεύτερο. Για τον κακό γάμο ύ-πάρχει φάρμακο, ή διάλυσις. Τη διαφορά όμως της ήλικίας ποιάς θα την καλύψι; Διαφορά που δη-μιουργεί πάντα συμπλέγματα στη γυναίκα. Δέν είναι τόσο ή διπλή ζωή της, που ένοχλεί τη-κυρία, που μάς γράφει. Το ζήτημα της ήλικίας φαίνεται νά τη βασανίζει βάραιη για την ά-γάπη του. “Έχει τόσο σαφείς ή βεβαιότητες, ότι είναι έστρεβλωμένος μαζί της... “'Η βεβαιότητα όμως αυτή δέν την ικανοποιεί.

Με το άγχος της έπομένης ζούν οι γυναίκες που βρίσκονται σέ νόμιμη ή παράνομη ένωσι με νεώτερος απ' αυτές άντρες. Δέ μιλούμε γά διαφορές ένός, δυό, τριών έτών... Δάδεκα χρό-νια κάτι είναι. “Όσο δέ περνά ο καιρός, χειρο-τερεύει το κακό. “Ένθαρυντικός σήμερα ο κα-θρέφτης, που συμβολεύθηκε ή άριμη γυναίκα με το νέο άντρα. Ποιάς όμως μπορεί νά τη βε-βαιώσει, ότι έπίσης ένθαρυντικός θα είναι και αύριο; Μή τρώο σημειώνει τις ρυτίδες, τις πτυ-χώσεις, τις πλαδαρότητες, τα ίχνη κοπώσεως στο μέτωπο, στο δέσμα, στην έκφρασι, στους κινήους των ματιών. “Έπειγοντα μέτρα για την άποκατάστασι της φθοράς. “'Ινστιτούτα καλλο-νής, κρέμες, πούδρες. “Ως πότε; “Έρχεται άρα που ο νέος άντρας που θα βρή κουρασμένα τα κάλλη της.

Και τότε ένα από τα τρία θα συμβή: “'Η θα την εγκαταλείψι με σκαϊότητα, ή θα μείνη κοντά της από όικτο, ή θα κάνει κι' αυτός τη διπλή ζωή του. Είναι δέ το ένα χειρότερο από το άλλο.

“'Ισως νά υπάρχουν περιπτώσεις, που ο νέος μένει σταθερός στον έρωτά του προς την όχι νέα γυναίκα. Τί ωφέλει; Με άγωνία αυτή θα περνά τις ήμέρες της. Πικρό το έρωτικό ψωμί της. “Έντονα το συμπλέγμα της μειονεκτικότη-τας. Το συναισθημα δέ αυτό την κάνει ευσάρε-στη, άνικανοποίητη, μεμφιμορή, νοσηρά (ζηλά-ρα γαμήτι κακότητα και άπάντη των νεώτε-ρων απ' αυτήν. Συνέπειες της διαφοράς.

Δέν ξέρουμε πώς ακριβώς αισθάνεται ή κυρία που μάς γράφει. Το γεγονός όμως, ότι ή δια-φορά της ήλικίας και όχι το έμπόδιο του γάμου άποτελεί το κύριο θέμα της, μαρτυρεί πόσο ή άπιστοσύ της είναι καταθλιπτική.

Σκληρή ή πραγματικότητα. “Αλλά και ή συ-γκάμψι της πραγματικότητας δέ ήταν άπάτη.

“Απέρисκεψίες, που γίνονται πηγή μαρτυρίου. Είναι το περιεχόμενο της τρίτης έπιστολής. Εί-κοσι χρονών παιδί, άγάπησε μιά άμήλικη του. Δέν ήταν άσπληρον ήθων το κορίτσι. Άλλοι, πριν από το σημερινό νέο, προλόγισαν τον έρωτικό δρόμο της. Παρέδωκε ο νέος το παρόν. “'Υ-στερα από δέκα μηνών σύνδεσμο, πληροφορήθηκε, ότι έπράκειτο νά γίνη πατέρας. “Ήταν, άραγε, δικό του; το παιδί; “'Ιδού ή πρώτη του άμφι-βολία.

Δεύτερο θέμα ή στάσι των δικών της, που ά-πειλούσαν νά τον σκοτώσουν άν δέ νομιμοποιή-σε τις σχέσεις του μαζί της. Τρίτο πρόβλημα ή κατηγορηματική άρνησι του πατέρα του νά δώσει τη συγκατάθεσι του γιά γάμο. Χωρίς δέ την πατρική συγκατάθεσι, τίποτα δέ μπορούσε νά γίνη.

“Ότσο, πήρε την άπόφασι και παντρεύτηκε. Γάμος και φτώχεια. “Ένα παιδί ήθε έπί τη ζωή. “Αδύνατος πάντα ο πατέρας. “'Η μητέρα, με την άδυναμία από γυίο της, προσπαδούσε, όσο της ήταν δυνατό, νά βοηθήσι. “'Η συζυγική κά-λασι. “Αν, τουλάχιστον, κάτω από την οικο-γενειακή στέγη υπήρχε άγάπη, άν υπήρχε κατα-νόησι. “Έκείνο που υπήρξε, είναι ή βρωμία. Εύκο-λη στις προσφορές της ή νεορή γυναίκα. “'Η πρώτη και μόνη γυναίκα για πόν άντρα της έ-κείνη. “Ένας από τους πολλούς για τη γυναίκα του έκείνος. Συνέχεια της έρωτικής δραστηρι-ότητάς της κι' ύστερα απ' το γάμο. Τού τάδεγαν και δέν τά πίστευε: τ' άπέδιδε σέ συγκοφαντές.

“'Ηθε όμως ή στιγμή, που την έπιασε σκα-στή, “Ετότε έφυγα από κοντά της και γονατι-στός ζήτησα συγγνώμη από τον πατέρα μου. “'Επιστροφή του σώματός στο σπίτι του. Τό άλλο στίγι όμως έξακολουθεί νά τον καταδιώκει. “'Η σύζυγος, που τον πρόδωσε, δέν του δίνει δια-ζύγιο. Μάρτυρες άυτόπτες της μοιχείας της δέν υπάρχουν. Χρειάζεται ή συγκατάθεσι της δέν για νά λυθή ο γάμος. “Οχι γά χρόνια πέρασαν και δέ δίνει τη συγκατάθεσι της. . . . “Οχι γά χρόνια αυτή ή γυναίκα με κρατά δεσμευμένη. “'Εγιναι ναυτικός. Δέν υπάρχει κανένας νόμος νά με άπαλλάξω. Πρέπει νά τη σκοτώσω για νά έλευθερωθώ απ' αυτήν.”

Τού φαίνουν τα καλύτερα χρόνια. Δεύτερο γά-μο, χωρίς διάλυσι του πρώτου, δέ μπορεί νά έ-ξη. Οι δυσκολίες στην έκδοσι διαζυγίου τον έ-ξωδούν προς τις παράνομους σχέσεις. Στην ήλική τάξι καλεί ή ‘Εκκλησία και ή Πολιτεία. “'Η στά-σι όμως και των δυό σέ άρισμένες περιπτώσεις οδηγούν στην ήλική άταξία. “Όπως οι γάμοι, που μένουν άδύνατοι, ενώ παρουσιάζουν σημεία προ-χωρημένης σήψεως. “Ένα από τα μεγάλα κοινωνι-κά προβλήματά μας.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Θαλασσινά και στεριανά

ΠΟΛΛΕΣ οι έπιστολές, που περιμένουν άπάν-τησι. Περιορισμένος ο χώρος που διαθέτου-με, δέν έπιτρέπει ν' άναπτύξουμε παρά μόνο ένα θέμα την έβδομάδα. Είναι, όμως, όπως κα-ταλαβαίνετε, πολύ περισσότερα τα γράμματα. “Αν δοκιμάζαμε σήμερα νά περιλάβουμε στην ίδια σελίδα περισσότερα από το ένα θέμα...

Πρώτα-πρώτα τους ναυτικούς μας. Ναυτικός λαός είμαστε. Στη θάλασσα ένα μέρος του πλη-θυσμού μας δουλεύει για το ψωμί του. Και δέν τας έδειχνουν όλοι στο Σαρανικό, για νά φύγουν το πρωί και νά έπιστρέψουν τά βράδια στα σπί-τια τους. Ταξίδια υπερινάντια. “Αλμυρίζουν ά-κεανούς και πέλαγη. Δυό και τρία χρόνια ά-πουσιάζουν από τον τόπο, από τα νησιά, από τις οικογένειές τους. “Έρχονται για κανένα μή-να, και πάλι άναχωρούν. “Ένα είδος μεταναστών κι' αυτοί, που διαφέρουν από τους άλλους κατά τοτό: ότι ή μεταναστεύσι τους γίνεται στο ύ-γρο στοιχείο.

“Επί έβδομάδες και μήνες συντροφιά τους το κύμα, ψαχαγωγία τους οι κυκλάδες. Ζωή άσκη-τική στην τραχύτητα της. “Ο μόχθος στη μο-ναστιά. Κομμάτια ποικιλία όταν τα καράβια εί-ναι φορτηγά. Οι λίγοι άνθρωποι, που άποτελούν το πλήρωμα, είναι ο κόσμος τους. Σέ τεράστιες άποστάσεις από την πατρίδα, ούτε τη φωνή του ραδιοφώνου της άκούει.

Μήνες κάνουν ν' άράζουν σέ λιμάνι, για νά-δρουν κανένα γράμμα από δικούς τους. Οι χα-ρές των λιμανιών τους περιμένουν εκεί. Τόσο πράχειρες, τόσο άσημαντες... Τίποτα που νά

το βάρος της δυσφημίσσεως; Πόσοι γάμοι στε-ριανών, που δέν ευδοκίμουν... Πόσα διαζύγια, λόγω άσυμφωνίας, πόσες μοιχείες, πόσα ψενικά τρίγωνα... “Οι έφημερίδες γράφουν καθημερινές για άντρες που έυλοκοπούν τις γυναίκες τους. Άλλοι που τις άμεινολογούν... Άλλοι που βα-σανίζουν τα παιδιά τους... Και οι μένους κι' χαρτοπαίχτες... Μήπως αυτοί όλοι είναι ναυ-τικοί; Πριν λοιπόν λιθοβολήσουν με πυρνώδεις λέξεις τους ναυτικούς, πρέπει με την ίδια πέ-τρα νά χτυπήσουν το δικό τους κεφάλι... .

“Υπάρχει κανείς, που δέ θα συμφωνήσι και δέ θα προσυπογράψη την έπιστολή του ναυτικού;

“'Η διαφορά τ' ήλικίας στη δεύτερη έπιστο-λή. Δέν είναι δέ ο άντρας μεγαλύτερος από τη γυναίκα. Συνθισμένη ή περίπτωση αυτή, όπου ο σύζυγος βρίσκεται σέ άπόσταση τριάντα, σα-ράντα, πενήντα κάποτε έτών από τη γυναίκα του. Πολλές φορές, έχουμε γράψει πάντα σ' αυτό το θέμα. Στη σημερινή περίπτωσι, ή διαφορά είναι είς βάρος της γυναίκας. Σαραντά έτών έκείνη, είκοσιόκτώ έκείνος. Σφοδρός ο έρωτας, που τους ένωει. “Αγάπη άμοιβαία. “Αδύνατο νά ζήσουν ο ένας χωρίς τον άλλο.

“'Η ήλικία δέν είναι το μόνο έμπόδιο στην άνά-πτυξι του συνδέσμου των. Είναι και ο γάμος της κυρίας. Δέκα χρόνια παντρεμένη. Γάμος ά-ποτυχημένος. Ψυχρός ο σχέσεις με τον άντρα της. Καμιά ψυχική έπαφή μαζί του. “'Η μόνο-σι αυτή η μ' έφερε στο σημείο νά συνδεθώ έρω-τικά... .

Ο ΤΡΕΛΛΟΚΑΛΟΓΕΡΟΣ ΑΝΤΖΕ- ΛΙΚΟ ΠΟΥ ΤΟΡΠΙΛΛΙΣΕ ΤΗΝ

«ΕΛΛΗ»..

Μεταξύ Ιστορίας και Θρύλου

Η ΓΡΑΠΤΗ Ιστορία είναι η στεγνή ουσία των αρχείων. Κάποτε, όμως τα αρχεία, από αθέλητη παράλειψη ή σκόπιμη πρόθεση των ισχυρών της ημέρας δέ λένε άλλη την αλήθεια. Τότε έρχονται οι θρύλοι. Αυτοί γεμίζουν το κενό των αρχείων, λένε ίσως υπερβολικά την παράλειψή τους, αλλά όμορφαίνουν τη στεγνή ουσία της γραπτής Ιστορίας. Γίνονται, καθώς ψιθυρίζονται από στόμα σε στόμα, στο πέρασμα του χρόνου, ή ζωντανή φωνή της Ιστορίας.

Τέτοια πρέπει να είναι και η Ιστορία-θρύλος του 'Αντζελίκο Μοντεβέκι. Πιθανόν γλυκέρη για τους απλούς, καλούς χριστιανούς, πικρή και «εξεταστέα» για τους άλλους.

Την άκουσα εδώ και λίγα χρόνια. Δέκα χρόνια και μερικές έβδομαδες, ύστερα από το άνιερρο περιστατικό της 15ης Αύγουστου του 1940, όταν η τορπιλλή του μουσολινικού υποβρυχίου έσχιζε το βαθύ ατλάς του λιμανιού της Τήνου και καθώς ο λαός των χριστιανών υμνούσε, θυμιάτιζε, ικέτευε τη Μεγαλόχαρη Παναγία εικόνα του, κοιμάτιζε και βύιζε το αντιτορπιλικό μας «Ελλη». Τότε παραλίεσαι και βουκά οχολόγησαν από συντριμμία και καπνούς.

Τότε και η εικόνα-Παναγία μεγαλόχαρη τραντάχτηκε, άστραποδόλησε μέσα στα χρυσάφια της και τα άσπρη της, έριξε φωτιές μακρινές μέσα στο βαθύ ατλάς που ο δολοφόνος κρυόταν, γλιστρούσε κι' έφυγε.

Απ' αυτή τη φοβερή στιγμή-άνταρα έχει άρχεισει η Ιστορία-θρύλος του 'Αντζελίκο Μοντεβέκι.

Την άκουσα στην ολοκλήρωσή της, εδώ και λίγα χρόνια, καθώς είπα, στο Πόρτο Γκρέκο, ένα μικρό λιμανάκι στην άπειρωτή γραφική άκρη του λιμανιού του κόλπου της Νάπολης.

Είναι ένας μικρούτσικος μυγός το Πόρτο Γκρέκο, στο πελώριο θαλάσσιο ναπολιτάνικο πέταλο. Έχει μία μικρούλα μαρμαρίνη Παναγία με πολλά λουλούδια στα πόδια της κάθε μέρα. Ψαράδες και ναυτικοί της πάνε τα λουλούδια, άναβουν κεράκια, ρίχνουν τόν δολό τους σε ένα διπλοκλειδαμένο κουτί και γονατίζουν και δέονται.

Υστερα, λίγο πιά από την Παναγίτσα των θαλασσιών — τη Μαντόνα Μαρινέρα — πάνε στα μισοφωτισμένα κέντρα κι' άκούνε τους Ναπολιτάνους τροβαδούρους, που τραγουδάνε με κιθάρες και μαντολίνα ψαλμούς και ταραντέλλες.

Το Πόρτο Γκρέκο, όπως και όλη η Τέρα Γκρέκο, μία περιοχή, που αρχίζει από τα ριζά του σινεφωτισμένου Βερούδιου και φτάνει ως τη Νάπολη, κατοικείται από παλιούς Σισιλίανους. Έχουν έκκλησούλες στο βυζαντινό σχήμα, είναι άρθεροοι, διαβάουν τα Ευαγγέλια σε παρεμφερή ελληνική, δεν άνηκουν όμως στα ελληνικά Πατριαρχεία, αλλά στο Βατικανό και τόν Παπα. Φτιάχνουν και τρώνε μαν-

τολάτο, τραγουδάνε, βλαστημάνε φραγκοχιώτικα.

Ρώτησα πολλούς και πολλές:

- Έλληνας;
- Νό! Γκρέκο.
- Ιταλιάνο;
- Νό! Γκρέκο!

Κάι... κάθου τρέχα γύρευε ποιοί είναι και τί νάναι, ποδθε κρατάει ή σκούφια τους, αν είναι «όμαίμονες» εξιταλισθέντες ή 'Ιταλοί πρό αίωνων εξελληνισθέντες.

Σ' αυτό τον παράδοξο κόσμο, στο Πόρτο Γκρέκο, με τη Μαντόνα Μαρινέρα, φωτοπερίχτη από τ' άστέρια και το φεγγάρι και τους τροβαδούρους, στην ταραντέλλα να ούρλιάζουν (χόρευαν σ' αυτή ένας δικός μας ύπουργός κι' ένας Άθηνάιος εύθυμογράφος, εκείνο τὸ βράδυ), ήθε ή κοπέλλα, που πούλαγε λουλούδια, να μου πη τὸ θρύλο-Ιστορία.

Ο 'Αντζελίκο Μοντεβέκι ήταν άνθιποπλοίαρχος, επί κεφαλής της όμοχειρίας του δεύτερου τορπιλλο-δλητικού σάληνα του υποβρυχίου, που παραμόνευε στο βαθύ ατλάς του κόλπου της Τήνου, στις 15 Αύγουστου του 1940.

Η όμοχειρία του α' τορπιλλο-δλητικού σάληνα είχε άποτύχει στην προσπάθεια της δολοφονίας. Κάτι ξεφλόγισε στον έπικρουστήρα, στη σχάρα της τορπιλλας, βγήκαν α-φροί και νερά, μά ή τορπιλλα δεν έφυγε.

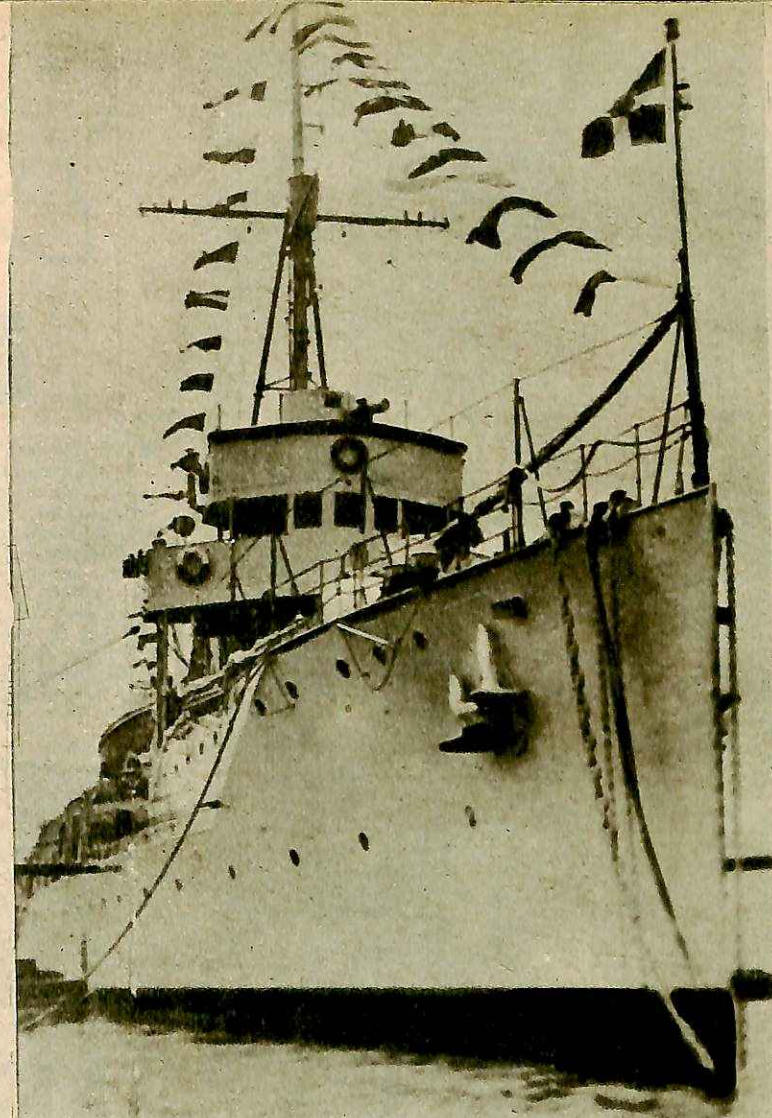
Ο κυβερνήτης του υποβρυχίου φοβήθηκε. Μπορεί, γιατί είδε από τὸ περισκόπιο του κόσμο πολύ συναγμένο ν' άνεβαίνει με τα κεριά του και τα θυμιάτα του προς τὸ ναὸ της Μεγαλόχαρης, μπορεί γιατί ή επαραμείνασσ τορπιλλη ροχθούσε και άφριζε στη σχάρα της. Είπε να κάνει όπισθεν αλτοαχώς, να βγη στην έπιφάνεια και ν' άπορούση στο πέλαγος τὸ φορτίο του θανάτου.

Αλλά ο Μοντεβέκι επέμεινε. Ήταν φανατικός του Ντούτσε Μουσολίνι. Έβαλε τις φωνές, πήρε την όμοχειρία του, ξεβίδασε τὸς άμους της σχάρας τὸ β' τορπιλλο-δλητικού σάληνα και... σούμπιτ-όρτσα, τὸ υποβρύχιο τραντάχθηκε και ή τορπιλλη του θανάτου έφυγε. Έκοψε την «Ελλη» στα δύο κι' ήρθε και καμπατισάστηκε στα βράχια τὸ λιμανιού.

Τότε ήρθαν οι λάμψεις, οι μακρινές άστραποδόλες από την εικόνα-Παναγία της Μεγαλόχαρης, μέσα στο υποβρύχιο. Τότε ο 'Αντζελίκο έπεσε κάτω θαμπωμένος κι' όταν τὸ υποβρύχιο ξεμάκρυνε, βγήκε στην έπιφάνεια, και ή χαλασμένη τορπιλλα-ρίχτηκε στη βαθεία θάλασσα, χτυπούσε με τα χέρια τὸ στήθος κι' έτριβε τα μάτια του. Τί να είχε ο 'Αντζελίκο; Ήταν μισόστραβος και παραληρούσε.

— Σάκ περαστικό! γνωμοδότησε ο γιατρός τὸ υποβρυχίου. 'Από τη λάμψη και τὸν τρανταγμό της τορπιλλας...

— Άλλά τὸ σάκ δεν πέρασε από τὸν 'Αντζελίκο. Τὸν άποστράτευσαν και γύριζε μισόστρελλος στη

Η θουλική «Ελλη», που τορπιλλήθηκε από τον φασιστή 'Αντζέλο Μοντεβέκι στο λιμάνι της Τήνου τὴν 15η 'Οκτωβρίου του 1940

Χαζέρτα, την πατρίδα του. Κι' άποτρελλάθηκε, άποσποδώνθηκε, ά-ταν ή γυναίκα του, μία μελαχροινή Ναπολιτάνη, τὸν άφησε. Ένας Γερμανός άρχισ την ξεμάλισε και την έφερε στη Νάπολη και εκεί την παράτησε. Αύτην, άλλοι λένε, ήθε άναγκάωντας με τη μητέρα του, ή ήθε για τη Μαντόνα Μαρινέρα. Λένε οι περισσότεροί. Εκεί τὸν είδαν γονατιστό, μπρος στο άσπρο της αγαλμα τὸ λουλουδοφο-τωμένο, να γονατίζει, να χτυπά τὸ στήθος του και να κλαίη.

— Ω, Ντόνα μιά. Μαντόνα μαρινέρα! Ω! Ω!

Και τὸν είδαν να πέφτει λιπόθυ-

μος κι' όταν σηκώθηκε, να κυττά-ζη άφρονος πέρα προς τὸ πέλαγος. Τώρα ο 'Αντζελίκο Μοντεβέκι είναι σ' ένα ψυχιατρείο, που τὸ συντηρούν κληρικοί κι' όπου όλοι τους έκει μέσα είναι καλόγηροι. Ράσο φο-ράει κι' ο 'Αντζελίκο.

Κι' ή Μαντόνα Μαρινέρα, θέλουν να πὸν, αν είχε κανείς μάτια θεϊκά, τὰ έβλεπε πὸς είναι μακριά, αλλά καταναγκά από την Παναγία εικόνα της Μεγαλόχαρης!

Τὸ γαλάζιο κύμα πηγαίνει αερο-στεφανωμένο από την Τήνο στη Νάπολη κι' από τη Νάπολη στην Τήνο...

Ε. ΘΩΜΟΠΟΥΛΟΣ

Τὸ πανηγύρι της Ρόδου

Οι «Μπενιάτσες» και ο χορὸς της Σούστας

ΑΙΝ σε πολλά μέρη υπάρχει και εικόνα της Παναγίας σε διάφορα ελληνικά νησιά ο λαός δίνει ιδιαίτερη σημασία στη γιορτή του Δεκαπενταύγουστου. Ένα από τὰ όμορφα πανηγύρια που γίνονται επ' ευκαιρία της Κοιμήσεως της Θεοτόκου ή της Παναγίας της Καθολικής είναι και της Ρόδου.

Ο ναός της Καθολικής, όπως λέγεται συνήθως, βρίσκεται στο χωριό Κρεμαστής, που άπέχει από την πρωτεύουσα δύο ώρες περίπου.

Τὸ πανηγύρι αυτό αρχίζει από τις 15 Αύγουστου και τελειώνει στις 23 τὸν ίδιου μηνός. Από τὰ γύρω χωριά της Ρόδου, αλλά κι' από τὰ κοντινά νησιά πλῆθος προσκυνητὴν πηγαίνει εκεί από τις άρχές τὸ Αύγουστου για να κατασκηνώσει στα κελλάκια και να παρακολουθήσει τις έσπερινές παρακλήσεις. Μόλις οι πανηγυριστὰ θά φράσουν στην έκκλησία της Κρεμαστής ή πρώτη τους φροντίδα είναι να μπουν μέσα για να κρεμάσουν μπρος στην Ιερή και θαματούργη εικόνα τὰ ετάματα και

να προσκυνήσουν. Από την παραμονή όμοις της Παναγίας μέχρι τις 23, που είναι τὰ «Πενήμερα», επιβιβάζονται σε διασκεδάσεις και χορούς.

Στους χορούς αυτούς λαμβάνουν μέρος κοπέλλες και νεαρές γυναίκες από τὰ διάφορα χωριά της Ρόδου. Ο πὸς επισημομένος χορὸς τους είναι της Σούστας, που τὸν χορεύουν θαυμάσια οι γυναίκες που κατάνο-νται όπ' τὸ χωριό της Ρόδου «Εμπω-να. Οι «Μπενιάτσες» ντύνονται, σὴν άλλες διακόζες, με κοντές κεντητές φορέσες, ζωνάρια και ύποδημα-τὰ που φτάνουν ως τὰ γόνατα. Χορεύ-ουν δε τὸ «Μπενιάτσικο» χορὸ με τὸ-ση χάρι που νομίζει κανείς ότι βλέ-πει να χορεύεται ο κυριόχρος τὸν άρχαίον.

Παρ' όλη όμως τη ζωηρή αυτή κίνηση, επικρατεί παντοῦ ήσυχία κι' αυτό γιατί σε όρα λειτουργίας άπο-γορευεται άκοιμη και ο παραμικρός ψιθύρος.

Κι' όταν πιά τελειώσει και ή τε-λευταία λειτουργία, οι πανηγυριστὰς άρχίζουν να φεύγουν.

ΤΟ ΦΕΡΜΟΥΑΡ "ZAMA" ΠΟΥ ΚΑΤΕΚΤΗΣΕ ΤΗΝ ΕΠΙΜΙΣΤΟΣΥΝΗ ΟΛΩΝ!

θαῦμα!
θαῦμα!
θαῦμα!

ΣΤΕΡΕΟΤΗΤΟΣ

ΑΝΤΟΧΗΣ

ΕΜΦΑΝΙΣΕΩΣ

Προσέχετε

Ο δρόμος του κινηματογράφου είναι μενά
λος και φωτεινός, αλλά γεμάτος κινδύνους

ΜΙΑ γαλλική ταινία που είχε τον τίτλο «Προσέχετε μικρούλες!» απευθυνόταν κυρίως στις νέες με μεγάλη όμορφη και υποσημειώνε τους κινδύνους, που διατρέχουν θέλοντας να βγούν στον κινηματογράφο ή να επιδοθούν σε παρεμφερή επαγγέλματα: μαννεκέν, μοντέλο κτλ. Τους κινδύνους αυτούς είχε υπ' όψη του ο πατέρας της Εύας Μπάρντ, που, όταν η κόρη του τού είπε ότι ήθελε να βγεί στο θέατρο, την απέτρεψε, λέγοντάς της ότι, όταν ένας διευθυντής θεάτρου προσλαμβάνει μια όμορφη νέα, το αποφασίζει αυτό πιο πολύ για να

χαρή τη δροσερή όμορφη της, παρά για να της δώσει την ευκαιρία ν' αναδειχτεί. Ο κανών αυτός, εύτυχώς, δεν ισχύει απόλυτα στο θέατρο και τον κινηματογράφο. Πρόκειται, ωστόσο, για ένα κίνδυνο, που πρέπει να τον σκεφθεί καλά κάθε νέα, προτού αποφασίσει να κάνει το μεγάλο βήμα. Η επιτυχία, βέβαια, μπορεί να σβύσει πολλά πράγματα από το παρελθόν. Αλλά σε περίπτωση αποτυχίας;

Στο ζήτημα αυτό ο ρόλος της μητέρας είναι αποφασιστικός. Προκειμένου για μια νέα, που έχει όλα τα χαρίσματα για να βγεί στον κινηματογράφο, (όμορφη, ταλέντο κτλ.) ποιά πρέπει να είναι η στάση της μητέρας της; Θα την βοηθήσει για να πραγματοποιήσει την επιθυμία της ή, τουλάχιστον, θα την εμποδίσει με κάθε τρόπο, ξεροντάς τους κινδύνους που την απειλούν; Υπάρχει εύτυχος, μια μέση λύση. Η μητέρα δεν έχει το δικαίωμα να σταθεί εμπόδιο στην καλλιτεχνική σταδιοδρομία της κόρης της. Αλλά το καθήκον της είναι να προστατεύσει την κόρη της από όλους τους κινδύνους, που την απειλούν. Κι η ζωντανή ιστορία του κινηματογράφου μας παρουσιάζει πλείστα παραδείγματα μητέρων που επέδρασαν αποφασιστικά στην εξέλιξη των κοριτσιών τους και στάθηκαν πάντα στο πλευρό τους, φωτεινοί σύμβουλοι και οδηγοί.

Χαρακτηριστική στο ζήτημα αυτό είναι η περίπτωση της Σοφίας Λόρεν.

Η «ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ»

ΤΟ 1932, η Γκρέτα Γκάρμπο βρισκόταν ακόμη σ' όλη την ακμή της. Οι φίλοι του κινηματογράφου αναρωτιόνταν, ωστόσο, ποιά θα ήταν η διάδοχός της. Έτσι, μια Ιταλική κινηματογραφική εταιρία προκήρυξε ένα διαγωνισμό για να βρεθεί η σωσίας της μεγάλης ηθοποιού. Στο διαγωνισμό αυτό πήρε μέρος κρυφά η Ρομίλντα Βιλάνι (μητέρα της Σοφίας Λόρεν) κι' αναδείχθηκε νικήτρια. Αλλά ο πατέρας της, άνθρωπος με αυστηρές αρχές, απαγόρευσε στην κόρη του ν' ασχοληθεί με τον κινηματογράφο.

Οι φιλοδοξίες της Ρομίλντας μετατοπίστηκαν αργότερα στην κόρη της Σοφία, που ήταν ίσως πιο όμορφη από την ίδια.

Η μητέρα της Κλαούντια Καρτινάλε αντιτάχθηκε άσχημα στην καλλιτεχνική της σταδιοδρομία. Αλλά κατόπιν υποχώρησε και την έδωσε.

Η Τζιλιαν Χιλε είναι κι' όλη «θυγατέρα» στα 14 χρόνια της. Η μητέρα της την έφερε σ' επαφή με τον Ροζέ Βαντίμ και την διευκόλυνε στην καλλιτεχνική της σταδιοδρομία.

μικρούλες!

Στο μικρό χωριό όπου ζούσαν, οι νέοι δεν την άφηναν ήσυχη με τα πειράγματά τους κι' οι μεγαλύτεροι της έκαναν απρεπείς, αλλά και πολύ δολαστικές προτάσεις.

Η μητέρα της ήταν βέβαιη ότι η κόρη της θα γινόταν μεγάλη ηθοποιός, αλλά ταυτόχρονα αισθανόταν την ανάγκη να την προστατέψει, για να μην πάση των κακών δρόμων. Κατάφερε έτσι να την προφυλάξει από όλους τους κινδύνους, αλλά, όταν έγινε ο διαγωνισμός για την ανάδειξη της «Βασίλισσας της Θάλασσας», της έφτιαξε η ίδια το φόρεμα με το οποίο θα εμφανιζόταν κι' έκανε τα αναγκαία διατάγματα για να επιτύχει τη συμμετοχή της κόρης της.

Η Σοφία πήρε τότε τον τίτλο της «Βασίλισσας της Θάλασσας». Λίγο καιρό αργότερα, η μητέρα της και πάλι την έφερε σ' επαφή με τον Κάρλο Πόντι, που ήταν τότε συνεταιρός του Ντίνιο ντε Λαουρέντις, του μεγαλύτερου παραγωγού της «Ιταλίας» κι' αργότερα έγινε σύζυγός της.

Η Ρομίλντα Βιλάνι όχι μόνο δημιούργησε τη σταδιοδρομία της κόρης της, αλλά και στάθηκε πάντα αγρυπνός φρουρός στα πλευρά της, για να την προστατέψει από τις επικίνδυνες συναντήσεις. Με τον τρόπο αυτό, έλυσε αποφασιστικά το μεγάλο πρόβλημα της κόρης της. Την προφύλαξε από τους κινδύνους, χωρίς να την εμποδίσει στις καλλιτεχνικές επιδιώξεις της.

«ΒΕΝΕΤΤΑ ΜΕ ΜΑΜΑ»

«ΒΕΝΕΤΤΑ με μαμά» είναι επίσης η Ροσσάνα Σκιαφίνο. Δεν εμφανίζεται ποτέ χωρίς τη μητέρα της. Στις συνεντεύξεις που δίνει στους δημοσιογράφους, η μητέρα της βρίσκεται στο πλευρό της, έτοιμη να την προστατέψει από τους πολύ

τολμηρούς θαυμαστές.

Η Γιασμίνα Σκιαφίνο μπορεί να καθυστερήσει, όπως κι' η Ρομίλντα Βιλάνι, δημιουργήσε την καλλιτεχνική σταδιοδρομία της κόρης της. Κι' αυτή επίσης ήταν ήθοποιός κι' είχε όνειρα μεγάλης επιτυχίας στη σκηνή, αλλά ο γάμος της τερμάτισε τις καλλιτεχνικές επιδιώξεις της. Γι' αυτό, μετέφερε τις φιλοδοξίες της στην κόρη της και παρασκεύασε μεθοδικά το λαοσάρισμά της. Μια μέρα, την παρουσίασε ντυμένη μ' έναν μακρύ χιτώνα στην πιο πολυτελή πιναία της Γένουας, όπου οι λούουμνες ήταν γυμνές κατά τα 8)10, αν όχι περισσότερες. Έτσι, κέντρισε το ενδιαφέρον. Τον επόμενο χρόνο, την έβαλε να μετασχησθεί όλους τους διαγωνισμούς καλλονής που δόθηκαν στις Ιταλικές πλάξ.

Προτού περάσει ο χρόνος, μια μεγάλη κινηματογραφική εταιρεία της έκανε την πρώτη πρόταση. Αλλά η κυρία Γιασμίνα την απέρριψε, βρίσκοντας πως ο ρόλος δεν ανταποκρινόταν στην όμορφη της κόρης της. Την πήγε κατόπιν στη Ρώμη κι' επισκέφθηκαν μαζί όλες τις εφημερίδες. Η Ροσσάνα δέ μιλούσε. Αλλά η μητέρα της έγκωμιαζε το πολύμορφο ταλέντο της. Οι προσφορές από τους παραγωγούς άρχισαν άδυσως. Κι' όπως η κυρία Γιασμίνα ήθελε ν' αμυνόταν τα ποσά που της πρόσφεραν έστρεψαν σε αστρονομικούς αριθμούς.

Η Ροσσάνα είναι σήμερα Βενέττα. Αλλά η μητέρα της αγρυπνεί πάντα πάνω της και δεν την αφήνει ούτε στιγμή από κοντά της.

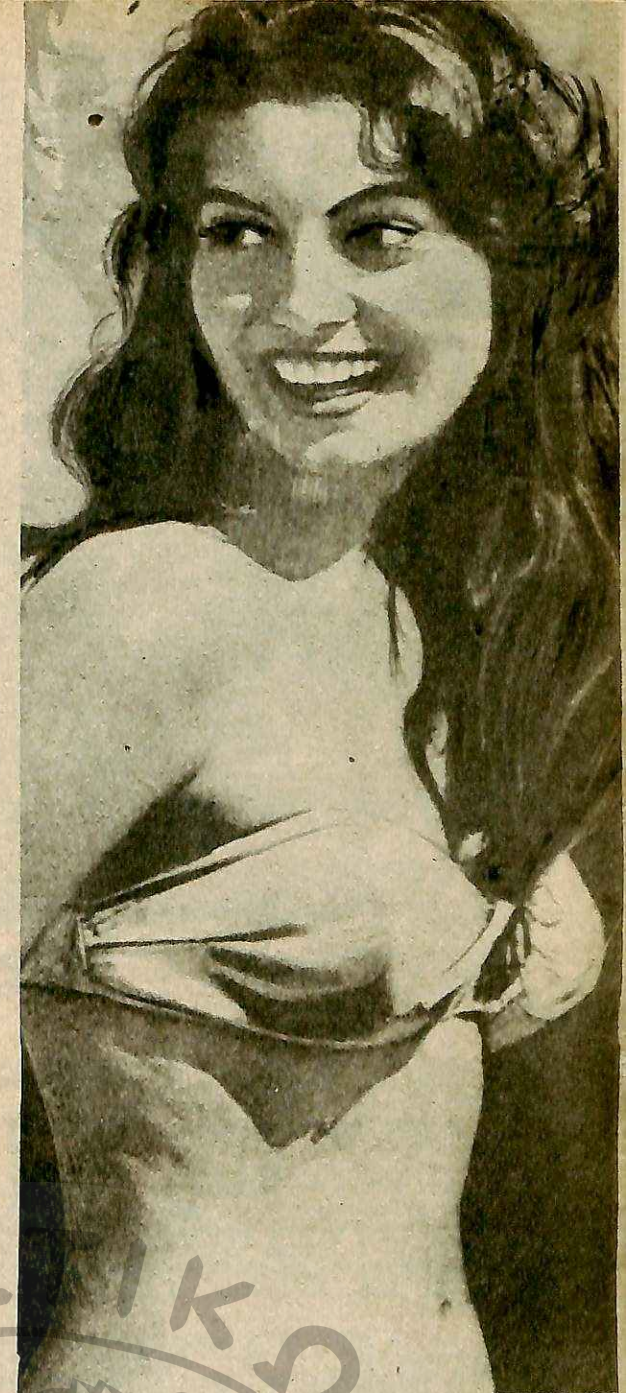
ΜΙΑ ΚΑΛΛΟΝΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΥΝΙΔΑ

Διαφορετική ήταν η εξέλιξη της Κλαούντια Καρτινάλε. Το 1957, η νέα αυτή με την περιπαθή μελαχροινή όμορφη εξέλεξε «Βασίλισσα» της καλλονής μεταξύ των Ιταλίδων της Τύνιδας. Το έπαθλο ήταν μια πρόσκληση για το Φεστιβάλ της Βενετίας, με πληρωμή όλων των εξόδων (είσιτήριο, ξενοδοχείο κτλ.).

Η εμφάνισή της εκεί έκανε εξαιρετική εντύπωση. Έτσι, όταν γύρισε στην Τύνιδα, έφθασαν βροχή τα τηλεγραφήματα από διάφορες κινηματογραφικές εταιρίες, που της έκαναν δολαστικές προτάσεις.

Ο πατέρας κι' η μητέρα της βρέθηκαν μπροστά σ' ένα τρομερό δίλημμα. Είχαν το δικαίωμα να καταστρέψουν το μέλλον που υποσχόταν στην κόρη τους ή εξαιρετική όμορφη της; Από τ' άλλο μέρος, αφήνοντας την να εμφανισθεί στον κινηματογράφο, δεν ήταν σαν να την έσπρωχναν μέσα στην άδυσσο της διαφθοράς;

Στο τέλος, οι γονείς Καρτινάλε, αποφάσισαν να την στείλουν στο Πειραματικό κέντρο κινηματογράφου, στη Ρώμη. Η μητέρα της την συνόδευσε σ' αυτό το ταξίδι. Η Κλαούντια παρακολουθούσε δλη την ημέρα μαθήματα και το βράδυ γύριζε στο σπίτι μιας θείας της στο προάστιο Μοντεροτόντο. Αλλά, στο τέλος, η κυρία Καρτινάλε έχασε την υπομονή της. Πήρε τότε την κόρη της και γύρισε

Η μητέρα της Ροσσάνα Σκιαφίνο (κάτω αριστερά στη μικρή φωτογραφία) εταίρε αποφασιστικό ρόλο στην καλλιτεχνική της σταδιοδρομία και δεν έπαψε ποτέ ν' αγρυπνεί πάνω της.

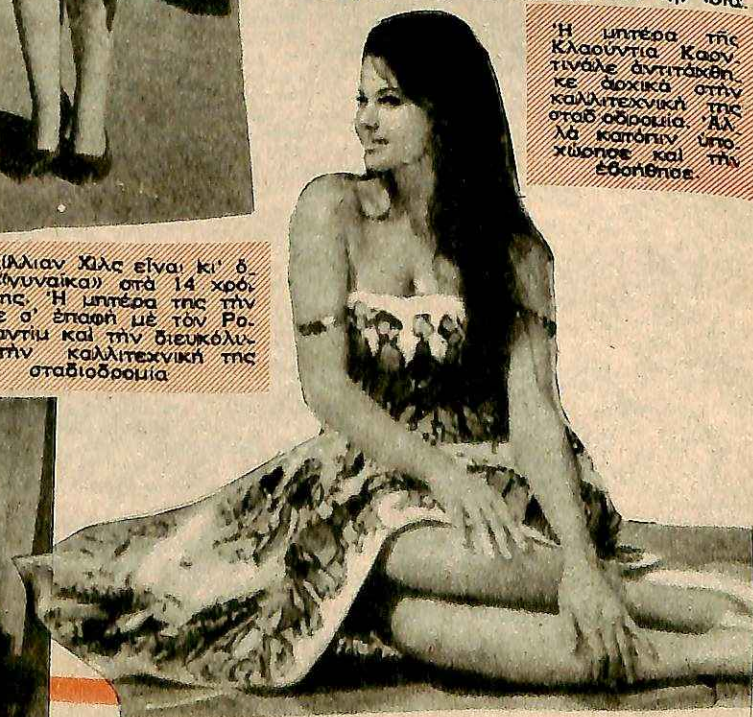
στην Τύνιδα. Εκεί, όμως, τις κατεδίωξαν και πάλι τα τηλεγραφήματα των παραγωγών. Στο τέλος, ξαναπήρε το δρόμο μαζί με την κόρη της για τη Ρώμη. Λίγο καιρό αργότερα, η Κλαούντια εμφανιζόταν στο πρώτο της φιλμ. Είχε σήμερα μια μεγάλη Βενέττα. Αλλά η μητέρα της δε φεύγει ούτε στιγμή από κοντά της.

Η ΜΗΤΕΡΑ ΤΗΣ ΠΙΕΡΑΝΤΖΕΛΙ

Κάποτε, όμως, αυτή η αγρυπνη παρακολούθησι της μητέρας γίνεται εμπόδιο στην καλλιτεχνική σταδιοδρομία της κόρης, όταν δεν έρθει σε κίνδυνο την ίδια την εύτυχία

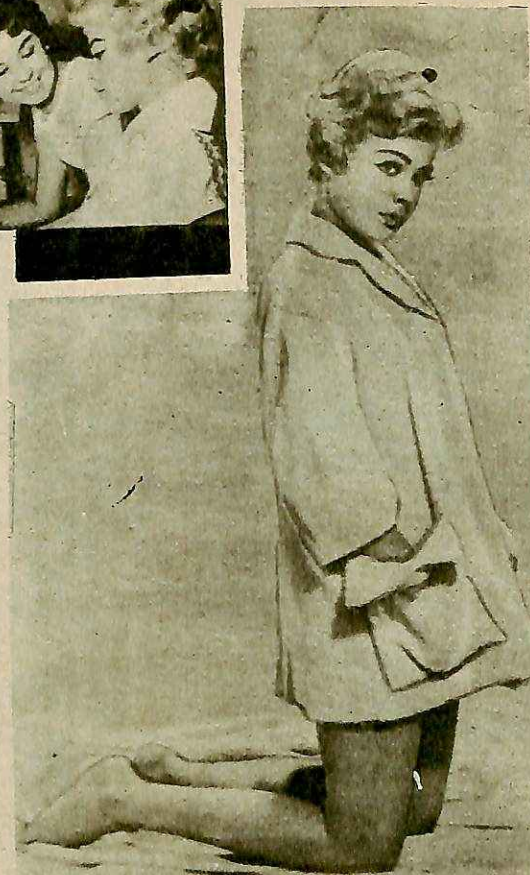

Η Σοφία Λόρεν είναι δημιούργημα της μητέρας της, που διακρίνεται στη μικρή φωτογραφία κάτω δεξιά.

Η αυστηρή επανόρθωσις της μητέρας της (άνω δεξιά) κατέσπρωξε πάνω νην εύτυχία της Πιερραντζελί.

Η Σάντρα Ντη δοκίμασε πολύ από τη μπρέζα της (στη μικρή εικόνα δεξιά), αλλά δεν ζήτησε ποτέ τη γνώμη της για τις αισθηματικές της υποθέσεις.

της. Αυτή φαίνεται ότι είχε η περίπτωση της Πιερράντζελι. Η πρώτη της μεγάλη επιτυχία ήταν η ταινία: «Αύριο θα είναι πολύ άσπρος». Έπειτα από μερικές άλλες επιτυχίες, η Πιερράντζελι έφυγε για την Αμερική, όπου την ακολουθούσε κι' η μητέρα της. Στο Χόλλυγουντ, η προσπάθειά της μητέρας της κατευθυνόταν στο να προστατέψει την κόρη της από τους «λύκους» και στο να της βάλει έναν καλό σύζυγο. Γι' αυτό, διέκοψε τα είδωλά της με τον Κιρκ Ντούγκλας και τον Τζαίμς Ντην κι' από τ' άλλο μέρος, της διάλεξε για σύζυγο τον Βίκ Νταίβιν.

Αλλά ο γάμος αυτός έκανε την Πιερράντζελι δυστυχισμένη. Στο τέλος, γάρισε με τον άνδρα της και δε μπορεί τώρα να βρει το μικρό νυιό της. Ο Βίκ κατηγορεί ως υπεύθυνη γι' αυτό το διαζύγιο την πεθερά του, που, κατά τους ισχυρισμούς του, άσκατευόταν τσιρανικά σε όλα.

Με λίγα λόγια, η μητέρα της Πιερράντζελι θέλησε να διατηρήσει ανέπαφο το ρόλο της ως

Η Τζέιμς Ρόζ Λή, βασίλισσα του στρίπ-τζ, είναι επίσης δημοφιλής της μητέρας της, που την εμφάνισε στο κοινό από την ηλικία των 16 χρόνων.

μητέρα όχι μόνο μετά την ανάδειξη της κόρης της ως μεγάλης βεντέτας, αλλά και μετά το γάμο της. Το παράδειγμα αυτό δείχνει ότι η επαγγελματική και το ενδιαφέρον της μητέρας δεν πρέπει να ξεπερνούν ωστόσο όρια, γιατί υπάρχει κίνδυνος να οδηγήσουν σε ανεπαρκώς καταστροφές. Το θέμα θα είναι τότε η ίδια η κόρη, που η μητέρα θέλει και νομίζει πως μπορεί να προστατέψει.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΣΤΡΙΠ-ΤΗΖ

ΜΕΡΙΚΕΣ Αμερικανίδες μητέρες δείχνουν πώς ταλινάρες κι' όχι μόνο δεν άντεξαν, αλλά, τουναντίον, υποβόησαν την καλλιτεχνική σταδιοδρομία της κόρης τους. Αυτή πη, ήταν η περίπτωση της μητέρας της Τζέιμς Ρόζ Λή. Βλέποντας τη μεγάλη όμορφιά της κόρης της, την έμαθε η ίδια να κάνει στρίπ-τζ και την παρουσίασε στο κοινό από την ηλικία των δεκάεξη ετών. Η Τζέιμς είναι διάσημη σήμερα σ' όλο τον κόσμο και θεωρείται σαν η υπ' αριθ. 1 βεντέτα του στρίπ-τζ.

Δυό άλλες Αμερικανίδες βεντέτες, η Σάντρα Ντη κι' η Τζούσταντ Βέλντ, που είναι σήμερα 17 χρόνων η καθμία, ήταν επίσης δημοφιλείς της μητέρας τους.

Η Τζούσταντ είχε μείνει ορφανή από την ηλικία των τριών χρόνων. Από μικρή άκουε έδειξε εξαιρετική κλίση στην ηθοποιία κι' από τα 12 χρόνια της η μητέρα της την έσπρωξε στο δρόμο του κινηματογράφου. Ταίριαζε τότε σε ηλικία ανώτερη, είχε πάρει θέση στην πόση για την ανώτερη στις βεντέτες του αμερικανικού κινηματογράφου.

Αλλά η μητέρα της, που την έσπρωξε στην καλλιτεχνική σταδιοδρομία, μ' όλο που έσκαυθε να ζή πάντοτε μαζί της, έκανε πολύ λυγροί κάθε έλεγχο πάνω της.

Η διοίκηση αυτή των 17 χρόνων σκανδαλίζει κάθε τόσο τους Αμερικανούς με μερικές σκέψεις όπως η ακόλουθη: «Δεν πρόκειται ν' αλλάσω ζωή. Πρέπει να το καταλάβουν όλοι ότι τραγουδούν για τους άνδρες». Βγαίνει, λοιπόν, μ' όποιον της άρεσει, χωρίς να λογαριάζει κανένα. Το είδωλό της με τον Τζίν Άϊντλαντ, που ήταν 28 χρόνια μεγαλύτερός της, προκάλεσε τελευταία πολύ θόρυβο.

Το είδωλό της Μπέβερλυ Άντλαντ με τον Έρρολ Φλυν έκανε τους γονείς της να χωρίσουν.

Και μ' α αποτυχημένη. Η μητέρα της Έλενας Πορτέλλο την παρουσίασε για πολλά χρόνια σ' όλα τα θεατήρια, αλλά χωρίς αποτέλεσμα.

Είναι, έξ' αλλου, πολύ άσπρη κι' οι Αμερικανοί δεν της συγχωρούν ότι εμφανίζεται τότε με τον ένα και τότε με τον άλλον.

ΤΑ ΡΑΝΤΕΒΟΥ ΤΗΣ ΣΑΝΤΡΑ ΝΤΗ

Η ΣΑΝΤΡΑ ΝΤΗ είναι περισσότερο συγκρατημένη, αλλά δεν φαίνεται η μητέρα της για τα ραντεβού που δίνει, γιατί έχει τη γνώμη πως είναι άσπρη μεγάλη κοπέλλα, για να κολλή τον άνδρα και να βγαίνει μ' όποιον της άρεσει.

Χωρίς να ζητήσει τη γνώμη της μητέρας της, έξ' αλλου, η Μπέβερλυ Άντλαντ, έγινε πρωτοπόρος στα 20 χρόνια της. Η τρυφερή φίλη του Έρρολ Φλυν, που ήταν τότε 48 χρόνων, η μητέρα της, που έμαθε ανώτερη τις σκέψεις της, δεν έδειξε καμία δυσανεμία. Η ίδια ότι μπορούσε να κάνει γυναικείο της τον δίστιμο ηθοποιό την έθουσε.

Έτσι, έλαβε σ' αντίθεση με τον άνδρα της, που έδωσε τον Έρρολ Φλυν πολύ μεγάλο για την κόρη του. Στο τέλος, η κυρία Άντλαντ προσπάθησε να χωρίσει με τον άνδρα της για να υποστηρίξει την κόρη της. Το είδωλό αυτό, ως γνωστό, τερματίστηκε με τον αιφνιδιασμό του Έρρολ Φλυν.

Θα μπορούσαμε ν' αναφέραμε πολλά άλλα παραδείγματα, παίρνοντας από τη ζωή των μεγάλων ηθοποιών του κινηματογράφου. Το συμπέρασμα είναι ότι περισσότεροι από τα κορίτσια πρέπει να προσέχουν οι μητέρες τους. Γιατί ο έθουσις κι' η άπειρία κάνει πολλές νέες εύκολα θύματα.

Όταν λέμε, όμως, ότι οι μητέρες πρέπει να προσέχουν, δεν εννοούμε ότι πρέπει να σταματούν την καλλιτεχνική σταδιοδρομία των κοριτσιών τους. Κάθε άλλο. Αλλά το γάμο τους είναι να σταθούν, στο πλευρό τους ανυπακούη φρονού και φαινοί σύμβουλοι.

Ποιόν απ' όλα, όμως, πρέπει να δεσμευθούν για τη γνησιότητα του καλλιτεχνικού ταλέντου της κόρης τους.

Σήμερα όλες οι νέες ονειρεύονται να εμφανισθούν στον κινηματογράφο. Ελάχιστες όμως είναι εκείνες που καταρθύνουν να περάσουν την πύλη της έδωξης τέχνης και μετριοφύονται στα δαχτυλά εκείνες που φτάνουν στη διασημότητα.

Ο ΜΕΤΑΛΛΙΝΟΣ ΣΚΥΛΟΣ ΠΟΥ ΓΥΑΛΙΖΕΙ

Πάνω από 30 χρόνια, ένας μεγάλος μεταλλικός σκύλος στόλιζε τον κήπο μιας κτηνιατρικής κλινικής, στην Αγγλία. Τελευταίως, λοιπόν, κάποιος κλέφτης τον έβαλε στο μάτι, και μια νύχτα επεχείρησε να τον κλέψει. Μόλις όμως τον μετακίνησε λίγο, ο σκύλος άρχισε να γρυλλίζει! Κι' ο κλέφτης, τρομοκρατημένος, τόβαλε στα πόδια!

Τι είχε συμβεί; Απλούστατα, ο διευθυντής της κλινικής, σαν προβλεπτικός άνθρωπος, είχε εγκαταστήσει μέσα στο μεταλλικό σώμα του σκύλου ένα ηχητικό σήμα κινδύνου, έτσι ώστε ν' αρχίσει να λειτουργεί μόλις θα επιχειρούσε κάποιος να τον κουνήσει απ' τη θέση του!

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ με τις μύγες

Το πύρεθρον και τα νέα έντομοκτόνα

ΑΡΙΚΕΙ να ξέρη κανείς κάπως τις συνθήκες και τον τρόπο της ζωής της μύγας, για να καταλάβει πόσο μεγάλος είναι ο κίνδυνος της μεταδόσεως διαφόρων μικροβίων απ' αυτό το έντομο.

Οι θηλυκές μύγες ιδίως δείχνουν εξαιρετική προτίμηση στα ανθρώπινα κόπρανα και στην κοπριά των ζώων, γιατί βρίσκουν εκεί μέσα ιδώδεις περιβάλλον για τον πολλαπλασιασμό τους. Συγχρόνως όμως, αγαπάνε να καταφεύγουν μέσα στα σπύρια, χρεμάσματα, βάζα κλπ. για τη λειτουργία των οργανισμών τους και γι' αυτό, πρῶτον, μεταφέρουν τα αυγά τους, ωρμήσαντα, των αυγών τους. Πηγαίνοντας λοιπόν συνεχώς από κώμα σε κώμα, μεταφέρουν τις ανθρώπινες τσούρες.

Οι επιστήμονες, που έχουν πιάσει μύγες σε διάφορα μέρη και τις έχουν εξετάσει, τις βρήκαν μολυσμένες μ' ένα σπέρμα επικίνδυνος μικροβίου, ακόμα και τύφου ή πολιομυελίτιδος. Ένώ όμως σπάνια προκαλούν τέτοιες σοβαρές ασθένειες, είναι αντιστάσιμα υπεύθυνες για πολλές περιπτώσεις γαστρικών διαταραχών, που παρατηρούνται τους ζεστούς καλοκαιρινούς μήνες, ιδίως στα μικρά παιδιά.

Στις μεγάλες πόλεις οι μύγες δε βρίσκουν, βέβαια, την τόσο αγαπητή τους κοπριά άλλου, μαζεύονται όμως στα ακούμια, που περιέχουν συνήθως διάφορες απορριμμές, μένες ούσες, πλούσιες σε μικρόβια. Η μυρωδιά της σπύρας, της αποσύνθεσης, τις τραβάει σαν μαγνήτης. Έτσι, ένα ξεσκεπαστο δοχείο ακούμιας γεμίζει γρήγορα από μύγες.

Για ν' αποφύγετε λοιπόν το τόσο ενοχλητικό αυτό έντομο, φροντίστε να έχετε καθαρή την κουζίνα σας, να σκεπάζετε καλά τα δοχεία των σκουπιδιών και να τα δίνετε τακτικά στο σκουπιδαριό. Αν έχετε μαγειρεία στο κάτω μέρος τους, ένα στρώμα βρώμας, έχετε το καλά, ξεπλύνετε το δοχείο με χλωρίνη κι' αφήστε το να στεγνώσει στον ήλιο, πριν το ξαναχρησιμοποιήσετε.

Για να μη σχηματισθεί δε και πάλι ένα τέτοιο στρώμα, μην ξεχνάτε να βάψετε μια έφημερίδα στο βόθρο του δοχείου, πριν ρίξετε μέσα τα σκουπίδια.

Όσο δυναμώνει η ζέση, τόσο μεγαλώνει η απειλή από τις μύγες, γιατί πολλαπλασιάζονται τότε πιο γρήγορα. Πράγματι, ενώ σε θερμόκρασία 16 βαθμών χρειάζεται ένας δολιχίλος μήνας για ν' αναπτυχθεί μια καινούργια γενιά τους, στους 23 βαθμούς αρκούν 15 ημέρες και στους 30 βαθμούς μία βδομάδα μόνο.

Στα πρώτα δέκα μεταπολεμικά χρόνια, το Ντι - Ντι - Τι ήταν στα σόα, έλαβαν για τις μύγες. Παρουσίαζε δε το σπουδαίο πλεονέκτημα της διαρκείας. Μία επιχείρηση δηλαδή, ραντισμένη μ' αυτό, έσκαλλε, θύσε επί μήνες να σκοτώνει τις μύγες που καθόνταν πάνω της. Σήμερα, σ' όλη όμως, οι μύγες αποκτήσανε αντίθεση στο Ντι - Ντι - Τι και σ' άλλα καινούργια έντομοκτόνα - ιδίως δε στις χώρες όπου χρησιμοποιήθηκαν σε μεγάλα κλίμακα για την εξόντωση των κουνουπιών, όπως έγινε π.χ. στην Ελλάδα.

Αντίθετα, το πύρεθρον έσκαλλε, θεί να είναι αποτελεσματικό για τις μύγες. Πρέπει όμως να χρησιμοποιείται καθημερινώς. Δεν έχει διάρκεια ενεργείας, όπως το Ντι - Ντι - Τι.

Κάποτε, χρησιμοποιείται συνδυασμένο με Ντι - Ντι - Τι ή με άλλες χημικές ούσες, όπως το (σπερμινολικόν βουτοξυιδιον), που αδρανεί την αποτελεσματικότητά του, ενώ συγχρόνως είναι ακίνδυνες για τον άνθρωπο και για τα οικιακά ζώα.

Εκτός απ' τη συνηθισμένη μέθοδο ραντισματος με την πρόφιμα, υπάρχουν και μικρές συσκευές αερόσπιν, απ' τις οποίες το έντομοκτόνο υγρό ξεπερνάται μόνο που σαν λεπτό σύννεφο, όταν πνέουμε, έχει κομμάτι. Είναι όμως κάπως ακριβές.

Η καλύτερη ουσία τόσο μέθοδος προφυλάξεως από τις μύγες, έσκαλλε, θεί πάντα να είναι η καθαριότης το σπιτιού.

Η ΦΑΦΦ
είναι η πιο δαυμαστή
αυτόματη ραπτομηχανή.
Απλή, εύχρηστη, δια ράψιμο,
κέντημα, και μαντάρισμα, είναι το
δεξί χέρι και το καμάρι κάθε νοικοκυράς.

Αποκτήσατε και σεις σήμερα μία ραπτομηχανή ΦΑΦΦ. - Πολύ γρήγορα θα μάτετε να την χειριζοσθε. - Η ένσωματωμένη απάραμιλλη κεντητική συσκευή της κατασκευάζει αυτόματως και σε άπεριόριστο αριθμό διακοσμητικά κεντήματα.

γρήγορα

Α. Ε. ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ ΦΑΦΦ (ΕΛΛΑΣ)
Κολοκοτρώνη 25 - Αθήναι, Τηλ. 36-164

'Ηλεκτρόφωνα-Πικάπ GARRARD

ΠΡΩΤΑ ΣΤΗ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΗ

"ΜΙΝΩΣ"

Garrard

'Ηλεκτρόφωνα Τρανζίστορ Γκάρραρντ. "Ενα μικρό κομψό βαλιτσάκι, πού τὸ μεταφέρετε στὸ χέρι καὶ σὰς προσφέρει τὴν μουσικὴ πού θέλετε καὶ ὅπου τὴν θέλετε.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΣΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΑΔΗΣ Α.Ε.

ΧΡ. ΛΑΔΑ 13

ΠΕΡΙΜΕΝΑ τὴ Μαίρη νὰ ντυθῇ γιὰ νὰ δοῦμε ἕξω Πάντα ἀνοῦσε στὸ ντύσιμο, ὅπως ὅλες οἱ γυναῖκες, ἐκεῖνο τὸ θρόνισμα, τὸ παρατόρηζε. Ἐνῶ εἶχα πάρει ἕνα διπλὸ καὶ εἶχα φτάσει κι' ὅλες στὴ μέση, περιμένοντας. Καὶ ἀκούγα ντουλάπες καὶ συρτάρια πού ἀνοίγαν κι' ἐκλείναν κι' ἐπείσαν, καὶ ἄλλα χαρκαλέματα πού συνοδεύουν τὴν τελετὴ τοῦ γυναικείου ντύσι-
ματος.

— Ἄντε, Μαίρη, ἀκόμα.
— Τελειώνω.
Τρία τέταρτα τῆς ὥρας τελείωνε, ἀλλὰ κάποτε τελείωσε. Καὶ μοῦ παρουσιάστηκε χαμνοελα-
στὴ καὶ μὲ μάτια πού δαδραφταν.

Συζητᾷ συμβάντα

Φορούσε ἕνα φόρεμα... δὲ θυμᾶμαι τί φόρεμα φορούσε. Ἐκεῖνο πού θυμᾶμαι εἶναι πὼς στάθηκε μπροστὰ μου μὲ χαρούμενη φαισινωμῖα καὶ μὲ ρώτησε:
— Σ' ἀρέσω; Πὼς μὲ θρῖσκεῖς;
— Περιφώνη. Πάμε, γιατί ἀργή-
σαμε.

Μονομιᾶς τὸ πρόσωπό της συν-
νέβαινε, μὰ δὲν ἔδωσα σημασία. Τῆς ἀνοίξα τὴν πόρτα, τὴν ἀπεί-
σα νὰ περάσῃ πρώτη, τὴν ἀκο-
λούθησα.

Εἶχαμε ραντεβού μὲ μιὰ φιλική μας παρέα, θὰ πηγαίναμε κά-
που νὰ φάμε. Στὸ ταῖρι ἡ Μαίρη ἐπισκολοῦσε νὰ εἶναι κατσού-
σα. Εἶχε γυρίσει, μάλιστα, τὸ κε-
φάλι της πρὸς τὸ παρᾶθρο καὶ
κτύπησε ἔξω.

— Τί ἔχεις; τὴ ρώτησα.
— Τίποτα, ἀπάντησε ξερά, χω-
ρὶς νὰ μετακινήσῃ τὸ κεφάλι της.
— Μὰ δὲ μπορεῖ. Ἐοῦ ἦσαν νὰ
μιὰ χαρά, λίγο ποῖν φωνούσε.
— Ἰωα.
— Μήπως ἔχεις πονοκέφαλο;
— Ὁχι.
— Τότε τί ἔχεις;
— Τίποτα!...

Ὅταν μιὰ γυναῖκα λέει ὅτι
(δὲν ἔχει τίποτα), κάτι ἔχει πάν-
τα. Ἀλλὰ πού νὰ τὸ θρῖς: "Ε-
κανα, λοιπόν, πὼς πίστεψα τὸ
(τίποτα) γιὰ νὰκὼ τὴν ψυχὴ καὶ
μου. Θὰ τῆς περνοῦσε. Αὐτὸ τὸ
(κάτι), πού ἔχουν οἱ γυναῖκες,
τὶς περισσότερες φορές φευνεῖ
ὅπως τοὺς ἦρθε. Μὰ ὁ ὅλη τὴ
βραδυὰ ἡ Μαίρη τὸ εἶχε αὐτὸ τὸ
(τίποτα). Κατοῦσε, ληνομῖα, πύ-
συχον κι' ἀπορημένη. Ἀκούσα καὶ
ἡ Νίνα, ἡ γυναῖκα τοῦ φίλου μας
πού εἶχαμε ἐντὶ μαζὶ τους, τὸ
παράτησε:

— Τί ἔχεις ἀπόψε, Μαίρη;
— Τίποτα, Νίνα μου... Τίποτα.
Συνηθισμένα.

Ἡ Νίνα μὲ ῥοιζε μιὰ ἐρευνη-
τικὴ καὶ ἐπιτηρητικὴ ματιά, ὅταν
νὰ μὲ κατηγοροῦσε πὼς ἐνῶ εἶ-
χα τὸ σταῖσιμο, πού ἡ Μαίρη εἶ-
χε τὸ (τίποτα). Ἀπάντησα ὡς ἔ-
να μορφοσμοῦ πού ἔλεγε: "Δὲν
ἔχω ἰδέαν". Ὅπως καὶ δὲν εἶχα.

Γυρίσαμε στὸ σπίτι. Τὸ ἴδιο ἄ-
μιλητοι. Ἐκεῖ πιά τῆς ἐξήγησα τὸ
λόγο.

— Δὲν τὸ καταβαλίνεις; εἶπε.
— Ὁχι. Εἶπα τίποτα πού σὲ πεί-
ραξε;

— Τὸ ἀντίθετο. Μὲ πείραξε, πού
δὲν εἶπες τίποτα.
— Τί νὰ πῶ;

— Γιὰ τὸ φόρεμά μου, κύριε.
Ἀπόψε φόρεσα τὸ καινούργιο
μου φόρεμα. Καὶ δὲ μοῦ εἶπες
λέξι γι' αὐτό.

— Μὲ συγχωρεῖς, Μαίρη. Δὲν τὸ
πρόσεξα.

— Καὶ πότε τὸ πρόσεξες; Μή-
πως εἶναι ἡ πρώτη φορά; Τόκω
παράτησα. Κωστόκα. Ποτέ δὲν τὸ
παράτησα ὅταν φορᾷς και-
νούργιο φόρεμα. Ἐπὶ τέλους, γιὰ
ποῖόν τὰ φτιάχνουμε; Γιὰ σὰς.
Γιὰ νὰ σὰς ἀρέσουμε. Καὶ μιὰ
γυναῖκα ἀπὸ τὸν ἄντρα της πε-
ριμένει νὰ τῆς πῇ τὴν πρώτη
κουβέντα γι' αὐτό, νὰ χαρῇ πού
τὴ βλέπει μὲ κάτι ἄλλο, νὰ τῆς
πῇ ἕνα κολακευτικὸ λόγο, ἕνα
(μὲ νεῖα) ἔστω. Ἀλλοῦ τί προ-
ορισμὸ ἔχει ἕνα καινούργιο φό-
ρεμα!

Ἱστορίες τῆς ζωῆς

Π. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

— Σοῦ ζητῶ συγγνώμη, Μαίρη.
Μὲ νεῖα.

— Τώρα εἶναι ἀργά. Ὁ σκοπὸς
εἶναι νὰ τὸ ἴδῃς καὶ νὰ τὸ σκε-
φτῇς μόνος σου, αὐθόρμητα. Ὁ-
χι νὰ βάζουμε κουδούνια πρῶ-
τα...

Εἶχε δίκιο ἡ Μαίρη, ὅπως κι'
ὅλες οἱ Μαίρες. Γιὰ αὐτὴ τὴ λε-
πτομέρεια δὲν τὴν προσέχουν οἱ
ἄντρες, ὅταν γίνονται σύζυγοι.
Καὶ οἱ γυναῖκες δίνουν μενάλῃ
σημασία ὁ αὐτὸ τὸ γεγονός. Προ-

δοκαμάρα. (Τώρα δὲ μοῦ γλυ-
τῶνε, ἔλεγα, θὰ τῆς τὸ πῶ. Ἐκ-
τός ἀν ἔβαλε τὸ ἴδιο φόρεμα).
Ἀλλὰ ὄχι. Δὲν ἔχει τὸ ἴδιο.
Τώρα εἶχε βάλει ἕνα πράσινο ἀ-
νοικτό, μὲ σκοῦρα πράσινη δεο-
ματῆνη ζώνη, πού τῆς πῆναινε
θαυμάσια. Πῆρα τὴ στάσι τοῦ
θαυμάζοντος, στόλισα τὸ πρόσω-
πό μου μὲ τὸ ἀνάλογο χαμόγε-
λο καὶ εἶπα:

— Περιφώνη, Μαίρη. Μὲ νεῖα.
— Ποῖο;

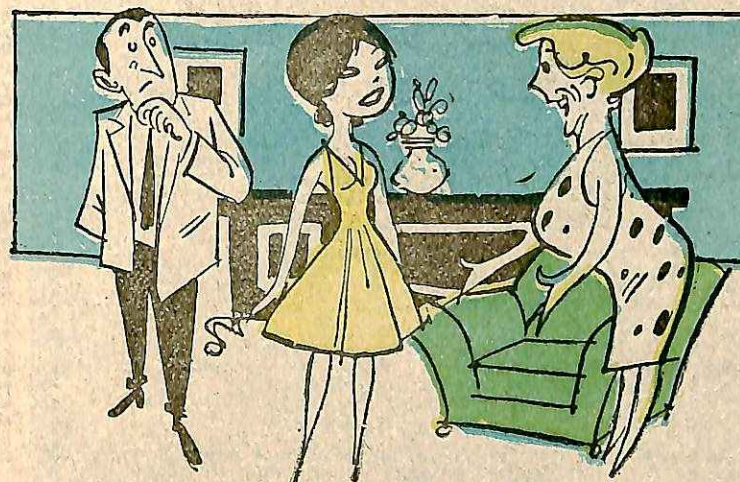
— Τὸ καινούργιο σου φόρεμα.
Κατοῦσε πάλι.

— Ποῖο καινούργιο σου φόρεμα.
Κωστόκα. Αὐτὸ εἶναι περσινό.
Τόκω φορέσει τὸ λιγώτερο δέκα
φορὲς ὡς τώρα.

Προσπάθησα νὰ διορθώσω τὴ
γκᾶφα:

— εἰναι, πὼς τόχεις μετα-
ποιήσῃ. Γι' αὐτὸ μοῦ φάνηκε ὅταν
καινούργιο.

— Ὁχι, τὸ ἴδιο εἶναι!...
— Τότε μὲ συγχωρεῖς. Πὼς δὲν
τὸ πρόσεξα:

— Θαῦμα τὸ φόρεμά σου, Μαίρη! Μὲ νεῖα σου!...

τιμοῦν νὰ τοὺς πάρῃς ἕνα σπι-
νὸ τοῖτάκι καὶ νὰ τοὺς πῇς (τὶ
ὁμορφο τὸ φορεμάτάκι σου, μὲ
νεῖα), παρὰ νὰ βάλουν μιὰ του-
αλέττα, μοντέλο τοῦ Πατού ἢ
δὲν ἔρω ποιοῦ ἄλλου, κυρίου,
πού στοιχίζει ἕνα κάρρο λεωτᾶ.
καὶ νὰ περάσῃ στὰ στυτᾶ, μπρο-
στὰ στὰ μάτια σου.

Θὰ μοῦ πῇς — ἡ μάλλον θὰ
τοὺς πῇς — ἐνῶ δὲν τὰ πληρώ-
νω, κυρία μου; Δὲν σοῦ φτάνει
πού ἐπληρώνω, γιὰ νὰ φτιάξῃς
ἐοῦ ἕνα φόρεμα, μὲ ὅλα τὰ σχε-
τικὰ ἐξαρτήματα; Ὁχι, δὲν τοὺς
φτάνει. Θέλουν τὸν καλὸ τὸ λό-
γο. Ἔτσι εἶναι οἱ γυναῖκες, συν-
κινούνται μὲ κάτι τέτοιες λεπτο-
μέρειες, πού ὅμως φανερώνουν
ἐνδιαφέρον καὶ προσοχή.

Καὶ πραγματικὰ, δὲν ἦταν ἡ
μόνη φορά πού εἶχα δεῖξῃ αὐτὴ
τὴν ἑλλειψὶ προσοχῆς. Πάντα τὴν
ἔκανα τὴ γκᾶφα καὶ πάντα εἶχα
μὲ παράπονα καὶ συννεφιάμα-
τα. Μὰ, ἐδῶ πού τὰ λέμε, οἱ γυ-
ναῖκες πάντα φηάνουν καινού-
για φόρεματα καὶ δὲν κάνουν
τὸν κόπο νὰ σὲ προσδοκίσουν,
γιὰ νὰ εἶσαι ἐτοιμὸς νὰ δώρῃς
τὰ συγκαταστήματα. Ἀνοίγεις τὴ
δική σου ντουλάπα καὶ μεταρ-
εῖς τρία κοστούμια, τέσσερα, ἀεῖντε
καὶ πέντε. Ἀνοίγεις τὴ δὲκ της
καὶ βλέπεις μιὰ σειρά κρεμασμέ-
να, σὰν λοχὸ ἐν παρατάξει. Πού
νὰ ἔρξης ποῖο εἶναι τὸ καινού-
ριο; Ἀν θέλῃς, ὅμως, νὰ εἶσαι
σύζυγος καθ' ὅλα ἐν τάξει, ὀφεί-
λεις νὰ ἔρξης. Ἀλλὰ ὑποσέ-
ναις τὸ νοῦ σου διαρκῶς ὁ αὐ-
τὸ τὸ ζητῆμα: "Ποῖο εἶναι πὼς
ἔχεις κι' ἄλλες σκοτούρες στὸ
κεφάλι σου."

— "Ἄς εἶναι — εἶπα μέσα μου —
θὰ προσπαθῶ στὸ ἔξω νὰ μὴν
ἐσχάσω τὸ συγγενικὸ αὐτὸ καθή-
κον".

Ἔτσι ἕνα ἄλλο θρόνισμα πού πάλι
ἦταν νὰ δοῦμε, πάλι περ-
μένα διαβάσκοντας καὶ πάλι ἀκού-
ντα τὰ χαρκαλέματα ἀπὸ τὴν κο-
σμάρα.

— Νίνα, τῆς εἶπα, τὸ καινούργιο
σου φόρεμα εἶναι ἀριστοτέλειο!

— Καὶ πότε μὲ πρόσεξες;
Ἦταν ἡ συνθησμένη της φρά-
σι, πού μὲ κάρφωνε. Ἡ γκᾶφα
μου ἔμεινε ἀνεπανόρθωτη. Ἡ
Μαίρη κρέμασε πάλι τὸ μούστο
της κι' ἔχασε τὸ κέφι της. Κι' ἐ-
νῶ τὸ δικό μου.

— Ὅταν ξαναβγήκαμε μετὰ λί-
γες μέρες, βρεθῆκα σὲ δυσκολία
θεοῦ. Παρατήρησα τὸ φόρεμα
πού φορούσε καὶ ἀπετόμουν. Εἶ-
πα καινούργιο, γιὰ νὰ τῆς πῶ
κολακευτικὰ συγκαταστήματα. Ἄν
ἦταν παλιό; Παρατήρησα τὸ
φόρεμα καὶ κατάληξα στὸ συμ-
πέρασμα ὅτι μάλιστὰ παλιὸ ἦτα-
νε, σὰν κάποιον νὰ τὸ θυμίζουνα.

Ἔτσι δὲν εἶπα λέξι.

Θὰ πηγαίναμε στὸ σπίτι μιὰς
γνωστῆς μας οἰκονομίσας, ὅπου
μὰς εἶχαν καλέσει. Ἐμπήκαμε,
χαίρετῶσαμε. Καὶ βλέπω τὴν κυ-
ρία Νίνα — τὴ φίλη μας — νὰ
κτυπάει μ' ἕνα εὐχάριοτο ἔα-
σμάρα τὴ Μαίρη!

— Θαῦμα τὸ φόρεμά σου, Μαί-
ρη. Μὲ νεῖα σου.

— Εὐχαριστῶ.

Ἐνῶ στεκόμουν παράμερα,
δανκώθηκα. Πὼς δὲν τὸ εἶχα ἀν-
τιληφθῇ; Εὐτυχῶς ὑπῆρχε και-
ρὸς νὰ ἐπανορθώσω, ἑμμενῶσια-
σα τὴ Μαίρη στὸ σῶλονι.

— Μαίρη, νὰ σὲ συγχωρῶ γιὰ
τὸ νέο φόρεμά σου. Ἀπόψε κά-
νεις μπᾶμ.

— Λίγο καθυστερημένος. Κω-
στόκα. Εὐτυχῶς πού βρεθῆκε ἡ
Νίνα, γιὰ νὰ τὸ πληροσοφῇ!

— "Ὁχι. Τὸ εἶχα ὑπ' ὄψιν μου
ἀπὸ ποῖν..."

— Καὶ περιμένεις νὰ μοῦ τὸ πῇς
ἐδῶ; Εὐχαριστῶ πολύ!

Ἐκεῖνο τὸ "εὐχαριστῶ πολύ",
ἦταν νεματὸ φάρμακο.

Τέλος πάντων, δὲ μπορούσα
νὰ εἶμαι μιὰ φορά ἐν τάξει ἀπὸ
ναντὶ της. Μιὰ φορά, ἴσως. Καὶ
ὅμως, εἶχα χρεὼς νὰ ἐντείνω τὴν
προσοχή μου, γιὰ νὰ πετύχω μιὰ
διάνω καὶ νὰ τὴν ἀποζημιώσω τὴ
Μαίρη, γιὰ ὅλες τὶς παρα-
βλέψεις. Ἐπείγετο. Καὶ τότε ἡ
κοιτῆς ἦταν πού ἔκανα τὴ μενάλ-
η τὴν τρανική, τὴν ἱστορικὴ
μου γκᾶφα.

Ἦταν πάλι θρόνισμα καὶ θὰ εἶχα
μὲ ἐξοδὸ γιὰ ἕνα κέντρο, μὲ τὴν
παλιὰ μας παρέα. Τὸ Νίκο καὶ
τὴ Νίνα. Μέχρι νὰ ντυθῇ ἡ Μαί-
ρη, ἐνῶ παιδεύομαι μὲ κάτι λο-
γαριασμούς. Ἡ Μαίρη ἀνοῦσε,
ὅπως πάντα. Μέχρι δέκα φορές
τῆς φώναξα (κοντεύεις;) καὶ μοῦ
ἀπάντησε (εἶμαι ἔτοιμη). Εἶχα
ἐκνευριστῇ, γιατί εἶχε περάσει
κι' ἡ ὥρα. Τὸ ραντεβού μας ἦ-
ταν γιὰ τὶς δέκα καὶ τὸ ρολόι ἔ-
δειχνε καὶ μισή.

Ἄντε, Μαίρη, ἀργήσαμε. Οἱ
ἄνθρωποι περιμένουν.

Μοῦ παρουσιάστηκε παρὰ τέ-
ταρτο καὶ μὲ εἶδε μὲ τὸ ρολόι
στὸ χέρι, φορούσε... Ὅποτε προ-
σεῖα τί φορούσε. Τὸ μόνο πού
κτύπησε ἦταν τὸ ρολόι.

— Ἄντε, πάμε, Μαίρη. ἔχουμε
τρία τέταρτα καθυστέρηση.

Κατεβήκαμε διαστικά, περάσα-
με καὶ πῆραμε τὸ Νίκο καὶ τὴ
Νίνα. Ὅταν εἶδα τὴ Νίνα, τὴ
θαύμασα. Φορούσε ἕνα ἐξαιρε-
στὸ φόρεμα, σὲ χρώμα γλυκὸ γκρί κι'

ὅπως ἦταν μελαχροινὴ καὶ ὁμο-
ρφὴ, τῆς εἶνε μιὰ ἀλλοιωτικὴ χά-
ρι. Ντεκολτέ κάπως πολυμῶς, μα-
νίκα μέχρι τὸν ἄγκυον καὶ τὴ μέ-
ση της τὴν ἐφείνε ἀπᾶν μιὰ
κουρὴ ἑλῶν. Μοῦ ἔκανε ἐντύπω-
σι αὐτὸ τὸ (ἀνσώμα) καὶ τὸ συν-
χαρτήριο ἦσαν μόνον τοὺς στὰ
χεῖλι μου.

— Νίνα, τὸ καινούργιο σου φό-
ρεμα εἶναι ἀριστοτέλειο...

— Εὐχαριστῶ, Κωστόκα.

Καὶ κεραυνόβλησα μ' ἕνα
θεῖμα μὲ κοῦφι ἑυραστοῦ τὸ Νί-
κο. Κατάλαβα πὼς ἐκεῖνος δὲν
εἶχε πάρει εἰδησιὶ τὸ μενάλον νε-
νός. Ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμὴν
ὅταν τὴ Μαίρη νὰ χωνεῖ τὸ
χρώμα της νὰ πέφτῃ σὲ μιὰ πο-
λυθρόνα καὶ νὰ φέρῃ τὸ χέρι
στὸ μετώπο της. Ἐπείγετο κοντὰ
της:

— Τί ἔχεις, Μαίρη;

— Δὲν αἰσθάνομαι καλά...

— Ἔτσι ἔσπινε;

— Ναί... Νὰ πάμε σπῆτι.

Ἡ Νίνα καὶ ὁ Νίκος ἐδεῖξαν ἐν-
...

διασώσουν, της είχαν να της φέρουν μια λαμόνιδα, άσπρη, να περάσει μέσα να ζαπλώσει, να καλέσουν γιατρό. Δεν ήθελε τίποτα. — Να πάμε σπίτι, είπε...

Τηλεφώνησα για ταξί. Πήγα να της πιάσω το χέρι, τράβηξε απότομα το δικό της. Τέλος, στάσαμε σπίτι. Μπήκε κατ' ευθείαν στην κορεδατοκάμαρα, έπεσε στο κρεβάτι, έκωσε το κεφάλι της στα μαξιλάρια και έσπασε ο' ένα απεριγνώστο κλάμα, με λυγμούς. — Απλώσα το χέρι μου προστατευτικά.

— Τι έχεις, χρυσή μου; Τι έπαθες ζαφνικά; Έσύ ήσουν μία χαρά. Γύρισε το πρόσωπό της προς εμένα. Ποτέ δεν είχα ιδει τόσο άγριομένο γυναικείο πρόσωπο, τέτοιο εξαλλο βλέμμα.

— Ώννε! φώναξε. Ώννε! Μου κάνεις κακό. — Έγώ, χρυσή μου; Γιατί; — Να το βρεις μόνος σου... — Δε μπορώ να βρω τίποτα. 'Ο, φείλεις εσύ να μου εξηγήσεις, Γιατί ενώ αισθάνομαι τόν εαυτό μου έν τάξει απέναντί σου.

— Έν τάξει, αί; Και δε θυμάσαι τίποτα; — Όχι.

— Δε θυμάσαι τί είπες στη Νίνα; Έγώ θυμάμαι κατά λέξι: «(Νίνα, το καινούργιο σου φόρεμα είναι άριστογούρνια)». Τό είπες ή όχι;

— Τό είπα. Κί, αυτό πρέπει να σ' ευχαριστή. 'Αποδεικνύει πώς άρχισα πιά να προσέχω και καίνουγνια φορέματα.

— Τά ξένα! Γιατί κι' ένώ, κύριε, άπόψε φορούσα καινούργιο φόρεμα!... Αυτό... το βλέπεις αυτό; (Σηκώθηκε κι' έδειχνε το φόρεμά της, τραβώντας τις άκρες του). Είμαι καινούργιο, κύριε. 'Απόψε το πρωτοφόρεσα. 'Αλλά ούτε το πήρες είδησι. Το φόρεμα, όμως, της Νίνας το πρόσεξες και τίς έδωσες και συγκαρτηρία. Μηροστά μου!... Καινούργιο είναι κι' αυτό, κύριε. Καινούργιο... Καινούργιο!... Ξεφώνησε. Κί, έβγαλε το φόρεμα κι' έπιασε να τό σκίση και να τό κουρελιάζη με μία λυσσα άσπυρόπιπι. Σάν μανιακή. Καί καναρίστηκε στο κρεβάτι, για να συνεχίση το σπαράγμό της.

Δε νομίζω πως είχε άδικο. Τη νύχτα κοιμήθηκε στο σαλό-νι. Δυό βδομάδες πέρασαν μέχρι ν' ανταλλάξουμε κουδέντα. Τρώγαμε χωριστά, κοιμόμαστε χωριστά, θναίναμε χωριστά. Χρειάστηκε ένα μεγάλο δώρο και πολλή ταπεινότητα έκ μέρους μου για να μου παραχωρηθή μία περιωρισμένη συνάντησι.

Τό μόνο που με παρηγόρησε, για τό έπεισάδιο έκείνης της νύχτας, ήταν πως και ο Νίκος είχε τά ίδια.

— Δεν ξέρεις τί τράβηξα όταν έφύνατε, μου είπε, θοδερή σκηνή με τί Νίνα. Τί ήθελες να τίς πιάς έκείνη τα συγκαρτηρία για τό καινούργιο της φόρεμα, θρέ Κωστήκη; Έγώ δεν τό είχα παρατηρήσει. Κί, αυτό την έκανε έξω φρενός: «(Νά βλέπουν οι άλλοι, λέει, πως φορώ καινούργια τουαλέττα κι' έσύ να μην τό αντιλαμβάνεσαι!...)» Παρά λίγο να σπάζονσε σε διαζύγιο!...

ΠΑΝ ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Χιούμορ

Τό δόλωμα

Μιά έξυπνη και ζωηρή δακτυλογράφος είχε επινοήσει ένα πρωτότυπο κόλπο για να μπορεί να θρίσκη άμέσως δουλειά. Στόν υποψήφιο διευθυντή της έλεγε, δείχνοντας δυό γράμματα: — Αυτό, έδώ είναι ένα συστατικό γράμμα από τόν τελευταίο μου διευθυντή. Κί, αυτό είναι ένα γράμμα από τη γυναίκα του, που με παρακαλεί να τόν άφησω ήσυχο!

* Ένας έπαρχιώτης, που ήρθε στην 'Αθήνα για δουλειά, άποφασίζει να τό ρίξει λίγο έξω και πηγαίνει σ' ένα μεγάλο ρεστοράν.

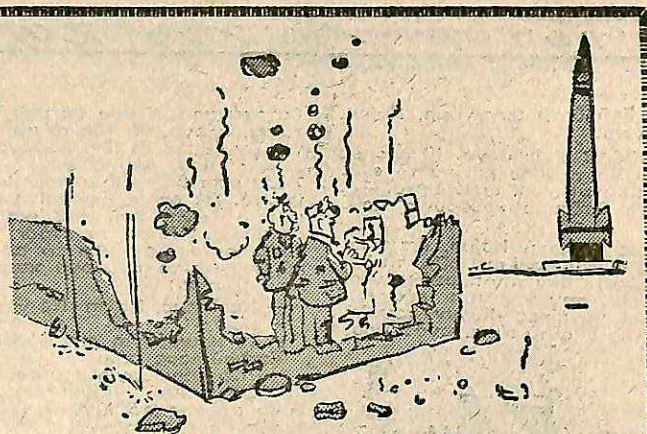
— Ακούω συχνά, λέει έμπιστευτικά στο γκαρσόν, να μιλάνε για τό χαβί-άρι. Τι παγωμά ακριβώς είναι;

— Αούά χωριό, κύριε.

— Ώρατα! Κάμε μου δυό μελέττα!

* Μόλις είχε όρκιστή ο καθηγητής νος, όταν ο δικαστής τόν ρώτησε άν θά προσλάβη δικηγόνο.

— Όχι, κύριε πρόεδρε, άπαρήθηκε. Έγώ πάρει την άπόφασι να πώ την ά-λήθειαι!

— Βρε Γιάννη, μήπως πυροδοτήσαμε κατά λάθος τό θάλαμο;

Επίκαιροι στίχοι

«ΔΩΣΕ, ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ, ΔΩΣΕ...»

Αυτοί που μ' αυτοκίνητα σε λεωφόρους τρέχουν, (καράτσι) νέο κι' έκτακτο ένδέχεται να έχουν, διότι υποστηρίζουνε τα πρόσωπα τ' άρμόδια πως πρέπει να εισπραττώνται, στό μέλλον και ιδόδια...

Δεκάρικο ή τάλληρο θά μπη σε κάθε πέραςμα και θγάξει όπωσδήποτε, ο κόσμος τό συμπέρασμα, πως είναι τά... ιδόδια απ' τους εύσημους φόρους, διότι υποστηρίζουνε τά πρόσωπα τ' άρμόδια πως πρέπει να εισπραττώνται, στό μέλλον και ιδόδια...

ΜΑΤΑΙΟΠΟΝΙΑ

Ειδοποιούν άμέστροποι, συκοφαντιμνοί, πως σύντομα κι' ή τάξι των θ' άρχισή ν' άπεννι, γιατί υποσχέσεις παίρνουνε κι' αναβολές άόριστες και τίς τιμές των σκύων τους τίς θλέπουν ακαθόριστες...

Τιμές, όμως, δεν πρόκειται να μάθουν θετικές κι' άδικως έπιμένουνε και τώχουν θάλει πικά, διότι στίς ημέρες μας τίς τρανελαιφικές, κανείς, σκεδόν, δεν βρίσκειται να πιά τό «ούκα, ούκα»!...

ΠΙΚΡΑ ΠΕΙΡΑ

Καινούργια τους παρόπανα οι Ξενοδόχοι έκφοράζουν, γιατί κι' αυτοί, από τινος ο' γκίνους τους ταραάζουν, και μ' άλλο που χειρότερες λαχτάρες διαισθάνονται, από τους άρμόδιους μας υπ' όψιν δεν λαμβάνονται!...

Πλάν, άδικα φωνάζουνε οι Ξενοδόχοι πάλι, και στο μυαλό τους θάπρεπε καλά να τόχουν θάλει, πως οι σοφοί τίς χώρες μας δικό τους έχουν στόχο και πάντα λογαριάζουνε «χωρίς τόν... Ξενοδόχο»!

ΑΛΛΕΣ... ΦΟΥΡΤΟΥΝΕΣ

Έκτός απ' τό όχμήματα, που τίς ημέρες όλες, τρακάρουνται με πάταγο και κάνουν κοραμπόλες και μερικά δυοάρεστα μαντάτα συγκαυώνονται, πως μεταξί τους άρχισαν και... πλοία να συκορούννται!

Μετά, λοιπόν, τα κρούσματα έκείνη τ' άλλεπάλληλα, να λάβουν πρόψη οι υπεύθυνοι τό μέτρο τά κατάλληλα και για να μη συκορύνεται θαπόρι με θαπόρι, να θάλουν και στη θάλασσα... Σταματή και Γονιόρη!

ΝΑΙ ΜΕΝ, ΑΛΛΑ...

Περίπου πεντακόσιοι (έπτόπται... θεαμάτων), παρ' όλο που υπέβαλαν σεράν ύπομνημάτων, με ύποσχέσεις τρέφονται και φούμαρα συνέχεια, και άπειλούνται, θέβαια, με στερήσι κι' άνέχεια!

Στους άρμόδιους σπεύδουνε, λοιπόν, να ύπενθυμίσουν πως πρέπει και τό θέμα τους δένονται να ρυθμίσουν, γιατί όπως πεί ο βίος μας ο' νουπνός και σκάρος, θά έχουνε «θέματα» και θά τους λείπη ο... «άρτος»!

ΑΣΚΟΠΟΣ ΘΟΥΡΥΟΣ

Είς την «όραματιστρίαν» Κρικέτου 'Αθανασία, οι πάντες, ήδη, άρχισαν να δίνουν σημασία και όσο με την δρσίσι της ο' κόσμος άσχολεύεται, άρχίζει περισσότερο έκείνη να θουλτλάει...

Πλάν, άσχοπα ή φήμη της έπηρεε τόση φώρα, γιατί, όπως πάν τα πράγματα στην εύκλεη μας χώρα, σαν την Κρικέτου, σύντομα, θά γίνουν όλοι κι' όλες και θά δραματίζονται... καρθέλια και φραντζόλες!

ΑΛΗΘΕΙΕΣ... ΦΑΡΜΑΚΕΡΕΣ

Με λύπη ολοφάνερη μαθαίνει τό κοινόν κι' ίδίως ο' ταλαίπωρος παραγωγός καπνών, πως ώρισμένα φάρμακα, για τά καπνά πταγμένα, έπιθλαθή θρεθήκανε κι' άνρίως... νοθευμένα!

Τουτέστιν, είς τά χρόνια μας, που συνεχώς ψευτεύουν, και του... καπνού τό φάρμακα άρχίζουν και σκαρτούν και τέτοιο πράγμα, φίλτατοι, δε πιά καταναώνς, πως οι νοθείες, σήμερα, «πγαίνουινε... καπνός»!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

για τις μητέρες

Φυλάχτε τό παιδί σας άπ' τους «δράκους»!

ΚΑΘΕ τόσο, διαδάζουμε με φρίκη στις έφημερίδες πως ένα άνθρωπο κτήνος, ένας σασιστής κακούργος—που καταρθώνει πολλές φορές να μένη ασύλληπτος—παρέσυρε ένα άνήλικό παιδάκι σε κάποια έρημιά και τό κακοποίησε. Άκόμα είναι νωπή ή άναμνησί της τραγικής περιπέτειας της μικρούλας του συνοικισμού Ζωγράφου, που κατασπαράχθηκε σωματικά και ψυχικά απ' τόν άγνωστο «δράκο» με τ' αυτοκίνητο...

Δέν έχουν λοιπόν καθόλου άδικο οι μητέρες έκείνες, που τρέμουν και λαχταράνε όσην ώρα δε θρίσκονται κοντά τους τά άνήλικα παιδιά τους.

Απ' τό άλλο μέρος όμως, είναι δύσκολο να μάθετε τά παιδιά να φέρωνται ευγενικά και φιλικά στους ξένους, και συγχρόνως να φυλάγονται απ' τους κινδύνους που μπορεί να τά άπειλήσουν.

Βέβαια, ένας τρόπος ασφαλής θά ήταν να μη τά χάνετε ποτέ απ' τά μάτια σας, να μη τ' άφήνετε ν' άπομακρυνθούν καθόλου. Αυτό όμως τό σύστημα έχει άλλες, έμμεσες δυσάρεστες συνέπειες. Γιατί τό παιδί έχει άνάγκη από ελευθερία κι' άνεξαρτησία, ως ένα λογικό σημείο, για να μπορέση ν' άναπτυχθή κανονικά και να δημιουργήση σιγά-σιγά δική του προσωπικότητα, μακριά απ' τόν ποδόνυρο της μαμάς του. Όταν προσπατός μένετε σ' ένα μέρος όπου δεν υπάρχει κίνδυνος από αύ, τοκίτητα, πρέπει ν' άφήνετε τά παιδιά σας να πρέξουν, να παίξουν. Τό παιχίδι—τό έλευθερό παιχίδι, χωρίς συνεχή παρακολούθησι και περιορισμούς—είναι αλήθινή «τροφή» γι' αύτά.

Συγχρόνως όμως, έπιβάλλεται να τους σκεπτήστε—με κατάλληλο τρόπο και χωρίς να τά τρομοκρατήσετε—να μην ακολουθήσουν ποτέ έναν άγνωστο που θά τους ζητήσει να πάνε μαζί του, κι' άν τυχόν τά έλλογισή κάποιος ένώ είναι έξω μόνοι τους, να μπουξή σ' ένα μαγαζί ή να ζητήσουν τη δσθήβεια ενός αστυνομικού.

Δυστυχώς, πολλά παιδιά έχουν τη συνήθεια να πίνουν εύκολα φίλες με τόν καθένα. Είναι αυτά που συνήθισαν, από πολύ μικρά, να έκμεταλλεύονται την άσφα χάρη και τη γοητεία τους, για να πάρουν ένα μυακό ή ένα πασγαυτό. 'Η συνήθεια αύτή μπορεί να συνεχισθή σ' όλη τους τη ζωή. Μπορεί όμως και να διακοπή ξαφνικά, όταν τό παιδί, μεγαλώνοντας άνακαλύψη ότι δεν είναι εύκολο, στη ζωή, ν' άποκτήση ό,τι έπιθυμεί.

Τέτοιες φίλες με ξένους είναι κοινές στα παιδιά που τό σκάζουν από τους γονείς τους, προσωρινά ή μόνιμα, από δίχα για περιπέτεια, ή για κάποιο άλλο λόγο. Όταν τά πιά πιάω στο σπίτι τους ή άστυνμία, τους φαίνεται πως έκαναν κάποιο σπουδαίο κατορθώμα, καλκαίνονται για την άνησυχία που προκαλέσαν στους δικούς τους, και δε θάλπουν την ώρα να τό έπαναλάβουν!

Ευτυχώς, είναι μάλλον σπάνια τά παιδιά αυτά. Άν φέρονται δε έτσι, τό κάνουν γιατί τους λείπει στο σπίτι τους ή άγάπη και ή άσφάλεια, και τίς άναζητούν άλλοι.

Δέν μπορούν οι γονείς να προστατέουν σιάντως τά παιδιά τους. Πρέπει να τά μάθουν να φροντίζουν μόνοι τους για τόν εαυτό τους. «Όσο είναι όμως άκόμα μικρά, τους χρειάζεται ένα εύθυμο, μένος περιβάλλον, για να μη πιάσουν άμέσως φίλες με τόν πρώτο άγνωστο που θά τά πλησιάση και θά έπιχειρήση να τά παρσούρη.

Άλλά συγχρόνως δεν πρέπει να τά τρομοκρατούμε με διηγήσεις και συμβουλές, τέτοιες που να τά κάνουν να μην πλησιάζουν ποτέ ένα ξένο, ακόμα κι' όταν για κάποιο λόγο χρειαστούν τη δσθήβια του.

Αν μάλιστα συμβή να ντρέπονται τους ξένους—πράγμα που παρατηρείται σε πολλά μικρά παιδιά—και να κρύβονται στη φούστα της μαμάς τους όταν τους έλέπουν, φροντίστε να τους κόψετε αυτό τό έλάττωμα, γιατί δε τά έμποδισή να έξεληχθούνε κανονικά σε κοινωνικούς ανθρώπους.

Όπως σ' όλα τά πράγματα, έτσι κι' εδώ ή φρονιμότερη τακτική είναι ο' μέσος δρος.

ΓΙΑ να γίνη κανείς δακτός άμέσως από τόν Προκαθήμενο της Έκκλησίας μας, δε χρειάζεται να είναι βιαστικός δημοσιογράφος, σεβάσμιος της Έκκλησίας ποιμήν ή έφημέριος, ύπομνος ή βουλευτής. 'Ο Μακαριώτατος 'Αρχιεπίσκοπος κ. Θεόκλητος από τις 10 τό πρωί ως τις 12.30 τό μεσημέρι, που είναι οι ώρες άκροάσεων, δέχεται όλον τόν κόσμο: «Μικρούς» και «μεγάλους», πένητας και πλουσίους, άδύνατους και ισχυρούς, όπως γινόταν, κατά πως θυμούνται οι παλιότεροι, επί Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, του όποιου βοηθός έπίσκοπος ήταν ο' σημερινός Πρωθιεράρχης.

Με την βοήθεια του Θεού, έφθασα είς τό αξίωμα αυτό, μας λέγει ο' Μακαριώτατος, καθώς σηκώνεται από τό γραφείο του και κάθεται στην διπλανή μας καρέκλα.

Είν' ένας απ' τους λόγους του, που μας είπε στην πρώτη μας άύτη συνάντησι, κατά την όποια ήθέλησε με πολύ ένδιαφέρον να μάθω για τους δικούς μας και την εργασία μας. Θυμάται όλο μας τό γεναλογικό δένδρο. Ήξερε πρόσωπα και πράγματα της ιδιαίτερης πατρίδας του.

Γεννήθηκε τό 1890 στην Δημητσάνα. Κί' εκεί έσπούδασε τά εγκύκλια μαθήματα. Μας λέγει ένα-ένα τά σκαλιά, που ανέβηκε, όπως θά τά άπαριθμούσε ένας καλός παππούς, νός και σφογιγής 71 χρόνων, μιλώντας στα έγγονια του:

Τό 1910 άπεφοίτησα από τό Πανεπιστήμιο, άναγορευθείς άριστούχος διδάκτωρ της Θεολογίας. Διέτέλεσα κατ' αρχάς υπάλληλος του τότε Έκκλησιαστικού Ταμείου, κατόπιν δέ, άσπασθείς τόν μοναχικόν βίον, έχειροτονήθη, τό 1914, είς διάκονον. Τό 1917 έχειροτονήθη πρεσβύτερος. Από τό 1914 ως τό 1924, που έγινε άρχιγραμματέας της 'Ιεράς Συνόδου, ήμην ιερκήρυξ είς την Μητρόπολιν Φθιώτιδος. Τόν ίδιο χρόνο έγινε βοηθός έπίσκοπος, τό 1931 Μητροπολίτης Καλαβρύτων και Αιγισλείας, τό 1944 Πατρών και τώρα είμαι 'Αρχιεπίσκοπος.

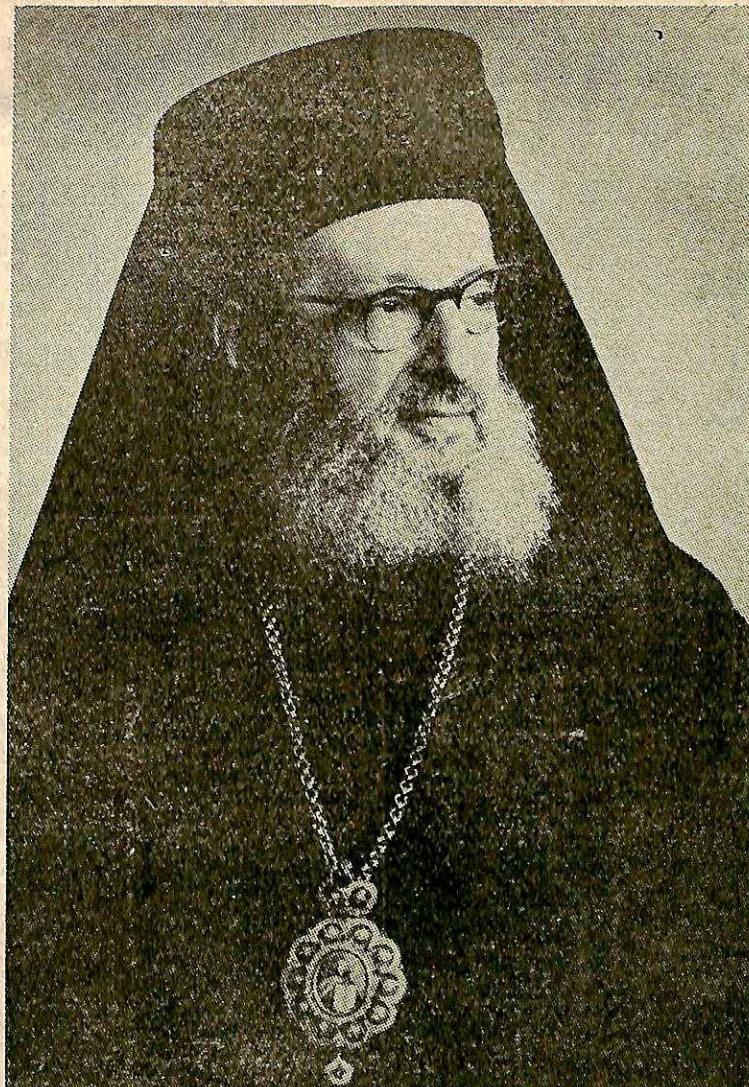
»Σε διατάσσω λοιπόν — μας λέγει γελώντας—ως 'Αρχιεπίσκοπος και συγγενής, να φας τό γλυκό σου!

Πράγματι από ώρα πολλή με περίμενε στο τραπέζάκι ένα περιποιημένο γλυκό του κουταλιού, δυό φράσιτά σκύα, σεβριρίσμένα πεντακάσαρα από τό διάκονο—έθιμο, που γνωρίζουμε από τις έπισκέψεις μας στα μοναστήρια.

Πού να χάσουμε όμως καιρό τρώγοντας τό γλυκό. Όταν, όπως είπαμε και στόν Μακαριώτατο, ήθέλαμε όσο τό δυνατόν να κερδίσουμε περισσότερο χρόνο ακούγοντάς τόν...

Κοιμήματα ένδεδυμένως, λεπτός, εύθυνής, ύψους 1.74' περίπου, με γένιο και μαλλιά, που τείνουν να γίνουν όλόλευκα, με μάτια, που δεν έχουμε ξαναδθ τόσο άσπραποδόλο, ο' Μακαριώτατος είναι μία μορφή, που γοητεύει. Μιά άναμφισβήτητη προσωπικότης, που κατακτά. Έχει άντληψη, που δεν προλαβαίνει ο' συνωμιηπτής, φιλοσοφία άπειρίστης κατ'όχετκήκότητας και πολλή λαπλής κατανόησης, πνεύμα του αιώνας μας.

Ευπνία στίς έξη τό πρωί. Τώρα, όπως κάνει κάθε καλοκαίρι από τό 1957 που είναι 'Αρχιεπίσκοπος, μένει στην 'Ιερά Μονή της Πεντέλης, άλλα κατεβαίνει 3 — 4 φορές την έβδομάδα στο γραφείο του της 'Αρχιεπισκοπής 'Αθηνών, παρ' όλες τίς ύπο-

Ο μακαριώτατος 'Αρχιεπίσκοπος 'Αθηνών Θεόκλητος.

Θεόςλητος ο Β'

Λίγη ώρα με τόν Μακαριώτατο 'Αρχιεπίσκοπο 'Αθηνών και πάσης 'Ελλάδος

δείξεις των Ιστωρών του, που του συνιστούν να μην κουράζεται τόσο πολύ, στην ηλικία που είναι. Όταν δεν νηστεύη, πίνει τό γάλα του με μία φρουγιά και διαβάζει τις προινές έφημερίδες. Στίς 8 είναι στο γραφείο του της 'Αρχιεπισκοπής, όπου θ' άχόση συνεργασία με τους βοηθούς έπισκόπους και τόν άρχιγραμματέα της 'Ιεράς Συνόδου. Από τις 10 ως τις 12.30 σημειώσαμε ήδη δυόμιση ώρες άκροάσεων.

Όταν τελειώση τις έπαφές, θ' άνέβη στην Πεντέλη. Τό φαγητό της προτιμήσεώς του είναι χόρτα και ψάρι, ίσως γιατί αυτά έπιβάλλονται από μία άσθητη δίαιτα και θεραπεία ζαχαρώδησίου, που κάνει.

Στις 5 τό απόγευμα θά άναπαυθ. Στις 5.30 φθάει στην Μονή ο' διευθυντής του 'Ιδιαιτέρου του γραφείου κ. Σπ. Παναγιωτόπουλος, με την άλληλογραφία, όλα τά έγγραφα, που είναι προς ύπογραφήν, για να γίνουν χίλιες δυό άνημερώσεις και να δοθούν άλλες τόσες έντολές. Σχεδόν καθημερινός, στίς 6 μ.μ., έχει κάποιο από τά άναριθμητά συμβούλια, στα όποια προεδρεύει. Τά

πιο συχνά είναι του Ο.Δ.Ε.Π., του Τ.Α.Κ.Ε., του Βασιλικού 'Ιδρύματος, του Σηλησιουλείου, Κασιματείου, Σιδιτανειδίου, 'Ορφαιο-τροφείου Βεσυλαγμένης, 'Αποταμείσεως κ.ά.

Θά δειπνήση στίς 9 παρά τέταρτο ακριβώς. Κί' ύστερα, αφού ο' διάκονος διαβάση τό 'Απόδεικνόν ή κάνει την προσευχή, που γίνεται όταν την επομένη πρόκειται να λειτουργήση, θά πείση στο κρεβάτι, που κατά τις 10.30 μ.μ. 'Ο ύπνος άργεί να πάρη τόν ήγέτη της Έκκλησίας μας.

Ποτέ ο' Μακαριώτατος δεν έχει κάνει έναν περίπατο. Δεν έχει μία ψυχαγωγία, όπως την έννοούμε έμεις. Ούτε ραδιόφωνο ύπαρχει στην Μονή της Πεντέλης. Μοναδική του διασκέδασι και χαρά του είναι να πηγαίνει και να λειτουργή στίς έκκλησίες, που προσκαλείται. Έχει λειτουργήσει σε τόσους Ιερούς ναούς της πρωτεύουσας και της 'Ελλάδος, ο' όρους κανείς άλλος 'Αρχιεπίσκοπος.

Άλλ' έχει και μία άδυναμία: Του άρέσει ή συντροφιά. 'Η συζητήσι. Και γι' αυτό σπάνια είναι μόνος ο' Μακαριώτατος. Ο' μισθός του φθάνει τις 60—

70 χιλιάδες δραχμές τόν μήνα. Τό ένα τρίτο όμως απ' αυτά διαθέτει για να προκίχη τις θυγατέρες των έφημερίων της υπαίθρου, ενώ περί τις είκοσι έπιτάσεις των 1.000 δραχμών ταχυδρομεί σε ανθρώπους των γραμμάτων ή των τεχνών, που ύποφέρουν.

Άλλ' είναι σεμνές και άθόρυδες οι χριστιανικές και φιλανθρωπικές έκδηλώσεις του Μακαριώτατου, όπως σεμνή και άθόρυβη είναι όλη του ή έκκλησιαστική δράσι. Έργο του ή άνοικοδόμησι έκ θεμελίων του Μεγάλου Σπηλαίου. Έργο του ο' περικαλλής ναός του 'Αγίου 'Ανδρέου στην Πάτρα. Πατρικό τό ένδιαφέρον του για την λύσι των προβλημάτων των έφημερίων. Θετικός, άλλα με ισχυρή βούλησι, στο πηδάλιο της Έκκλησίας.

Ο ίδιος λέγει: — Ζητώ όλων τας προσευχές προς ευδόξασιν του πολυσχιδούς και δυσχερούς έργου της πηδαιλουχίας της Μητρος Έκκλησίας. Ποίο είναι δέ τό έργο της Έκκλησίας μας τό τονίζει ο' ίδιος πάλι:

—'Η σωτηρία των πιστών, την όποια επιδιώκει ή Έκκλησία δια της μυστηριακής, διδακτικής, ποιμαντικής, κοινωνικής και πολυέδους άλλης ενεργείας και δράσεως. Προς τούτο όμως έχει έπιτακτική άνάγκην ιερού κλήρου κατ' πάντα άξίον και ίκανόν να έπιτέλση τό δυσχερέστατον τουτό έργον. Άλλά δυστυχώς—συγκεκριμένη ο' Μακαριώτατος— από της ιδρύσεως του 'Ελευθέρου 'Ελληνικού Κράτους δεν έπετεύχη ή άνύψωσις του κλήρου είς την περιωπήν, που τό άρμόζει.

Γι' αυτό τό μεγάλο έθνικό και έκκλησιαστικό θέμα—της μορφώσεως, της μισθοδοσίας και της συνταξιοδότησεως, της εξυψώσεως και της άποκαταστάσεως του κλήρου—ο' Μακαριώτατος εργάζεται τώρα μ' ένα πρωτοφανή ζήλο. Όπως είπε και στον βασιλέα Παύλο, τελικώς, θά μπορέση να άντιμετώπιση τά μεγάλα και φλέγοντα αυτά ζητήματα της Έκκλησίας, γιατί ξεκινάει από την πεποίθησι αύτή:

—'Η μεγάλη κρίσις της πατρίδος και της άνθρωπότητος είναι κρίσις ήθική.

Στόν δρόμο των συμπατριωτών του Ιεραρχών, του Παλαιών Πατρών Γερμανού και του Γρηγορίου του Ε', βλέπουμε και τόν ελπιόσκονιο στον άποστολικό θρόνο των 'Αθηνών μεγάλο Δημητριάτη.

Γ Δ. ΜΑΛΛΟΥΧΟΣ

Η «ΠΑΝΑΓΙΑ Η ΘΕΟΜΑΝΑ»

Μιά απ' τις πιο δαυματωγόνες εικόνες της Παρθένου είναι ή «Παναγία η Θεομάν» της Κίου. 'Η ιστορία της καταγωγής της χάνεται μέσα στα θάμνα της χρόνια. Ένα χειρόγραφο του μοναχού Νικηφόρου του Νικαιώτου, άναφέρει τά έξης γι' αύτήν.

Ένας μοναχός έκρωσε την εικόνα της Παναγίας στην Κίο, την εποχή των μεγάλων σφαγών.

Γνωσ από τό εικόναμα συνκεντρώθηκαν θούλοι και άναμνήσεις που διασώθηκαν ως σήμερα και άποτελούν μία ζωντανή ιστορία της χριστιανικής υποδουλώσεως.

Την είδαν να περπατά πάντω στις φλόγες και να καθονιάη τά θύματα των πυροπολήσεων και των λεηλασιών των επιδρομέων, την είδαν να μάχεται στο πλευρό του Κωνσταντίνου του Παλαιολόγου, την είδαν ν' άποτρέπει τις σφαγές και να παρηγορή τους Έλληνες.

Επειτα διαδόθηκε ότι έροικνε άστροπελεκία στο δρόμο των έπιδρομέων, που πνάνιναν, να κάμουν και να λεηλατήσουν. Ήταν έλληνα παντοκράτορ πορούσα, στον διπλό ποροδίο της, να παρηγορή και να σώζη.

Το καλλιτεχνικό μας

ΑΘΗΝΙΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΓΡ. ΜΠΙΘΙΚΩΤΗΣΗΣ

Μπουζούκια, δάκρυα και αινίγματα

ΑΘΗΝΟΝΙ με μπουζούκι;

Κάπως δύσκολο να συλλάβει ο νους την εικόνα. Κι' όμως έτσι ταφάραν οι καιροί, ή μόδα και ο Μίκης Θεοδωράκης.

Συνεργάστηκαν κι' οι τρεις, έδωσαν το δαχτυλάκι τους, λίγο μουστακάκι, λίγη βραχνάδα, λίγη «Μυρτιά», λίγο Αιγάλεω, λίγο «Πάμε να κλάψουμε» και... γεννήθηκε ο Γρηγόρης.

Απόδόνι; Πολλοί είπαν πως είναι μάλλον... κούκος τούτο το νέο πουλί, που εϊσέβαλε κατακτητικό στο άνοιξιό του δάσος, όπου δίνουν τη συναυλία τους οι Αθηναίοι τραγουδιστές και τραγουδίστριες, καθενας με τη δική του νότα και τη δική του τράλλα.

Όσο, υπάρχουν άλλοι τόσοι, μεταξύ του κοινού, που αγαπά το ελληνικό τραγούδι (και ποιος δεν το αγαπά;) που υποστηρίζουν με φανατισμό ότι ο Μπιθικώτης είναι αηδόνι. Και τί απάντη;

Κάπως έτσι πρέπει να'ναι τ' απόδονια την σημερινή. Μουστακάκι, μυγελαράκι, μπουζουκάκι και... σήκω ρίξε δυο βολτες στην πίστα κλαίγοντας «επιτάφιος».

Ποιά μερίδα έχει το δικίο; Και τί ακριβώς είναι η «περίπτωση Μπιθικώτης»; Να ένα αίνιγμα προς λύση.

Τόν είχα πρωτοδεί κάποιον πρωινό, πρόπερσι θαρρώ, σε κάποια πρόβα θεάτρου.

Μιλούσαν διάφοροι ειδικοί, σκηνοθέτες, χορογράφοι, ήθοιοι, ο Μανώλης Καστρινός, ο Ναπ. Έλευθερίου, ο Τάκης Μηλιάδης, κατάστρωναν σχέδια και φιγούρες και τούκ. Έτσι τα κοστούμια, έτσι τα ρήματα, έτσι τα σκηνικά.

Ο Μπιθικώτης, που θα άποτελούσε κι' αυτός στέλεχος του θιάσου χάριν του «κουλέρ λακά» που απαιτεί στις μέρες μας μπουζούκι και δάκρυ κορόμυλο, καθόταν αμίλητος σε μιάν άκρη.

Βρεθήκαμε κοντά - κοντά. Τί λέτε έσείς για όλα αυτά; Κούνησε τα κεφάλι.

— Καλά. Όμως... Είχε τις αμφιβολίες του. Μου τις εξέφρασε: — Χρειάζεται περισσότερο μπουζούκι.

Εύχισα τα μούτρα. — Μπουζούκι; — Όχι δά, Δεν καταλαβαίνω τί βλακεία ο κόσμος σ' αυτό το είδος. (Δεν τον γνώριζα ποιος ήταν).

Χαιρολόγασε και μου συστήθηκε: — Μπιθικώτης, Γρηγόρης Μπιθικώτης. — Άσας. Τί γκάφα! — Δέ βαρύνεσαι.

Γελάσαμε κι' οι δυο. Πήρε το δαγανά του, που ήταν άκουμπημέ, να δίπλα στην καρέκλα και το χάιδεψε.

— Τέ βλέπεις αυτό; ρώτησε. — Τέ βλέπω. — Ξέρεις τί είναι; Είναι μιά ψυχή. Ή ψυχή ή δικιά μου, ή δικιά σου, όλουνών. Μονάχα παύ πρέπει.

Εξήγησε την άποψή του. — Έπρεπε στα μπουζούκια τραγούδια να μπουν λίγα θυμωτά, Πόησι, Ρίτσος παραδειγματος χάριν.

— Ρίτσος; — Ρίτσος, μάλιστα. Πόησι αληθινή, ποιήσι του λαού μας. Τότε τα μπουζούκι θα γίνη κι' αυτά υψηλή ποιήσι. Κι' ο κόσμος θα τ' αγαπήσει και θα το τιμήση.

— Θεωρείς... — Όχι. Υπόκει κάποιος που θα κάνει τη θεωρία πράξι. Ο Θεοδωράκης, Ο Μίκης. Φίλος ανθρώπων. Με νοιώθει;

— Όχι και τόσο. — Θα το ρωτήσω αργότερα.

Τόνοιωσα πράγματι αργότερα, μιά χειμώνα, γιατί νύχτα σ' ένα λαϊκό κέντρο στο Αιγάλεω.

Πήγα κατά τα μεσάνυχτα και δέ βρήκα τραπέζι.

Ο Μπιθικώτης είχε γίνει «μόδα». Και τί μόδα; Όλοκληρη ή Αθήνα, λαός και Κολωνάκι, που λέγε, συνωστιζόταν πατείς με, πατώ σε για ν' άκούση «Μπιθικώτης».

Δεν είχε τίποτε περισσότερο ο Γρηγόρης απ' τους άλλους του είδους του. Ίσως μάλιστα να μη διέθετε και τόσα φωνητικά ατόυ, όσα οι άριστοι του «όργανου», ο Τσιτσάνης, ο Χιώτης, ο Καζατζής.

Όμως είχε κάτι άλλο. Έκείνο το «άλλο» που έλειπε ίσως. Είχε τραγούδι — ποίηση. Πόησι βγαλμένη από τα σπλάχνα του λαού, που την είχε μεταμορφώσει σε μελωδία ο Θεοδωράκης. Άγνο αίσθημα, πηγαίο, εϊλικόνηια και ποιητικότητα.

Τόν άκουγες κι' ένοιωθες πως δέ βρισκόσουν σε κέντρο διασκεδάσεως, όπου πήγες να τ' άκουσής; Ή να τ' άσπασής; αλλά μ'οναχός σου, κάπου μακριά, έξω από τόν άλλον.

Τόν άκουγες κι' ένοιωθες πως δέ βρισκόσουν σε κέντρο διασκεδάσεως, όπου πήγες να τ' άκουσής; Ή να τ' άσπασής; αλλά μ'οναχός σου, κάπου μακριά, έξω από τόν άλλον.

Τόν άκουγες κι' ένοιωθες πως δέ βρισκόσουν σε κέντρο διασκεδάσεως, όπου πήγες να τ' άκουσής; Ή να τ' άσπασής; αλλά μ'οναχός σου, κάπου μακριά, έξω από τόν άλλον.

Τόν άκουγες κι' ένοιωθες πως δέ βρισκόσουν σε κέντρο διασκεδάσεως, όπου πήγες να τ' άκουσής; Ή να τ' άσπασής; αλλά μ'οναχός σου, κάπου μακριά, έξω από τόν άλλον.

Τόν άκουγες κι' ένοιωθες πως δέ βρισκόσουν σε κέντρο διασκεδάσεως, όπου πήγες να τ' άκουσής; Ή να τ' άσπασής; αλλά μ'οναχός σου, κάπου μακριά, έξω από τόν άλλον.

Τόν άκουγες κι' ένοιωθες πως δέ βρισκόσουν σε κέντρο διασκεδάσεως, όπου πήγες να τ' άκουσής; Ή να τ' άσπασής; αλλά μ'οναχός σου, κάπου μακριά, έξω από τόν άλλον.

Τόν άκουγες κι' ένοιωθες πως δέ βρισκόσουν σε κέντρο διασκεδάσεως, όπου πήγες να τ' άκουσής; Ή να τ' άσπασής; αλλά μ'οναχός σου, κάπου μακριά, έξω από τόν άλλον.

Τόν άκουγες κι' ένοιωθες πως δέ βρισκόσουν σε κέντρο διασκεδάσεως, όπου πήγες να τ' άκουσής; Ή να τ' άσπασής; αλλά μ'οναχός σου, κάπου μακριά, έξω από τόν άλλον.

Τόν άκουγες κι' ένοιωθες πως δέ βρισκόσουν σε κέντρο διασκεδάσεως, όπου πήγες να τ' άκουσής; Ή να τ' άσπασής; αλλά μ'οναχός σου, κάπου μακριά, έξω από τόν άλλον.

Τόν άκουγες κι' ένοιωθες πως δέ βρισκόσουν σε κέντρο διασκεδάσεως, όπου πήγες να τ' άκουσής; Ή να τ' άσπασής; αλλά μ'οναχός σου, κάπου μακριά, έξω από τόν άλλον.

Τόν άκουγες κι' ένοιωθες πως δέ βρισκόσουν σε κέντρο διασκεδάσεως, όπου πήγες να τ' άκουσής; Ή να τ' άσπασής; αλλά μ'οναχός σου, κάπου μακριά, έξω από τόν άλλον.

Τόν άκουγες κι' ένοιωθες πως δέ βρισκόσουν σε κέντρο διασκεδάσεως, όπου πήγες να τ' άκουσής; Ή να τ' άσπασής; αλλά μ'οναχός σου, κάπου μακριά, έξω από τόν άλλον.

Τόν άκουγες κι' ένοιωθες πως δέ βρισκόσουν σε κέντρο διασκεδάσεως, όπου πήγες να τ' άκουσής; Ή να τ' άσπασής; αλλά μ'οναχός σου, κάπου μακριά, έξω από τόν άλλον.

Τόν άκουγες κι' ένοιωθες πως δέ βρισκόσουν σε κέντρο διασκεδάσεως, όπου πήγες να τ' άκουσής; Ή να τ' άσπασής; αλλά μ'οναχός σου, κάπου μακριά, έξω από τόν άλλον.

Τόν άκουγες κι' ένοιωθες πως δέ βρισκόσουν σε κέντρο διασκεδάσεως, όπου πήγες να τ' άκουσής; Ή να τ' άσπασής; αλλά μ'οναχός σου, κάπου μακριά, έξω από τόν άλλον.

Τόν άκουγες κι' ένοιωθες πως δέ βρισκόσουν σε κέντρο διασκεδάσεως, όπου πήγες να τ' άκουσής; Ή να τ' άσπασής; αλλά μ'οναχός σου, κάπου μακριά, έξω από τόν άλλον.

Τόν άκουγες κι' ένοιωθες πως δέ βρισκόσουν σε κέντρο διασκεδάσεως, όπου πήγες να τ' άκουσής; Ή να τ' άσπασής; αλλά μ'οναχός σου, κάπου μακριά, έξω από τόν άλλον.

Τόν άκουγες κι' ένοιωθες πως δέ βρισκόσουν σε κέντρο διασκεδάσεως, όπου πήγες να τ' άκουσής; Ή να τ' άσπασής; αλλά μ'οναχός σου, κάπου μακριά, έξω από τόν άλλον.

Τόν άκουγες κι' ένοιωθες πως δέ βρισκόσουν σε κέντρο διασκεδάσεως, όπου πήγες να τ' άκουσής; Ή να τ' άσπασής; αλλά μ'οναχός σου, κάπου μακριά, έξω από τόν άλλον.

Τόν άκουγες κι' ένοιωθες πως δέ βρισκόσουν σε κέντρο διασκεδάσεως, όπου πήγες να τ' άκουσής; Ή να τ' άσπασής; αλλά μ'οναχός σου, κάπου μακριά, έξω από τόν άλλον.

Τόν άκουγες κι' ένοιωθες πως δέ βρισκόσουν σε κέντρο διασκεδάσεως, όπου πήγες να τ' άκουσής; Ή να τ' άσπασής; αλλά μ'οναχός σου, κάπου μακριά, έξω από τόν άλλον.

Τόν άκουγες κι' ένοιωθες πως δέ βρισκόσουν σε κέντρο διασκεδάσεως, όπου πήγες να τ' άκουσής; Ή να τ' άσπασής; αλλά μ'οναχός σου, κάπου μακριά, έξω από τόν άλλον.

Τόν άκουγες κι' ένοιωθες πως δέ βρισκόσουν σε κέντρο διασκεδάσεως, όπου πήγες να τ' άκουσής; Ή να τ' άσπασής; αλλά μ'οναχός σου, κάπου μακριά, έξω από τόν άλλον.

Τόν άκουγες κι' ένοιωθες πως δέ βρισκόσουν σε κέντρο διασκεδάσεως, όπου πήγες να τ' άκουσής; Ή να τ' άσπασής; αλλά μ'οναχός σου, κάπου μακριά, έξω από τόν άλλον.

Τόν άκουγες κι' ένοιωθες πως δέ βρισκόσουν σε κέντρο διασκεδάσεως, όπου πήγες να τ' άκουσής; Ή να τ' άσπασής; αλλά μ'οναχός σου, κάπου μακριά, έξω από τόν άλλον.

Τόν άκουγες κι' ένοιωθες πως δέ βρισκόσουν σε κέντρο διασκεδάσεως, όπου πήγες να τ' άκουσής; Ή να τ' άσπασής; αλλά μ'οναχός σου, κάπου μακριά, έξω από τόν άλλον.

Είχε ρίξεις ή πράξι αυτή; Θα άκρατούσε; Ή θα πενούσε όπως πενούν τα διαβατήρια; κα πουλιά και χάνονταν πετώντας πίσω απ' τούς λόφους, όπως πενούν απ' τ' όφοντο του ούρανού τα μικρά άσπρα σύννεφα του καλοκαριού και διαλύονταν στο πρώτο άεράκι;

Ο καιρός θα τ' άδειχνε.

— Πώς βγήκες στο τραγούδι; — Τ' άγαπούσα. Κάτω στην Κάροστο, όπου γεννήθηκα και πέρασα τα μικρά μου χρόνια, μ' άσπασε να τραγουδάω.

— Όλων μ' άσπασε να τραγουδάω. Αυτό δέ σημαίνει, Γρηγόρη, ότι... — Δέ με κατάλαβες. Όταν λέω να τραγουδάω, έβλεπα να π'άω να κάνω την ψυχή μου τραγούδι.

— Έφτιαχνες δικά σου τραγούδια, δηλαδή; — Ναι. Κι' αργότερα όταν ήρθα στην Αθήνα μετά την Κατοχή, ζούσα απ' αυτή τη δουλειά.

— Ήσουν συνθέτης, δηλαδή; Λαϊκός συνθέτης; — Ναι.

— Και δεν τραγουδούσες τα τραγούδια σου σε δίσκους; — Όχι. Δέ με παραδεχότανε ή Έταιρία μου για τραγουδιστή. Αργότερα...

Μία κουδεντούλα φιλική, «γκαρδιακή», όπως λέει ο Μπιθικώτης, έννοώντας τη συνέντευξη σαν έγκάρδια ανταλλαγή απόψεων με καλή πίστι.

— Λέγε λοιπόν. Αργότερα... — Δεν ήταν ανάγκη να τ' άπ' έιναι τόσο γνωστή ή κατοπινή εξέλιξη. Κάποτε τόν άπ' σαν να τραγουδούσε. Πέτυχε. Ύστερα ήρθε ο Θεοδωράκης. Τόν βρήκε στα μέτρα της νέας του κινήσεως για τη δημιουργία καθαρώς ελληνικού λαϊκού τραγουδιού.

Και ο Μπιθικώτης έγινε πασιγνωστός. Τόσο, που κάθε Αθηναίος θεωρούσε υποχρέωσή του να π'άη να τόν άκούσει.

— Ακόμη κι' ο Διάδοχος τόν κάλεσε ένα βράδυ σε κάποια δεξίωση για να μιλήσει στα νάματα των νέων μελωδών.

Κι' ύστερα; Τί έγινε ύστερα; Ή μάλλον τί θα γίνει ύστερα; — Θα π'άω να τόν ξανακούσουν οι Αθηναίοι τόν Γρηγόρη Μπιθικώτη ή ως έδώ ήταν;

— Σπλάγγο, σπλάγγο των σπλάγγων μου καρδούλα της καρδιάς μου πουλάκι της φτωχιάς αλλήθης άνθ' της ερημιάς μου...».

Τόν ξανάκουσα προχτές σ' ένα ρεπερτόριο λυγμών και δακρύων.

Τραγουδούσε με τόν μπουζούκι του τόν «Επιτάφιος» με εϊλικόνηια και πάθος. Κάτω στα τραπέζια του παραθαλάσσιου κέντρου κόσμος πολός, λαός. Άλλά και Κολωνάκι, Σάν και π'άιν.

Και μερικές ξένες διασημότητες: Ο Τόνυ Πέρκινς, ο διάσημος Άγγλος ήθοιοιός, ο Ί. Τσολος στ'άω Ράφ Βαλόνε, και τ' άγνωστό ζουγάρι Μελίνα—Ντασέν.

Άκουγαν όλοι ευχάριστα και χειροκροτούσαν. Ο Ράφ Βαλόνε σε μιά στιγμή άλλη λοχισβετήθηκε με τόν Μπιθικώτη και άντάλαξαν ελληνοϊταλιστί μερικές κρυβέντες.

Άτραξιόν. Κοσμική κίνησι. Μόδα. Και φυσικά και τραγούδι λαϊκό ελληνικής τέχνης. Κι' ύστερα...

Αυτό που έγινε ύστερα, μπορεί να άδηγήσει τόν άναγνώστη στην λύσι του αινίγματος, που τοποθετήσαμε στην αρχή.

Ο Μπιθικώτης, άπαρθεόθηκε χαμογελαστός, άνέθηκε στα μπουζούκια του μόλις συγκρατώντας την ευχαρίστησή του, κι' ή ψυχή του έγινε διπλοτενινία, που έσκαψε σαν βόμβα:

«Πού π'άς Μεμένη μου που π'άς...»

Είχε ξαναγυρίσει αθάνατα στα προθεβωρικά λημέρια του.

Τί είναι αλήθεια ο Μπιθικώτης; Ένας άγνός λαϊκός βάρδος;

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Νέλλυ Παπα

ΤΟ 24ΩΡΟ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ ΜΑΣ

ΝΕΛΛΥ ΠΑΠΑ

Η ένζενυ με τις προτάσεις

Η ΝΕΛΛΥ ΠΑΠΑ, η καινούργια και νεαρή ένζενυ του θεάτρου μας, που αυτές τις μέρες έγινε πρωταγωνίστρια του κινηματογράφου με την ταινία «Γραία της Ρούμελης», είναι δεν είναι ακόμα είκοσι χρονών.

Μελαχροινή, με σκούρα βαθιά μάτια, με βαθύκαστανα μαλλιά, που τ' άχειρών, όπως διαβεβαιώνει ή ίδια, γίνονται μόνο τους μαύρα, με μέτριο ανάστημα και μέση δαχτυλίδι, που μπορείς να τη μετρήσεις με μιά σου παλάμη, διαδέτει τόσο ταλέντο, όσο και σωματικά προτερήματα — άπαραίτητα για τη δουλειά της.

Κι' όμως είναι μιά σεσηνή κοπελίτσα. — Πώς τ' άκατοφέρεις; — Ποιό πράγμα; — Νάσαι τόσο... πως να τ' άπ'άω, τόσο...χμ... μόδης και τόσο άβ'άω μαζί; — Σ' άσ φαίνεται παράξενο; Κοίμα. — Γιατί;

Τινάζει μιά καστανή μπουκλα, που κ'ύλησε στο μέτωπο, και βάζει τ' άνα πόδι πάνω σ' ή άλλο. Τ' άπ'άω τ' άπ'άω, που άκουμπά την πορτοκαλάδα στο τραπέζι, γουρλώνει τ' άμάτια και αισθάνεται ξαφνικό άγχος.

Η Νέλλυ δεν παίρνει χαμπάρι τίποτε κι' έξακολουθεί να κυττά άδ'άα-άδ'άα μπροστά της. — Ναι, ναί. Λοιπόν, τί λέγαμε; — Δέ λέγαμε τίποτα. — Ά, μάλιστα... Κυτάζαμε... Με συγχωρή.

— Τί να συγχωρήσω; — Τίποτα, κοπελίτσα μου, τίποτα. Έτσι... μιλώ, για τόν έαυτό μου... — Και παίρνετε συνέντευξη; μ'αυτό τόν τρόπο; — Παίρνω, λέει! Παραπαίρω. Νάξερεις πόσα πράγματα π'άρα τώρα...

Μένει με τ' άσ'άω άνοιχτό. — Δεν τ'άξερα, λέει, πως δίνονται έτσι οι συνεντεύξεις. Στά μου γά...

Ήταν τ' άπ'άω μέρος του «έντερβιου». Και φανταζόμαστε πως δεν είμαστε οι μόνοι που μ'άς... κατακεραυνώσε ο θαυμασμός για την πολιτικώτατη «ένζενυ» του θεάτρου Σαματζή και πρωταγωνίστρια του σινεμά.

— Θαυμαστές πολλοί, όμολογεί ή ίδια. — Και έπιστολές; — Φυσικά και έπιστολές. Μάτσα. Τίς άνοίγει κάθε πρωί κι' άπάντα σε μερικές.

— Γιατί σε μερικές; — Γιατί οι θαυμαστές μιάς στ'άω είναι περιέργα όντα. Γράφουν... και τί δέ γράφουν; Περιέργα, προκλητικά, και κάποτε-κάποτε έκαρδίζουν πράγματα, που δέ σηκώνουν άπάντησεις.

— Π'άς μας κανένα τέτοιο. — Νά. Προχτές ένας φαντάρας μούγραψε ένα ποίημα θαυμασμού. Άκούστε τ' ά:

«Τ' ά μακαρόνια πούφραγα όλα τ' ά έν'άσ'άω να κάνω σιδερόδρομο να ρ'άω σ' άπ'άω σ' άπ'άω σ' άπ'άω...».

— Μακαρόνια σιδερόδρομο, έ; Πρώτη φορά τ' άκούω. — Κι' έγώ. Τί να τ' άπάντησης, όταν διάλεξε τ' ά μακαρόνια για να με συγχινήσει.

— Σωστά. Άλλο. — Όρίστε κι' άλλο. Κάποιος προχτές άνέθηκε στην παράτα του σπιτιού μου, για να μού ρίξει ένα γράμμα.

— Δεν έχεις γραμματοκιβώτιο; — Έχω. Αύτος όμως είχε μιά έπιστολή-σεντόνι. Άλλο πράγμα να σ' άς λέω, κι' άλλο να τόν βλέπατε. Έκρομασε, λοιπόν, ένα ρούχο της μπουζάδας και κρέμασε με τ' ά μανταλάκια την σεντονοπιστολή του.

Την καυμένη τί Νέλλυ. Τί τραβά, σ' άλήθεια! Ποιός της σφύριξε άμας σ' αυτή να γίνη στ'άω; Και ποιός της έπ'ε να'ναι τόσο όμορφη; Δύο μόλις χρόνια πέρασαν από τότε, που ή μικρή πωλήτρια άθλητικών ειδών ενός μεγάλου κεντρικού καταστήματος, βγήκε στο θέατρο.

Πρίν, ως τα δεκαέφτα της, ή Νέλλυ Παπα σερβίριζε φαγελλάκια, ρακέτες και πάντα «σάκνις βουαγιας» στους πελάτες, με τ' ά γνωστό «έτοιμο» χαμόγελο των νεαρών πωλητριών.

Αυτό τ' ά χαμόγελο ήταν που έκανε την αρχή. — Γιατί, Νέλλυ; — Τ' ά είδε κάποιος κινηματογραφιστής και τ' ά χαρακτήρισε «κινηματογραφικό».

— Και σε έπεισε; — Νά σ' άς π'άω. Μ'ά άρεσε πάντα ή Τέχνη! Είχα κ'ίσι στο χορό και για πολλά χρόνια παρακολουθούσα μαθήματα κλασσικού χορού. Τ' ά μ'άρι μου ήταν να γίνω χορεύτρια.

— Οι άπ'άω σου; Σιμμεντιστές οι άπ'άω σου; — Ναι, άπ'άω σου. Σιμμεντιστές οι άπ'άω σου.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Η Νέλλυ Παπα με την όμπρέλλα της, που την κρατά πάντα στην πλάξ. νιά να άποφύγη τ' ά μαύρισμα. Είναι που είναι μελαχροινή. Ν' άπογίνη;

— Τί να συγχωρήσω; — Τίποτα, κοπελίτσα μου, τίποτα. Έτσι... μιλώ, για τόν έαυτό μου... — Και παίρνετε συνέντευξη; μ'αυτό τόν τρόπο; — Παίρνω, λέει! Παραπαίρω. Νάξερεις πόσα πράγματα π'άρα τώρα...

Μένει με τ' άσ'άω άνοιχτό. — Δεν τ'άξερα, λέει, πως δίνονται έτσι οι συνεντεύξεις. Στά μου γά...

Ήταν τ' άπ'άω μέρος του «έντερβιου». Και φανταζόμαστε πως δεν είμαστε οι μόνοι που μ'άς... κατακεραυνώσε ο θαυμασμός για την πολιτικώτατη «ένζενυ» του θεάτρου Σαματζή και πρωταγωνίστρια του σινεμά.

— Θαυμαστές πολλοί, όμολογεί ή ίδια. — Και έπιστολές; — Φυσικά και έπιστολές. Μάτσα. Τίς άνοίγει κάθε πρωί κι' άπάντα σε μερικές.

— Γιατί σε μερικές; — Γιατί οι θαυμαστές μιάς στ'άω είναι περιέργα όντα. Γράφουν... και τί δέ γράφουν; Περιέργα, προκλητικά, και κάποτε-κάποτε έκαρδίζουν πράγματα, που δέ σηκώνουν άπάντησεις.

— Π'άς μας κανένα τέτοιο. — Νά. Προχτές ένας φαντάρας μούγραψε ένα ποίημα θαυμασμού. Άκούστε τ' ά:

«Τ' ά μακαρόνια πούφραγα όλα τ' ά έν'άσ'άω να κάνω σιδερόδρομο να ρ'άω σ' άπ'άω σ' άπ'άω σ' άπ'άω...».

— Μακαρόνια σιδερόδρομο, έ; Πρώτη φορά τ' άκούω. — Κι' έγώ. Τί να τ' άπάντησης, όταν διάλεξε τ' ά μακαρόνια για να με συγχινήσει.

— Σωστά. Άλλο. — Όρίστε κι' άλλο. Κάποιος προχτές άνέθηκε στην παράτα του σπιτιού μου, για να μού ρίξει ένα γράμμα.

— Δεν έχεις γραμματοκιβώτιο; — Έχω. Αύτος όμως είχε μιά έπιστολή-σεντόνι. Άλλο πράγμα να σ' άς λέω, κι' άλλο να τόν βλέπατε. Έκρομασε, λοιπόν, ένα ρούχο της μπουζάδας και κρέμασε με τ' ά μανταλάκια την σεντονοπιστολή του.

Την καυμένη τί Νέλλυ. Τί τραβά, σ' άλήθεια! Ποιός της σφύριξε άμας σ' αυτή να γίνη στ'άω; Και ποιός της έπ'ε να'ναι τόσο όμορφη; Δύο μόλις χρόνια πέρασαν από τότε, που ή μικρή πωλήτρια άθλητικών ειδών ενός μεγάλου κεντρικού καταστήματος, βγήκε στο θέατρο.

Πρίν, ως τα δεκαέφτα της, ή Νέλλυ Παπα σερβίριζε φαγελλάκια, ρακέτες και πάντα «σάκνις βουαγιας» στους πελάτες, με τ' ά γνωστό «έτοιμο» χαμόγελο των νεαρών πωλητριών.

Αυτό τ' ά χαμόγελο ήταν που έκανε την αρχή. — Γιατί, Νέλλυ; — Τ' ά είδε κάποιος κινηματογραφιστής και τ' ά χαρακτήρισε «κινηματογραφικό».

— Και σε έπεισε; — Νά σ' άς π'άω. Μ'ά άρεσε πάντα ή Τέχνη! Είχα κ'ίσι στο χορό και για πολλά χρόνια παρακολουθούσα μαθήματα κλασσικού χορού. Τ' ά μ'άρι μου ήταν να γίνω χορεύτρια.

— Οι άπ'άω σου; Σιμμεντιστές οι άπ'άω σου; — Ναι, άπ'άω σου. Σιμμεντιστές οι άπ'άω σου.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

— «Όχι, Γι' αυτό σπούδαζε κρυφά... — Καλά. Και τί άπόγινε με τόν κινηματογραφικό χαμόγελο; — Έπρεπε να γίνω ήθοιοιός. Έκανα μερικά μαθήματα κι' έδωσα έξέτάσεις στην έπιτροπή άδ'άας, σαν «ταλέντο».

Έδωσε μαζί με άλλες 180. Και βρέθηκε άναμεσα στις 18 «έπιτυχοίσεις». — Ο Άλξης Μινωτής, ο Θάνας Κωτσόπουλος, ή Κατίνα Παζινού κι' οι άλλοι, που άποτελούσαν την έπιτροπή, διέκριναν στα σενά και δ'όμορφο αυτό κορίτσι την αγάπη για τ' ά θέατρο και τίς δυνατότητες μιάς λαμπρής εξέλιξεως.

Την άλλη μέρα ύπόγραφε στής «Κατερίνας», τής μεγάλης αυτής μάννας των νέων ταλέντων, Έτσι, ή Νέλλυ Παπα, από πωλήτρια τ' ά Κατράντζου, βρέθηκε ήθοιοιός στο έργο «Κλώσσα».

Ήταν καλή. Τ' ά ντεμπούτο χαρακτηρίστηκε έπιτυχές. Και φαίνεται ήταν πραγματικά. Γιατί άμέσως κατόπιν, στο ίδιο καλοκαίρι, ή Νέλλυ βρέθηκε στο «Περσικό», να παίξει δίπλα σ'άω Γκιωνάνη και τ' ά Ρίτσο, έπίθεωρησι.

ΓΥΡΙΣΜΟΣ ΣΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

ΚΑΜΜΙΑ φορά, ενώ καθόταν στα υπουργικά εδώλια της Βουλής ή μέσα στο γραφείο του, ο έσοχότατος κ. Βιλπόν, έπιανε το κεφάλι του ανάμεσα στα χέρια του. Οι μητέρες τότε, στα θεωρεία των δειγνών στα παιδιά τους λέγοντάς τους:

— Κύνταζε! Νά τα βάσανα της εξουσίας...

Κι' οι κλητήρες σκέπτονταν: «Νά τί θα πη να έχη κανείς ύπουργική συνείδηση».

Κι' όμως, κάνανε δλοι λάθος: Δεν ήταν τα κυβερνητικά βάρη, που κάνανε έτσι σκεπτικό τον ύπουργό. 'Ο Βιλπόν δνειροπολούσε, ξαναγύριζε στα περασμένα. Και χαμογελούσε... Είχε τό δικαίωμα να χαμογελάσει, αφού έκλαψε τόσο πολύ!

Ξανάδλεπε τον εαυτό του, δασκαλάκο, 25 χρονών, λεπτό, με συμπαιθητικό πρόσωπο και γλυκά μάτια. Έγραφε τότε στίχους και πίστευε στον έρωτα.

Παρόδινε μαθημάτα στο γυιό έως συμβολαιογράφου. 'Ο μαθητής του ήταν ήλιθιος είχε όμως μια άδερφή, έξη χρόνια μεγαλύτερή του, την πού χαριτωμένη κοπέλλα του κόσμου.

Η όμορφιά της Μπερανζέρ — έτσι τη λέγανε — ήταν κάτι τό τέλειο. Ένέπνεε στο Βιλπόν τό ωραιότερα δεκαπεντασάλλα σονέτα...

Κάθε φορά, πού πήγαινε στο σπίτι της, ο νέος έλεγε με τό νού του:

«Τό πήρα απόφασι πιά! "Αν τη βώ μόνι, θα της τά πώ όλα..."».

Τήν εύρισκε μόνι... κι' όμως κοβόταν ή μιλιό του μπροστά της κι' ή καρδιά του χτυπούσε άταχτα και δυνατά. «Έλυνε σαν κερύ απ' τον έρωτικό καυμό του.

Η Μπερανζέρ τό κατάλαβε και

συγκινήθηκε. Είχε καλή ψυχή κι' έκανε ό,τι μπορούσε γιά να τόν υποδοθήση στην εξομολόγησί του.

«Έν' απόγεμα, ο νέος τόλμησε έπιτέλους να της πη, δειλά-δειλά:

— Δεσποινίς... Μπερανζέρ... δέχοθε να γίνετε γυναίκα μου;

— Εύχαριστώ, απάντησε ή κοπέλλα, κοκκινίζοντας. 'Η μαμά όμως... κι' ο μπαμπάς...

Πού άκούστηκε — τόν καιρό έκείνο — ένας άσημαντός δασκαλάκος, να παντρευτή την κόρη έως συμβολαιογράφου... Θά ήταν κάτι άφάνταστο!

Κι' έτσι, μία μέρα, ο Βιλπόν βγήκε απ' τό σπίτι της Μπερανζέρ, ξεμαλλιασμένος κι' άπελπισμένος. 'Ο συμβολαιογράφος του είχε δώσει τό παπούτσι στο χέρι.

Υπόφερε, έκλαψε, νόμισε πως θά πέθαινε. 'Ο έρωτας κι' ή ποιήσι τόν φέρανε ως τό χείλος του τάφου. Τόν έσωσε όμως ή πολιτική.

Ζήτησε μετάθεσι, γιά ν' άλλαξη περιβάλλον. Τόν στείλανε σέ μία πόλι, όπου γίνονταν δημοτικές εκλογές. Ύστερα από ένα μήνα, είχε εκλεγή σύμβουλος, και τόν άλλο χρόνο οι ψηφοφόροι του τού πρόσφεραν μία έδρα στή Βουλή.

Τό στάδιό του συνεχίστηκε, λαμπρό. Έγινε τέσσερις φορές ύπουργός, μία φορά πρωθυπουργός. Τί παραπάνω μπορούσε να ζητήσει...

Δέν είχε παντρευτή, γιατί κοιμια γυναίκα δέν τού κίνησε τό ενδιαφέρον.

Συλλογίζονταν πολλές φορές τη Μπερανζέρ. Μά χωρίς πόνο πιά. Μόνο με καλωσύνη.

★

Έκείνο τό βράδυ, ύπόγραφε

ΔΙΑΘΟΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Θρίαμβος

Πρό ήμερών καθήμενος επί της θεραντός μου κι' έρώτους αισθανόμενος πυριφλεγείς έντός μου, ώ παιδες άνεοκρίτησον κι' άπώλεσον τας φρένας. Ιδών έξ δίδας στομφοβίας μακρόθεν έρχομένας. Και νιώσας ούν εν άκαρεί του έξέβαλον δρομιαίως πρός δέ προαισθανόμενος έρωτικόδη δροσίν, αútika τας πυτζάμας μου εξέβαλον δρομιαίως και ένδουθεις ταχύτατα κι' ως δόν - Ζουάν άκμαίος έν άκαρεί της κλίμακας κατήλθον τας βαθμίδας κι' εύθως ήκολούθησον τας ευθείας 'Αθιδας. 'Αλλά όποια έκπληξις! Ή τυχη σκανδαλώδης! ένώ ένώ έβάδιζον ως νόγης δνειριώδης οι πάντες με ήτένιζον ως Ζεύ! με θαυμασμόν και είλκωναν τά θλίμματα κηρών και μανδραμών. Πλήν ένωγνε έβάδιζον ως δόν - Ζουάν άπτόπτος και τας νυνάς ήμυδιώνον δικην μεγάλην νόητος και θέβαιος ότι γεννώ έρωτικην άνδρά.

έκύνταζον προσεκτικώς την θείαν μου (κορμόραν)! Όπότε «φευ!» άνέκραζον έν μέσω (μαύρου δρόμου, διότι δέν έπρόκειτο ποώς δια θούσας). έφ' ώ και πρίπαξ έκραζον: —Ότου μου! (και πάλιν φτου μου!) Καθ' ότι δέν έθαύμαζον τά κάλλη του (έαυτου μου, αλλά τό, ότι σπιεύονταν να δρώσω (φευ!) του κάκου είχαν εξέλθει καθ' όδον μετά του... (έσωδοκον)

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

διάφορα χαρτιά, στο γραφείο του, όταν πήκε ένας κλητήρας, κρατώντας ένα μπλιέτο.

— Έσοχότατε, μία κυρία ζητάει να σας μιλήσει.

— 'Ο Βιλπόν έκανε μία χειρονομία, σα νάδιωχνε μία ένοχλητική μύια.

— Νά τη δειθώ ο Ιδιαίτερός μου, έπτε.

— Έπιμένει να σας δη προσωπικώς, έσοχότατε... Λέει πως σας γκαριέει.

— 'Ο ύπουργός έρριξε μία ματιά στην κάρτα. «Κυρία Βικτόρ Μπω-νιούεν», διάβασε. Δέν τούλεγε τίποτα αυτό τό δνομα...

— Καλά, δς έρθη, έπτε άναστευάζοντας.

Σέ λίγο, μία χοντρή γυναίκα με μαύρα μπίκε, με βαρύ βήμα, κι' ύποκλήθηκε μπροστά του.

— Καθίστε, κυρία μου. Σας άκούω... της έπτε.

Μά έκλειν έξακολουθούσε να στέκεται όρθια.

— Δέ μ' άναγκάζετε, λοιπόν, έσοχότατε; τραύλησε.

— 'Ο Βιλπόν την κύταξε προσεχτικά. Είδε τά χείλη της πού τρέμανε απ' τη συγκίνησι, τά σδυ-σμένα μάτια της.

— Με συγκινείτε... Όχι, δέ σας θυμάμαι.

— Η Μπερανζέρ... ψιθύρισε έκείνη.

— 'Ο Βιλπόν τινάχτηκε και δάγκασε τό γλώσσα του, γιά να μην ξεφωνήσει: «Έσείς!».

— Με είχατε ξεχάσει;

— Πού να φανταστώ πως ύστερ' από τόσον καιρό...

— Ναί, είμ' ένώ, ή Μπερανζέρ... Με συγκινείτε... κύριε Ζώρ... ήρθα γιάτί ξέρο πως είσαστε δίκαιος και καλός...

— Καθίστε, σας παρακαλώ. Σέ τί μπορώ να σας φανώ χρήσιμος;

— Η Μπερανζέρ τού διηγήθηκε την ιστορία τού γιου της — 23 χρονών — πού ήταν υπάλληλος άπ' ύπουργείου. Είχε παρασυρθή άπ' τις κακές συνανοστροφές κι' έκανε μία κατάληξι. Θάχανε τώρα τη θέσι του.

— 'Ο Βιλπόν άκούε άφηρημένα τη συνομιλήτριά του. Τήν κύταζε όμως με την περιέργεια μιας άναμνης, πού είχε κρατήσει 30 δλόκληρα χρόνια.

Τού κάκου προσπαθούσε να ξαναβρή σ' αυτά τά πλαδαρά χαρακτηριστικά την εικόνα εκείνης, πού είχε τόσο αγαπήσει! Αυτά ήταν λοιπόν τά σμαραγδένια μάτια; Αυτή ήταν ή λεπτή μύτη, αυτά τά κοραλλένια χείλη της Μπερανζέρ...

— Ζώρς λυπηθήτε τον, τόν Ικέ-τεψε έκείνη. Είναι καλό παιδί!

— 'Ο Βιλπόν σγκώθηκε.

— Μείνετε ήσυχη, κυρία μου. Θά τά τακτοποιήσω όλα, έπτε.

Μόνο πού δέν τού φίλησε τά πόδια... Τόν χαϊρέτησε κι' έφυγε. Αυτός την κύταζε άπ' τό παράθυρο να διασχίζει τό προσύ-λίο τού ύπουργείου. Και τού φαινόταν σα νάχε χάσει μεμιάς όλο τό θάρρος και τη δύναμι του.

— Τελείωσαν όλα! ψιθύρισε, σκύβοντας τούς ώμους.

Τ' δνειρό του, πού, αφού τόν έκανε τόσο να υποφέρει, ήταν τό μοναδικό καταφύγιο της ζωής του, είχε καταστραφή τώρα...

Όταν σέ λίγο τόν έπισκέφθηκε ή όμορφη φιλενάδα του, μία διαλεχτή πρωταγωνίστρια τού θεάτρου, και τόν ρώτησε γιάτί ήταν τόσο σκεπτικός, της απάντησε ύποκοφα:

— Μικρούλα μου, είσαι πολύ όμορφη... Θά σου δώσω, λοιπόν, μία χρήσιμη συμβουλή: Μην άργήσεις πάλι να πεθάινεις!

Έκλειν τόν κύταξε, σαστισμένη. Τόν ρώτησε τί έννοούσε, μά δέν της έδωσε απάντησι. «Είναι στις παραφρενίες του», σκέφθηκε αυτή. Και δέν έπέμεινε άλλο.

Π. ΝΕΖΕΛΟΦ

ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ ΛΥΓΟΥΣΤΟΥ

Στή Χάρι Της

Τήν Χάρι Σου γιορτάζουμε και πάλι. Μπτέρα τού Χριστού... Μικροί, μεγάλοι στο εικόνισμα Σου έμπρός, γονατι (οιμένοι).

μακρού από κάθε μία μας ταραχή, σου λέμε: Χαίρε Κεχαριτωμένη και δώσε μας τήν Θεία Σου εύχα.

★

Τήν Χάρι Σου γιορτάζουμε Παρθένα κι' άν έχουμε άμαρτήματα πολλά με μάτια Σε κοιτάμε θουρκωμένα με θλέμματα Σε θλέπομε θολά. Δέν θναινεί από τά μάτια αυτό τό

(δάκρυ) —ας είναι εύλογημένη αυτή ή θραυδά— κι' άν λάμψι στού ματιού. Εκεί, τήν

(άσκη) με πόνο της, τό έβγαλε ή καρδιά.

★

Και είμαστε θαθεία μετανοημένοι και είναι ή μετάνοια μας δειλή και λέμε: Χαίρε Κεχαριτωμένη πού ή Χάρι Σου, ή νλυκεία κι' ή άπαλή σαν έρθη με συμπόνια Της, κοντά μας περνώντας από νύκτες ζοφερές θά ούθου τά παλιά τά κριματά μας χαρίζοντάς μας χάρες και χαρές.

★

Κακός άλήθεια ο κόσμος έχει γίνει, μά θναινεί από κόσμους θεικούς, ή Θεία Σου, μεγάλη καλωσύνη και πάντα συγκινάει τους κακούς σαν είναι άληθινά μετανοημένοι και μετῶπα σαν έχουν καθαρά κι' άν θέλεις—Χαίρε Κεχαριτωμένη— τήν άσεί Σου ο κόσμος καρτερά.

★

Τήν Χάρι Σου γιορτάζουμε Παρθένα Μπτέρα τού Χριστού...Τέτοια σινιμλή τά μάτια μας άν είναι δακρυωμένα κι' άπ' τις καρδιές μας θναινούν στε-

είναι γιά Σε. Πανάχραστη Μπτέρα γιά Σένα και τήν Άγια σου τί μέρα... ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

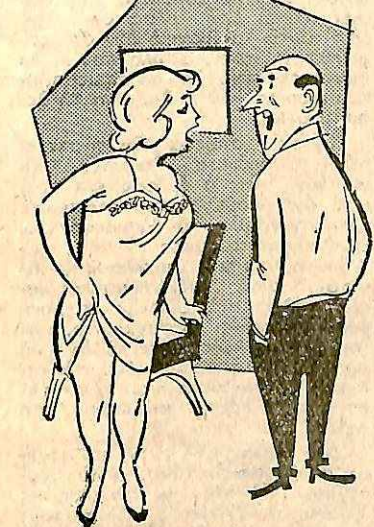

Η ΜΑΡΙΑ ΣΕΛ ΜΗΤΕΡΑ

Ένώ κυκλοφορούν φήμες ότι ή Μαρία Σέλ και ο σκηνοθέτης σύζυγός της Χόρστ Χίτσελέρ πρόκειται να χωρίσουν, ή διάσημη στήρ άνήγγειλε ότι έγκαταλείπει προσωρινά κάθε καλλιτεχνική δραστηριότητα προκειμένου να φέρη στον κόσμο ένα παιδί πού θα γεννηθώ σέ πέντε μήνες. 'Η Μαρία και ο Χόρστ παντρεύτηκαν πριν από τέσσερα χρόνια και μέχρι τελευταία έβιναν πάντα την έντίπτασι ένος ένωμένου και εύτυχισμένου ζεύγους.

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ με τόν παφού-τη τόν Πολύδωρο έχει σπάσει στο άπροχώρητο. Καλέ, ούτε μιας δασκαλίας πράγμα δέ μπορεί να άγοράσει ή καυμένη ή κυρία Κούλα, άν δέν τό έγκρίνι προπ-νουμένως ο άντρας της. Και τό φουάει και δέν κρυώνει πού δέ μπορεί κι' αυτή σαν νοικοκυρά ναχή τό καρτζιλικάκι της και ν' άντιμετωπίση τις άτοιμίες της μικροανήλικες. Διότι όρίστηκε! Οι πρόσκειρες ρούπες τού σπιτιού και τό εσωρουκά της θέλουν ά-νανέωσι κι' είναι ύποχρεωμένη να κάνει τώρα άνώνυμια να πεί, να τόν έξινταβελώνη τόν Πολύ-σπ τόν πέρη καινούρια.

Άσε πού κοριάζεται κι' ένα δυό φουστανάκια καθημερινά, γιατί έκείνα πού είχε ράβει πέσοι, τις στενέψανε, ένεκα πού πάχυνε κοιμάτι. Άσε πού άρξισαν να θφειρύνται και τό σεντόνια, καθώς και οι μαξιλαροθήκες. Άν πης δέ γιά τά πουκάμισα τού Πο-

— Μά δέν θλέπεις πως άρχι-ζουν να φεννίζουν τά κομπιναι-ζόν μου;

Λύδωρο, είναι όλα φανερά σ' τους μακάδες και δέν έννοεί ο ταγκωνάρος να πάσι ένα - δυο καινούρια.

— Καλέ, μ' αυτό τό πουκάμισο θά πάς μεθαύριο στή βεννέοσ των Παπαδοπουλαίων: Πίναντε, χριστιανέ μου, να άγοράσει ένα καινούριο.

— Γιατί; Τι έχει τό πουκάμισό μου; 'Επειδή δηλαδή είναι λινά-κι φανωμένο στο γιάκά; Χαράς στο πράγμα! Ποιος δά προσέξη τέτοιες μικρολεπτομέρειες, δρε γυναίκα;... Πά! πώ! σχολαστική πού είσαι!

Κι' αφού γιά τό άτοιμά του εί-δη είναι τόσο σφικτός καταλαβαί-νετε τώρα ποιά θά είναι ή στά-σις του γιά τό εσωρουκά και τις ρούπες της γυναικας του ή γιά τό σεντόνια τού σπιτιού.

Όστόσο ή κυρία Κούλα πήρε τήν άπόφασι να τού μιλήση. Και τις προσάλλες πού τόν είδε κεφα-τό, ένεκα πού είχε κλείσει μία καλή δουλειά, έφερε με τρόπο τί συζήτησι:

— Δόξα σοι, ο θεός. Πολύδωρέ μου, πού πάνε καλά οι δουλειές σου κι' έτσι θά μπορούμε, χρυσέ μου, να μού πάσις λίγα εσω-ρουκά πού έχω άνέγκη.

— Τι εσωρουκά; άπόρσις, ο Πολύδωρος κατοχυφίζοντας. Εί-μαστε τώρα να ζοδεύομαστε γιά εσωρουκά;

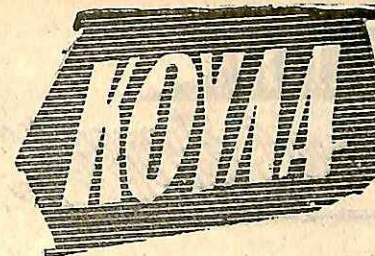
— Μά αφού τζουτζούκο μου, τά έχω άνέγκη; Όρίστε τό κομπι-ναζόν μου να δής και μόνος σου! απάντησε ή κυρία Κούλα ζωντανή.

Και τούφανε δυό κομπιναιζόν γιά να πεισθή κι' ο ίδιος περί της άνάγκης άντικαταστάσεως των. Τά κύταξε ο Πολύδωρος και άπεφάνθη:

— Τι έχουνε αυτά τά κομπι-ναζόν;

— Μά δέ θλέπεις, χριστιανέ μου, πως άρχισαν να φεννίζου;

— Ένώ τό θορύβω θαυμάσια! έπέμεινε ο Πολύδωρος πεισμα-

Η κλεμμένη μπουγάδα

τιμένος. Στο κάτω - κάτω κυρία μου τά κομπιναιζόν σου ο άν-τρας σου θά τά δή... Έκτός δέ-θαία άν πρόκειται να τά δείξου-με και σέ κανέναν άλλον... Τό-τε αλλάζει τό πράγμα...

— Πολύδωρε, είσαι κυδαίος! φώναξε κατασυνχιόμενη ή κυρία Κούλα.

Και είς ένδειξιν διαμαρτυρίας κλειδώθηκε στήν κρεβατοκάμαρά της και τού κράτσε μούτρα γιά αρκετές ήμέρες. Άκούσε έκεί να της κάνει τέτοιο ποταπό ύπαινι-νυό!

Φυσικά, δέν τού ξανάκανε συ-ζήτησι γιά εσωρουκά, πολυ-ρισσότερο γιά ρούπες, φουστάνια σεντόνια και λοιπά, γιατί ήξερε πως δέν έόφεργε άποτέλεσμα. Όστόσο ή κυρία Κούλα δέν ήπα-νε από τις γυναικας πού τό ά-ζουν κάτω. Μωρε δέν πάει ναέ-γε ο Πολύδωρος; Τό δικό της θά πέφτανε. Και εσωρουκά και-νούρια θά της έπαινε και ρού-πες θά της άγόραζε. Και φουστά-νια θά της έδραβε... Τό πως θά τά κατάφερε, αυτός ήτανε δικό της λογαριασμός.

«Τό καλό τό παλληκάρι, έφέρει κι' άλλο μονοπάτι», έλεγε και ξανάλεγε από μέσα της, ένώ στα χείλη της άνηζε ένα μυστη-ριώδες χαμόγελο. Σημειον ότι τό μυαλούδάκι της είχε κατεβάσει τη σοφή ιδέα πού θά έξουδετε-ρυνε τις άντιρρήσεις τού άρχι-σινιμα τού Πολύδωρου.

Τόσο βέβαιη μάλιστα ήτανε γι' αυτό, ώστε πέσσεσ από τόν έμ-πορα, διάλεξε κομπιναιζόν και σκέδια γιά ρούπες και φουστά-νια, δοκίμασε κομπιναιζόν και ε-σωρουκά και είδοποισε να πε-ράσει ο έμπορος τήν έπομένη τό άπένεμα από τό σπίτι της με τά τόπια από τά διαλεμμένα ύ-φάσματα. Τά σεντόνια και τά ε-σωρουκά. Και τήν έπομένη τό πούλ έάπνευσε να έξινησιν στόν Πολύδωρο, τήν ώρα πού έξικινού-σε γιά τό νοσηείο πού...

— Τό μυστήρι, χρυσέ μου θά φανε κάτι πρόκειρι, γιατί σήμε-ρα θά βάλω μπουγάδα!

Και προναμικά, έκείνο τό πούλ, έφερε με τό μούτρα στήν πλύσι. Τό μυστήρι, πού νύρισε ο Πολύδωρος, τί βρήκε στήν ταρά-σα ν' άπλώνη τά πλυμένα ρού-χα. Τό ίδιο άπόνευμα ή κυρία Κούλα τηλεφώνησε στόν άντρα της έπεινόντως:

— Έλα νωρίτερα στο σπίτι. Πο-

— Άπάνω στή άσσι! έκανε δή-θεν έσπασμένη ή κυρία Κούλα. Νά τόν φωνάξουμε. Πολύδωρέ μου, να άγοράσουμε τίποτα μιά και μιά νύσσα αν άθεάφοβοι...

— Τέλος πάντων, φώναζε τον!

— "Α! Όλα κι' όλα, κύρ Νίκο, ή θά πίνετε τό γερό ή δέ θά σας ξαναφέρω γιά να τό σνορηάτε!... (Τού Κ. Βλάχου)

— Τι συμβαίνει; — Καλέ, μάς κλέψανε ολόκλη-ρη τί μπουγάδα απ' τήν ταρά-σα! — Τι; Μας κλέψανε τί μπουγά-δα; ούρλιασε ο Πολύδωρος απ' τήν άλλη άκρη. Πώς; Ποιος; Ποί-τε! — Ξέρω κι' ένώ; φαίνεται πως άνεβήκανε από τί σκάλα της ύ-πνορας και μάς κάνανε... νοι-κοκυρούσι!

— Πά! πώ! συμφορά! μούγκρισε ο Πολύδωρος, έτοιμος να έκραγή. Έρχομαι άμέσως!

Κι' όταν πάλι άνα έφθασε στο σπίτι βρήκε τήν κυρία Κούλα να χτυπιέται:

— Καλέ, δέ μάς άφάσανε τίπο-τα!... Πάνε οι ρούπες μου... Πά-νε τά πρόσκειρα φουστάνια μου!... Πάνε τά εσωρουκά μου! Πάνε τά σεντόνια κι' οι μαξιλα-ροθήκες! Μέχρι και τά πουκάμι-σα σου κλέψανε οι κακούργοι...

— Έρε, τί πάθαμε! έκανε φου-τουριασμένος ο Πολύδωρος. Πρέ-πει να είδοποιήσουμε τήν άστυ-νομία!

— Τι να μάς κάνει ή άστυνομία χριστιανέ μου; Άντε τώρα να θρούνε τους κλέφτες... Πά! πώ! Κακό πού μάς βρήκε... Καλέ δέν έχω τίποτα να φορέσω ή κακομοι-ρα! τσίριζε ή κυρία Κούλα και ά-ναλύθηκε σέ λυγμούς.

— Καλά, μην κάνεις έτσι θοέ γυναίκα... τήν παρηγόρησε συν-κινημένος ο Πολύδωρος.

— Πες να μ'ήν κάνω, χρυσέ μου, γούστ' θά θνώ στο δρόμο; Χωρίς εσωρουκά, χωρίς ρούπα και σου-σάνι...

— Καλά ντέ! θά σου πάρω άλ-λα πού να πάσι ο διάολος! θρυ-χθήκε ο Πολύδωρος.

— Άμ τά σεντόνια; Άμ τά που-κάμισα σου;

— Κι' άπ' αυτά θά πάρουμε, πού να πάρι ή όρνη να πάρι! ξεφώνισε ο Πολύδωρος κατακα-σμένος πού ήτανε τώρα ύποχρεω-μένος να άντικαταστή τό κλεμμένα και να υπή σέ έξοδα.

Έκλειν τί σινιμ ή άκούστηκε μιά φωνή έξω απ' τήν πόρτα:

— 'Ο έμπορος!

— Πά να σου άσσι! έκανε δή-θεν έσπασμένη ή κυρία Κούλα. Νά τόν φωνάξουμε. Πολύδωρέ μου, να άγοράσουμε τίποτα μιά και μιά νύσσα αν άθεάφοβοι...

— Τέλος πάντων, φώναζε τον!

— Άπάνω στή άσσι! έκανε δή-θεν έσπασμένη ή κυρία Κούλα. Νά τόν φωνάξουμε. Πολύδωρέ μου, να άγοράσουμε τίποτα μιά και μιά νύσσα αν άθεάφοβοι...

— Τέλος πάντων, φώναζε τον!

— Άπάνω στή άσσι! έκανε δή-θεν έσπασμένη ή κυρία Κούλα. Νά τόν φωνάξουμε. Πολύδωρέ μου, να άγοράσουμε τίποτα μιά και μιά νύσσα αν άθεάφοβοι...

— Τέλος πάντων, φώναζε τον!

— Άπάνω στή άσσι! έκανε δή-θεν έσπασμένη ή κυρία Κούλα. Νά τόν φωνάξουμε. Πολύδωρέ μου, να άγοράσουμε τίποτα μιά και μιά νύσσα αν άθεάφοβοι...

— Τέλος πάντων, φώναζε τον!

— Άπάνω στή άσσι! έκανε δή-θεν έσπασμένη ή κυρία Κούλα. Νά τόν φωνάξουμε. Πολύδωρέ μου, να άγοράσουμε τίποτα μιά και μιά νύσσα αν άθεάφοβοι...

— Τέλος πάντων, φώναζε τον!

— Άπάνω στή άσσι! έκανε δή-θεν έσπασμένη ή κυρία Κούλα. Νά τόν φωνάξουμε. Πολύδωρέ μου, να άγοράσουμε τίποτα μιά και μιά νύσσα αν άθεάφοβοι...

— Τέλος πάντων, φώναζε τον!

— Άπάνω στή άσσι! έκανε δή-θεν έσπασμένη ή κυρία Κούλα. Νά τόν φωνάξουμε. Πολύδωρέ μου, να άγοράσουμε τίποτα μιά και μιά νύσσα αν άθεάφοβοι...

— Τέλος πάντων, φώναζε τον!

ΣΤ. ΑΝΔΡΕΑΝΑΚΗΣ

ΕΙΣΘΕ ΕΚΕΙΝΗ

που άρέσει στους άντρες;

Ξέρετε να προσελκύετε το ισχυρό φύλο;

στονό της φιλαρεσκίας τους ένα και μόνο άνδρα, αδιαφορώντας για όλους τους άλλους. Ο πόθος της γυναίκας ν' αρέσει υποτάσσεται τότε σ' έναν άλλον γενικότερο: στον πόθο της ν' αγαπηθεί. Οάπρεπε ίσως να προσθέσουμε «και ν' αγαπήσει». Άλλ' αυτό δεν είναι πάντοτε απαραίτητο. Έτσι οι άνδρες που φαντάζονται ό τις τις αγαπών. Μόνο της άλλων δύο περιπτώσεων, διαλέγουν εκείνον που θ' αγαπήσουν, και που θέλουν ν' αγαπηθούν απ αυτόν.

Η γυναίκα, όμως, άκομμη κι' όταν ένας άνδρας της άρέσει, δεν θα τρέξει να του το φωνάξει. Τό πακινίβι της είναι πιδ πολύπλοκο. Η παρώτη της προσπάθεια συνίσταται στο να τον κάνει να την προσέξει. Για τόν σκοπό αυτό χρησιμοποιεί όλα τά όπλα της φιλαρεσκίας της. Άλλ' από τή στιγμή που τό κατάφερε, βέβαιη πιά ότι ό άνδρας έχει ταμψησει τό δόλωμα, παίρνει άμεσως άμυντική στάση. Γιατί είναι μέσα στη φύση της να παριστάνη τό θυμάς, ενώ, από τ' άλλο μέρος, ή ιδέα ότι ένας άνδρας άπασογελείται μαζί της και την κινηγάει παντού και πάντα την κολακεύει. Φαινομενικά, λοιπόν, ό άν-

δρας έχει την πρωτοβουλία, άδιόφορο αν εκείνη που τον προσάλεσε είναι ή γυναίκα. Έτσι ή άλλοιώς, όμως, ή γυναίκα, για να προσελκύση τόν άνδρα, πρέπει να έχει τή δύναμη που μαγνήτη. Κι' από τή φυσική έξομε ότι οι μαγνήτες είναι δυο ειδών: οι φυσικοί, που είναι, δυσέμετοι και σπανιότατοι, κι' οι τεχνητοί που τους φτιάχνουε φέροντάς τους σ' έπαφή με τους φυσικούς ή διογετεύοντας μέσα τους ήλεκτρικό αέμα. κ.λ.π.

Στή γυναίκα, τό μαγνητικό αεσμό, που προσελκύει άκατανίκητα τους άνδρες και τους κάνει να τρέγουν πίσω τους, γεμάτοι θαυμασμό είναι τό σέξ-άππλ. Άλλά τί άντιπροσώπευει αύτή ή μυστηριώδης λέξη, που βοίσκεται σ' όλα τά στόματα και που άποτελεί την κυριώτερη άπασογέση όλων των κοριτσιών, που λητούν να δρούν σύζυγο;

Όταν λέμε για μία νέα ότι έχει σέξ άππλ, έννοούμε ότι είναι άμωσφ ή ότι έχει κάποιο πρωτότυπο ή έντυπωσιακό θέλητρο: Και ποιο είναι αυτό τό θέλητρο; Τό άνάστημα, ή μέση τή μάτια ή τό γούμα των υαλιών; Μας κάνει έντύπωσι τό περιποιημένο ντύσιμό της ή μάς νοητεύει τό ότι είναι άτημώλητη ή άκατάστατη; Η μήπως τό ίδιό αίτερο θέλητρο ό της δοίσκεται

στη μύτη της ή τή χροιά της έπιδερμίδος της ή τό πεοαπτημά της; Τό σύνολο είναι εκείνο που μάς γοητεύει ή κάποια ιδιαίτερη λεπτομέρεια; Ποιός θα μπορούσε να τό πη;

Η Άμερικανίδα συγγραφέας Έλεν Ντάιτς είπε ότι οι γυναίκες, που έλκύουν περισσότερο τους άνδρες είναι εκείνες που άφουπνίζουν τά έρωτικά τους ένστικτα. Άλλ' αύτή ή κρίσι είναι πολύ αβαιοετη και δεν φαίνεται ν' άνταποκρίνεται στην πραγματικότητα. Τό πιδ πιθανό είναι ότι οι άνδρες έλκύονται από ώρισμένους τύπους γυναικών και βρίσκουν σ' αυτές όλα τά έπιθυμητά χαρίσματα, άκόμη κι' όταν δεν, ύπάρχουν.

Οι συγγραφείς της ρωμαϊκής περιόδου έλεγαν ότι κάθε άνδρας κλείνει μέσα του τό πρότυπο κάποιας ιδανικής γυναίκας, που ψάχνει να τή βρη μέσα στη ζωή. Άπ' αυτό τό ιδανικό δεν άπομακύνεται ποτέ, υ' όλο που κάνει συχνά σοβαρές ύποχωρήσεις προκειμένου γι' αύτή ή εκείνη τή λεπτομέρεια.

Κανείς σήμερα δεν πιστεύει αυτό τό πράγμα. Φαίνεται, τούναντιον, ότι ό άνδρας έλκύεται από διάφορους τύπους γυναικών. Τζ, γοητεύει τό άγριοκρίτισο, άλλ' είναι πρόθυμος να τό έγκαταλείψη για μία υπαλασίνα, γίνεται ή σκιά μιας κομψικής κυρίας, άλλά μια έξωτική καλλονή δεν τόν αφήνει άσυγκίμτο, κάνει σαν τρελλός για τό άγνοου φοουτό, άλλά μεθείς από τή φιλία μιας γυναίκας που είναι μεστή από πόθος κι' ώριμη από πείρα.

Δεν ύπάρχει, λοιπόν, προτίμηση σ' ώρισμένο τύπο, άλλά προτίμηση, άλλτε μεγαλύτερη κι' άλλτε μικρότερη σ' ώρισμένους τύπους γυναικών. Ο άνδρας είναι πλάσμενος από τή φύσι πολύγματος. Οι προτιμήσεις του ποικίλλουν ανάλογα με τή εποχή του έτους, τό πειράδωλον όπου δοίσκεται, διάφορες έξωτερικές διενόσεις που τροποποιούν τις διαθέσεις του κ.λ.π.

Οι γυναίκες φαenάζονται συνήθως ότι είναι άκοτό να κομηούν τό μικρό τους δατυλάκι, για να κάμουν έναν άνδρα να τρελκαθή από αγάπη γι' αυτές. Κι' αυτό είναι ως ένα σημείο σωστό. Άλλά τό δυσκολώτερο είναι να συγκρατήσετε τόν άνδρα, που, με τόν ένα ή τόν άλλο τρόπο, φέρεται κοντά σας.

Μη, παροσάστε, λοιπόν, από αυτάπτες και υπν υπερωματε τις δικαίεις σας. Δεν άκοεί να έξερετε, να προσελκύετε τους άνδρες. Τό κυριώτερο είναι να τους κάμετε ν' άπαρηθούν τά πολυματικά τους ένστικτα και να συγκεντρώσουν όλη τους τήν προσοχή σε σας.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Πώς σας βλέπουν οι άνδρες.

ΝΤΕΛΛΑΗΔΕΣ ΣΤΟΝ 20ο ΑΙΩΝΑ

Σέ διάφορες μικρές άγγλικές πόλεις, ύπάρχουν άκόμη... ντελλάηδες, που πληρώνονται από τή Δημαρχία για να κάνουν διάφορες άνακοινώσεις στους κατοίκους. Η τεχνική πρόδος και τά μεγάφωνα δεν κατώρθωσαν να τους έκτοπίσουν τελείως. Φοράνε μία γραφική στολή κι' ένα τρίκοχο καπέλο και κρατάνε στο χέρι τους ένα μεγάλο κουδούνι.

Για ένα δυο παλαιότερους ντελλάηδες, ή παρόδοσι άναφέρει ότι ή φωνή τους έφτανε σ' άπόστασι 7 μιλίων (πάνω από 11 χίλιόμετρων)!

ΣΥΝΑΡΠΑΞΤΙΚΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΕΤΑΡΙΧΜΑ ΥΠΟ ΊΩΑΝΝΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ - ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

Η ΚΟΠΕΛΛΑ ΜΕ ΤΑ ΧΡΥΣΑ ΜΑΛΛΙΑ

— ΝΕΡΑΪΔΑ, έρχεσαι να πάμε βόλτα με τό κόττερο;

Ανασήκωσε ή κοπέλλα τήν πελώρια ψάθα που τής σκέπαζε τό πρόσωπο, καθώς ήταν έσπλημένη άπάνω στη χρυσαφιά ζεστή άμμο, και κύτταξε τό νεαρό χωρίς να σαλέψη. Τά μεγάλα μάτια της ήταν πρασινωπά, είχαν τό χρώμα τής θάλασσας, κάτω από βράχια. Είχαν τό χρώμα και τό μυστήριο του γιολού, όταν κρύβεται μέσα στους δαυτελλένιους κόλπους τής άκρογιάλιας. Φάνηκε να σκέπεται μία στιγμή, έπειτα κούνησε τό κεφάλι της άροντικά. Τά μακριά, ολόχρυσα μαλλιά της, που κινούνταν έλεύθερα γύρω από τό ρόδινο πρόσωπό της, άναδείηκαν, φρικίσαν.

— Γιατί δε θέλεις;

— Μ' άρέσει εδώ. Ο ήλιος μ' άγκαλιάζει...

Έσκυψε ό Άνδρέας Μίλθας, έσπλωσε δίπλα της:

— Γιατί θέλεις να σ' άγκαλιάζη μόνον ό ήλιος και τό κύμα; Δε θάθελες να δοκιμάσης κι' έσύ καμμία άλλη άγκαλιά;

Η Νεράιδα τόν κύτταξε κρύα. Τά μάτια της φάνηκαν τώρα γκρίζα, καθώς σπηλώθηκαν άσπρηρά στο συνομιλητή της.

— Είμαι τόσο ευτυχισμένη, που δεν ζητώ τίποτε άλλο.

— Γιατί δεν είσαι σαν τ' άλλα τά κορίτσια; Γιατί θέλεις να δικαίωνης τόν τίτλο σου, Νεράιδα;

— Ένα άχνό χαμόγελο άνθισε στα καλογραμμένα χείλη τής κοπέλλας.

— Έγώ δε διάλεξα τόν τίτλο μου, Έσεις έλεγετε και με φωνάζετε έτσι. Έχω όνομα, με λένε Ναυσικά Δελινού.

— Τό ξέρω, τό ξέρω. Ποιός μπορεί όμως να σ' φανταστή αλλοιώς από Νεράιδα;

— Δέ φταίω εγώ.

Πήγε λίγο πιο κοντά της ό νεός, τήν κύτταξε στα μάτια. Η φωνή του ακούστηκε σιγαλή:

— Ός ποτέ θα περιφρονής τήν αγάπη μου;

— Ανδρέα, σοδωσα πολλές φορές τήν άπάντησή: Μην έπιμένεις. Η καρδιά μου δεν είναι πλάσμενη για αγάπη.

— Είσαι είκοσι χρόνων. Δέ νομίζεις πως είναι καιρός;...

— Γι' αυτό σου λέω, καταλαβαίνω πως δεν είμαι γεννημένη για αγάπη.

— Για τί είσαι γεννημένη λοιπόν;

— Έκανε μία άόριστη κίνηση ή Νεράιδα.

— Κι' εγώ δεν ξέρω... Άν είχα άρχίσει σοβαρές σπουδές, θα μ' άρεσε ή τέχνη. Να ζωγραφίζω... άς υποθέσουμε. Νομίζω πως κάτι θα κατάφερα.

— Ναί, ζωγραφίζεις θαυμάσια!

— Κι' όμως δεν έχω σπουδάσει. Θά ήθελα έπίσης να τραγουδάω...

— Η φωνή σου είναι σαν του άηδονιού!

— Κι' όμως, ούτε και τραγούδι έχω σπουδάσει!

— Δεν τή χρειάζεσαι, αύτά. Είσαι πεντάμορφη και πλούσια. Τό μόνο που σου λείπει είναι ή άγάπη.

Γύρισε τά μάτια της ή Ναυσικά κύτταξε πέρα τόν όρίζοντα που χώριζε με μία σκούρα γραμμή τό γαλανό ουρανό και τή βαθυγάλη θάλασσα. Έμεινε κάμ-ποση ώρα έτσι συλλογισμένη, κι' έπειτα πρόφερε σάν να μιλούσε για τόν έαυτό της:

Η ΑΣΠΗΓΜΕΝΗ ΝΕΡΑΪΔΑ

— Πές μου Μπορώ να έλπιζω; Τό ξέρεις πως είμαι τρελλός για σένα. Ταιριάζουμε σε όλα. Οι οικογένειές μας ανήκουν στον ίδιο κόσμο.

«Είμαι κι' εγώ οικονομικά άνεξάρτητος. Τό έργοστάσιο είναι σ' όνομά μου από τόν καιρό που έχασα τόν πατέρα μου. Θά ζήσης κοντά μου μία ζωή παραμυθένια. Γιατί δε θέλεις να με κάνης κι' έμένα ευτυχισμένο;

Τούρριξε ή κοπέλλα μία γρήγορη ματιά, λες κι' ήθελε να τόν ίδη άλλη μία φορά πριν του δώσει τήν όριστική της τήν άπάντησι. Κι' ό Άνδρέας, που σαν να κατάλαβε έναν άνεπαίθητο διαταγυό εκ μέρους της, πήρε θάρρος:

— Δέ θέλεις να έρθω να μιλήσω με τή μητέρα σου;

Κούνησε θλιμμένη τό κεφάλι της και τόν κύτταξε ίσια, τίμια, μέσα στα μάτια:

— Άνδρέα, με συγκινεί ή αγάπη σου...

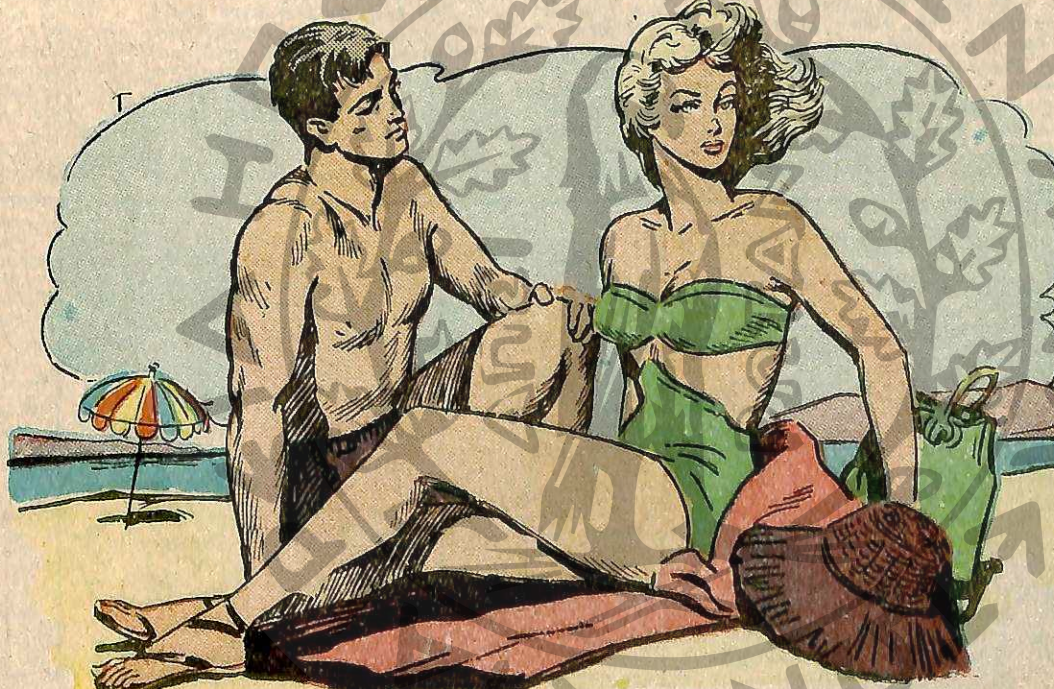
— Βαστάει τρία χρόνια, μη τό ξεχνάς.

— Ναί, τρία χρόνια. Κάθε καλοκαίρι που με βλέπεις εδώ, θυμάσαι πως είσαι έρωτευμένος μαζί μου.

— Είρωνεύεσαι, Νεράιδα; Τό χειμώνα δε βλέπωμστε.

— Δέ φταίω εγώ. Έσύ δεν πάς στις συναναστροφές...

— Γι' αυτό σου λέω ότι ή άγάπη σου φουντώνει κάθε καλοκαίρι. Άκούσε, Άνδρέα... Θά σου μιλήσω μία φορά μέσα από τήν καρδιά μου. Θά ήθελα να σ' αγαπήσω. Ναί, πιστέψέ με, θα τό ήθελα. Θά ήθελα να γίνω γυναίκα σου, γιατί όπως λές, ταιριάζουν

— Τό ξέρεις πως είμαι τρελλός για σένα! είπε ό Άνδρέας στη Ναυσικά.

(Ο Σταμάτης κι' ο Γρηγόρης, σε στιγμές που τεμπελιάζουν, κριτικάρουν τό πάντα και τους πάντας σχολιάζουν...).

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

— Σ' εποχή που, λόγω ζέστης, βράζει όλη ή κοινωνία, απ' τά νεύρα μου κοιτάνε πύρο να γίνω και μαγιά, γιατί ή κίνησης στους δρόμους παραείναι φοβερή

κι' ούτε μία στιγμή τό "Άστν ν' ανασάνη δε μπορεί!

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

— Και δε φτάνουν φίλτατέ μου, οι δικοί μας οι πεζοί, που φουριόζοι τρέχουν άλλοι κι' άλλοι πάνε σαν χαζοί, καταφτάνουν και τουρίστες από κάθε γής γωνία και τραβά να γίνη ή 'Αθήνα μία σωστή... Βαβυλωνία!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

— Και δε φτάνει, που ώρισμένοι ξένοι παρδαλονόμενοι τους κανόνες τής Τροχιάς δεν λαμβάνουνε υπ' όψει, μά διατάζει ό τροχονόμος και «μυλιέττο» να τους κόψη... Γιατί πρέπει να πληρώσουν εάν προστιμαριστούν, ενώ πλείστοι τους δεν έχουν ούτε και νά... ξυριστούν!

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

— Μακριά μαλλιά και μούσια συνεώς διατηρούν

και καθώς και μέ... σανδάλια πανταχού κυκλοφορούν, τήν έντύπωσι παρέχουν σε πεζούς και τροχονόμους, ότι βγαίνουν οι δικοί μας οι... άρχαίοι μέσ' στους δρόμους!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

— Και δε φτάνει, που δε μπαίνουν

σε μαγέρικα και κέντρα, μά σπαρτιάτικα τή βγάζουν από κάτω από τά δέντρα, κι' ως κι' οι πλέον ευπρεπείς και μουφροί μπορείς να πής, άγροοών ξενοδοχεία και μοτέλ σ' αύτή τή χώρα και μαζί τους νοβαλάγε μεχρι σπίνια... τροχοφόρα!

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

— Έτσι, δίχως φληναρίες περιττές κι' άναγές τό άχάριστό μας έργον καταντά πιδ δυσχερές, γιατί σε μιάν εποχή, που χιλιάδες Γιώτα - Χι κατακλύζουν άφορήτως δρόμους, πιάτσες και πεζούλια, βγαίνουν στην κυκλοφορία και σπινάκια μέ... ναρούλια!

Διά τό πιστόν:

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

οι οικογένειές μας, οι συγγενείς μας, οι περιουσίες μας! Όλοι θάλεγαν πώς είναι ένας ταιριαστός γάμος.

— Η μητέρα μου θα ήταν χαρούμενη.

— Όχι, αγαπητή μου, μη βιάζεις τα γάντια σου... Γιατί, χρυσή μου, μπορεί αυτός.

— Η χαριτωμένη ύπαρξη, μ' ένα νιχτιλό γέλιο, δε θέλει να του εξηγήσει.

— Εκείνος επιχειρεί πάλι τα ίδια.

— Όχι, λατρεία μου, σου είπα να μη βιάζεις τα γάντια σου!...

— Μα γιατί;

— Έχω τους λόγους μου!...

— Εκείνος υποχωρεί προσωρινά στην παράξενη απαίτησή της φίλης του, μα σε λίγο, άγανακτισμένος, της λέει:

— Χρυσή μου, είναι εντελώς αδύνατον να σ' αγαλιάζω έτσι όπως είναι φασκικωμένα τα χέρια μου με τα γάντια.

— Κι' όμως, σε παρακαλώ, να μη τα βιάζεις!... επιμένει εκείνη.

— Ο νέος αναστενάζει βαθεία για την ιδιοτροπία της φίλης του και προσπαθεί να μάθει το λόγο.

— Πες μου, λοιπόν, επί τέλους, γιατί θέλεις να τα φορώ;

— Κι' εκείνη αποκρίνεται:

— Το ξέρεις πολύ καλά, αγαπητή μου, ότι ο πατέρας μου είναι αστυνομικός της σημερινής και μπορεί ν' ανακαλύψει απάνω μου, όταν γυρίσω στο σπίτι, τα... δακτυλικά σου αποτυπώματα!...

— Ο ΦΑΚΟΣ

Κορίτσι με μυαλό!

Σ' ένα νυχτερινό χειμωνιάτικο αισθηματικό ραντεβού, ακούγεται εκείνη να λέει σ' εκείνον:

— Όχι, αγαπητή μου, μη βιάζεις τα γάντια σου... Γιατί, χρυσή μου, μπορεί αυτός.

— Η χαριτωμένη ύπαρξη, μ' ένα νιχτιλό γέλιο, δε θέλει να του εξηγήσει.

— Εκείνος επιχειρεί πάλι τα ίδια.

— Όχι, λατρεία μου, σου είπα να μη βιάζεις τα γάντια σου!...

— Μα γιατί;

— Έχω τους λόγους μου!...

— Εκείνος υποχωρεί προσωρινά στην παράξενη απαίτησή της φίλης του, μα σε λίγο, άγανακτισμένος, της λέει:

— Χρυσή μου, είναι εντελώς αδύνατον να σ' αγαλιάζω έτσι όπως είναι φασκικωμένα τα χέρια μου με τα γάντια.

— Κι' όμως, σε παρακαλώ, να μη τα βιάζεις!... επιμένει εκείνη.

— Ο νέος αναστενάζει βαθεία για την ιδιοτροπία της φίλης του και προσπαθεί να μάθει το λόγο.

— Πες μου, λοιπόν, επί τέλους, γιατί θέλεις να τα φορώ;

— Κι' εκείνη αποκρίνεται:

— Το ξέρεις πολύ καλά, αγαπητή μου, ότι ο πατέρας μου είναι αστυνομικός της σημερινής και μπορεί ν' ανακαλύψει απάνω μου, όταν γυρίσω στο σπίτι, τα... δακτυλικά σου αποτυπώματα!...

— Ο ΦΑΚΟΣ

γη ώρα δε φαινόταν πια από την ακρογιαλιά.

— Η Θάλεια έκανε μια κίνηση πεισματική:

— Νά την πάλι! Τα ίδια!

— Ε, τί σε νοιάζει; αποκρίθηκε η ακολουθία των νεαρών.

— Με νοιάζει. Δε θέλω να είναι παράξενη η αδελφή μου.

— Ήταν ένα χρόνο πιο μεγάλη από τη Ναυσικά ή Θάλεια. Είκοσιενός. Κανείς δε θα μπορούσε να πιστέψει πως ήταν αδελφές. Όσο η Ναυσικά ήταν ολόξανθη, διάφανη, τόσο η Θάλεια ήταν μελαχροινή, τύπος θερμός, ταπεινός.

Μαύρα μάτια φλογερά, χείλη αισθησιακά, γραμμές προκλητικές.

— Η Ναυσικά τραβούσε τις ματιές με την έκπληκτη όμορφη της. Της Θάλειας η όμορφη δεν ήταν τόσο εξαιρετική. Τραβούσε όμως κι' αυτή τις ματιές, επειδή τα μάτια της σπιθίζαν και διαρκώς βαρρής καλούσαν. Τα χείλη της έριχναν ερωτικά, όταν κατ'αλάβαινε σπληνωμένα απάνω της τ' ανδρικά μάτια.

— Γύρισε τώρα τα μάτια της στον Άνδρα Μίλβα. Ή φωνή της ακούστηκε βαθεία, παθητική:

— Άνδρα... Δε θα παίξεις κι' εσύ μαζί μας;

— Ο νεαρός σήκωσε τους ώμους του κι' άρχισε να λαβαίνει μέρος στο παιχνίδι άκεφα. Ήταν φανερό πως του είχε φύγει κάθε χαρά από τη στιγμή που είχε άποια

κρυφή ή Νεράιδα. Το καταλάβαινε η Θάλεια, κι' όλο προσπαθούσε να του τραβήξει την προσοχή.

— Άνδρα... Θα ξαναμπήξω στη θάλασσα;

— Γιατί με ρωτάς;

— Αν κολυμπούσαμε ακόμη λιγάκι;

— Όχι, αποκρίθηκε ο νέος κοφτά. Είναι πολύ ζεστός από τον ήλιο. Δε μου κάνει όρεξη να ξανακολυμπήσω.

— Αν του ζέσταινε τη θάλασσα ή Νεράιδα... ψιθύρισε κάποιος νεαρός, τάχα μοναχός του.

Τα λόγια του όμως μπήκαν στην καρδιά της Θάλειας, τη σοκώσαν.

Μα βάσταξε μια στιγμή μονάχα η ταραχή της. Την άλλη, άρχισε να γελάει, να ρίχνει τη μπάλλα ζωηρά σε όλους, να χοροπηδάει. Κι' η ακρογιαλιά πλημμύρισε από τα γέλια της κι' από την ελπίδα της.

Η ΙΡΑ ΔΕΙΛΙΝΟΥ

— Κουτό, ήλιθο κορίτσι. Πώς είναι δυνατόν να είναι τόσο όμορφη και τόσο κοντή;

— Πουδραζόταν ή Ίρα Δειλινού; Πουδραζόταν ή Ίρα Δειλινού; Πουδραζόταν ή Ίρα Δειλινού;

— Πουδραζόταν ή Ίρα Δειλινού; Πουδραζόταν ή Ίρα Δειλινού; Πουδραζόταν ή Ίρα Δειλινού;

— Πουδραζόταν ή Ίρα Δειλινού; Πουδραζόταν ή Ίρα Δειλινού; Πουδραζόταν ή Ίρα Δειλινού;

— Πουδραζόταν ή Ίρα Δειλινού; Πουδραζόταν ή Ίρα Δειλινού; Πουδραζόταν ή Ίρα Δειλινού;

— Πουδραζόταν ή Ίρα Δειλινού; Πουδραζόταν ή Ίρα Δειλινού; Πουδραζόταν ή Ίρα Δειλινού;

— Πουδραζόταν ή Ίρα Δειλινού; Πουδραζόταν ή Ίρα Δειλινού; Πουδραζόταν ή Ίρα Δειλινού;

— Πουδραζόταν ή Ίρα Δειλινού; Πουδραζόταν ή Ίρα Δειλινού; Πουδραζόταν ή Ίρα Δειλινού;

— Πουδραζόταν ή Ίρα Δειλινού; Πουδραζόταν ή Ίρα Δειλινού; Πουδραζόταν ή Ίρα Δειλινού;

— Πουδραζόταν ή Ίρα Δειλινού; Πουδραζόταν ή Ίρα Δειλινού; Πουδραζόταν ή Ίρα Δειλινού;

— Πουδραζόταν ή Ίρα Δειλινού; Πουδραζόταν ή Ίρα Δειλινού; Πουδραζόταν ή Ίρα Δειλινού;

— Πουδραζόταν ή Ίρα Δειλινού; Πουδραζόταν ή Ίρα Δειλινού; Πουδραζόταν ή Ίρα Δειλινού;

— Πουδραζόταν ή Ίρα Δειλινού; Πουδραζόταν ή Ίρα Δειλινού; Πουδραζόταν ή Ίρα Δειλινού;

— Πουδραζόταν ή Ίρα Δειλινού; Πουδραζόταν ή Ίρα Δειλινού; Πουδραζόταν ή Ίρα Δειλινού;

— Πουδραζόταν ή Ίρα Δειλινού; Πουδραζόταν ή Ίρα Δειλινού; Πουδραζόταν ή Ίρα Δειλινού;

— Πουδραζόταν ή Ίρα Δειλινού; Πουδραζόταν ή Ίρα Δειλινού; Πουδραζόταν ή Ίρα Δειλινού;

— Πουδραζόταν ή Ίρα Δειλινού; Πουδραζόταν ή Ίρα Δειλινού; Πουδραζόταν ή Ίρα Δειλινού;

οίμα. Κι' αυτή δε φαίνεται.

— Η Θάλεια καθόταν στην άκρη του κρεβατιού, και κοινούσε τα πόδια της νευρικά. Το πρόσωπό της ήταν κατσοφιασμένο.

— Αφού την αφήνεις, μαμά...

— Τι θέλεις να κάνω; Δε μπορώ να τσακωνώμαι κάθε μέρα. Εξ άλλου, δεν είναι πια μωρό η Ναυσικά. Έκλεισε τα έικοσι...

— Τό κάνει επίτηδες! πρόφερε η Θάλεια με κάποια κακία. Τους κατακάτ όλους, κι' έπειτα τους γυρίζει την πλάτη και φύγει.

— Έτσι κινεί το ενδιαφέρον.

— Τι έλεγες ο Άνδρας;

— Η μητέρα γύρισε μια στιγμή, με την πυθούρια στο χέρι, και κτύπησε τη κόρη της ερωτηματικά.

— Έκανε εκείνη μια πεισματική κίνηση.

— Ήταν αμύλητος. Είναι έρω; τοχτυπημένος για καλά μαζί της.

— Κι' εκείνη τον περιόριζε.

— Γι' αυτό θυμώνω κι' εγώ. Ο Άνδρας είναι ο καλύτερος γαμπρός...

— Περιφνημός γαμπρός! φώναξε μ' ένθουσιασμό η Ίρα. Περιφνημός...

— Γιατί το κάνεις αυτό;

— Μαμά, δε με ξέρεις; Όταν βρεθώ στο νερό, δε μπορώ να ξεκολλήσω. Κάτι με τραβάει άκατα νίκητα.

— Κι' έτσι δικαιολογεί τον τίτλο της της Νεράιδας, έκανε η Θάλεια ειρωνικά.

— Δεν το κάνω γι' αυτό, γέλασε η Νεράιδα, ενώ χένειβε βιαστικά τα ξανθά μακρούς μαλλιά της κι' έπλενε το πρόσωπό της.

— Έτσι θάρρος στην τραπέζα; ρώτησε η μητέρα.

— Έτσι. Βαρυμεία τώρα ν' αλλάζω.

Φορούσε ένα πολύ απλό ολόλευκο φουστάνι, κι' η απλότητά της αποτέλεισε αντίθετο με το κάπως εξζητημένο ντύσιμο της αδελφής της.

— Γιατί θέλεις να διαφέρεις πάντα από τους άλλους; ρώτησε η Θάλεια νευρικά.

— Όχι! αποκρίθηκε ανυπόμονα η μικρή. Αφήστε με! Πάμε να φάμε. Έπειδή έχει σκουπίσει ένα περίφημο άερακι και θέλω να πιάω με το κόττερο.

— Πάλι τα ίδια, φώναξε η μητέρα επαναστατημένη.

— Μαμά, θα πάω! πρόφερε κοφτά η μικρή. Μέρους τώρα περιμένα να φύγεις λιγάκι.

— Νά φάμε, μαμά. Δε θα πεθάνουμε της πείνας. Νά φάμε, κι' άς έρθη όποτε θέλει η Ναυσικά.

— Έχεις δική, αποκρίθηκε η μάνα Πάμε.

Δεν πρόφθασαν όμως ν' ανοίξουν την πόρτα, κι' η Νεράιδα φάνηκε. Γελαστή, λαχανιασμένη, ήλιοκαμμένη, με τα μαλλιά της ν' ανεμίζουν κάτω από την πελώρια ψάθα της, ήταν η ίδια ή προσωποποίηση της ανόγειας.

— Μπαράδο σου! Μπαράδο σου! Μητέρα κι' αδελφή την υποδέχθηκαν με παράπονα.

— Άργισα πάλι, είπε με άφεληα η κοπέλλα.

— Γιατί το κάνεις αυτό;

— Μαμά, δε με ξέρεις; Όταν βρεθώ στο νερό, δε μπορώ να ξεκολλήσω. Κάτι με τραβάει άκατα νίκητα.

— Κι' έτσι δικαιολογεί τον τίτλο της της Νεράιδας, έκανε η Θάλεια ειρωνικά.

— Δεν το κάνω γι' αυτό, γέλασε η Νεράιδα, ενώ χένειβε βιαστικά τα ξανθά μακρούς μαλλιά της κι' έπλενε το πρόσωπό της.

— Έτσι θάρρος στην τραπέζα; ρώτησε η μητέρα.

— Έτσι. Βαρυμεία τώρα ν' αλλάζω.

Φορούσε ένα πολύ απλό ολόλευκο φουστάνι, κι' η απλότητά της αποτέλεισε αντίθετο με το κάπως εξζητημένο ντύσιμο της αδελφής της.

— Γιατί θέλεις να διαφέρεις πάντα από τους άλλους; ρώτησε η Θάλεια νευρικά.

— Όχι! αποκρίθηκε ανυπόμονα η μικρή. Αφήστε με! Πάμε να φάμε. Έπειδή έχει σκουπίσει ένα περίφημο άερακι και θέλω να πιάω με το κόττερο.

— Πάλι τα ίδια, φώναξε η μητέρα επαναστατημένη.

— Μαμά, θα πάω! πρόφερε κοφτά η μικρή. Μέρους τώρα περιμένα να φύγεις λιγάκι.

— Νά φάμε, μαμά. Δε θα πεθάνουμε της πείνας. Νά φάμε, κι' άς έρθη όποτε θέλει η Ναυσικά.

— Έχεις δική, αποκρίθηκε η μάνα Πάμε.

Δεν πρόφθασαν όμως ν' ανοίξουν την πόρτα, κι' η Νεράιδα φάνηκε. Γελαστή, λαχανιασμένη, ήλιοκαμμένη, με τα μαλλιά της ν' ανεμίζουν κάτω από την πελώρια ψάθα της, ήταν η ίδια ή προσωποποίηση της ανόγειας.

— Μπαράδο σου! Μπαράδο σου! Μητέρα κι' αδελφή την υποδέχθηκαν με παράπονα.

— Άργισα πάλι, είπε με άφεληα η κοπέλλα.

— Γιατί το κάνεις αυτό;

— Μαμά, δε με ξέρεις; Όταν βρεθώ στο νερό, δε μπορώ να ξεκολλήσω. Κάτι με τραβάει άκατα νίκητα.

— Κι' έτσι δικαιολογεί τον τίτλο της της Νεράιδας, έκανε η Θάλεια ειρωνικά.

— Δεν το κάνω γι' αυτό, γέλασε η Νεράιδα, ενώ χένειβε βιαστικά τα ξανθά μακρούς μαλλιά της κι' έπλενε το πρόσωπό της.

— Έτσι θάρρος στην τραπέζα; ρώτησε η μητέρα.

— Έτσι. Βαρυμεία τώρα ν' αλλάζω.

Φορούσε ένα πολύ απλό ολόλευκο φουστάνι, κι' η απλότητά της αποτέλεισε αντίθετο με το κάπως εξζητημένο ντύσιμο της αδελφής της.

— Γιατί θέλεις να διαφέρεις πάντα από τους άλλους; ρώτησε η Θάλεια νευρικά.

— Όχι! αποκρίθηκε ανυπόμονα η μικρή. Αφήστε με! Πάμε να φάμε. Έπειδή έχει σκουπίσει ένα περίφημο άερακι και θέλω να πιάω με το κόττερο.

— Πάλι τα ίδια, φώναξε η μητέρα επαναστατημένη.

— Μαμά, θα πάω! πρόφερε κοφτά η μικρή. Μέρους τώρα περιμένα να φύγεις λιγάκι.

— Νά φάμε, μαμά. Δε θα πεθάνουμε της πείνας. Νά φάμε, κι' άς έρθη όποτε θέλει η Ναυσικά.

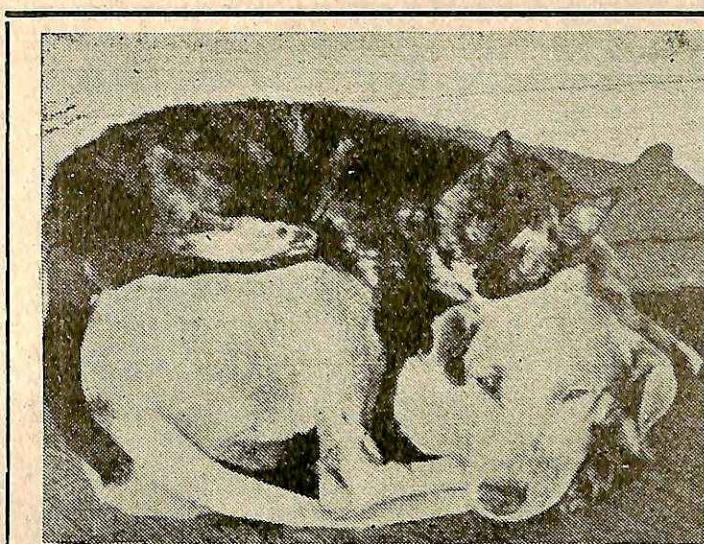
— Έχεις δική, αποκρίθηκε η μάνα Πάμε.

Δεν πρόφθασαν όμως ν' ανοίξουν την πόρτα, κι' η Νεράιδα φάνηκε. Γελαστή, λαχανιασμένη, ήλιοκαμμένη, με τα μαλλιά της ν' ανεμίζουν κάτω από την πελώρια ψάθα της, ήταν η ίδια ή προσωποποίηση της ανόγειας.

— Μπαράδο σου! Μπαράδο σου! Μητέρα κι' αδελφή την υποδέχθηκαν με παράπονα.

— Άργισα πάλι, είπε με άφεληα η κοπέλλα.

— Γιατί το κάνεις αυτό;

Σ ΚΥΛΟΣ ΜΕ ΜΕΓΑΛΗ ΥΠΟΜΟΝΗ

— Η φίλη μεταξὺ γάτας και σκύλου είναι βέβαια κάτι, που φαίνεται πάντοτε παράξενο. Τι να πη όμως κανείς, για τη φίλη, που συνδέει από χρόνια τη γάτα και το σκύλο το κ. Πητερ Τζάνος κατοίκου του Πλανερβίου των Ήν. Πολιτειών; Ο σκύλος αυτός, υπόδειγμα υπομονής και καλωσύνης, όχι μόνο διατηρεί φιλικές σχέσεις με τη γάτα του άφεντικού του, αλλά και την αφήνει να κοιμάται επάνω του, μια και αποδειχτηκε ότι πουθενά άλλο δε μπορεί να βολεψή καλύτερα.

ρέ, αλλά τύχαινε να παίξει και με άλλους. Μόνη συντροφιά της ήταν το ζεύγος Καλόντου κι' ο Διονύσης Κέντας.

— Ελάτε, ελάτε, αρχίζουμε, τους φώναζε και σήμερα ζωηρά η Ίρα, προχωρώντας χαρούμενη προς τη βεράντα.

— Μαμά, φύγω. Κτύπα να μην άνησυχήσεις.

— Πάλι μόνη; ρώτησε η μητέρα, αλλά κάπως άφηρημένη, έπειδή ο Διονύσης άνακάτεψε κιόλας τα χαρτιά.

— Μόνη, δόλομνη...

— Γιατί, παιδί μου; της έκανε την παρατήρησι κι' η κυρία Καλόντου. Δεν είναι σωστό να πη γίνεις στη θάλασσα μόνη σου, με μια βαρκούλα.

— Στη θάλασσα δεν διατρέχω κίνδυνο, γέλασε η κοπέλλα. Αν του βραστή κανέναν άς έρθη να με ένοχλήσει.

Ο γέρο-ναύαρχος την κτύπαζε με θαυμασμό, και τα μάτια του σπιθίζαν, θαλασσινά, γκριζά, με μια έκφραση νεανική. Καθώς κτύπαζε τη δροσερή κοπέλλα λες και ευνούβιον μέσα του θύμωσε περασμένων χρόνων, τότε που ήταν ένας νεαρός αξιωματικός, με την καινούργια του στολή, με τα καινούργια του γαλόνια, καμαρωτός και αίσιοδωτος.

Κατάλαβε τη ματιά του η Ναυσικά και του χαμογέλασε με καλωσύνη. — Αν ήταν νέος, θα άπαιονε το ύφος της το ακατάδεκτο. Μ' αυτόν όμως φερόταν πάντα ευγενικά και διασκεδάζε με τις θαυμαστικές ματιές τους.

— Τι λές, ναύαρχε; ρώτησε η Ίρα. Είναι φρόνιμο αυτό που κάνει η κόρη μου;

Πρίν προφθάσει ν' απαντήσει ο ναύαρχος, μια ριπή ανέμου, ξαφνική, σάρωσε τη βεράντα από τη μια άκρη στην άλλη. Θάλεια και Ίρα, με το ύφος έχε σπκώθη μέσα από τα μαρμαρά της βεράντας.

— Χμ... έκανε ο γέρο ναυτικός. Αυτός ο άνεμος δε μ' άρέσει.

— Γιατί; ρώτησε ζωηρά η κοπέλλα.

— Σοροκάδα. Έτσι μου φαίνεται πως βάρουμε σοροκάδα.

— Τ' άκου; φώναξε η Ίρα στην κόρη της. Δεν έχεις να πς πουθενά. Πήγαινε να κοιμηθείς κι' εσύ, τώρα μεσημεριάτικα.

Γέλασε η Νεράιδα.

— Τι λές, μαμά; Όλες αυτές

νεανικά σχεδόν, και προσπολάμθανε κι' αυτός το παιχνίδι.

Κάθισαν στο τραπέζι τους, κι' ετοιμάζονταν ν' αρχίσουν να παίξουν όταν πλησίασε η Ναυσικά. — Ολόδροση, γελαστή, χαρμόνιας κι' είπε ζωηρά στη μητέρα της:

— Μαμά, φύγω. Κτύπα να μην άνησυχήσεις.

— Πάλι μόνη; ρώτησε η μητέρα, αλλά κάπως άφηρημένη, έπειδή ο Διονύσης άνακάτεψε κιόλας τα χαρτιά.

— Μόνη, δόλομνη...

— Γιατί, παιδί μου; της έκανε την παρατήρησι κι' η κυρία Καλόντου. Δεν είναι σωστό να πη γίνεις στη θάλασσα μόνη σου, με μια βαρκούλα.

— Στη θάλασσα δεν διατρέχω κίνδυνο, γέλασε η κοπέλλα. Αν του βραστή κανέναν άς έρθη να με ένοχλήσει.

Ο γέρο-ναύαρχος την κτύπαζε με θαυμασμό, και τα μάτια του σπιθίζαν, θαλασσινά, γκριζά, με μια έκφραση νεανική. Καθώς κτύπαζε τη δροσερή κοπέλλα λες και ευνούβιον μέσα του θύμωσε περασμένων χρόνων, τότε που ήταν ένας νεαρός αξιωματικός, με την καινούργια του στολή, με τα καινούργια του γαλόνια, καμαρωτός και αίσιοδωτος.

Κατάλαβε τη ματιά του η Ναυσικά και του χαμογέλασε με καλωσύνη. — Αν ήταν νέος, θα άπαιονε το ύφος της το ακατάδεκτο. Μ' αυτόν όμως φερόταν πάντα ευγενικά και διασκεδάζε με τις θαυμαστικές ματιές τους.

— Τι λές, ναύαρχε; ρώτησε η Ίρα. Είναι φρόνιμο αυτό που κάνει η κόρη μου;

Πρίν προφθάσει ν' απαντήσει ο ναύαρχος, μια ριπή ανέμου, ξαφνική, σάρωσε τη βεράντα από τη μια άκρη στην άλλη. Θάλεια και Ίρα, με το ύφος έχε σπκώθη μέσα από τα μαρμαρά της βεράντας.

— Χμ... έκανε ο γέρο ναυτικός. Αυτός ο άνεμος δε μ' άρέσει.

— Γιατί; ρώτησε ζωηρά η κοπέλλα.

— Σοροκάδα. Έτσι μου φαίνεται πως βάρουμε σοροκάδα.

— Τ' άκου; φώναξε η Ίρα στην κόρη της. Δεν έχεις να πς πουθενά. Πήγαινε να κοιμηθείς κι' εσύ, τώρα μεσημεριάτικα.

Γέλασε η Νεράιδα.

— Τι λές, μαμά; Όλες αυτές

της ημέρες κοιμόμουν, και το καλύτερο το κοττεράκι μου κοιμόταν κι' αυτό. Σήμερα θα το πιάω λιγάκι περίπατο.

Γύρισε η μάνα ερωτηματικά στον πρώην ναυτικό.

Αυτός σπκώθηκε, πήγε στην άκρη της βεράντας, κτύπαζε τον όριζοντα.

— Δε μ' άρέσει ο καιρός, ξανάπη. Κι' άραγε και τη θάλασσα.

Ξαφνικά, η θάλασσα, που πριν λίγο ώρα μόλις θάρρει κι' άνασινε, άρχισε να γίνεται άνησυχή σαν να ευνούβιες μέσα της, σαν να της άνασπάζονταν τα σωθικά.

— Καλύτερα να μη πς, παιδί μου! πρόφερε κι' η καλόκαρδη κυρία Καλόντου.

Η Ναυσικά όμως είχε κιόλας φθάσει στις σκάλες της βεράντας.

— Είναι θαύμα! φώναξε. Αυτός ο καιρός μ' άρέσει... Δε θ' άργησω. Μια βόλτα θα κάνω και θα γυρίσω.

— Νά μη πς; φώναξε η Ίρα, προχωρώντας στα κάγκελα της βεράντας.

Η μικρή κατέβαινε όμως δυο δυο τα σκαλοπάτια.

— Μαμά, να μην άνησυχήσεις. Δε θ' άργησω.

— Το πολύ σε μια ώρα θαχουμε φουρτούνα, είπε ο Βρασιδης. Τ' άκου; Νεράιδα; Μια μικρή βολτίτσα να κάνεις, να χαρής τη φρεσκαδούρα αν θέλεις, και να γυρίσεις γρήγορα.

— Καλά, μισή ώριτσα, φώναξε από την ακροθαλασσιά κιόλας η κοπέλλα.

Και προχώρησε φτερωτή, προς το μικ

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΔΙΚΛΕΙΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΠΕΤΡΟΣ ΣΚΑΡΜΟΥΤΣΟΣ : Μεγαλοεπιχειρηματίας, 57 χρόνων. Χοντρός, κουλάρας, φαλακρός. ΠΑΥΛΟΣ ΠΑΧΟΥΛΑΣ : Μεγαλοβιομήχανος, 60 χρόνων, ψηλός, ξερακιανός, νευρώδης. ΚΑ ΜΑΙΡΗ ΣΚΑΡΜΟΥΤΣΟΥ: Πενήντάρη. ΚΑ ΛΕΛΑ ΠΑΧΟΥΛΑ: Πενήνταπεντάρα.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στη γωνιά κάποιου κοσμικού ζαχαροπλαστείου).

ΜΑΙΡΗ (συνεχίζει κουβέντα σε τόνο εκμυστηρεύσεως) :... Δεν εβήνγειται, Λέλα μου, άλλοιώς! Είναι πάλι ζευγαλισμένοις!... Διαρκώς παίρνω ανώνυμα γράμματα και τηλεφωνήματα φοδερά, που με ταράζουνε για δλη την ημέρα! Σήμερα, πάλι, θάβεισι! Τρέμω ολόκληρη!... Ήταν μία κοριτσιότικη φωνή, που μου λέει στην αρχή οσοδρά: «(Η κυρία Σκαρμούτσου):», «(Μάστορα) Λέω ξανά, (ποιός τηλεφωνεί):». «(Χά, χά!)» μου κάνει. «(Ακόμα δε με κατάλαβες. Ή μνηστήρ του συζύγου σου. Γιατί αυτή τη δόσι θα σε χωρώ, γορά μέναρα, πούκεις πατόδες νιά μουτρα)!... Κόντευα να πάω συνγκή!

ΛΕΛΑ (που κατά βάθος... διασκεδάσει): Το φαντάζομαι! ΜΑΙΡΗ: Ήταν κάτι τραγικό! Έκλεισα το τηλέφωνο και πήρα εικοσι σταγόνες «κοραμίν!»! Εύτυχως υπάρχει κι' αϊθεράς!...

ΛΕΛΑ: Μά μη δίνης τόσο σημασία!

ΜΑΙΡΗ: Άστειεύσαι; Νομίζεις πως είμαι κανένα κοριτσόπουλο και ζηλεύω... τον Πέτρο; Το ζευγάριόμα τρέμω, Λέλα μου! Γι' εμένα! Ζέρεις τί θα πη (νευρυντικός έρωας)! Νά πάθουμε καιμιά δουλειά να μάς τινάξη στον άέρα, καιμιά σουσουραδίτσα στα καλά καθούμενα; Ό Δεληκορυστάκης δεν έμεινε άπενε, τάρως με τη μανικουριάς! Κι' ό Παπακυριάς, με το μιοιστάτο, κι, δεν πύλησε το έργοστάσιο!

ΛΕΛΑ: Ά. Θέβαια! Άν φοβάσαι κάτι τέτοια, θέλει μεγάλη προσοχή!

ΜΑΙΡΗ: Προχτές μου λέει ή Άσπασία, ή δακτυλογράφος τν, πληρωσ' ένα (μπίζου), έκαστον ονδών χιλιάδες! Και έξηντα χιλιάδες του πρθε λοναρισμός για νουναρικό!

ΛΕΛΑ: Κακά σημάδια! ΜΑΙΡΗ: Πολύ! Άνευρηκώ τρομερά! Γι' αυτό σου είπα να μη λησρεύει! Εύτυχως πούχω εύμ καιμιά τη δακτυλογράφο του και μ' έννημερώνει! Αυτός είναι σπουδαίος!

ΛΕΛΑ: Σπουδαιότατο! Δέ μου λές... πως συμβαίνει να είναι τίς έμπιστοσύνης σου ή δακτυλογράφος;

ΜΑΙΡΗ: Ή Άσπασία: Ένώ την έβαλα στο γραφείο του Πέτρου. Έπιπδες, για να παρακολουθώ.

ΛΕΛΑ: Χ.ι! Άρκετα θάλακας είν' ό άντρες σου.

ΜΑΙΡΗ: Έλπιζω. Άλλά, θάλακας, δέν πρέπει να χαρώμαι και πολύ, γιατί δέν είναι θάλακας μόνο μία μένα. Είναι και για τις άλλες.

ΜΑΙΡΗ: Δέ μου λές... Αύτή... ή Άσπασία είν' όμορφη;

ΛΕΛΑ: Καθόλου! Τέρας!... Όμορφη θάβαζα: Είναι άσχημη κι' άλκιμμένη.

ΜΑΙΡΗ (πεπειραμένη): Μένα λάθος!

ΛΕΛΑ (κατάπληκτη): Λάθος; ΜΑΙΡΗ (έννοια): Τεράστιο!...

ΣΚΗΝΗ 2α

(Στο (υπόγειο))

ΠΕΤΡΟΣ... Κάτι έχει μυσιστή κι' έχει άρχισει τη γκρίνια και δέ μπορώ να κοιμηθώ ουτε και να ησυχάσω μία στιγμή σαν άν. θρωπος.

ΠΑΥΛΟΣ... Πως τα καταλαβαίνει όλα ή γυναίκα σου! Ή

ΑΣ συμπληρώσουμε την περιόδεϊά μας στην Πελοπόννησο, έπισκεπτόμενοι την Πάτρα και τα δύο Ιστορικά μοναστήρια, της Άγ. Λαύρας και του Μεγάλου Σπηλαίου. Ή διαδρομή με το αυτοκίνητο από την Άθήνα στην Πάτρα (216 χιλιόμετρα) είναι μία από τις ωραιότερες της Ελλάδος, με ένναλλασόμενες εικόνες φυσικής όμορφιάς. Μετά την Κορίνθο, ό δρόμος ακολουθεί την παραλία του Κορινθιακού κόλπου. Περνάει ανάμεσα από χαρούμενα χωριά κι' από μία κατάφυτη περιοχή, στην οποία κυριαρχεί το πεύκο, ή έλιά και τ' άμπέλια της σουλτανίνας.

Τό τέρμα του ταξιδιού είναι ή σημερινή πολιτεία της Πάτρας. Τό δεύτερο μετά τον Πειραιά έλληνικό λιμάνι, με τη μεγάλη έμπορικη και βιομηχανική κίνηση, που κρατάει όμως και τώρα αξιόλογη παράδοση από τα παλαιότερα χρόνια, όταν οι Πατρινοί, κοντά στον Κερδώο Έρμη, καλλιεργούσαν τις Μούσες και τα γράμματα.

Ή Πάτρα είχε πάντοτε αξιόλογη πνευματική κίνηση και κοινωνική ζωή, που συνεχίζεται και σήμερα. Έχει επίσης λαμπρά θέατρα, πνευματικούς και φιλανθρωπικούς συλλόγους, έκπολιτιστικά σωματεία και κέντρα αναψυχής και διασκεδάσεως. Και είναι γνωστό τα τελευταία χρόνια τό «Καρναβάλι των Πατρών», που συγκεντρώνει χιλιάδες έπισκέπτες άπ' όλα τα μέρη της Ελλάδος. Ή Πάτρα έχει ακόμα καλά ξενοδοχεία ύπνου και φαγητού και φημισμένες έξαγές: τής «Τιγής, τή Ρίο, τή Μιντιλόγλι, τή Γλαύκο, την Έγλυκάδα και τό παλιό βυζαντινό μοναστήρι Γηροκομείο.

Άλλά και ένας περίπατος μέσα στην πολιτεία, δίνει στον έπισκέπτη την αίσθηση να θαυμάση την άριστη ρυμοτομία της πόλεως με τα σκεπαστά — θολωτά — πεζοδρόμια, τις μεγάλες πλατείες, τις άραιες οικοδομές και τις αξιόλογες έκκλησίες: τού Παντοκράτορα, της Ευαγγελιστρίας και τού Άγίου Ανδρέα, που είναι και ό πολιούχος της πόλεως. Ό πρωτόκλητος αυτός Άπστωλος τού Χριστού ήλθε στην Πάτρα επί αυτοκράτορος Κλαυδίου (41—54 μ. Χ.) και δίδαξε πρώτος τήν χριστιανισμό. Καταδύθηκε όμως, λιβωβολήθηκε και στο τέλος σταυρώθηκε ανάποδα πάνω σε σταυρό. Τό λείψανο τού Άγίου Άνδρέα μεταφέρθηκε στην Κωνσταντινούπολη από τό γυνιό τού Μεγάλου Κωνσταντίνου, τόν Κωνσταντίο, και θάφτηκε εκεί.

Άν όμως ή σημερινή Πάτρα είναι μία καινούργια πολιτεία, που άρχισε να χτίζεται στα χρόνια τού

ΜΑΙΡΗ: Όχι. ΛΕΛΑ: Κούκλα! Ήταν σε κομμωτήριο. Έρωτευμένη η' ένα νεαρό, τοαχπινούλα, κι' όχι δούσκαλ για τή δουλειά που την ήθελα! (Σεση), πρς είπα, «(Θά έσφαλισαν τό μέλλον σου). Και ή κοπελίτσα έμεινε λινάκι να χτυπήει τή ηλεκτρα και υδρία την έστειλα, στον Παύλο, την προσέλαβε άμέσως. Πού να ζήσωπ άλλη κοντά του; Ή Ζωζώ θα τή φάν!... Κι' όλ' αυτά με τρεις κι' έξηντα! Μ' ένα καλό μισθό! Πάνε οι κίνδυνοι! Ύπαρχει θάλαπει, ή «ασφαλιστική δικλείς»!...

ΜΑΙΡΗ: Μία χαρά τή θολέψες! Άλλά πού θα θρούμε άλλη Ζωζώ;

ΛΕΛΑ: Θα θρούμε, μην άνησυχής! Κι' οι έλαφρές μικροζέλες προτιμάνε να είν' έν νύμφη της συζύγου τς... «(άθωο φλερτό!)» με τόν πρόϊσταμένο! Θα σου δρώ ένώ!

ΜΑΙΡΗ: Λέλα μου, με σώσεις! ΣΚΗΝΗ 4η (Στό υπόγειο)

ΠΑΥΛΟΣ (πίνει τό ούίσκι του)... Ζέρεις τί λέω ν'νύ, Πέτρο;

ΠΕΤΡΟΣ: Τι; ΠΑΥΛΟΣ: Νά κάνης τό ίδιο μ' έμένα!

ΠΕΤΡΟΣ: Και τί θα κάνης έσύ;

ΠΑΥΛΟΣ: Ένώ χωρίζω και θα παντρευτώ τή Ζωζώ, τή δακτυλογράφο μου! Ήμερα κι' όλας, θα τό άναγγείλω στη γυναίκα μου και θα πάρω τή βαλίτσα μου και θα φύγω άπ' τό σπίτι!

(Α ύ λ α ι α)

ΕΞΙΛΙΟΝ

ΜΕΡΙΚΗ ΑΠΟΨΗ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΤΡΩΝ ΑΠΟ ΤΟ ΘΑΡΟ

ΜΕΡΙΚΗ ΑΠΟΨΗ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΤΡΩΝ ΑΠΟ ΤΟ ΘΑΡΟ

ΤΑΞΙΔΙΑ

Πάτρα

Καλάβρυτα

Μέγα

Σπήλαιο

Καποδίστρια και τού «Θωνα,ώστώ, ή Ιστορία της είναι παλαιότερη και χάνεται στα βάθη τών αιώνων. Άπό τήν έποχή τών Πελασγών, που φαίνεται πως ήταν οι πρώτοι οικιστές της, ως τούς Έλληνες και τους Άχαιούς, που μάχισαν τις τρεις προϊστορικές πόλεις, που υπήρχαν εκεί — τήν Αρόνη, τήν Άνθεια και τή Μεσσήνη — και έφτιαξαν μία μεγαλύτερη, που της έδωσαν τό όνομα τού τοπικού ήρωα Πατρία.

Ή παράδοση αναφέρει πως τα προϊστορικά χρόνια γίνονταν και άνθρωποθήσις στην Πάτρα, για να έξαγνιστή ή πολιτεία από τό άμάρτημα, που είχε κάνει μία έβρεια της Αρτέμιδος, ή Κομαιθή, που όχι μόνο είχε έρωτικές σχέσεις με έναν άφροίτο νέο, τό Μελάντιο, αλλά μετέβαλε και σε έρωτική φωνή τό Ιερό της θάλας. Ή Αρτέμιδα, άστυρη και ήθική, όταν είδε τό Ιερό της να μεταβάλλεται σε τόπο έρωτικών όρνγίων, έριξε ένα φοβερό θανατικό σε ανθρώπους και γέννηματα. Οι Πατρινοί τότε, κατ' συμβουλή τού Μαντείου τών Δελφών, όχι μόνο θυσίασαν στην Αρτέμιδα τήν Κομαιθή και τό φίλο της, αλλά κάθε χρόνο προσέφεραν στη θεά μία όμορφη παρθένα κι' έναν άφροίτο νέο.

Άλλά και οι νεότερες άπόγονοι της Κομαιθής δέν ύστεροσαν στον έρωτικό τομέα. Τούλάχιστον τα άρχαία κείμενα, μάς πληροφορούν,

ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Άπό τήν παραλία τού Κορινθιακού στο μοναστήρι της Άγίας Λαύρας

ότι ή Πάτρα ήταν έφάμιλλη σε διασκεδάσεις και άραιες γυναίκες με τήν Κόρινθο. Αυτό ώφείλετο στο μεγάλο πλούτο, που είχε ή πολιτεία αυτή στην άρχαιότητα, με τό έμποριο, που είχε άναπτύξει. Ήταν μία από τις ωραιότερες άρχαίες έλληνικές πόλεις, με μεγάλους πρεπούς ναούς και δημόσια κτίρια, με χρυσελεφάντινα αγάλματα, με πλήθος καλλιτεχνημάτων, που με θαυμασμό περιγράφει ό Πασανίας.

Στα βυζαντινά χρόνια επίσης ή Πάτρα διατήρησε τόν πλούτο και τήν έμπορικη άκμή της. Τόν 9ο μ. Χ. αιώνα, μία πλουσιωτάτη χήρα, ή Δανιήλς, γνωρίστηκε με τό Βασίλειο τού Μακεδόνα, που ήταν Ιπποκόμος ενός βυζαντινού άρχοντα και είχε έρθει μαζί του στην Πάτρα. Ή Δανιήλς, που φαίνεται πως είχε έρωτικές σχέσεις με τό Βασίλειο, άν και ήταν πολύ νεώτερος της, τόν περιέβαλε όταν άσκήσθηκε βασιλιάς και τόν βοήθησε κατόπιν χρηματικάς.

Όταν ό Βασίλειος έγινε αυτοκράτορας τού βυζαντίου, ή Δανιήλς τόν έπισκέφθηκε στην Κωνσταντινούπολη, με δώρα τόσο πλούσια «ότα ουδείς σχεδόν μέχρι τούδε πρds Βασιλεία Ρωμαίων έπήγαγεν». Μεταξύ τών δώρων ήταν: πολυτίμητα χαλικά, μεταξά τα ύφασματα, χρυσά και άσημένα σερβίτσια, μεγάλες άρτιους δούλων και... ωραιότερες γυναίκες! Στην Κωνσταντινούπολη της έγινε βασιλική ύποδοξη. Ό Βασίλειος Α' της έδωσε τόν τιμητικό τίτλο της «βασιλομήτορος». Και, όταν ή Δανιήλς άπέθανε, άφηκε τήν κολοσιαιά περιουσία της στο γυνιό τού Βασιλείου, τό Λέοντα τό Σοφό.

Ή έμπορική άκμή της Πάτρας κράτησε και μετά τό βυζαντινό. Ζώζεται και σήμερα στην έπάνω πόλι τού παλιού τουρκονενεταίνικου κάστρου της, κάτω από τό όπλο άπλώνεται ένα μαγνυτικό και μεγαλόπρεπο πανόραμα, με τή Ζάκυνθο και τήν Κεφαλονιά, που λάμπουν μέσα στα γαλάνα νερά τού Ιονίου, ως τα άντικρινά βουνά της Άκαρνανίας και τόν Κορινθιακό κόλπο, που ξετυλίγεται σαν ένα παμψηφεί στο ποτάμι. Ή Πάτρα όμως καταστράφη έντελώς στην Έλληνική Έπανάσταση, από τό στρατό τού Ίμπραήμ. Άπό τά έρείπια ξανάγινε ή σημερινή μεγάλη πολιτεία.

Άπό τήν Πάτρα ως ακολουθήσω με τό δημόσιο δρόμο, που θα μάς φέρη στα Καλάβρυτα, τόπο έθνικού προσκυνηματος. Έκει βρίσκεται τό μοναστήρι της Άγίας Λαύρας, από τό οποίο ξεκίνησε ή Έλληνική Έπανάσταση. Ό δρόμος περνάει από γραφικά τοπία κι' από χωριά, που τα παραστέκουσιν ψηλόκορφα βουνά, γεμάτα έλατα. Όταν πλησιάξω και νεύς στα Καλάβρυτα, βλέπω μέσα από τήν πόλι, μέγαλο μοναστήρι, που έσοπάζει στον κάμπιο τών Καλαβρύτων. Ή γύρω δασωμένη περιοχή και τα ψηλά βουνά, που έχει για φόντο του, κάνουν ακόμα ωραιότερο τό κτίριο, που μάς έδωσέ ή άρχιτεκτονική έμπνευση τού Άναστασίου Ορλάνδου. Ή Άγία Λαύρα κήκε από τούς Γερμανούς, στο δίστημα της Κατοχής και εξανοστήθηκε μεταπολεμικά.

Δίπλα στο καινούργιο μοναστήρι βρίσκεται ή βυζαντινή εκκλησία της Θεοτόκου κι' ό γεροπλάτανος, όπου ό Παλαιών Πατρών Γερμανός, κρατώντας τό λάβαρο της έλευσίας με τήν Κολίμνη της Θεοτόκου, έλ-

λόγησε, τις παραμονές της Έλληνικής Έπανάστασης, τα άρματα τών όπλαρχηγών, που είχαν μαζευτεί εκεί και αποφάσισαν τό μεγάλο άγώνα τού Έθνους...

Λίγο πιδ πέρα φαίνονται τα ίσκη τού παλαιότερου μοναστηριού, που έχρονολογείτο από τό 10ο αιώνα και έθεωρείτο ένα από τα καλύτερα της αυτοκρατορίας. Σάζονται και σήμερα στο μουσείο της Άγίας Λαύρας δώρα και κειμήλια βυζαντινών αυτοκρατόρων. Τό παλαιότερο όμως αυτό μοναστήρι κήκε από τόν κατακτητή τό 1585, έπισκευάστηκε κατόπιν και διατηρήθηκε ως τήν Έλληνική Έπανάσταση, πού τό ξανάκαμε ό Ίμπραήμ.

Για τρίτη φορά καταστράφη και κήκε από τούς Γερμανούς τό Δεκέμβριο τού 1943. Στις 14 Δεκεμβρίου τού μαύρου εκείνου χρόνου, γερμανικός στρατός, έφθασε στην Άγία Λαύρα κι' άφού σκότωσε, με φριχτά βασανιστήρια, τό φύλακα και τούς τέσσαρες καλογέρους, που είχαν παραμείνει στο μοναστήρι, από τούς όποιους μάλιστα ό ένας ήταν έτοιμοθάνατος, έπειτα έδαλε φωτιά και τό έξασάνισε.

Εύτυχώς πού, σε όλες αυτές τις έπιδρομές τών βαρβάρων, οι καλόγηροι είχαν φροντίσει και είχαν μεταφέρει άλλοι τα άνεκτίμητα Ιστορικής και καλλιτεχνικής αξίας κειμήλια του. Στην Έπανάστασι τού 21, τα κειμήλια είχαν μεταφερθή και φυλαχτή στη Ζάκυνθο και στην τελευταία έπιδρομή τών Γερμανών, σε μία κρυπτή στα βουνά.

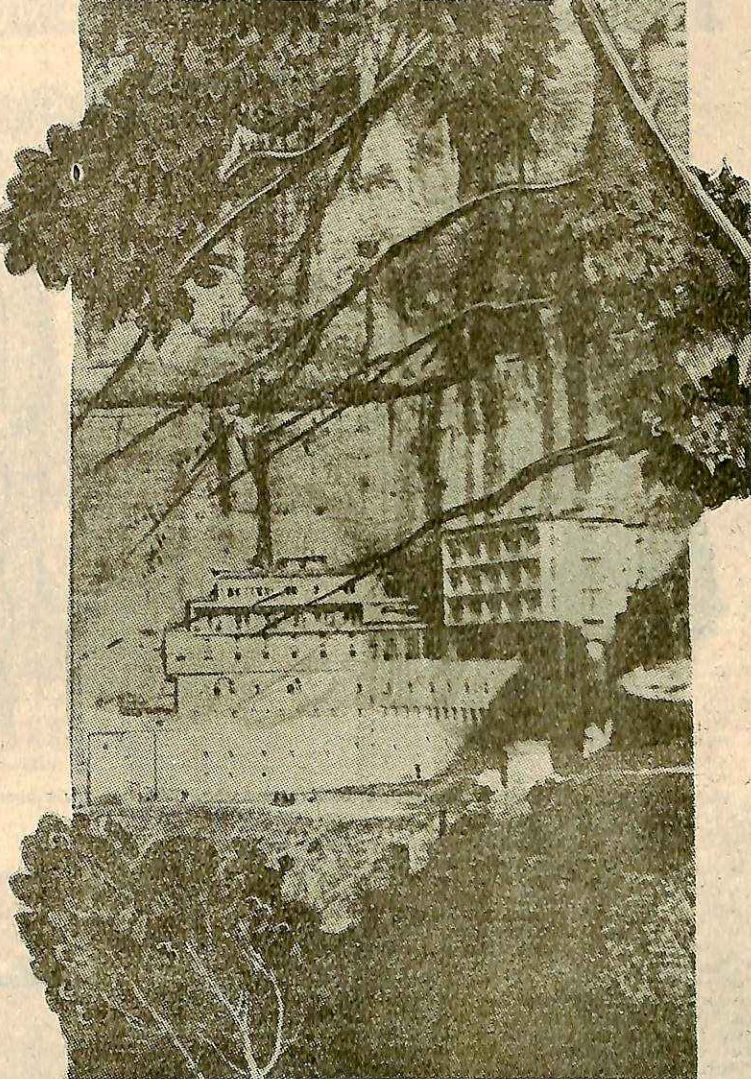
Στό ώρειο μουσείο της Άγίας Λαύρας υπάρχουν σήμερα έκτεθειμένα τα κειμήλια, από τό Ιστορικό λάβαρο της Έπανάστασης (Έργο τού 16ου αιώνα) ως τα χρυσόκέντητα και άδομαντοποίκιλα άρχιερατικά άμφια, τις πολύτιμες πατερίτσες και μίτρες, τις εξαιρετικές άγιογραφίες και τα παλιά εύαγγέλια. Ένα από τα εύαγγέλια είναι δώρο της Μεγάλης Αικατερίνης κι' έχει στό άόλοχρσο εξώφυλλο του 1102 διαμνντι!

Σε απόσταση 4 χιλιομέτρων από τήν Άγία Λαύρα, βρίσκεται ή πόλι τών Καλαβρύτων. Θωμάσιος τόπος παραθερισμού, σε ύψομετρο 700 μέτρων, στη δεξιά όχθη τού Έρρασινο ποταμού, στην άκρη μιάς εύφορης κοιλάδας και κάτω από τις δασωμένες με έλατα πλαγιές τού Βελιά. Έκτός από τό τουριστικό ενδιαφέρον τους, τα Καλάβρυτα έχουν παλαιότερη και πρόσφατη έθνική Ιστορία.

Άπό εκεί, ξεκίνησε ή Έπανάσταση τού 21 και στην τελευταία πόλεμο ή ήρωική αυτή περιοχή της άρεινής Άχαιας έγινε τόπος μαρτυρίου και όλοκαύσταμα της θρηνοδίας τών Γερμανών. Ό χιλιετικός στρατός, με τήν πρόραξη, ότι οι άντάρτες είχαν άκτελέσει Γερμανούς, άρκετά μακριά μάλιστα από τα Καλάβρυτα, ρίχτηκαν στον άμαχο πληθυσμό της πολιτείας κι' άφού έξετέλεσαν σ' ένα πρωί (13 Δεκεμβρίου 1943) γέροντες, γυναίκες, παιδιά και μωρά βυζαντινικά, ακόμα, έβαλαν φωτιά κι' έκαψαν ό λόκληρη τήν πόλι. Ό τραγικός κατάλογος τών έκτελεσθέντων μαστύσαν τών Καλαβρύτων έφθασε τό 1101 θύματα!...

Σήμερα ή ζωή ξανάρχισε στη ματωμένη πολιτεία. Τα σπτίτια τών Καλαβρυτινών ξανακτίστηκαν και οι κάτοικοι, όσοι άπόμειναν, γυρνώντας τό λάβαρο της έλευσίας με τήν Κολίμνη της Θεοτόκου, έλ-

Κοντά στην Άγία Λαύρα βρί-

Τό Μέγα Σπήλαιο, ένα από τα παλαιότερα έλληνικά μοναστήρια

σκειται τό άλλο Ιστορικό μοναστήρι της περιοχής, τό Μέγα Σπήλαιο. Ένα από τα παλαιότερα έλληνικά μοναστήρια. Είναι ποποτημένο σε μία σπηλιά τών Άρραυνών, σε ύψομετρο, πού πλησιάζει τα χίλια μέτρα. Έπάνω από τό μοναστήρι ύψωνεται ένας τεράστιος βράχος κομμένος λές με τό μαχαίρι, και με μία μικρή κλίση προς τα μέσα, σά ναχή γίνει έπίτηδες για να τό προφυλάει από τις βροχές και τα χιόνια. Και ή καταπληκτική σκηνογραφία συμπληρώνεται με τις γύρω δασωμένες κορυφές τών βουνών και τήν άβυσσάλες χαράδα, που καταβαίνει κατάφυτη και άπότομη μπροστά από τό Μέγα Σπήλαιο για να καταλήξει στο Βουραίο ποτάμι.

Στον άπρόσιτο αυτό τόπο, όπου ή φύσι μάς δίνει όλη τήν άγρια όμορφιά της, χτίστηκε στα πρώτα βυζαντινά χρόνια τό μοναστήρι. Ή παράδοση αναφέρει, ότι τό 362, δύο καλόγηροι, από τή Θεσσαλονίκη, ό Σωμενάς και ό Θεόδωρος, έφθασαν εκεί, αναζητώντας τό μέρος, πού ή Παναγία πούς είχε δείξει στον ύπνο τους και όπου έπρόκειτο να βρούν τήν εικόνα της. Ένώ όμως οι δύο καλόγηροι έψαχναν για τήν εικόνα, μία βοσκοπούλα, ή Εύφροσύνη, ύστερ' από ένα όραμα πού είδε, έφερε τούς δύο άσκητες στην πηγή της περιοχής, όπου μέσα στο χώμα βρέθηκε ή περίφημη εικόνα της Παναγίας. Είναι άνάγλυφο, φτιαγμένο από κερι και μαστίχη και θεωρείται έργο τών πρώτων χριστιανικών χρόνων. Πιθανώς τού 3ου μ. Χ. αιώνα.

Άπό τό 362 άρχισε τό χτίσιμο τού Ιστορικού αυτού μοναστηριού, κυρίως όμως κατά τούς τελευταίους αιώνας τού βυζαντίου, έγινε ένα από τα σπουδαιότερα και πλουσιότερα με τήν υποστήριξη τών αύ-

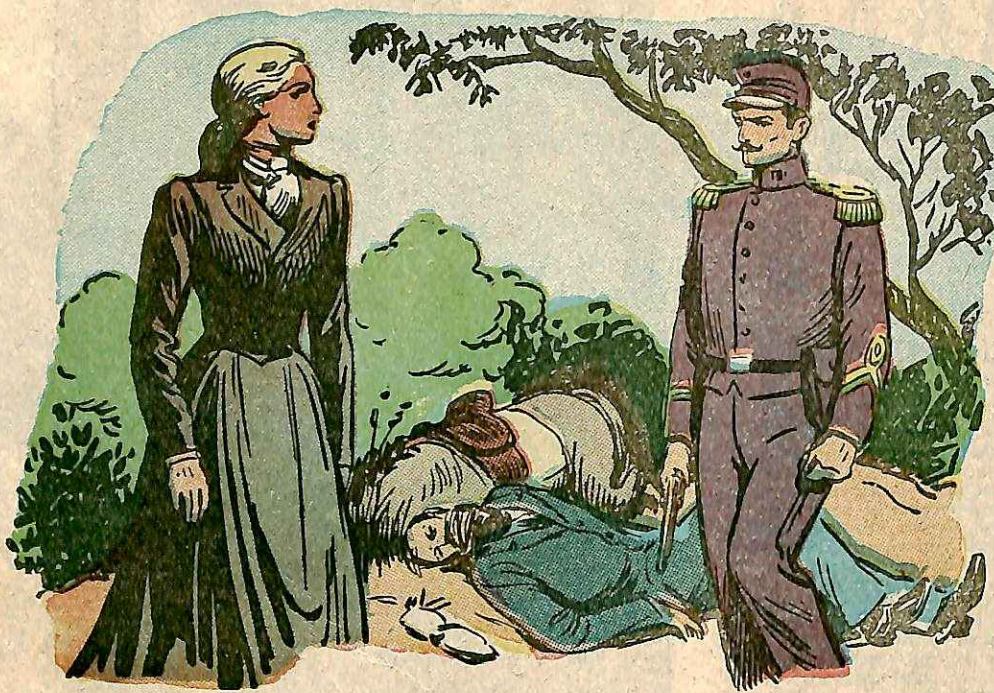
τοκρατόρων της Κωνσταντινουπόλεως. Στα χρόνια της Φραγκκρατίας, τό Μέγα Σπήλαιο ύπήρξε μεγάλο κέντρο τού Έλληνισμού και της Ορθοδοξίας και σ' αυτό είχε μεταφέρει τήν έβρα του ό Δεσπότης τών Πατρών, για άρκετά χρόνια.

Τό Ιστορικό αυτό μοναστήρι, πού άρθμει σήμερα ζωή δεκαέξη αιώνων, καταστράφηκε σε παλαιότερα χρόνια, τρεις φορές, από πυρκαϊά. Τό 840, τό 1400 και τό 1640. Ξαναχτίστηκε όμως και διτηρείτο άκέραιο, με τούς θησαυρούς του. Ως τόν τελευταίο πόλεμο και τήν Κατοχή. Ό Ίμπραήμ δέν καταρρώσε κα τό πύρη, τό 1827. Τό υπερασπιστήκαν 600 παλληκάρια τών Πετμεζαίων και οι 100 καλόγηροι του, πού ζώστηκαν τ' άρματα.

Στό δίστημα όμως της γερμανικής κατοχής, τό Μέγα Σπήλαιο είχε τήν ίδια τύχη με τήν Άγία Λαύρα και τα Καλάβρυτα. Στις 8 Δεκεμβρίου τού 1943, τό πεινιγκλωσε μία γερμανική φάλαγγς. Οι πεισιόστεροι από τούς καλογέρους πήραν τά βουνά. Είχαν άπομείνει μόνο 13 οι πιδ θάνατοι, και οι 3 άφωστοι. Υπήρχαν ακόμα εκεί 3 φύλακες. 5 ξένοι και ένα όραμα 9 χρόνων. Ό γενναίος νιτλετικός στρατός έξετέλεσε όλους αυτούς, άσυνδικά, με στυακάα πυρά. Έπειτα, άνενοχλήτως, άεηλάττισε τό μοναστήρι και στο τέλος έδαλε φωτιά και τό έκαψε με όλους τούς πολύτιμους θησαυρούς του.

Μετά τήν άπελευθέρωση της Ελλάδος, τό Μέγα Σπήλαιο ξανακτίστηκε πάνω στο σχέδιο τού παλιού κι' έγινε κι' ένας μεγάλος ξενώνας για τούς έπισκέπτες του.

ΕΠΙΛΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Κορώνη, Μεσσηνία, Ναυαρίνο.

— Μή φοβάστε, τήν καθνούσασε ο Σταυριανός. Τώρα πιά δε μπορεί νά σάς θλάψη.

ΚΑΝΕΙΣ δέ θ' ἀνακάλυπτε σίγουρα τὸ φονεῖα τοῦ γέρο Ἀθράμην, ἂν δὲ βρισκόταν ἕνα σημεῖωμα μέσα στο παλιὸ οἰκίμα τῆς Χαροφύλλας. Κάποιος ἀγνωστό χερί τοῦ εἶχε πετάξει ἐκεῖ τὴ νύχτα, ἀπὸ ἕνα ἀνοιχτὸ παράθυρο. Τὸ σημεῖωμα αὐτὸ ἔβαλε τὴν ἀστυνομία στὰ χεῖρ τοῦ δρόστη. Κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο τὸν ἔπιανε ἡ ταμπέλα τῆς. Σὰ βόμβα ἔσκασε στὴν Πάτρα ἡ εἰδησιὶ ὅτι ὁ δολοφόνος τοῦ γέρο — τοκογλύφου ἦσαν ὁ Λεωνίδας Μαντελόπουλος, ἕνα ἀπὸ τὰ πιά διμορφα καὶ τὰ πιά πλοῦσια ἀρχοντοῦλα τῆς περιοχῆς. Ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸ πιστέψουν. Γιατί ὅλοι τὸν θεωροῦσαν ἀνίκανο νὰ κάμῃ ἔστω καὶ μιὰ κακὴ πράξι κι' ἀκόμη λιγότερο ἕνα τόσο φοιχτὸ ἐγκλημα.

Τὰ γεγονότα αὐτὸς δὲν ἐπέτρεπαν καμιὰ ἀμφιβολία. Ὁ Μαντελόπουλος εἶχε δακτυλὸ ἀπὸ τὸν Ἀθράμη ἕνα ἀρκετὰ μεγάλο ποσό. Ἡ προθεσμία ὅμως ποῦ ἔπρεπε νὰ τὸ ἐξαοδῶσιν πίσω εἶχε λήξει πρὸ πολλοῦ κι' ὁ Ἑβραῖος — ἕνας ἀκακὸς ἀνθρώπος ποῦ ὅλοι τὸν συμπαθοῦσαν — τὸν εἶχε ἀπειλήσει μισὸ ἀστέρια, μισὸ σοδάρ, ὅτι θὰ πῆγαινε νὰ ζητήσῃ τὰ χρήματα ἀπὸ τὸν πατέρα του. Ὁ Ἀθράμης τὸ εἶχε πῇ αὐτὸ στὸ καφενεῖο, μπροστὰ σὰ δέκα παρισταμένους. Τὴν παραμονὴ ἀκριβῶς ποῦ βρέθηκε μ' ἕνα μαχαίρι στὴν πλάτη! Ἐκτός ἀπὸ τὴν ἀστυνομία εἶχε βρῇ μέσα στὸ ἀφροντικό τοῦ παλληκαριοῦ, στὰ ἦλα Ἀλβανία, μερικά ἀντικείμενα ποῦ ἀνήκαν στὸ θῆμα. Πὼς βρισκόντουσαν στὴν κατοχὴ του; Ἦ ἔλθῃται ποῦ ἔδωσε ὁ Μαντελόπουλος στὸν ὁμοίωραρχο Σταυριανό, ποῦ εἶχε ἀναλάβει τὴν ὑπόθεσι, ἦταν ἐντελὸς ἀσπιδόχρητος.

— Κάποιος θὰ τὰ ἔφερε χωρὶς νὰ τὸ ξέρω, ἀπολογήθηκε. Κάποιος ποῦ θέλει νὰ με ἐνοχοποιήσῃ. Τόσο ὁ πατέρας μου όσο κι' ἡ μητέρα μου, λείπουν τίς μέρες αὐτὲς ἀπ' τὸ σπίτι. Ἐγὼ πάλι δὲν πῆγαινα ἐκεῖ, παρὰ ἀφ' ὅτι τὴ νύχτα γιὰ νὰ κοιμηθῶ. Ἐπομένως, κατὰ τὴν ἀπουσία μου, ὁ ἀγνωστός ἐχθρὸς μου πῆγε κι' ἔβαλε κρυφὰ στὴν κάμαρά μου τὸ ρολόι τοῦ Ἀδάμη καὶ τὴ χρυσὴ τοῦ καδένα. Πιστὸ ἄλλο δὲν ξέρω.

Ὁ ὁμοίωραρχος Σταυριανὸς τὸν κύτταξε χαμογελώντας.

— Θέλω νὰ σὲ πιστέψω, τοῦ εἶπε, μὰ ὅλα εἶναι ἐναντίον σου. Σὲ γνωρίζω ἀπὸ τότε ποῦ γεννήθηκες κι' εἶμαι στενὸς αἰκονογενεϊκὸς σὰς φίλος. Παρ' ὅλα αὐτὰ δὲ μπορῶ νὰ σὲ βοηθήσω. Γιατί δακτυλὸς ἐκεῖνο τὸ ποσό ἀπὸ τὸν Ἀδάμη.

— Γιατί ὁ πατέρας μου δὲ μούδινε πιά δέκαρ, ἐπειδὴ παρήτασα τὸ Πανεπιστήμιον. Ἀναγκάστηκα λοιπὸν νὰ ζητήσω ἀπὸ τὸν Ἑβραῖο. Εἶχα ὅμως ὅμως νὰ τοῦ ἐπιστρέψω τὸ ποσὸ μὲ τὴν πρώτη εὐκαιρία.

Ὁ Σταυριανὸς χάρθηκε συλλογιζόμενος τὸ μὴ στάσι του.

— Μπορεῖ νάναι ὅπως λές, παιδί μου. Πρέπει ὅμως ν' ἀποδείξῃς ὅτι τὴν ὥρα ποῦ μαχαίρωσαν τὸ γέρο Ἀθράμη στὸ δωμάτιό του, εἶναι βρισκόσων μακρὺ ἀπὸ ἐκεῖ. Ἴσως νὰ ἦσουν μὲ τοὺς φίλους σου καὶ νὰ διασκεδάζεις. Προσπάθησε νὰ θυμηθῇς.

Ὁ Λεωνίδας Μαντελόπουλος ἀναστενάζει.

— Θυμάμαι πολὺ καλὰ ποῦ ἦσαν καὶ τί ἔκανα, ψιθύρισε βουρκωμένος. Δὲ θέλω ὅμως, δὲν πρέπει νὰ τὸ πῶ. Ὁρκίζομαι μόνον ἐπὶ ἐμὰ ἀθώως. Δὲ σκότωσα ἐγὼ τὸ γέρο Ἀθράμη.

Ὁ ὁμοίωραρχος Σταυριανὸς δὲν κατόρθωσε νὰ τοῦ ἀντιπάρῃ ἄλλη ἀπάντησι. Διαμαρτυροῦνταν γιὰ τὴν ἐρητιά του, ὀρκίζονταν καὶ ἐπὶ ἀρκετὰ. Ὁ ἀποδείξει ὅμως ποῦ εἶχαν μαζευτῇ

— Μιλήστε, σὰς παρακαλῶ.

Ὁ Μαντελόπουλος δὲ σκότωσε κανένα. Τὴ νύχτα ποῦ δολοφονήθηκε ὁ γέρο Ἀθράμης, ὁ Λεωνίδας βρισκόταν μαζί μου. Δὲν τὸ ἀνέφερε ὅμως στὴν ἀνάκρισι, μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ μὴν ὑποχρῶσθῃ τὴ δικὴ μου καταδίκη. Εἶναι ἀλήθεια πὼς εἶμαι ἐνοχλῶς. Εἶμαι ὅμως νὰς, παντρεμένη μ' ἕνα ἀνθρώπο ποῦ μὲ τὸν ἔδωσαν μὲ τὴ βία. Εἶχα πάντα τὴν ἐλπίδα, ὡς τὴν τελευταίαν στιγμὴν, ὅτι κατὰ τὰ φανέρωνε τὴν ἀδωδότητα ἐκείνου ποῦ ἀγαπῶ καὶ μ' ἀγαπᾷ. Μάταια ὅμως. Τώρα δὲν ἔχουμε πιά καρὸ γιὰ χάσιμο. Πρέπει νὰ σωθῇ ἕνας ἀθώος. Καὶ μόνον ἐσεῖς μπορείτε νὰ τὸν σώσετε, κύριε ὁμοίωραρχε.

Ὁ Σταυριανὸς σηκώθηκε χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξι. Πῆρε ἕνα φύλλο χαρτιοῦ, τὸ συμπλήρωσε, τὸ σφράγισε καὶ κάλεσε μέσα ἕνα χωροφύλακα.

— Γρήγορα, τοῦ εἶπε, πάρε τὸ καλλίτερο ὄλογο καὶ κίνησε ἀμέσως γιὰ τὸ Ναύπλιο. Πρέπει νὰ φτάσῃ ἐκεῖ πρὶν ἀπ' τὰ χαράματα, γιὰ νὰ προλάβουμε τὴν ἐκτέλεσι τοῦ Μαντελόπουλου.

Ἐφυγε ὁ χωροφύλακας καὶ ὁ ὁμοίωραρχος γύρισε στὴ Λάουρα, ποῦ εἶχε χαμηλώσει πάλι τὸ πέπλο στὸ πρόσωπό της.

— Εἶμαι εὐχαριστήμενος ποῦ ἦρθαν ἔτσι τὰ πράγματα, τῆς ἐξήγησε. Πάντα εἶχα τὴν πεποίθησι πὼς ὁ Λεωνίδας δὲ μπορούσε νὰ εἶναι ἀνακατεμένος σ' ἕνα τέτοιο ἐγκλημα. Γιὰ τὴν τῶρα στὸ σπίτι σας καὶ μείνετε ἡσυχά. Ὁ καθεστὴς μου δὲ φτάσῃ ἐγκαίρως στὸ Ναύπλιο.

Ἡ Λάουρα Καντολεόνε ἔφυγε συγκινημένη. Ἦταν νωρὶς ἀκόμη κι' ὁ ἥλιος μεσουρανοῦσε. Πῆγε στὸ σπίτι τῆς, φόρεσε τὴ στολὴ τῆς ἀμαζόνιας, ἔπενσε τ' ὄλογο τῆς καὶ τράβηξε γιὰ τὸν συνηθισμένο τῆς περίπατο. Αἰσθανόταν ἀνάλαφρη τὴν ψυχὴ τῆς. Εἶχε κάνει τὸ καθῆκον τῆς ἀπέστην στὸν ἀνθρώπο ποῦ ἀγαποῦσε, ὅπως τὸ εἶχε κάνει κι' αὐτὸς ποῦ δὲν πρόδωσε τὸ μυστικὸ τους στὴν ἀνάκρισι. Χαίροταν πρὸ παντός ποῦ ὁ ἀντὴρας τῆς ἔλειπε στὴν Κόρινθο. Ἐταί ἦταν βέβαιη πὼς δὲν ἐπρόκειτο νὰ πληροφορηθῇ τὸ παραμικρὸν ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν ιστορία. Ὡστόσο ἡ ὁμορφὴ νῆα ἀγανίστηκε. Μήπως ὁ χωροφύλακας ποῦ μετέφερε τὸ ἐγγράφο δὲν ἔφτανε ἐγκαίρως στὸ Ναύπλιο; Μήπως τοῦ τύχαινε τίποτα στὸ δρόμο κι' ἀργοποροῦσε;

Εἶμαι ἀνόητη, ψιθύρισε χαμογελώντας. Ἡ ἐκτέλεσι θὰ γίνῃ τὰ χαράματα. Ἐπομένως...

Ἡ Ξανθὴ ΑΜΑΖΟΝΑ

ἐναντίον του, τὸν κατηγοροῦσαν ἀμείλικτα. Στὴν δερδεμένο τὸν μετέφεραν στὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ δικασθῇ. Ὁ γέρο Μαντελόπουλος, ἔβαλε νὰ τὸν ὑπερασπιστοῦν οἱ πρὸς φιμωμένους δικηγόροι, τῆς ἐποχῆς — ὁ Γαβριηλίδης κι' ὁ Ζάννος — χωρὶς ἕνα μὴς ἀποτέλεσμα. Τὸ κακογροῦδικεῖο τὸν κήρυξε ἐνοχὸ καὶ τὸν καταδίκασε σὲ θάνατο. Ἡ ἐκτέλεσι τοῦ θάνατος γινώσκον στὸ Ναύπλιο σὲ δύο βρομέδες. Κλεισμένος στὰ μπουνοῦρια τοῦ Παλαμηδίου, ὁ Λεωνίδας περιμένει μὲ ἡρεμία τὸ τέλος του. Κάποιον — κάποιον μονάχα κουνόσε τὸ κεφάλι του κι' ἀναστενάζει λυπημένος.

Στὸ δάστημα αὐτὸ ὁ δυστυχισμένος πατέρας του ἔκανε ὅτι μπορούσε γιὰ νὰ τὸν σώσῃ. Παραρουσιάστηκε στὸ Γεώργιο τὸν Α', ἔπεισε στὰ πόδια του καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ δώσῃ χάρι στὸ μοναχοπαῖδί του. Ὁ καλὸς ἐκείνος βασιλιάς ὁ ποῦ σκέχθηκε νὰ ἐξετάσῃ τὸ ζήτημα. Τὴν ἐπομένη ὁμοῦς ὁ Γεώργιος ἀφώσθησε βασιλεῖα κι' ὁ πατέρας του νὰ φανῇ ἐλευθέρως. Καὶ οἱ μέρες ἔρχονταν νὰ κυλῶν ἡ μιὰ πρὸς ἡ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη ὥσπου ἔφτασε ἡ παραμονὴ τῆς ἐκτέλεσέως του. Τότε ὁ κρυφὸς ὁ ὁμοίωραρχος Καστρινὸς δέχτηκε στὸ γραφεῖο του τὴν ἐπισκεψὴ μιὰς γυναίκας, ποῦ ἔκρυβε τὸ πρόσωπό της κάτω ἀπὸ πυκνὸ μαῦρο πέπλο.

— Ζητήσατε νὰ με δῇτε ἰδιαιτέρως, τῆς εἶπε εὐγενικὰ ὁ ἀξιωματικός. Εἶμαι στὴ διάθεσί σας. Ἡ ἀγνωστὴ ἀνασκήκωσε τὸ πέπλο τῆς, ἀφίνοντας νὰ φανῇ ἐλευθέρως τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς, ποῦ ἦταν ἀλλοιωμένα ἀπὸ τὴν συγκίνησι. Ὁ Σταυριανὸς ἐκπληκτὸς ἀναγνώρισε τὴν νεαρὴ σύζυγο τοῦ Ἰταλοῦ μηχανικοῦ τοῦ Ἰσθμοῦ Καντολεόνε, τῆς Λάουρας. Ἀμέσως σηκώθηκε καὶ τῆς προσέφερε καθίσμα. Ἡ ὥραια Φλωρεντίνη ἦταν παλινγώστη στὴν πόλι. Ἐκτός ἀπὸ τὴν σπάνια ὁμορφίαν τῆς, ἐκτός τῆς καλοσύνης τῆς, ἦταν καὶ δεινὴ ἱππεύτρια. Κάθε πρῶτ, καθάλλοσε τὸ ὑπέρογο ἄσπρ, ἔπαιρνε τ' ὄπλο τῆς καὶ πῆγαινε ὀλοήμερη νὰ κυνηγήσῃ τὰ περιττώματα τῆς Πάστεας. Οἱ κάτοικοι τὴν εἶχαν ἀνωμαλὴ ἔξωτὴ ἀμαζόνια καὶ τὴν καυάρωναν. Αὐτὴ ἡ ἔξωτ, ἔγχε γοητεῖαι πραγματικά τὸν πληθυσμὸ τῆς Πελοποννησιακῆς πρωτεύουσας. Καὶ κανεὶς δὲν εἶχε νὰ πῇ τίποτε εἰς βάρος τῆς. Μ' ὅλο ποῦ ὁ ἀντὴρας τῆς ἦταν γέρος, ἀσχημὸς καὶ στρυφνός, ἐδειχνε πὼς τὸν ἀγαποῦσε.

— Σὰς ἀκούω, κυρία μου, ἐπανελάβε περιέργως ὁ ὁμοίωραρχος. Σὲ τί μπορῶ νὰ σὰς φανῶ χρήσιμος;

— Ἐγὼ λυγρὴ τὴν ἐπνίξε. Κλαίγοντας ἡ Λάουρα Καντολεόνε ἀπάντησε.

— Αὐτὰ ποῦ ἦσαν νὰ σὰς πῶ, εἶναι ἐξαιρετικῆς σοφιστικῆς. Ἐπικαλοῦμαι τὰ ὀνειακά σας αἰσθήματα καὶ βασιλέμα στὴν ἀντροπία σας τιμῇ. Ὅτι θὰ μεθετε πρέπει νὰ μείνῃ ἀπόλυτα μυστικὸ. Διαφορετικὰ εἶμαι χαμένη.

— Σὰς ἀκούω, κυρία μου, ἐπανελάβε περιέργως ὁ ὁμοίωραρχος. Σὲ τί μπορῶ νὰ σὰς φανῶ χρήσιμος;

— Ἐγὼ λυγρὴ τὴν ἐπνίξε. Κλαίγοντας ἡ Λάουρα Καντολεόνε ἀπάντησε.

— Αὐτὰ ποῦ ἦσαν νὰ σὰς πῶ, εἶναι ἐξαιρετικῆς σοφιστικῆς. Ἐπικαλοῦμαι τὰ ὀνειακά σας αἰσθήματα καὶ βασιλέμα στὴν ἀντροπία σας τιμῇ. Ὅτι θὰ μεθετε πρέπει νὰ μείνῃ ἀπόλυτα μυστικὸ. Διαφορετικὰ εἶμαι χαμένη.

— Σὰς ἀκούω, κυρία μου, ἐπανελάβε περιέργως ὁ ὁμοίωραρχος. Σὲ τί μπορῶ νὰ σὰς φανῶ χρήσιμος;

— Ἐγὼ λυγρὴ τὴν ἐπνίξε. Κλαίγοντας ἡ Λάουρα Καντολεόνε ἀπάντησε.

— Αὐτὰ ποῦ ἦσαν νὰ σὰς πῶ, εἶναι ἐξαιρετικῆς σοφιστικῆς. Ἐπικαλοῦμαι τὰ ὀνειακά σας αἰσθήματα καὶ βασιλέμα στὴν ἀντροπία σας τιμῇ. Ὅτι θὰ μεθετε πρέπει νὰ μείνῃ ἀπόλυτα μυστικὸ. Διαφορετικὰ εἶμαι χαμένη.

Α. ΑΣΤΕΡΙΟΥ

ΜΟΥΣΙΤΣΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ
ΔΑΙΚΗ ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ
ΛΑΙΚΗ ΣΤΟΛΙΓΚΑΣ
ΚΟΥΛΗΣ ΣΠΑΡΚΟΥΛΗΣ
ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΠΙΡΝΑΚΗΣ
ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΕΓΓΟΣ
ΦΟΙΒΟΣ ΘΑΝΑΣΗΣ ΙΑΤΡΙΔΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ ΣΤΑΥΡΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ
ΔΑΓΑ ΑΛΕΚΑ

Παραγωγή: Ι. ΚΑΡΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ καὶ ΣΙΑ

Σενάριο — Σκηνοθεσία: ΓΙΑΝΝΗ ΔΑΛΙΑΝΙΔΗ

Μουσική: ΤΑΚΗ ΜΠΡΑΚΗ

Θέμα ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἡ Ἀλίκη, ποῦ μένει σὲ μιὰ ἐξοχικὴ θύλα μαζί μὲ μιὰ παρέα ἀπὸ καλλιτέχνες καὶ ποιητὲς μὲ μεγάλους φιλοδοξίες, ἀπολύεται, γιὰ μιὰ ἀόκητη φορά, ἀπὸ τὸ κατὰστήμα, στὸ ὁποῖο ἐργάζεται. Ζητώντας καὶ πάλι δουλειὰ πῆγαινε στὴν ἐφημερίδα «Ἐσπερίνα»

Νέας, ὅπου ἀναλαμβάνει τὴν κοσμικὴ στήλη. Ὁ διευθυντὴς τῆς ἀναθέτει μιὰ μέρα μιὰ ἐκτακτὴ ἀποστολή: νὰ πάρῃ συνέντευξι ἀπὸ ἕνα ἀττομικὸ ἐπιστήμονα, ποῦ ἐνοχλεῖ τὴν ἐπομένη. Τὸ ἴδιο βράδυ, σὲ μιὰ δεξίωσι ἡ Ἀλίκη πάρεται πάνω στὸ συντάκτη τῆς ἐφημερίδας «Ἀλφειά», ἀπὸ τὸν ὁποῖο τῆς τόνισαν πὼς πρέπει νὰ φυλάγεται. Πίνει μεθᾶς καὶ τέλος βρίσκεται στὸ σπίτι του.

Βλέποντας ὅτι ἡ Ἀλίκη εἶναι μεθυσμένη, ὁ Δημήτρης προσπαθεῖ νὰ τὴν πείσῃ πὼς πρέπει νὰ κοιμηθῇ.

— Ἐξήλπισε ὅμως ἡσυχᾶ ἡσυχᾶ στὸ ντιβάνι... Καληνύχτα...

— Ἐξέρεις κάτι, Δημήτρη;

— Τί εἶναι πάλι;

Ὁ Δημήτρης τὴν ὀδηγεῖ στὸ ντιβάνι καὶ προσπαθεῖ νὰ τὴν κάνει νὰ κοιμηθῇ:

— Ὅχι τώρα, ἀγάπη μου... Θὰ ξυπνήσουμε τὴ γειτονιά.

— Διηλοδὴ δὲ θὰ τραγουδήσω;

— Κοιμήσου... Κοιμήσου τώρα καὶ αὔριο τραγουδᾷς ὅσο θέλεις.

— Θέλω νὰ τραγουδήσω...

— Τί ἔκανε λέει... Νομίζεις πὼς βρισκόμαστε ἀκόμη στὰ κέντρο;... Πέσε νὰ κοιμηθῇς γιατί μὲ τὴ φασαρία, ποῦ κάνουμε οἱ γείτονες θ' ἀρχίσουν νὰ διαμαρτυροῦνται.

— Μὰ ἀπὸύ θέλω...

— Καλὰ, τότε καληνύχτα... Δημήτρη!

Ἐκείνος, ποῦ ἔκανε ν' ἀπομυσοκρινθῇ, ἐξαγρυπνεῖ κοντὰ τῆς:

— Λέγε... Τί θέλεις πάλι;

— Τίποτα, Καληνύχτα...

— Καληνύχτα...

Το πρωί, ξυπνώντας με τὸ θόρυβο τοῦ δρόμου, ἡ Ἀλίκη γυρίζει στὸ κρεβάτι καὶ ἀνοίγει τὰ μάτια της. Τὰ ξανακλείνει κι' ὕστερα τὰ ξανανοίγει καὶ κοιτάζει παραξενεμένη δεξιά κι' ἀριστερά. Πιάνει τὸ κεφάλι της σὰν νὰ ἐνοίχασε κάποιο πόνο κι' ὕστερα, ἀλλάζοντας ἐκφράση κοιτάζει τὸ ρολόι της, ποὺ δείχνει 7½. Πετᾷ τὸ σεντόνι, τινάζεται ὀρθία καὶ φωνάζει:

— Δημήτρη!

Δὲν παίρνει ὅμως καμμιά ἀπάντησι, γιατί ὁ Δημήτρης ἔφυγε πρὸ πολλοῦ γιὰ τὴν ἐφημερίδα του.

Σφίγγει τότε θυμωμένη τὰ δόντια, βάζει τὰ παπούτσιά της παίρνει τὴν τσάντα καὶ τὰ γάντια της καὶ φεύγει.

Ὅταν βγαίνει στὸ δρόμο μετὰ τὴν βραδυὴν τουαλέττα της, ὅλοι τὴν κοιτᾶν παραξενεμένοι. Ἐνα ταξί περνᾷ. Ἡ Ἀλίκη τὸ σταματᾷ, μπαίνει μέσα καὶ λέει στὸν ὁδηγό:

— Στὸ ἀεροδρόμιο. Καὶ γρήγορα, γιατί ἔπρεπε νὰ ἦμουν ἐκεῖ στὶς ἑπτὰ!...

Μόλις φτάνουν στὸ ἀεροδρόμιο, ἡ Ἀλίκη κατεβαίνει πλησιάζει ἕναν ὑπάλληλο καὶ κάτ' ἕνα ρωτᾷ. Ὑστερὰ ξαναγυρίζει στὸ ταξί μετὰ μᾶτια δακρυσμένα μπαίνει μέσα καὶ λέει στὸ σωφὸρ:

— Στὸ γραφεῖο τῆς ἐφημερίδας «Ἀλήθεια».

Ὅταν τὸ ταξί σταματᾷ μπροστὰ στὰ γραφεῖα ἡ Ἀλίκη κατεβαίνει φανερά ἐκνευρισμένη. Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ Δημήτρης, ποὺ βρίσκεται στὸ γραφεῖο ἑνὸς φίλου καὶ συναδέλφου του, τοῦ ἀφηγείται τὴν περιπέτεια τῆς παρμονῆς.

— Ὡστε ἔτσι λοιπόν; Τυχρὲ Δημήτρη...

— Δὲ μπορεῖς νὰ φανταστῇς Βύρων, τὸ πλᾶσμα εἶναι. Ἐχει ἕνα σωματάκι θάυμα, ἕνα ἔξυμνο μουτράκι...

— Καὶ πὼς τὴν λένε, ἀν ἐπιτρέπεται;

— Ἀλίκη...

— Ἀλίκη... Ὡραῖο ὄνομα. Καὶ σὲ πλησίασε αὐτή;

— Δὲ κατάλαβες. Δὲ μετὰ πλησίασε. Ἐπεσε ἀπάνω μου. Ἀλλὰ φαίνεται πὼς ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη τσιμπήθηκε μαζί μου.

Ἐνῶ ὁ Δημήτρης καθισμένος στὸ γραφεῖο συνεχίζει τὴ συζήτησι δὲν ἀντιλαμβάνεται τὴν Ἀλίκη, ποὺ τὸν πλησιάζει ἀπὸ πίσω.

Ἡ Ἀλίκη δὲν ἀργεῖ νὰ καταλάβῃ πὼς ὁ Δημήτρης μιλάει στὸ φίλο του γι' αὐτήν, καὶ παρακολουθεῖ μ' ἐνδιαφέρον τὴ συνομιλία.

— Δὲ μού λες Δημήτρη, τὸν ρωτᾷ ὁ Βύρων, δέχτηκε ἀδιαμαρτυρητὰ νὰ σ' ἀκολουθήσῃ στὸ σπίτι σου;

— Μόνη της μού δῆλωσε «Δὲν πάω σπῆτι μου ἀπὸψε»...

... Πάντως ἐγὼ τῆς φέρθηκα ἐν τάξει καὶ δὲ θέλησα νὰ ἐπιωφεληθῶ ἀπὸ τὸ μεθύσι της. Τώρα ὅμως, ποὺ θὰ ξαναπάω στὸ σπίτι, θάχῃ ξυπνήσῃ, θάχῃ συνελθῇ καὶ τότε...

Μὲ τὴν ἄκρα τοῦ ματιοῦ ὁ Δημήτρης καίτ' βλέπει πλάι του καὶ γυρίζοντας μένει κατάπληκτος.

— Ἀλίκη ἐσύ... Πὼς βρέθηκες ἐδῶ; τὴν ρωτᾷ.

Ἀντὶ νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ, ἡ Ἀλίκη τοῦ ἀστράφτει διὰ ἡχηρότατο αστεύκι καὶ τοῦ φωνάζει:

— Παληάνθρωπε!...

Ὁ Δημήτρης τὸ χάνει καὶ πιάει τὸ μάγουλό του...

Κοιτάζει μιὰ τὸ Βύρων καὶ μιὰ τὴν Ἀλίκη καὶ δὲν ξέρει τί νὰ πῇ.

Ὁ Βύρων σκύβει τὸ κεφάλι, γιὰ νὰ μὴ γελάσῃ. Ὑστερὰ βλέποντας τὴν Ἀλίκη ν' ἀπομακρύνεται τοῦ λέει:

— Καὶ θέλεις νὰ πιστέψω πὼς τῆς φέρθηκες ἐν τάξει καὶ πὼς εἶναι τσιμπημένη μαζί σου...

— Εἶναι... Εἶναι... ψιθυρίζει ὁ Δημήτρης.

Ἡ Ἀλίκη ἀκούει τὰ λόγια του καὶ ξαναγυρίζοντας κοντά του τοῦ ἀστράφτει, στὸ ἀριστερὸ μάγουλο αὐτῆς τὴ φορά. Ἐνα δεύτερο, ἀκόμη πρὶ ἡχηρὸ χαστούκι...

— Νά, γιὰ νὰ λες πὼς εἶμαι ἀκόμη περισσότερο τσιμπημένη μαζί σου!...

Μπαίνοντας λίγες ἀργότερα στὸ γραφεῖο τοῦ Κουτρομπᾶ ἡ Ἀλίκη, ποὺ φορεῖ πάντα τὴν βραδυὴν τουαλέττα της, τοῦ λέει...

— Κλάψε...

— Νὰ κλάψω;... Γιατί;

— Ἀποπλάνησι...

...Ὅταν πῆγα στὸ ἀεροδρόμιο δὲν ἦταν πιά κανεὶς ἐκεῖ. Μοῦ δώσαν τὴν εὐκαιρία νὰ πάρω μιὰ τόσο σοβαρὴ συνέντευξι κι' ἐγὼ τὴν ἔχασα... Θὰ χάσω τώρα καὶ τὴ δουλειά μου.

— Πάρε μιὰ κόλλα καὶ γράψε, τῆς λέει ὁ Κουτρομπᾶς... Ἡ συνέντευξι πρέπει νὰ παρῇ ὅπωςδήποτε...

— Γράψε λοιπόν, ἐπιμένει ὁ Κουτρομπᾶς.

— Τί νὰ γράψω;

— Τὸ ρεπορτάζ ἀπὸ τὴν ἀφίξι τοῦ μεγάλου Ἑλλήνος ἀτομικοῦ ἐπιστήμονος, ποὺ δοξάζει τὸ ὄνομα τῆς πατρίδος μας...

— Ποιὸ ρεπορτάζ; Ποιοῦ ἐπιστήμονος;... Ἀφοῦ σοῦ λέω πὼς δὲν τὸν εἶδα...

— Ἐσύ μπορεῖ νὰ μὴ τὸν εἶδες τὸν κ. Νικολαΐδη, ἔχεις ὅμως ὑποχρέωσι νὰ καταταπίσῃς τὸ ἀναγνωστικὸ κοινὸ τῆς ἐφημερίδας μας. Γι' αὐτὸ, σὰν εὐσυνειδητὸς δημοσιογράφος, ποὺ εἶσαι, θὰ γράψῃς μιὰ πλήρη περιγραφή τῆς ἀφίξεως τοῦ μεγάλου ἐπιστήμονος, ὅπως ἀκριβῶς τὴν εἶδες... Ἀν τὴν ἔβλεπες δηλαδὴ...

— Δηλαδὴ θὰ γράψω τί θὰ γινόταν, ἀν τὸν ἔβλεπα;

— Ἀκριβῶς...

— Ψέματα δηλαδὴ;

— Αὐτὸ δὲν εἶναι ψέμα, διαμαρτύρεται ὁ Κουτρομπᾶς... Εἶναι ἐπαγγελματικὴ ὑποχρέωσι.

— Ὑποχρέωσι;... Τότε τί κάθουμαι; Ποῦ εἶναι οἱ κόλλες;

Βρίσκει χαρτὶ καὶ μολύβι, κάθεται στὸ γραφεῖο τοῦ Κουτρομπᾶ καὶ σκαρώνουν μαζί τὴ φανταστικὴ συνέντευξι μετὰ τὸν Φίλιππο Νικολαΐδη, τὸν ἀτομικὸ ἐπιστήμονα, ποὺ ἔφτασε τὸ πρωὶ στὶς 7 στὸ ἀεροδρόμιο, μετὰ τὸ προερχόμενο ἀπὸ τὴν Νέα Ὑόρκη ἀεροπλάνο.

Τὸ πρωὶ τῆς ἐπομένης ὁ Διευθυντὴς καλεῖ στὸ γραφεῖο του τὸν Κουτρομπᾶ, τοῦ δείχνει διαφορὰς ἐφημερίδες καὶ χτυπώντας τὸ χεῖρ του πάνω στὸ γραφεῖο φωνάζει θυμωμένος:

— Μὰς ρεζίλεψε... Πρέπει νὰ ἀπολυθῇ καὶ μάλιστα ἀμέσως.

Ὁ Κουτρομπᾶς κοιτάζει τὶς ἐφημερίδες καὶ κάτ' ἕνα πᾶει νὰ πῇ...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

Ο ΣΚΕΛΕΤΟΣ
ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΣΚΥΛΟΥ

ΣΤΗΝ ανατολική πλαγιά ενός καταπράσινου λόφου της Τουραίνης ύψωνόταν άλλοτε ένας παλιός μεσαιωνικός πύργος, που, από χρόνια τώρα, ήταν κατακλιστός. Ο πύργος αυτός, μ' όλο που δε φαινόταν πώς έκρυβε κάποιο μυστήριο, προκαλούσε, ωστόσο, την προσοχή του διαβάτη, που θα περνούσε από εκεί, με τους χορταρινιμένους τοίχους του και τη βαθεία σιωπή που τον τύλιγε.

Εκείνο το απόγεμα, καθώς περνούσα απ' έξω, έκαμα μία παρατήρηση, που με γέμισε με μία περιέργη συγκίνηση. Στο βάθος του μεγάλου πυλώνα του βρισκόταν μια καγκελλωτή πόρτα, που έκλεινε από μέσα μ' έναν χοντρό σιδερένιο σύρτη. Η μυτερή άκρη του σύρτη χωνόταν μέσα στην ίδια την πέτρα του πυλώνα. Ήταν άσκητο, λοιπόν, να περάσει κανείς το χέρι του, για να τραβήξει αυτό το σύρτη και ν' ανοίξει την καγκελλωτή πόρτα.

Ο πειρασμός ήταν για μένα πολύ μεγάλος. Καί, χωρίς να το καταλάβω, περасса το χέρι μου ανάμεσα από τα κάγκελλα και τραβήξα, όχι χωρίς κόπο, άλλωστε, το σύρτη. Μερικά λεπτά αργότερα, η πόρτα ήταν δλιανόχτη μπροστά μου.

Δίστασα για μερικές στιγμές, απορώντας για το θράσος μου. Άλλ' η περιέργειά μου ήταν μεγαλύτερη από τους ενδοισμούς μου. Έτσι, χωρίς να πολυσκεφτώ, προχώρησα στο εσωτερικό.

Βρισκόμουν σ' ένα χορταρισμένο δρόμο, με ψηλά δέντρα στις δύο άκρες. Οι πυκνές φυλλωσιές τους έκρυβαν τελείως τον ουρανό, έτσι που νόμιζε κανείς πως αυτός ο δρόμος ήταν συνέχεια του εξωτερικού πυλώνα.

Κιττάξα με προσοχή γύρω μου. Ήταν ολοφάνερο, ότι από πολύν καιρό δεν είχε πατήσει ανθρώπινο πόδι σ' αυτό τον κήπο. Είδα ξαφνικά ένα μεγάλο φίδι να γλιστρά μερικά μέτρα πιο πέρα και να χάνεται ανάμεσα στα χορτάρια.

Κακός οίανός! σκέφτηκα. Έξακολούθησα, ωστόσο, να προχωρώ. Καί, ξαφνικά, είδα στη οί-ζα ενός δέντρου μία μεγάλη τετράγωνη πλάκα, με δυο ονόματα χαραγμένα βαθιά πάνω της:

ΚΛΟΤΙΛΔΗ — ΣΑΝΧΕΖ

Κάτω απ' αυτά, ήταν σκαλισμένη μία νεκροκεφαλή.

Στάθηκα συλλογισμένος κάμπο-σες στιγμές μπροστά σ' αυτή την πλάκα. Ποιοί να ήταν, άραγε, αυτός ο άντρας κι' αυτή η γυναίκα, που αναπαύονταν κάτω από την πλάκα με τη νεκροκεφαλή;

Έξακολούθησα κατόπιν να προχωρώ, παραμερίζοντας τα πυκνά χορτάρια, που σκέπαζαν το δρόμο κι' έφτασα σε λίγο μπροστά σε μία σκάλα, που οδηγούσε στην εσωτερική πόρτα του πύργου. Ήταν δριμύνη και προστατευόταν από μεγάλες μπρούντινες πλάκες. Κατά-λαδα αμέσως πώς δε θα κατάρφ-να να την ανοίξω. Άλλα, ξαφνικά, τα μάτια μου έπεσαν σ' ένα από τα παράθυρα του ισόγειου. Το παν-τζούρι του, ξεχαρβαλωμένο από την πολυκαιρία, κρεμόταν στο κενό. Καί πίσω απ' αυτό ένα από τα τζάμια ήταν σπασμένο.

Αυτό το σπασμένο τζάμι μ' άναστατώσε. Διευθύνθηκα αμέσως σαν υπνωτισμένος προς τα εκεί, έχωσα το χέρι μου ανάμεσα από το άνοιγμα και γύρισα το πόμολο. Άνοιξα κατόπιν το παράθυρο και πή-δρα μέσα.

Μπροστά μου απλωνόταν μία μεγάλη αίθουσα με ωραίους πίνακες και όπλα. Το πάτωμα σκεπαζόταν μ' ένα βαρύ χαλί.

Στο βάθος αυτής της αίθουσας υπήρχε ένα γυάλινο χάρισμα, με το ένα τζάμι σπασμένο. Από αυτό το σπασμένο τζάμι κρεμόταν ένα κομ-

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΟ ΞΥΛΙΝΟ ΧΕΡΙ

μάτι από δέρμα, που, ξεταξίζον-
το με προσοχή, είδα πως ήταν από
παλιά άσπρο γυναικείο γάντι. Πά-
νω του ξεχώριζαν καί παράξενα
κόκκινα και μαύρα στίγματα.

Επείδη το φως ήταν λιγιστό
μέσα σ' αυτή την αίθουσα, άναψα
ένα κερι, που βρισκόταν σ' ένα κη-
ροπήγιο. Ανακάλυψα τότε πάνω
στον τοίχο ένα σημάδι από σφαίρα,
που διευθύνόταν από τα κάτω προς
τα πάνω. Άρχισα αμέσως να ζύ-
νω τον τοίχο μ' ένα συγιοαδίκι και
σε λίγο βρήκα αυτή τη σφαίρα. Εί-
χε πάνω της σταγόνες από πηγιέ-
νο αίμα, πράγμα που σήμαινε ότι,
προτού φτάσει στον τοίχο, είχε πε-
ράσει από ανθρώπινο σώμα. Μερι-
κές τριχες ήταν κολλημένες, επίσης,
πάνω σ' αυτήν. Γυρίζοντας μέσα
στην αίθουσα με το χέρι, είδα πλε-
λές σταγόνες από αίμα πάνω στις
κουρτίνες και τα έπιπλα.

Το κυριότερο από τα έπιπλα, που
είδα εκεί μέσα ήταν ένα ωραίο πιά-
νο, που το άνοιξα, άλλα χωρίς ν' α-
γγίξω τα πληκτρα του, γιατί φο-
βήθηκα πως θ' άκουγα κάποια θλιμ-
μενη φωνή να βγαίνει απ' αυτό. Έ-
τσι, σεδάσθηκα τη σιαπή του.

Άφησα αυτή την αίθουσα και,
συνεχίζοντας τις έρευνές μου, έ-
φτασα σε λίγ στην κρεβατοκάμαρα
της πυργοδέσποινας. Ήταν στρω-
μένη με περσικά χαλιά κι' η έπι-
πλασί της έδειχνε, ότι η γυναίκα
που έμενε σ' αυτήν έπρεπε να ήταν
όμορφη και κομψή... Κι' ωστόσο,
κιττάζοντας το μεγάλο κρεβάτι, έ-
νοιωσα μία άνατριχίλα σ' όλο μου
το σώμα. Ο θάνατος είχε περάσει
σίγουρα, από εκεί...

Πλάι στην κρεβατοκάμαρα ήταν
ένα μικρό δωμάτιο. Μπαίνοντας
εκεί μέσα, είδα από τα πάτωμα ένα
σκελετό μικρού σκύλου.

Χίλιες-δυο σκέψεις περνούσαν
από το μυαλό μου, καθώς κιττάζα
αυτό το σκελετό. Τι γύρευε αυτό
το σκυλί εκεί μέσα; Το δωμάτιο
αυτό ήταν ο τάφος του; Τα μάτια
μου έπεσαν, ξαφνικά, σε μία φω-
τογραφία άντρα, που κρεμόταν
στον τοίχο. Ήταν νέος και καλο-
φτιαγμένος, με μάτια ζωηρά και
διαπεραστικά. Όλη του η εμφάνι-

σι φαινόταν άριστοκρατική. Έκα-
μα αμέσως την υπόθεσι, ότι θα ή-
ταν ο Σανχέζ.

Τρεις ώρες είχαν περάσει, από
τότε που μπήκα σ' αυτό το μυ-
στηριώδη πύργο και θα συνέχιζα
για πολύ ακόμη τις έρευνές μου,
αν δε λυγτανε. Έφυγα τότε βια-
στικά αφού έκλεισα με προσοχή το
παράθυρο πίσω μου.

Λίγο πιο κάτω συνάντησα ένα
παιδάκι.

— Ποιός μένει σ' αυτό τον πύρ-
γο; το ρώτησα.

Το παιδάκι με κιττάξε περίεργα.
— Κανένας, μου απάντησε. Εί-
να στοιχειωμένος.

— Βγαίνουν φαντάσματα;
— Καί βέβαια...

— Τα είδε κανείς;
— Δεν ξέρω... Άλλα πολλοί ά-
κούνε τις νύχτες το άπαίσιο ούρ-
λιαχτό... Κι' εγώ το έχω άκούσει...

Είναι το λυσσασμένο σκυλί του
Γκομέζ, που ούρλιαζει!

Ο μικρός έφυγε, σά να φοβόταν
ή σά να μην ήθελε να μου δώσει
περισσότερες εξηγήσεις... Δεν ξέ-
ρω γιατί το μυαλό μου έπρεξε α-
μέσως στο σκελετό του μικρού σκυ-
λου, που είχα δη σ' ένα από τα
δωμάτια του πύργου.

ΟΙ ΕΝΤΟΛΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΚΗΣΙΑΣ

Φεύγοντας από τον πύργο, πήγα
στο σπίτι του φίλου μου Ντιμπύ,

που με φιλοξενούσε από κάμποσες
ημέρες στο σπίτι του.

Ο Ντιμπύ ήταν συμβολαιογράφος
και πρώτης τάξεως κυνηγός.

Όταν μπήκα, όλη η οικογένεια βρ-
σκοταν στο τραπέζι.

— Πάντοτε άργοπορημένος, μου
είπε ο Ντιμπύ.

Η γυναίκα του μου δικαιολογή-
θηκε γιατί είχαν καθήσει χωρίς ε-
μένα στο τραπέζι.

— Ο άντρας μου δε μάς άφη-
σε να σάς περιμένουμε παραπάνω
από ένα τέταρτο, μου είπε.

— Κι' έκαμα πολύ καλά, ξπαύ-
τσα.

— Πού γύριζες πάλι; με ρώτησε
ο Ντιμπύ.

— Είναι δολοφονική ιστορία, του
απάντησα. Θα σου την πώ.

— Φοβήθηκα πως χάθηκες...
— Να ξέρης πως έχεις μπρ-
στά σου έναν άριστο έξερευνητή.

Είπα με κομπασμό. Έχετε, λοιπόν,
έδώ και φαντάσματα;

— Καταλαβαίνω, είπε ο Ντιμπύ.
Θά σου μίλησαν για το σκυλί τεύ
Γκομέζ.

— Έπισκεφθήκα τον πύργο, ά-
πάντησα σά να έπρόκειτο για ένα
μεγάλο κατόρθωμα.

Κι' άφηγήθηκα την έξερεύνησί
μου με κάθε λεπτομέρεια.

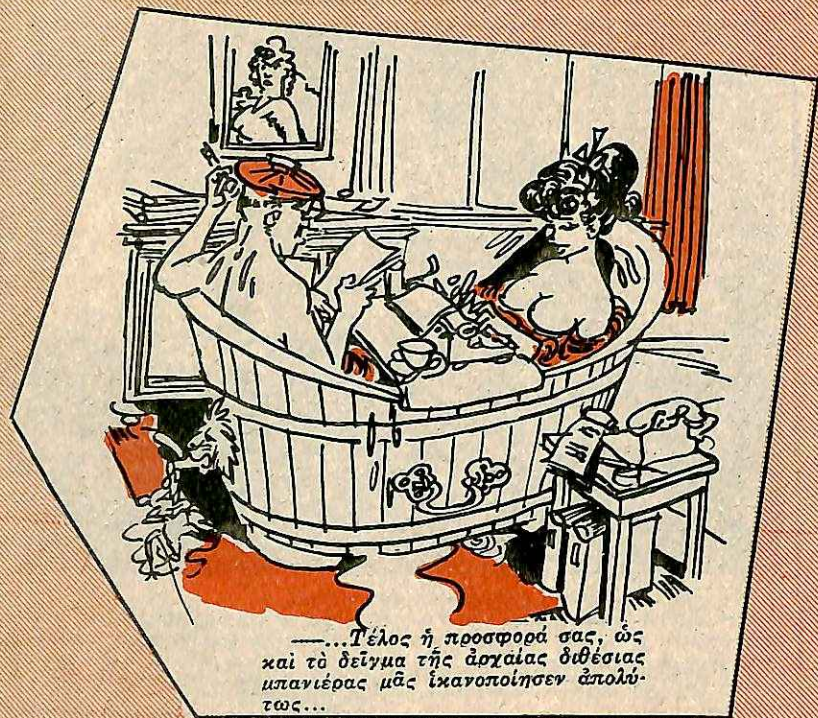
— Έτσι πρέπει να είναι, μουρ-
μουρίσε ο φίλος μου, όταν τέλε ωστ.

— Καί τώρα η σειρά σου, του
είπα.

— Καλά που με ρωτάς σήμερα.
Γιατί, αν με ρωτούσες χτές, δε θα
μθάβαινες τίποτα... Είχα δεσμευθή
με όδο. Σήμερα, όμως, άπαλλά-
χθηκα από την υποχρέωσί μου... Νά,
διάδασε.

Και μουδείξε μία νεκράσιμη πρό-
σκλησι, που έλεγε τα έξης:

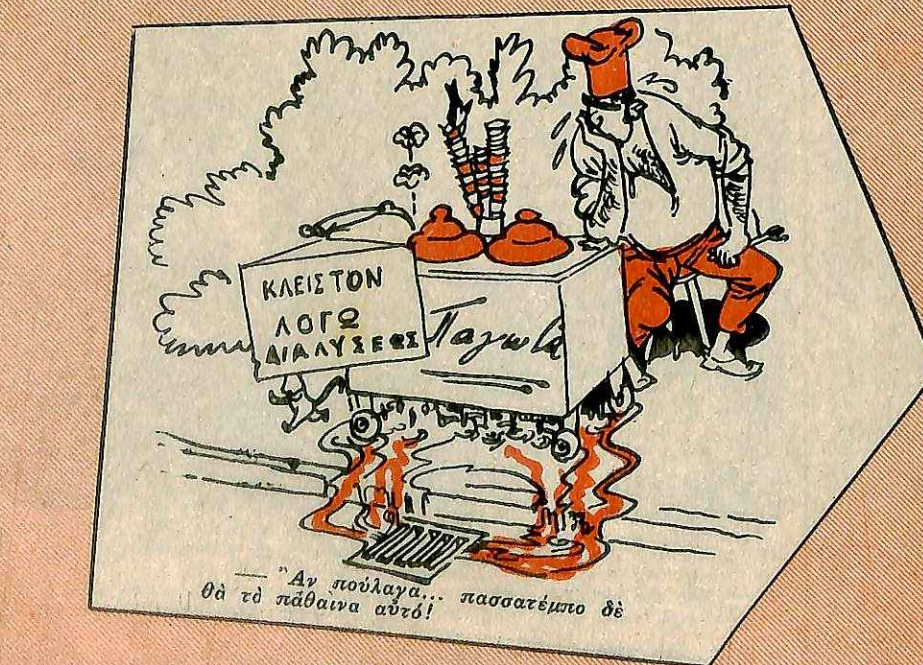
«Παρακαλείσθε όπως αύριο, Τρί-
τη, 28 Αύγουστου, το μεσημέρι, ά-
κριδώς, παρευρεθήτε στην έκκλησία
του Αγίου Θωμά, όπου θα μαλή η
νεκράσιμη άκολουθία υπέρ άναπαύ-
σεως της ψυχής της Φερνάνδας...»

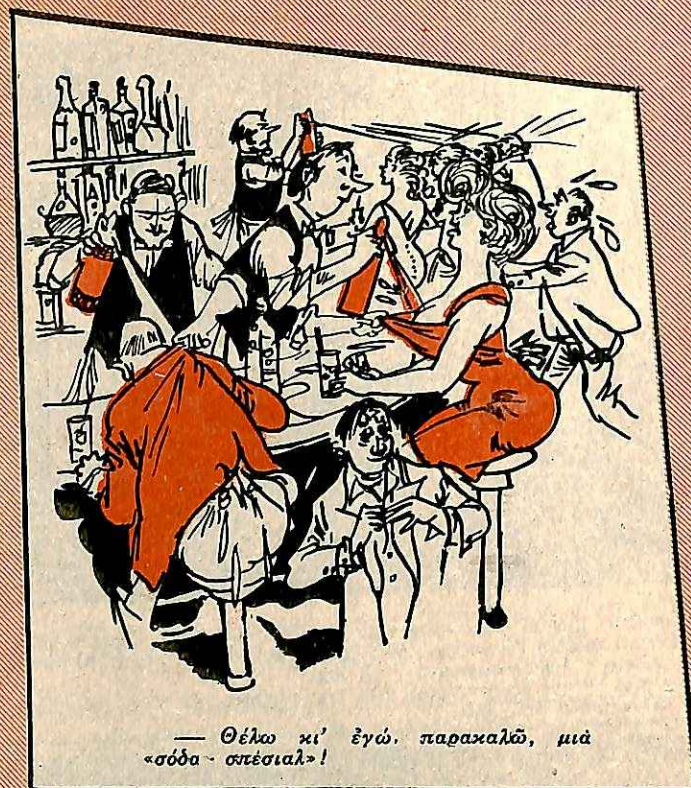
—...Τέλος η προσφορά σας, ως
και το δείγμα της άρχαίας διαθέσι-
ας υπανιέρως μās ίκανοποίησεν άπολύ-
τως...

— Η μεγάλη έπιτυχία μας για τις θεομές ημέρες είναι
το γεμισμένο με νερό βραδυνο φορεμα από πλαστικό ύφασμα.
Παρακαλώ, προσέξτε στο ένα τα ζωντανά ψάρια και στο
άλλο τις φουσκάδες!...

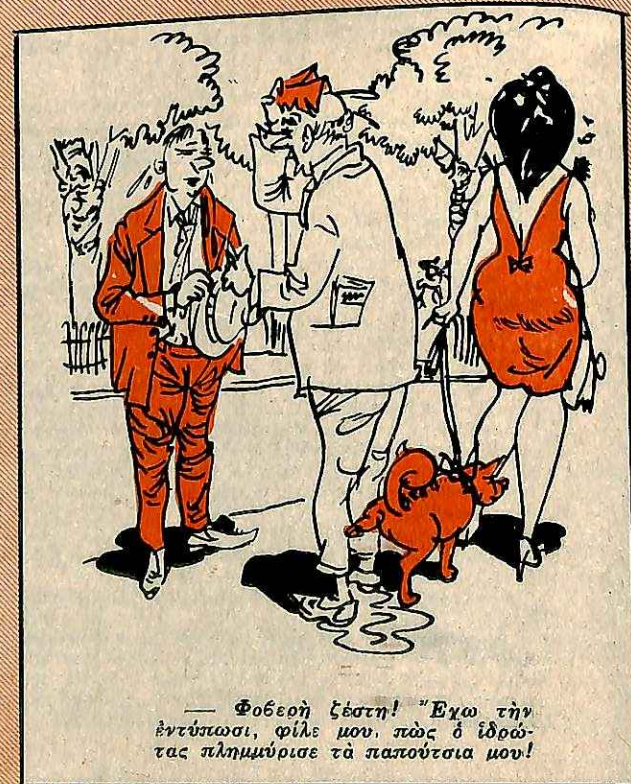

— "Αν πούλαγα... πασσατέμπο δε
θα το πάθαινα αυτό!

— Θέλω κι' εγώ, παρακαλώ, μία
«σόδα - σπέσιαλ»!

Ζέβτες!

— Φοβερή ζέστη! Έχω την
έντυπωσι, φίλε μου, πως ο ιδρώ-
τας πλημμύρισε τα παπούτσια μου!

— Ποιός μένει σ' αυτόν τον πύργο; ρώτη-
σα το παιδάκι.

σαθέλλας-Μαρίας ντε Μπουργκος, μαρκησίας ντ' 'Αλβιέλα, αποθανούσης σε ηλικία 64 χρόνων.

«Φουκάλντ, συμβολαιογράφος και εκτελεστής της διαθήκης της».

— Και τί σχέση έχει ο θάνατος της μαρκησίας με τον πύργο, που επισκέφτηκε; ρώτησα.

— «Έχει και μεγάλη, απάντησε ο φίλος μου. 'Ο πύργος αυτός ήταν δικός της.

Ξανακινώντας το προσκλητήριο και δικάζοντάς ένα-ένα τα όνυχια της μαρκησίας ντ' 'Αλβιέλα.

— 'Αλλά δεν τη λέγανε Κλοτίλδη, παρατήρησα, ξαναφέροντας στο μυαλό μου το όνομα που είχα δει στην «Ε» πλάκα του πύργου.

— Όχι, βέβαια, απάντησε ο συμβολαιογράφος. 'Ετσι λεγόταν η νύφη της.

— 'Η νύφη της;... Κι' ο Σανχέζ;

— 'Ηταν άντρας της Κλοτίλδης και γιός της μαρκησίας.

Σηκώθηκε αμέσως, άνοιξε ένα συρτάκι και, γυρίζοντας, έβαλε πάνω στο τραπέζι ένα κλειδί, ένα άλλο γραμμα και κάποιο αντικείμενο, που ήταν τυλιγμένο με μία παλιά εφημερίδα.

— Κτύπησε αυτό το κλειδί, μου είπε. Είναι του πύργου.

— Και πώς βρίσκεται στα χέρια σου;

— 'Εγώ τον πούλησα στη μαρκησία ντ' 'Αλβιέλα εδώ και δεκατρία χρόνια... Διάβασε όμως κι' αυτό το γραμμα.

Προερχόταν κι' αυτό από τον Φουκάλντ, που έγραφε:

«Φίλε μου Ντυμπύ, 'Η πελάτισσά μου μαρκησία ντ' 'Αλβιέλα, καταδικασμένη από τους γιατρούς και νοιώθοντας πως πλησιάζει το τέλος της ζωής και των πόνων της, με παρακάλεσε να σου διαβάσω τις επιθυμίες της σχετικά με τον πύργο της Τουραίνης, όπου ξετυλιχτήκαν τόσα ανατριχιαστικά γεγονότα. Μόλις πληροφορηθείς το θάνατό της θα φροντίσεις να χτιστούν όλες οι πόρτες του πύργου, σε τρόπο που κανείς πιά να μη μπορεί να μπει μέσα σ' αυτόν. Βέβαιος για τη συγκατάθεσή σου, σου στέλνω το κλειδί και δεκαοχτώ χιλιάδες φράγκα για τα έξοδα και την αμοιβή σου».

Το γραμμα αυτό είχε γραφή πριν από έξη μήνες.

— 'Αλλά γιατί δεν έκτελεσες ακόμη τις διαταγές της μαρκησίας; ρώτησα τον Ντυμπύ.

— 'Αν πρόσεχες την ημερομηνία του προσκλητηρίου, δε θα μούκανες αυτή την ερώτησι, μου απάντησε. 'Η μαρκησία πέθανε μόλις προχτές. Κι' όπως είδες από το γραμμα του Φουκάλντ, η εντολή της ήταν να χτίσω τις εξόδους του πύργου μετά το θάνατό της... 'Από άβριο κιάλας, θα φροντίσω για όλα και μπορείς να τυχής καύχημα, που σύ μονάχα μπηκές σ' αυτό τον πύργο, από την ημέρα που η μητέρα του Σανχέζ τον έκλεισε με τα ίδια της τα χέρια και μούστειλε το κλειδί με τον Γκομέζ.

— Κι' ο σκελετός του σκύλου, που είδα σ' ένα από τα δωμάτια του πύργου; ρώτησα.

— 'Ε, τί θέλεις να μάθης γι' αυτό το σκελετό;

— Αυτός είναι, που ούρλιάζει τις νύχτες; είπα δειλά.

— 'Εννοείς το σκελετό;

— Ναι...

Ο Ντυμπύ έκαμε μία άδριστη χειρονομία.

— Το σκυλί αυτό είναι δεμένο με την ιστορία του πύργου, μου απάντησε ξερά. 'Ανοίξε τώρα αυτό το δέμα.

Και μούβειξε το αντικείμενο, που είχε άφισει πάνω στο τραπέζι.

Έβγαλα αμέσως τις εφημερίδες κι' είδα τότε... Ένα ξύλινο χέρι, που φορούσε ένα άσπρο γυναικείο γάντι. Πάνω σ' αυτό το γάντι υπήρχαν τα ίδια παράξενα σημάδια, που βρίσκονταν και στο κομμάτι το δέρμα, που είχα δει στον πύργο.

— Τί είναι αυτό πάλι; ρώτησα.

— Μια τσιμεντή ανώμνησι, απάντησε ο συμβολαιογράφος. Πήν από δέκα ακριβώς χρόνια, μία κρύα φθι-

νωπαριότητα νύχτα, ένα αμώξι σταμάτησε έξω από το σπίτι μου. Ξύπνησα από το θόρυβο κι' άνοιξα το μικρό φεγγίτη της πόρτας. Στο κεφαλόκαλο στεκόταν ένας άντρας, που είχε κατέβει από τ' αμάξι.

— 'Ανοίξτε μου... σας εξορκίζω! μου είπε.

— Ποιός είσαστε; τον ρώτησα.

— Τ' όνομά μου δε σας ενδιαφέρει, απάντησε ο άγνωστος. Πρόκειται για τη ζωή μιας γυναίκας.

— ΟΙ τελευταίες αυτές λέξεις μ' έκαμαν ν' ανοίξω την πόρτα.

— Σε λίγο, μαζί με τη γυναίκα μου, που είχε κι' αυτή σηκωθεί, τον άγνωστο και τον αμαξά, μεταφέραμε μέσα στο σπίτι μία γυναίκα, που φαινόταν πληγωμένη βαριά και τη βάλαμε πάνω σ' ένα κρεβάτι. Αυτή η γυναίκα ήταν νέα και πολύ όμορφη. Μ' έλο που υπέφερε πολύ, ένα αλλόκοτο χαμόγελο πλανιόταν στα χείλη της. Ο άντρας ήταν ως τριάντα πέντε χρόνων. Είχε κανονικά χαρακτηριστικά και φωνή γλυκεία κι' ευγενική.

— Πώς είσαστε; ρώτησε την πληγωμένη.

— Θέλω λίγο νερό, απάντησε αυτή. Πνίγομαι!

— 'Η γυναίκα μου της έδωσε ένα ποτήρι νερό, που τ' όφειτε όλο.

— Είσατε καλύτερα; την ξαναρώτησε ο συντροφός της.

— Είμαι έντελώς καλά τώρα, απάντησε.

— Μιλάτε, όμως, με κόπο. Σηκώστε λίγο το κεφάλι σας, για να το στηρίξω στα μαξιλάρια... Το αίμα σας πνίγει...

— Όχι το αίμα, απάντησε η πληγωμένη. 'Αλλ' η μεγάλη χαρά που νοιώθω.

— 'Η περάξεν αυτή απάντησι μ' έκαμε να τ' αχάσω. 'Ημουν βέβαιος, ότι είχε γίνει κάποιο έγκλημα, αλλά το ενδιαφέρον που έ-

δειχνε ο άγνωστος απομάκρυνε κάθε υποψία, ότι ο δράστης θα μπορούσε να ήταν αυτός.

— Ποιός σας χτύπησε, κυρία; ρώτησα την άγνωστη.

— Χτυπήθηκα μόνη μου, μου απάντησε. 'Αλλά φροντίστε ναρρή ένας γιατρός... Δεν πρέπει να πεθάνω άκομη.

— Έδωσα τότε τη διεύθυνσι του γιατρού Καρόν στον αμαξά, που έφυγε αμέσως.

— Αυτός ο γιατρός είναι καλός, ρώτησε η πληγωμένη.

— Πολύ καλός, κυρία.

— Το μόνο που θέλω είναι να μου δώση τριών μηνών ζωή και εσύ του πληρώσω για κάθε λεπτό όσα μπορείς να κερδίση μέσα σ' ένα χρόνο.

— Θάπρεπε, βέβαια, να είχε πολύ μεγάλη περιουσία, για να μιλάει έτσι. 'Αλλά ποιός δεσμός την ένωσε με τον άνδρα που τη συνόδευσε; Δε φαινόταν ούτε για αδελφός, ούτε για φίλος της κι' είχε την έντυπασί πως η συγκίνησι και το ενδιαφέρον που έδειχνε ήταν προσωποει.

— Σε κάποια στιγμή, ο άγνωστος με τράβηξε παράμερα και μου είπε:

— 'Υπάρχει εδώ συμβολαιογράφος;

— Βρισκόσαστε στο σπίτι του, απάντησα.

— Έχω, λοιπόν, ανάγκη ζήψης από τις υπηρεσίες σας.

— Τί θέλετε;

— Θα μιλήσωμε αργότερα γι' αυτό. Προηγουμένως, θάθελα να σας ρωτήσω κάτι και σας παρακαλώ να μου απαντήσετε με ειλικρίνεια. Σκεφθήκατε μήπως να είδωποιήσετε την αστυνομία;

— Αυτό ακριβώς σκεφτόμουν να κάνω, απάντησα. Μου είναι αδύνατο να φαντασθώ, ότι η κυρία αυτή θέλησε ν' αυτοκτονήσει.

— Σας ίκετεύω να μην κάνετε τίποτα, είπε ο άγνωστος. Δεν πρόκειται, βέβαια, γι' αυτοκτονία. Ο δολοφόνος τη χτύπησε με μαχαίρι, για να ικανοποιήσει μια προσωπική του εκδίκηση. Μία ανάκρισι δε θα είχε άλλο αποτέλεσμα από το να μας κρατήσει εδώ γι' αρκετό καιρό. Κι' αυτό δεν πρέπει να γίνει... Σας ορκίζομαι, ότι σας είπα την καθαρή αλήθεια.

— 'Υποχώρησα στο τέλος.

— Καλά, είπα. Δε θα μιλήνω. Αν κι' ο γιατρός συμφωνήσει.

— Θα τον ικανοποιήσωμε για τη σωτηρία του, απάντησε ο συνμηλιτής μου. 'Οχι, βέβαια, γιατί η σιωπή του μπορεί να χύνη κάποια σημασία για μας, αλλά γιατί δεν πρέπει ν' αργοπορήσουμε. 'Η κυρία θέλει να βρίσκεται σε όχτρο ημέρες στη Μασσαλία.

— Τη στιγμή εκείνη, ακούστηκε η φωνή της πληγωμένης.

— Μισέλ, είπε στο συνοδό της, βοηθήστε στην κυρία να με γυρίση λίγο. 'Η θέσι αυτή με κουράει.

— Έτρεξα μαζί του, αλλά με μεγάλη μου εκπλήξι είδα πως τ' όρξι της χέρι ήταν σπασμένο στα δύο. Δεν κρατήθηκε κι' έδωλα μία φωνή.

— Δεν είναι τίποτα, με καθησύχασε ο συνοδός της κυρίας.

— Πάρτε ένα μαχαίρι κι' α-παλλάξέτε με απ' αυτό το χέρι, είπε η πληγωμένη.

— Ο συνοδός της έσχισε το βελούδινο μανίκι, έκοψε μερικώς τα νύχια, που κρέμονταν από τ' όρξι, χωρίς τον πηχό του χεριού και τον έβαλε πάνω στο τραπέζι.

— Είναι σπασμένο, είπε.

— Φαίνεται πως έσπασε, καθώς έπεσα κάτω, εξήγησε η κυρία.

— Αυτό το χέρι ήταν ξύλινο. Τα ψεύτικα δαχτυλά του σκεπάζονταν μ' ένα λευκό γάντι, που είχε πάνω του κόκκινα και μαύρα σημάδια. Το ένα δαχτυλό, μαζί με το γάντι, που τ' όρξι, έλεγε.

— Σε λίγο, έφτασε ο γιατρός. 'Αφού εξέτασε προσεχτικά την πληγωμένη, είπε:

— Το τραύμα είναι σοβαρό.

— Γιατρέ, τον παρακάλεσε η κυρία, θέλω να μου πείτε την αλήθεια. Είναι ανάγκη να την ξέρω.

— Ο γιατρός σκέφτηκε μερικώς στιγμιές.

— Δε μπορώ ν' αναλάβω την ευθύνη, ότι θα σας κάνω καλά, απάντησε έπειτα. Κι' αν αυτό γίνει, θα πρόκειται για θαύμα.

— Πόσον καιρό μπορώ να ζήσω ακόμη;

— Στη χειρότερη περίπτωση, νομίζω πως μπορείτε να ζήσετε ακόμη τρεις μήνες.

— Θα μπορούσα, λοιπόν, να πεθάνω εκεί, ψιθύρισε η άγνωστη.

— Και πρόσθεσε δυνατά:

— Ευχαριστώ, γιατρέ. Μπορούμε να φύγωμε σε μία ώρα;

— 'Αδύνατον!

— Κι' όμως πρέπει.

— Μόνον η μεγάλη άνάπησι μπορεί να σας σώση...

— 'Αλλ' είναι ανάγκη να φύγω, γιατρέ, είπε η πληγωμένη. Λίγο μ' ενδιαφέρει η ζωή μου... Το κυριότερο είναι να προφτάσω...

— Ο γιατρός συγκινήθηκε από την αγωνία που υπήρχε στο βλέμμα της.

— Θα προσπαθήσω, κυρία, είπε.

— Έκανε σε λίγο την εγχείρησι, έγραψε το τραύμα και το τύλιξε με γάζες κι' επιδέσμως. Για την επέμβασι αυτή χρησιμοποίησε μόνο ένα τοπικό αναισθητικό. 'Η κυρία θάπρεπε να υπέφερε τρομερά. 'Αλλά δεν έβγαλε λέξι από το στόμα της. Στο τέλος, βυθίστηκε σε νάρκη.

— Όταν συνήλθε, ο γιατρός είπε:

— Σε δύο ώρες θα μπορούσατε να φύγετε.

— 'Ηρθε κατόπιν την αμοιβή του κι' έφυγε.

— Λίγη ώρα αργότερα, ο άντρας με πήρε παράμερα και μου είπε να έτοιμάσω ένα συμβόλαιο δωρεάς για ένα ποσό πέντε εκατομμυρίων φράγκων.

— Τ' όνομα του δωρητού; ρώτησα.

— Της δωρητριάς, διάρθεσε ο συνομιλητής μου. 'Η δωρητριά εί-

ναι η κυρία Βάξιπ.

— Παντρεμένη;

— Χήρα.

— Σε ποιόν θα γίνει η δωρεά;

— Σε μένα.

— Τ' όνομά σας;

— 'Αρμάνδος - Παύλος - Μισέλ ντε Μοράνγκ.

— 'Επαγγέλμα;

— Εισοδηματίας.

— Έκαμα αμέσως το συμβόλαιο κι' η κυρία Βάξιπ, που δεν ήταν άλλη από την πληγωμένη, το υπόγραψε.

— Όλα αυτά είναι πολύ παράξενα, είπα.

— Και τραγικά, συμπλήρωσε ο συμβολαιογράφος. 'Ας άφισωμε, λοιπόν, την κυρία Βάξιπ και το συνοδό της να ταξιδεύουν προς τη Μασσαλία κι' ως γυρίσωμε μερικά χρόνια πίσω...

Η ΟΜΟΡΦΗ ΛΑΧΜΗ

— 'Η ιστορία μας άρχισε από ένα ζολασμένο αίσθημα του Σανχέζ, που τον είδαμε να κοιμάται τον αιώσιο ύπνο του πλάι στη γυναίκα του, μέσα στο χορτασμένο κήπο του πύργου της Τουραίνης.

— Ο Σανχέζ ήταν ο μοναχογιός του μαρκησίου 'Αλφόνσου ντ' 'Αλβιέλα, που είχε στην κατοχή του άπειρατες εκτάσεις στο Περναμπόκο της Βραζιλίας κι' ολόκληρη στρατιά από δούλους, για να δουλεύουν στα κτήματά του.

Το μεγάλο πάθος του Σανχέζ ήταν να κυνηγά γίγαντες και πάνθηρες μέσα στη βραζιλιανή ζούγκλα. Δασκάλος του σ' αυτό είχε σταθί ο πιστός επιστάτης του τέτατος του Γκαμέζ. 'Αλλά, σε λίγο, ο μαθητής ξεπέρασε το δασκάλο του.

Το κυνήγι, όμως, δε μπορούσε να τον ικανοποιήσει ολότελα. Κι' όσο μεγαλύτερα, έννοια με παράξενη άνωμνησι μέσα του. 'Ηταν σαν κάτι να του έλειπε. Κι' αυτό το κάτι το αναζητούσε με λαχρά και πόθο. 'Εκείνο που του έλειπε ήταν ένα τραφερό γυναικείο βλέμμα, που θα στυλωνόταν μ' αγάπη πάνω του και θόκανε την καρδιά του να εκραγή σαν ήφαιστειο.

Και, πραγματικά, η καρδιά του άρχισε μία μέρα να χτυπάει πιο δυνατά από άλλοτε. Ο Σανχέζ είχε αγαπήσει μ' όλη τη φλόγα των ει-κοσι χρόνων του μία σκλάβια του πατέρα του. Λάχμη ήταν τ' όνομα της κι' η λέξι αυτή στη γλώσσα των ιθαγενών σήμαινε «αγάπη αμορφιάς». Τη μητέρα αυτής της νέας την είχε αγοράσει ένας λαθρέμπορος όπιου. Και σ' αυτόν η Λάχμη χρωστούσε το ότι ήρθε στον κόσμο.

— 'Η Λάχμη είχε όλη την πλαστική κότητα και τις καθαριές γραμμές, που βλέπει κανείς μόνο στις 'Εριθροδέρμους. Τα προύσια και γυναιχιαστικά μαύρα μαλλιά της έφταναν ως τη μέση της και το στόμα της στολιζόταν από δυο σειρές μαργαριταριών, σαν αυτά που βγαίνουν οι δύτες από τον 'Ινδικό ωκεανό. Αυτά τα δόντια, μαζί με τα κοραλλένια χείλη της έδιναν μία ξεχωριστή γοητεία στο χαμόγελό της. Το βλέμμα των υπέροχων ματιών της συμπλήρωνε, τέλος, την όμορφιά και την αρμονία του προύπου της.

— Ο Σανχέζ, λοιπόν, αγάπησε παράφορα τη Λάχμη. Αυτό το αίσθημα, ωστόσο, τούφερνε ντροπή, γιατί συλλογιζόταν πόσο μεγάλη ήταν η απόστασι που τον χωρίζει απ' αυτή τη νέα. Προσπάθησε τότε να καταπνίξη το αίσθημά του, αλλά δεν τ' όφειτο. 'Ετσι, ενώ, από το ένα μέρος, αγαπούσε τη Λάχμη, από τ' άλλο, τη μισούσε για την ταπεινή της καταγωγή. 'Ενας μαρκήσιος ντ' 'Αλβιέλα ν' αγαπάη μία σκλάβια! 'Η σκέψι αυτή, μόλις περνούσε από το μυαλό του, τον γέμιζε όργη.

— Λάχμη, της έλεγε πολλές φορές, ποιός σ' έφερε στο όρξο μου; Γιατί να είσαι τόσο όμορφη; 'Αλλοτε πάλι έλεγε μόνος του: 'Αγαπάω μία σκλάβια! 'Αλλ' όχι, αυτό δεν είναι αλήθεια. Τη μισώ... την περιφρονώ! Το μόνο που θέλω είναι να τη χαρώ, να την κά-

μω να λυγίξη το διορφο κορμί της στην παραμικρή μου ιδιοτροπία, σαν τ' όρξο καλμάρι που το δένει ο άνεμος... Κι' όμως είναι όμορφη! Κι' αν τ' α χείλη της ακουμπούσαν στο μέτωπό μου, θα γινόμουν τρελός από χαρά!...

Πολλές φορές, τα βήματά του τον έφερναν στη σπηλι, όπου έμενε η Λάχμη. 'Αλλά, μόλις έφτανε εκεί, μετανόιασε και το μυατικό του δεν έβγαине από τα χείλη του. 'Ο Σανχέζ ξαναγινόταν τότε το άφεντικό. Μία μέρα, όμως, αποφάσισε να της φανερώση την αγάπη του και μπήκε θαρραλέα στη σπηλι της.

— Σεις είσατε, άφεντη; ρώτησε η Λάχμη, μόλις τον είδε.

— Φοβήθηκες; απάντησε ο Σανχέζ τρυφερά.

— Όχι, άφεντη.

— 'Αφεντη, είπε με όργη ο μαρκήσιος. Πάντα άφεντη!... Μη με λες έτσι!

— 'Αλλά...

— Αυτές τις τελευταίες λέξεις τις είπε τόσο επιτακτικά, που η νέα φοβήθηκε κι' έσκυψε το κεφάλι της. 'Ο Σανχέζ πήρε τότε ένα σκαμνί και κάθησε. 'Επειτα, της έδειξε μία ψάθα, που βρισκόταν στα πόδια του.

— 'Ελα εδώ και κάθησε κοντά μου, πής είπε.

— 'Η νέα υπάκουσε δειλά.

— Κτύπαξέ με καλά, πρόσθεσε ο Σανχέζ. Κτύπαξέ με στα μάτια... Τί βλέπεις;

— Βλέπω πως είσατε καλός.

— Μόνον αυτό;... Τα μάτια μου δε σου δείχνουν τίποτ' άλλο;

— 'Η νέα είτασε.

— Μίλησε! πρόσθεσε ο Σανχέζ.

— Είναι φορές, που μ' όρξο προκαλούν φόβο, απάντησε η Λάχμη.

— Φόβο! είπε ο Σανχέζ, άφινοντας να πέση το χέρι της Λάχμης, που το κρατούσε ως τότε μέσα στα

δικά του. Τί σουκανα για να με φοβάσαι;

— Τίποτα, άφεντη, αλλά μ' έμαθαν να σας φοβάμαι.

— Ποιό;

— Οι σκλάβοι σας, που σας άνηκουν, όπως κι' εγώ.

— Είμαι καλός, λοιπόν, γι' αυτούς;

— Κάθε άλλο, άφεντη. Δεν είπα τέτοιο πράγμα, άλλ' είσατε ο άφεντης μας.

— Κι' έπειδη είναι σκλάβοι τρέμουν, συμπέρανε ο Σανχέζ. 'Εχουν δικίο ο Γκομέζ κι' ο πατέρας μου, που μου λένε πως δεν είναι άνθρωποι και πως δεν έχουν ψυχή... Το ίδιο δεν είσαι και σύ, Λάχμη;

— 'Ο άφεντης έχει δικίο, τραύλιζε φοβισμένη η νέα. Δεν είμαι παρά μία οτωχί σκλάβια, που δεν έχει καρδιά.

— Κι' αν σούδνα το δικαίωμα νάχης καρδιά; 'Αν αύριο ήσουν έλευθερη;

— 'Ελευθερη;... Και τί θα μου χροσίμω η έλευθερία;

— Θα σου δώσω, την έλευθερία σου, για να σου δείξω πως δε ζητώ να παραβιάσω τα αίσθηματά σου... 'Αν, λοιπόν, ήσουν έλευθερη, ποιόν θ' αγαπούσες;

— 'Η Λάχμη είτασε.

— Θα μ' αγαπούσες; ξαναρώτησε ο Σανχέζ.

— 'Η Λάχμη παραξενεύτηκε απ' αυτή την ερώτησι.

— Ποτέ! απάντησε, με φωνή, που ήταν πλημμυρισμένη από φόβο κι' ειλικρίνεια μαζί.

— 'Ετσι, λοιπόν! είπε ο Σανχέζ, ψώνωντας το μασιγιό του.

— 'Ηταν έτοιμος να κατεβήση το χέρι του. 'Αλλά, το θέαμα των αγαλματιένων ώμων της τον συγκράτησε... Έκαμε απότομα μεταβολή και βγήκε από τη σπηλι, κατακόκκινος από το θυμό του.

— 'Εκείνη τη νύχτα, οι πάνθηρες έ-

παθαν πανωλεθρία. Γιατί ο Σανχέζ ξέσπασε πάνω τους και σκότωσε τρεις, ενώ ο Γκομέζ που τον συνόδευε, μ' όλη την πείρα του, σκότωσε μόνον ένα.

— Όταν η Λάχμη, απαντώντας στην ερώτησι του Σανχέζ, τού είπε πως, κι' αν άκομη της έδινε την έλευθερία της, δε θα τον αγαπούσε, δεν έλεγε ψέματα. Γιατί, από καιρό τώρα, είχε δώσει την καρδιά της στο Δομίνικο, που ήταν κι' αυτός σκλάβος του μαρκησίου ντ' 'Αλβιέλα. 'Η αγάπη τους ήταν άγνη, όπως αγνές ήταν κι' οι ψυχές τους. Κι' αυτή η αγνότητα την έκανε μεγάλη και δυνατή.

Τα λόγια κι' οι άπειλές του Σανχέζ είχαν τρομάξει τη Λάχμη, όταν αυτός έφυγε, έτρεφε ν' αψηγήγη τα πάντα στο Δομίνικο.

Το υποπτεισμούνα από τις συχνές επισκέψεις του, ότι ο άφεντης σ' αγαπούσε, της είπε ο Δομίνικος. 'Αλλ' ύστερα από όσα μου άφηγήθηκες, δε μ' όνει μ' έμεινε καμιά άμφοβία γι' αυτό.

— Τί πρέπει να κάμωμε τώρα; ρώτησε η Λάχμη.

— Να φύγωμε, απάντησε ο Δομίνικος. Πρέπει να περνώ τόσο μακριά, που να μη μπορή να μ' έβρει... 'Εχω κρυφεί εδώ κοντά τρύφια και όπλα, γιατί προέβλεπα πάντα πως μία μέρα θάπρεπε να φύγωμε.

— 'Η Λάχμη σφίχτηκε πάνω του.

— 'Ας φύγωμε, αγαπημένο μου, απάντησε. Θέλω να είμαι μόνο δική σου!

— Λάχμη, είπε ο Δομίνικος, πρέπει να σε προειδοποιήσω, ότι ο δρόμος μας δεν είναι εύκολος. 'Η πείνα κι' οι πάνθηρες μας περιμένουν στο δάσος.

— Δε φοβάμαι τίποτα, απάντησε η Λάχμη. Μου άρκει ότι θα είμαι κοντά σου.

— Ξεκίνησαν σε λίγο. 'Ακολουθούσαν ένα μικρό μονοπάτι, που θα τους έφερνε στο δάσος.

— 'Αλλά, ξφηνικά, είδαν έναν ίσκιό μπροστά τους.

— 'Ο Δομίνικος σταμάτησε αμέσως.

— 'Ο άφεντης! τραύλιζε η Λάχμη.

— Ο Σανχέζ τούς κτύπαξε κάμποσες στιγμιές, χωρίς να πη τίποτα.

— Πού πάτε; ρώτησε έπειτα με ήρεμη φωνή.

— Κουβεντιάσαμε και χωρίς να το καταλάβωμε, απομακρυνθήκαμε, απάντησε ο Δομίνικος.

— Πρέπει τότε να γυρίσετε πίσω, είπε στον ίδιο ήρεμο τόνο ο Σανχέζ.

— 'Ο μαλακός τόνος της φωνής του έκαμε έντύπασι στο Δομίνικο και τη Λάχμη, που αποφάσισαν να γυρίσουν πίσω.

— Βλέπεις, Δομίνικε, είπε η Λάχμη, καθώς προχωρούσαν προς τον καταλισμό, ότι οι φόβοι σου ήταν άδικοι. 'Ο άφεντης δεν έχει κακές διαθέσεις.

— Μακάρι, απάντησε ο Δομίνικος. 'Εμένα, όμως, ο ήρεμος τόνος του με φόβισε περισσότερο... Κάποιο κακό σχέδιο έχει στο μυαλό του.

— Τί θέλεις να πής;

— Δεν ξέρω... 'Αλλά θάθελα να μου υποσχεθής πως αν δε με ξαναβίδης, δε με θυμάσαι πιάνα.

— Ός την τελευταία μου πνοή, είπε η Λάχμη, με σταθάρη φωνή. 'Αλλά γι' α μου ζήτας αυτή την υποσχεσί;

— Θάθελα να είμαι βέβαιος γι' αυτό.

— Τί είναι εκείνο που φοβάσαι;

— Το λώγισμα που μπορεί να κάμη ο άφεντης είναι να με πουλήση, όπως έχει δικαίωμα.

— Θα φύγω αμέσως και θάρω να σε βρω, έστω κι' αν είσαι χίλιες λευγές μακριά.

— Κι' αν ο άφεντης προτιμήση να μ' όρξο πη τη ζωή;

— Θα πεθάνω από το χέρι μου, απάντησε η Λάχμη.

— Θα έκδικήθης, λοιπόν, το θάνατό μου;

— Σου τ' ορκίζομαι. Δε θα ξοδάω παρά γι' αυτό και μόνο το σκοπό.

— Σ' εύχαριστώ, αγαπημένη

Μέ 1. Λούσιμο...

...σε 10' Λευτιά...

15 Χρόνια Νεώτερη!!!

Μέ το Χρωμο-Σαμπονάν Color elle

PROIION THE L'OREAL-PARIS

Πάντα Φρεσκοχτενισμένη !.

Αποκλ. Αντιπρόσωποι
ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΟΤΗ Α.Ε.
Νίκας 9, Τηλέφ. 25-739

Με το TAFI μεγαλύτερη διάρκεια του χτενίσματος.

Στην εργασία, στις εκδρομές, στο όρσο, θα είσθε πάντα καλοχτενισμένη - της ώρας. Το Αεροζόλ TAFI του SCHWARZKOPF φέρει και προσταίνει τα μαλλιά σας ένα όρσο διχτυ. Αέρας, βροχή, υγρασία, θάλασσα, δεν μπορούν πιά να χαλαρουν το όρσιο σας χτενίσμα. Το TAFI διατηρεί τα μαλλιά φρεσκοχτενισμένε ολόκληρη την ημέρα, χωρίς να είσθε υποχρεωμένη νέ θλαπέστε, κάθε τόσο, στον καθρέφτη.

TAFI - ΛΙΛΑ για τα ξφρη και τα εύσθητα μαλλιά
TAFI - ΠΡΑΣΙΝΟ για τα συνθη ή λιπαρά μαλλιά
Το TAFI έγινε άπαραίτητο για κάθε γυναίκα

μου Λάχη, είπε ο Δομνίκος. "Λες γίνω τώρα το θέλημα του Θεού.

— "Ο Θεός μας αγαπάει και σε θα μάς αφήσει να πάθουμε κακό, απάντησε η Λάχη.

— "Εφτάσαν σε λίγο στον κατω-λίσιο. Ο Δομνίκος, αφού βεβαίω-θηκε πως δεν τους παρακολουθούσε κανείς, έσφιξε τη Λάχη στην αγκυλιά του και τη φίλησε με πάθος.

— "Αντίο, αγαπημένη μου, της είπε.

— Θα ξαναδωθούμε αύριο, ψιθύρισε η Λάχη, ανταποδίδοντας με την ίδια θερμή το φίλι του.

Ο Δομνίκος χαμογέλασε χωρίς ν' απαντήσει. Το βλέμμα του έμοιαζε σ' αστερόν αποχαιρετισμό.

Κι' οι προβλέψεις του βγήκαν σωστές. Το ίδιο βράδυ, ο Σανχέζ φώναζε το Γκομέζ και τούκαμε γνωστή την απόφασί του.

— "Ο Δομνίκος θέλησε να φύγει κι' είναι δίκαιο να τιμωρηθί, του είπε.

— Τι διατάσσει ο αφέντης; ρώτησε ο Γκομέζ.

— "Η τιμωρία του πρέπει να γίνει παράδειγμα για τους άλλους, που θα σκέφτονταν να κάνουν το ίδιο πράγμα, συνέχισε ο Σανχέζ.

— Μερικοί ραβδισμοί θα τον συνετίσουν και θα κάμουν και τους άλλους να φοδηθούν.

— Προτιμώ το μαστίγιο...

— "Ο αφέντης είναι πολύ ζει-κής.

— Δεν πειράζει. Το μαστίγιο θα κάμει το ίδιο καλά τη δουλειά του, όσο κι' ένα σκληρό ραβδί.

— Καλά, είπε ο Γκομέζ. "Ο Δομνίκος θα μαστιγωθί, αφού αυτή είναι η επιθυμία του αφέντη... Πόσα χτυπήματα;

— "Εκατό.

— Δεν είναι ούτε πολλά ούτε λίγα. Ο Δομνίκος έχει γερό οργανισμό και θα αντέξει.

— "Επειτα απ' αυτά τα λόγια, ο Γκομέζ έτοιμάσθηκε να φύγει, για να κάμει τις απαραίτητες προετοιμασίες. "Αλλά" ο Σανχέζ τον σταμάτησε.

— Τι μαστίγιο θα χρησιμοποιή-σης; τον ρώτησε.

— "Αλλά... το συνηθισμένο με τα λουριά, απάντησε ο Γκομέζ.

— Δεν είναι κατάλληλο.

— Μήπως ο αφέντης θάθελε ν' αντικαταστήσουμε τα λουριά με σπάγγους, για να μην πονέει ο Δομνίκος; ρώτησε ειρωνικά ο επι-στάτης.

Το πρόσωπο του Σανχέζ συσπά-σθηκε από έναν άπαισιο μορφασμό.

— Γκομέζ, είπε, θα χρησιμοποιή-σης το σιδερένιο μαστίγιο.

— "Ο επιστάτης έκαμε ένα βήμα προς τα πίσω.

— "Αλλά αυτό ισοδυναμεί με θάνατο, αφέντη, είπε. "Ο Δομνίκος δε θ' αντέξει.

— Αυτό είναι δική του δουλειά, απάντησε ο Σανχέζ μ' άγρια φωνή. Θα διατάξω να του δώσουν εκατό χτυπήματα με το σιδερένιο μαστί-γιο.

— Θα πεθάνει πριν από τα εί-κοσι, είπε ο Γκομέζ.

— "Αν το καταφέρω, θα γλυτώ-ση τα υπόλοιπα, απάντησε ο Σαν-χέζ μ' ένα σατανικό γέλιο.

Η ΣΩΤΗΡΙΚΗ ΛΕΙΑ

— "Όταν έφυγε ο Γκομέζ, ο Σανχέζ κάλεσε ένα μαύρο, το Μανουέλ, που του ήταν άφοιτισμένος και τούδα-σε τις διαταγές του.

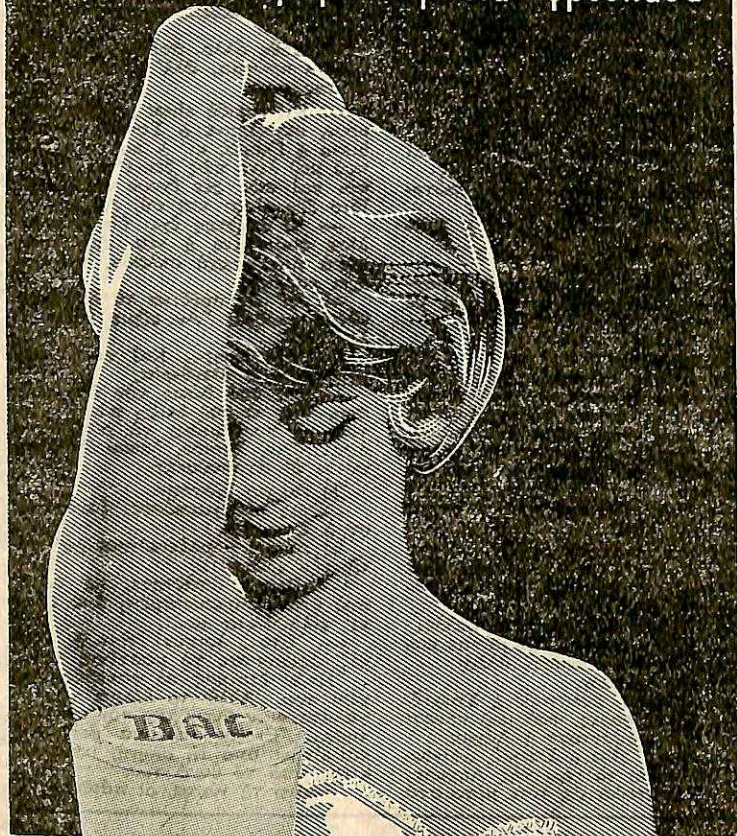
— Θα έτοιμάσης το αλόγο μου, τη "Γκαζέλα", του είπε, θα βάλεις πάνω τα όπλα μου και θα πάς να με περιμένεις στη μικρή ρεμματιά, που βρίσκεται πλάι στον καταυλισμό, όπου μένουν οι γυναίκες... Πρόσεξε να μη σε δει κανείς!

— Μείνετε ήσυχοι, αφέντη, απάντησε ο Μανουέλ, που έφυγε ά-μέσως για να εκτελέσει τις διατα-γές του.

Ο Σανχέζ δε σκεφτόταν πιά τί-ποτα άλλο, εκτός από την έκδική-σί του. Και την είχε σχεδιάσει ά-γρια και τρομερή.

— Λίγο πριν από το μεσάνυχτα, μερικοί μαύροι πήγαν να πάρουν το

μιά κίνηση με BAC άρωμα - δροσιά - φρεσκάδα

"MINI"
BAC
STICK
Προϊόν
OLIVIN

Με μία μόνον κίνηση το BAC-STICK σάς απαλλάσσει από κάθε σωματική όσμη που ένοχλει το περιβάλλον σας. Έκατομμύρια γυναίκες σ' όλο τον κόσμο χρησιμοποιούν κάθε μέρα το θαυ-ματουργό BAC-STICK χάρις στο όποιον εξασφαλίζουν τη σωματική φρεσκάδα και δροσιά τους.

Ζητήστε σήμερα

BAC

stick

BAC κόκκινο με άρωμα δροσερο
BAC πράσινο με πιο έντονο άρωμα
σε 3 διάφορα μεγέθη (τσάντας - κανονικό - οικονομικό)

Μόνο το BAC περιέχει το δακτυριοκτόνον αποσμητι-κόν BAC-43 που έχει άμεση ενέργεια, μεγάλη διάρκεια

Δομνίκος από τη σκηνή του, για να τον πάρει στον τόπο, όπου θα γινόταν η τιμωρία του. Ο Σαν-χέζ είχε διαλέξει επιτήδες γι' αυτό το σκοπό μία μικρή πλατεία, που βρισκόταν ανάμεσα στις σκη-νές του καταυλισμού των γυναι-κών.

— Ένας από τους μαύρους κρα-τούσε το σιδερένιο μαστίγιο στα χέρια του.

Ο Δομνίκος, βλέποντάς τους, κατάλαβε τα πάντα.

— Σας περιμένα, τους είπε με ηρεμική φωνή. Έμπρός, εκτελέστε το έγκλημα που σας διέταξαν... Είμαι έτοιμος να πεθάνω!

Οι μαύροι τούδωσαν τα χέρια πι-σθάγκωνα. "Επειτα τον τράβηξαν μαζί τους.

Ο Σανχέζ, κρυμμένος πίσω από ένα δέντρο, παρακολούθησε τη σκη-νή. Όταν η μικρή συνοδεία απο-μακρύνθηκε, βγήκε από τον κρυψώ-να του και κατέβηκε στη ρεμματιά, όπου τον περίμενε ο Μανουέλ, με το αλόγο του.

— Είναι όλα έτοιμα, αφέντη, του είπε ο μαύρος.

— Καλά, απάντησε ο Σανχέζ. Δε θα κινηθείς βήμα από δω.

Ξαναβήκε κατόπιν τη ρεμματιά κι' έπειτα από λίγο σταμάτησε μπροστά στη σκηνή της Λάχης και χτύπησε κάμπωσες φορές πάνω στον ξυλινό στρόφαλο που έκλεινε την πόρτα.

— Η φωνή της μορφής σκιάδας ακούστηκε σε λίγο:

— Σ' είσαι, Δομνίκε;

Βυθισμένη στον ύπνο της, η Λά-χη πρόφερε το μόνο όνομα, που βρισκόταν μέσα στο μυαλό και την καρδιά της, χωρίς να σκεφθεί, ότι αυτή την ώρα ο Δομνίκος δε μπο-ρούσε να πάη στη σκηνή της.

Ο Σανχέζ χτύπησε με λύσσα το πο-δί του στο χώμα.

— "Όχι, απάντησε. Είμαι εγώ, ο αφέντης σου. Άνοιξε άμέσως.

Η Λάχη υπάκουσε κι' άνοιξε την πόρτα της σκηνής.

— Άναψε το φώς, πρόσταξε ο Σανχέζ, περνώντας μέσα.

Η Λάχη έκτελεσε κι' αυτή τη διαταγή του.

— Δε με περιμένας, βέβαια, της είπε ο Σανχέζ ειρωνικά.

— Το χρέος του σκλάβου είναι να δέχεται πάντα καλόκαρδα τον αφέντη του, απάντησε η Λάχη.

— Θα προτιμούσες, όμως, αντί για μένα να ήταν ο Δομνίκος... Γι' αυτό φώναζες τ' όνομά του μό-λις χτύπησα.

— Νόμισα πως ο αδελφός μου είχε κάτι το πολύ σοβαρό να μου πη.

— "Ο αδελφός σου! Είπε ειρωνι-κά ο Σανχέζ. Γιατί δε λες ο ά-γαπημένος σου;

— Μά, αφέντη...

— Άρνείσαι, ότι αγαπάς το Δομνίκο;

— Δεν το αρνιέμαι, αφέντη.

— "Αλλά ο Δομνίκος δεν έρχεται πο-τέ τη νύχτα στη σκηνή μου.

— Είσαι βέβαιη, ότι αγαπάς το Δομνίκο;

— "Όσο και για το ότι ζω.

— Εγώ, όμως, σου λέω πως κά-νεις λάθος. Ο Δομνίκος είναι έ-νας σκλάβος, που δε μπορεί να σου προσφέρει τίποτα.

— Κι' εγώ είμαι σκλάβος.

— "Αλλά είσαι η ωραιότερη απ' όλες τις νέες του Περσικού.

— Κι' ο Δομνίκος είναι άριστος, είπε η Λάχη.

Ο Σανχέζ είχε αρχίσει να θο-νεύριζεται.

— Δε συνάντησες ποτέ σου άν-τρες, που να είναι πιο δημοφι-λοί από το Δομνίκο; τη ρώτησε.

— Μπορεί να συνάντησα, αφέν-τη, απάντησε η Λάχη. "Αλλά" αυ-τόν αγάπησε η ψυχή μου.

— Γιατί τον αγαπάς;

— Μήπως το ξέρω;

— "Αν εγώ σ' έκαμα πλούσια κι' εύτυχισμένη, δε θάναυθα για μένα εκείνο που νοιώθεις τώρα για το Δομνίκο;

— "Όχι, αφέντη...

— Ξεχνάς, ότι μπορώ να σε κά-μω ό,τι θέλω;

— ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΛΕΣ: "Η συνέχεια.

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

αγόδα νοίκιασε ένα φτωχικό δωμάτιο στο σπίτι της κυράς Παναγιώτας, μιάς χαροκά-μένης χήρας.

— Κορη μου, της είπε η γριά που σταθ-κε η μοναδική της παρηγορησία, το καλύτε-ρο που έχεις να κάνεις, είναι μόλις γεννηθί το παιδί να το πιάς στο Βρεφοκομείο.

Μα η Σμαράνδα φοβόταν μην άνακαλυ-φθί: "Αν με πιάσουν, σκεπτόταν με φόβη, είμαι καμένη!"

— "Όσο μπορούσε, λοιπόν, έκρυβε από το α-φεντικό της τη θύση της. Όταν όμως προχώ-ρησε η εγκυμοσύνη της και δε μπορούσε πιά να κρυφί, προφασίστηκε πως ήταν άρω-στη κι' έφυγε από το μαγαζί!

Η αρχή της άγωνίας της πλησίαζε. "Η Σμαράνδα τόνωνε από τους πόνους, που

Παναγία ή Ξερούδα

"Η Σμαράνδα πήρε στην αγκαλιά της το παιδάκι της...

την πιάσανε μόλις έφυγε από την εκκλησία. Συρρίχθηκε στο δωμάτιο της και γλάνιασε.

— Κάνε κουράνιο, παιδί μου, της ψιθύρισε η κυρία Παναγιώτα. Μη φοβάσαι.

Η Σμαράνδα έβλεπε πάλι από μέσα της: "Μόλις γεννηθί, θα το πνίξω και θα πω ότι χήρα πως πέθανε ξαφνικά. Ύστερα θα πάρω το πτώμα του και θα το θάψω τη νύχτα πι-σω από το νεκροταφείο. "Ετσι θα σω και να κά-νω μονάχα με το Θεό και τη συνείδησή μου!"

Οι πόνοι όλο και τη σπίναννε πιο δυνατά. Για να μην ακούωνται τα θονητά της θά-κωνε το μαξιλάρι και παρακαλούσε την Πα-ναγία την "Ελευθερούδα να την πάρει για να γλυτώσει.

Ύστερα από μεγάλη ανώνια το παιδί ήρ-θε στον κόσμο. "Η κυρία Παναγιώτα το πή-ρε με λαχτάρα στα χέρια της.

— Τι ανηλεοσύ! Είναι άνορακι!

Τόλυνε το φακίσι και τένταξε στο πλάι της μιάνας που. "Η Σμαράνδα δεν αναπνέεισε."

— "Εννοώ την ανάσα του, μα δεν το λούσε ν' απλώσει το χέρι της να τ' ανήψει. "Η φο-δερά άπορσι ξανάθεσε στο νου της. "Επρε-πε να το πνίξω άμέσως, τώρα που η κυρία Παναγιώτα πήγε στο σπίτι της, να του έτοι-μάσω ένα αλκυόνα γλυκάνιο. Κιτάζε με φόβο το εικόνισμα της Παναγίας που ήταν πάνω από το τραπέζι. Είσε τη Γλυκοφιλούσα να κρατά στην αγκαλιά της το θείο βρέφος και τα μάτια της γέμισαν δάκρυα. "Όχι! Δεν είχε τη δύναμη να αφαιρέσει μιά ζωή που την έδωσε ο Θεός. Το δάκρυμα της Παναγίας έκανε τα χέρια της να παλαύσουν. "Είπεσε σ' ένα βαθύ ύπνο.

Η κυρία Παναγιώτα γέμει χαρούμενη. Πή-ρε το παιδί στην αγκαλιά της και το πότισε γλυκάνιο.

Πόση ώρα έμεινε κοιμισμένη, ούτε έ-κεινη δεν ήξερε. Το κλάψιμο του παι-διού την ξύπνησε από το λήθαργο. Με χέρια που έτρεμαν, πήρε στον κόρφο της το κορ-μάκι του. "Ήθελε να το δει. "Η κυρία Παναγιώ-τα άνοιξε από το καντήλι της Παναγίας ένα κερί. Τι όμορφο που ήταν! Το άθωο πλάσμα-κι κουνούσε τα ποδαράκια του, άνοιγόκλεινε τα γαλανά μάτια του και σάλευε χαρούμενα τα χελιάκια του. Τότε η Σμαράνδα θυμήθη-κε την υπόσχεσή που έδωσε στον παπά.

Πήρε το παιδί στην αγκαλιά της, το φίλη-σε κλαίνοντας κι' άρχισε να το θυζαίνει. Τί θεία μεταμόρφωσι! "Όσο ένιωθε πως το παι-δί ρουφούσε το γάλα της, τόσο, τα μάτια της πλημμυρίζανε δάκρυα.

— Παιδί μου, ξεφώνισε. Δε θα σου κάνω κακό! Θέλω να ζήσης!

— "Εννοώ την ανάσα του, μα δεν το λούσε ν' απλώσει το χέρι της να τ' ανήψει. "Η φο-δερά άπορσι ξανάθεσε στο νου της. "Επρε-πε να το πνίξω άμέσως, τώρα που η κυρία Παναγιώτα πήγε στο σπίτι της, να του έτοι-μάσω ένα αλκυόνα γλυκάνιο. Κιτάζε με φόβο το εικόνισμα της Παναγίας που ήταν πάνω από το τραπέζι. Είσε τη Γλυκοφιλούσα να κρατά στην αγκαλιά της το θείο βρέφος και τα μάτια της γέμισαν δάκρυα. "Όχι! Δεν είχε τη δύναμη να αφαιρέσει μιά ζωή που την έδωσε ο Θεός. Το δάκρυμα της Παναγίας έκανε τα χέρια της να παλαύσουν. "Είπεσε σ' ένα βαθύ ύπνο.

— "Εννοώ την ανάσα του, μα δεν το λούσε ν' απλώσει το χέρι της να τ' ανήψει. "Η φο-δερά άπορσι ξανάθεσε στο νου της. "Επρε-πε να το πνίξω άμέσως, τώρα που η κυρία Παναγιώτα πήγε στο σπίτι της, να του έτοι-μάσω ένα αλκυόνα γλυκάνιο. Κιτάζε με φόβο το εικόνισμα της Παναγίας που ήταν πάνω από το τραπέζι. Είσε τη Γλυκοφιλούσα να κρατά στην αγκαλιά της το θείο βρέφος και τα μάτια της γέμισαν δάκρυα. "Όχι! Δεν είχε τη δύναμη να αφαιρέσει μιά ζωή που την έδωσε ο Θεός. Το δάκρυμα της Παναγίας έκανε τα χέρια της να παλαύσουν. "Είπεσε σ' ένα βαθύ ύπνο.

— "Εννοώ την ανάσα του, μα δεν το λούσε ν' απλώσει το χέρι της να τ' ανήψει. "Η φο-δερά άπορσι ξανάθεσε στο νου της. "Επρε-πε να το πνίξω άμέσως, τώρα που η κυρία Παναγιώτα πήγε στο σπίτι της, να του έτοι-μάσω ένα αλκυόνα γλυκάνιο. Κιτάζε με φόβο το εικόνισμα της Παναγίας που ήταν πάνω από το τραπέζι. Είσε τη Γλυκοφιλούσα να κρατά στην αγκαλιά της το θείο βρέφος και τα μάτια της γέμισαν δάκρυα. "Όχι! Δεν είχε τη δύναμη να αφαιρέσει μιά ζωή που την έδωσε ο Θεός. Το δάκρυμα της Παναγίας έκανε τα χέρια της να παλαύσουν. "Είπεσε σ' ένα βαθύ ύπνο.

— "Εννοώ την ανάσα του, μα δεν το λούσε ν' απλώσει το χέρι της να τ' ανήψει. "Η φο-δερά άπορσι ξανάθεσε στο νου της. "Επρε-πε να το πνίξω άμέσως, τώρα που η κυρία Παναγιώτα πήγε στο σπίτι της, να του έτοι-μάσω ένα αλκυόνα γλυκάνιο. Κιτάζε με φόβο το εικόνισμα της Παναγίας που ήταν πάνω από το τραπέζι. Είσε τη Γλυκοφιλούσα να κρατά στην αγκαλιά της το θείο βρέφος και τα μάτια της γέμισαν δάκρυα. "Όχι! Δεν είχε τη δύναμη να αφαιρέσει μιά ζωή που την έδωσε ο Θεός. Το δάκρυμα της Παναγίας έκανε τα χέρια της να παλαύσουν. "Είπεσε σ' ένα βαθύ ύπνο.

— "Εννοώ την ανάσα του, μα δεν το λούσε ν' απλώσει το χέρι της να τ' ανήψει. "Η φο-δερά άπορσι ξανάθεσε στο νου της. "Επρε-πε να το πνίξω άμέσως, τώρα που η κυρία Παναγιώτα πήγε στο σπίτι της, να του έτοι-μάσω ένα αλκυόνα γλυκάνιο. Κιτάζε με φόβο το εικόνισμα της Παναγίας που ήταν πάνω από το τραπέζι. Είσε τη Γλυκοφιλούσα να κρατά στην αγκαλιά της το θείο βρέφος και τα μάτια της γέμισαν δάκρυα. "Όχι! Δεν είχε τη δύναμη να αφαιρέσει μιά ζωή που την έδωσε ο Θεός. Το δάκρυμα της Παναγίας έκανε τα χέρια της να παλαύσουν. "Είπεσε σ' ένα βαθύ ύπνο.

— "Εννοώ την ανάσα του, μα δεν το λούσε ν' απλώσει το χέρι της να τ' ανήψει. "Η φο-δερά άπορσι ξανάθεσε στο νου της. "Επρε-πε να το πνίξω άμέσως, τώρα που η κυρία Παναγιώτα πήγε στο σπίτι της, να του έτοι-μάσω ένα αλκυόνα γλυκάνιο. Κιτάζε με φόβο το εικόνισμα της Παναγίας που ήταν πάνω από το τραπέζι. Είσε τη Γλυκοφιλούσα να κρατά στην αγκαλιά της το θείο βρέφος και τα μάτια της γέμισαν δάκρυα. "Όχι! Δεν είχε τη δύναμη να αφαιρέσει μιά ζωή που την έδωσε ο Θεός. Το δάκρυμα της Παναγίας έκανε τα χέρια της να παλαύσουν. "Είπεσε σ' ένα βαθύ ύπνο.

— "Εννοώ την ανάσα του, μα δεν το λούσε ν' απλώσει το χέρι της να τ' ανήψει. "Η φο-δερά άπορσι ξανάθεσε στο νου της. "Επρε-πε να το πνίξω άμέσως, τώρα που η κυρία Παναγιώτα πήγε στο σπίτι της, να του έτοι-μάσω ένα αλκυόνα γλυκάνιο. Κιτάζε με φόβο το εικόνισμα της Παναγίας που ήταν πάνω από το τραπέζι. Είσε τη Γλυκοφιλούσα να κρατά στην αγκαλιά της το θείο βρέφος και τα μάτια της γέμισαν δάκρυα. "Όχι! Δεν είχε τη δύναμη να αφαιρέσει μιά ζωή που την έδωσε ο Θεός. Το δάκρυμα της Παναγίας έκανε τα χέρια της να παλαύσουν. "Είπεσε σ' ένα βαθύ ύπνο.

— "Εννοώ την ανάσα του, μα δεν το λούσε ν' απλώσει το χέρι της να τ' ανήψει. "Η φο-δερά άπορσι ξανάθεσε στο νου της. "Επρε-πε να το πνίξω άμέσως, τώρα που η κυρία Παναγιώτα πήγε στο σπίτι της, να του έτοι-μάσω ένα αλκυόνα γλυκάνιο. Κιτάζε με φόβο το εικόνισμα της Παναγίας που ήταν πάνω από το τραπέζι. Είσε τη Γλυκοφιλούσα να κρατά στην αγκαλιά της το θείο βρέφος και τα μάτια της γέμισαν δάκρυα. "Όχι! Δεν είχε τη δύναμη να αφαιρέσει μιά ζωή που την έδωσε ο Θεός. Το δάκρυμα της Παναγίας έκανε τα χέρια της να παλαύσουν. "Είπεσε σ' ένα βαθύ ύπνο.

— "Εννοώ την ανάσα του, μα δεν το λούσε ν' απλώσει το χέρι της να τ' ανήψει. "Η φο-δερά άπορσι ξανάθεσε στο νου της. "Επρε-πε να το πνίξω άμέσως, τώρα που η κυρία Παναγιώτα πήγε στο σπίτι της, να του έτοι-μάσω ένα αλκυόνα γλυκάνιο. Κιτάζε με φόβο το εικόνισμα της Παναγίας που ήταν πάνω από το τραπέζι. Είσε τη Γλυκοφιλούσα να κρατά στην αγκαλιά της το θείο βρέφος και τα μάτια της γέμισαν δάκρυα. "Όχι! Δεν είχε τη δύναμη να αφαιρέσει μιά ζωή που την έδωσε ο Θεός. Το δάκρυμα της Παναγίας έκανε τα χέρια της να παλαύσουν. "Είπεσε σ' ένα βαθύ ύπνο.

— "Εννοώ την ανάσα του, μα δεν το λούσε ν' απλώσει το χέρι της να τ' ανήψει. "Η φο-δερά άπορσι ξανάθεσε στο νου της. "Επρε-πε να το πνίξω άμέσως, τώρα που η κυρία Παναγιώτα πήγε στο σπίτι της, να του έτοι-μάσω ένα αλκυόνα γλυκάνιο. Κιτάζε με φόβο το εικόνισμα της Παναγίας που ήταν πάνω από το τραπέζι. Είσε τη Γλυκοφιλούσα να κρατά στην αγκαλιά της το θείο βρέφος και τα μάτια της γέμισαν δάκρυα. "Όχι! Δεν είχε τη δύναμη να αφαιρέσει μιά ζωή που την έδωσε ο Θεός. Το δάκρυμα της Παναγίας έκανε τα χέρια της να παλαύσουν. "Είπεσε σ' ένα βαθύ ύπνο.

— "Εννοώ την ανάσα του, μα δεν το λούσε ν' απλώσει το χέρι της να τ' ανήψει. "Η φο-δερά άπορσι ξανάθεσε στο νου της. "Επρε-πε να το πνίξω άμέσως, τώρα που η κυρία Παναγιώτα πήγε στο σπίτι της, να του έτοι-μάσω ένα αλκυόνα γλυκάνιο. Κιτάζε με φόβο το εικόνισμα της Παναγίας που ήταν πάνω από το τραπέζι. Είσε τη Γλυκοφιλούσα να κρατά στην αγκαλιά της το θείο βρέφος και τα μάτια της γέμισαν δάκρυα. "Όχι! Δεν είχε τη δύναμη να αφαιρέσει μιά ζωή που την έδωσε ο Θεός. Το δάκρυμα της Παναγίας έκανε τα χέρια της να παλαύσουν. "Είπεσε σ' ένα βαθύ ύπνο.

— "Εννοώ την ανάσα του, μα δεν το λούσε ν' απλώσει το χέρι της να τ' ανήψει. "Η φο-δερά άπορσι ξανάθεσε στο νου της. "Επρε-πε να το πνίξω άμέσως, τώρα που η κυρία Παναγιώτα πήγε στο σπίτι της, να του έτοι-μάσω ένα αλκυόνα γλυκάνιο. Κιτάζε με φόβο το εικόνισμα της Παναγίας που ήταν πάνω από το τραπέζι. Είσε τη Γλυκοφιλούσα να κρατά στην αγκαλιά της το θείο βρέφος και τα μάτια της γέμισαν δάκρυα. "Όχι! Δεν είχε τη δύναμη να αφαιρέσει μιά ζωή που την έδωσε ο Θεός. Το δάκρυμα της Παναγίας έκανε τα χέρια της να παλαύσουν. "Είπεσε σ' ένα βαθύ ύπνο.

— "Εννοώ την ανάσα του, μα δεν το λούσε ν' απλώσει το χέρι της να τ' ανήψει. "Η φο-δερά άπορσι ξανάθεσε στο νου της. "Επρε-πε να το πνίξω άμέσως, τώρα που η κυρία Παναγιώτα πήγε στο σπίτι της, να του έτοι-μάσω ένα αλκυόνα γλυκάνιο. Κιτάζε με φόβο το εικόνισμα της Παναγίας που ήταν πάνω από το τραπέζι. Είσε τη Γλυκοφιλούσα να κρατά στην αγκαλιά της το θείο βρέφος και τα μάτια της γέμισαν δάκρυα. "Όχι! Δεν είχε τη δύναμη να αφαιρέσει μιά ζωή που την έδωσε ο Θεός. Το δάκρυμα της Παναγίας έκανε τα χέρια της να παλαύσουν. "Είπεσε σ' ένα βαθύ ύπνο.

— "Εννοώ την ανάσα του, μα δεν το λούσε ν' απλώσει το χέρι της να τ' ανήψει. "Η φο-δερά άπορσι ξανάθεσε στο νου της. "Επρε-πε να το πνίξω άμέσως, τώρα που η κυρία Παναγιώτα πήγε στο σπίτι της, να του έτοι-μάσω ένα αλκυόνα γλυκάνιο. Κιτάζε με φόβο το εικόνισμα της Παναγίας που ήταν πάνω από το τραπέζι. Είσε τη Γλυκοφιλούσα να κρατά στην αγκαλιά της το θείο βρέφος και τα μάτια της γέμισαν δάκρυα. "Όχι! Δεν είχε τη δύναμη να αφαιρέσει μιά ζωή που την έδωσε ο Θεός. Το δάκρυμα της Παναγίας έκανε τα χέρια της να παλαύσουν. "Είπεσε σ' ένα βαθύ ύπνο.

— "Εννοώ την ανάσα του, μα δεν το λούσε ν' απλώσει το χέρι της να τ' ανήψει. "Η φο-δερά άπορσι ξανάθεσε στο νου της. "Επρε-πε να το πνίξω άμέσως, τώρα που η κυρία Παναγιώτα πήγε στο σπίτι της, να του έτοι-μάσω ένα αλκυόνα γλυκάνιο. Κιτάζε με φόβο το εικόνισμα της Παναγίας που ήταν πάνω από το τραπέζι. Είσε τη Γλυκοφιλούσα να κρατά στην αγκαλιά της το θείο βρέφος και τα μάτια της γέμισαν δάκρυα. "Όχι! Δεν είχε τη δύναμη να αφαιρέσει μιά ζωή που την έδωσε ο Θεός. Το δάκρυμα της Παναγίας έκανε τα χέρια της να παλαύσουν. "Είπεσε σ' ένα βαθύ ύπνο.

— "Εννοώ την ανάσα του, μα δεν το λούσε ν' απλώσει το χέρι της να τ' ανήψει. "Η φο-δερά άπορσι ξανάθεσε στο νου της. "Επρε-πε να το πνίξω άμέσως, τώρα που η κυρία Παναγιώτα πήγε στο σπίτι της, να του έτοι-μάσω ένα αλκυόνα γλυκάνιο. Κιτάζε με φόβο το εικόνισμα της Παναγίας που ήταν πάνω από το τραπέζι. Είσε τη Γλυκοφιλούσα να κρατά στην αγκαλιά της το θείο βρέφος και τα μάτια της γέμισαν δάκρυα. "Όχι! Δεν είχε τη δύναμη να αφαιρέσει μιά ζωή που την έδωσε ο Θεός. Το δάκρυμα της Παναγίας έκανε τα χέρια της να παλαύσουν. "Είπεσε σ' ένα βαθύ ύπνο.

— "Εννοώ την ανάσα του, μα δεν το λούσε ν' απλώσει το χέρι της να τ' ανήψει. "Η φο-δερά άπορσι ξανάθεσε στο νου της. "Επρε-πε να το πνίξω άμέσως, τώρα που η κυρία Παναγιώτα πήγε στο σπίτι της, να του έτοι-μάσω ένα αλκυόνα γλυκάνιο. Κιτάζε με φόβο το εικόνισμα της Παναγίας που ήταν πάνω από το τραπέζι. Είσε τη Γλυκοφιλούσα να κρατά στην αγκαλιά της το θείο βρέφος και τα μάτια της γέμισαν δάκρυα. "Όχι! Δεν είχε τη δύναμη να αφαιρέσει μιά ζωή που την έδωσε ο Θεός. Το δάκρυμα της Παναγίας έκανε τα χέρια της να παλαύσουν. "Είπεσε σ' ένα βαθύ ύπνο.

— "Εννοώ την ανάσα του, μα δεν το λούσε ν' απλώσει το χέρι της να τ' ανήψει. "Η φο-δερά άπορσι ξανάθεσε στο νου της. "Επρε-πε να το πνίξω άμέσως, τώρα που η κυρία Παναγιώτα πήγε στο σπίτι της, να του έτοι-μάσω ένα αλκυόνα γλυκάνιο. Κιτάζε με φόβο το εικόνισμα της Παναγίας που ήταν πάνω από το τραπέζι. Είσε τη Γλυκοφιλούσα να κρατά στην αγκαλιά της το θείο βρέφος και τα μάτια της γέμισαν δάκρυα. "Όχι! Δεν είχε τη δύναμη να αφαιρέσει μιά ζωή που την έδωσε ο Θεός. Το δάκρυμα της Παναγίας έκανε τα χέρια της να παλαύσουν. "Είπεσε σ' ένα βαθύ ύπνο.

— "Εννοώ την ανάσα του, μα δεν το λούσε ν' απλώσει το χέρι της να τ' ανήψει. "Η φο-δερά άπορσι ξανάθεσε στο νου της. "Επρε-πε να το πνίξω άμέσως, τώρα που η κυρία Παναγιώτα πήγε στο σπίτι της, να του έτοι-μάσω ένα αλκυόνα γλυκάνιο. Κιτάζε με φόβο το εικόνισμα της Παναγίας που ήταν πάνω από το τραπέζι. Είσε τη Γλυκοφιλούσα να κρατά στην αγκαλιά της το θείο βρέφος και τα μάτια της γέμισαν δάκρυα. "Όχι! Δεν είχε τη δύναμη να αφαιρέσει μιά ζωή που την έδωσε ο Θεός. Το δάκρυμα της Παναγίας έκανε τα χ

Τὸ ἀμάρτημα τῆς Μαρίας

ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΜΑΡΙΑ, νεαρή καλόγρια. ΓΕΡΟΣ ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ

Σ' ἕνα μισοσκότεινο κελλί τοῦ μοναστηρίου. Ἡ Μάρια εἶναι ἐτοιμὸν ἀπὸ τὸν κρεβάτι. Ὁ ἑφημέριος στέκεται κοντά της.

ΜΑΡΙΑ: Ἡράσατε, πάτερ μου; Ἀ, πόσο φοβόμουν μήπως πεθάνω, πρὶν ἐρθετε!...

ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ: Γιατί, ἀδελφὴ Μάρια;

ΜΑΡΙΑ: Γιατί; Μά... θὰ ἦταν φοβερό νὰ πεθάνω χωρὶς νὰ ἐξομολογηθῶ.

ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ: Ἐσεῖς; Ἐσεῖς ἢ τόσο καλὴ καὶ ἀγνή;...

ΜΑΡΙΑ: Σεβασμιώτατε, ἐγὼ πῶς με νομίζετε τόσο ἀγνή ἐγὼ ἡ πιὸ ἐκτενὴς ἀπ' ὅλες τὶς καλόγριες, εἰμαι...

ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ: Τί εἰστε, ἀδελφὴ μου;

ΜΑΡΙΑ: Εἰμαι μεγάλῃ ἔνοχος. Παρασύρθηκα ἀπὸ τὸν πειρασμό... Ἐγὼνα αἰτία νὰ πεθάνῃ ἄνθρωπος.

ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ: Μήπως δὲλα αὐτὰ ποὺ μοῦ λέτε, ἀδελφὴ, εἶναι παραμιλήματα τῆς ἀρρώστιας;

ΜΑΡΙΑ: Οὐκί, οὐκί, εἶναι ἀλήθεια.

ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ: Καὶ εἶναι πολὺς καιρὸς, ἀδελφὴ μου, ποὺ ἁμαρτήσατε τόσο πολὺ;

ΜΑΡΙΑ: Ναί. Ἀπὸ τότε ποὺ ἕνας κλέφτης θέλησε νὰ μπηθὶ στὸ μοναστήρι ἀπὸ τὸν τοῖχο τοῦ κήπου.

ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ: Ἀ, ναί, θυμάμαι!... Ἐνας κλέφτης... Ὁ Θεὸς μάλιστα δὲν τὸν ἐπέτρεψε νὰ μπηθὶ στὸ μοναστήρι.

ΜΑΡΙΑ: Κι' ἐνὸς σκαρφάλας στὸν τοῖχο, ὁ κλέφτης γλύστρησε, ἔπεσε καὶ σκοτώθηκε.

ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ: Ναί, καί... Πάρε χρόνι ἀπὸ τότε.

ΜΑΡΙΑ: Λοιπὸν, πάτερ, μου, τὸ ἀμάρτημά μου χρονολογεῖται ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ.

ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ: Καὶ πῶς τόσο καιρὸ δὲ μοῦ τὸ εἶχατε ἐξομολογήσῃ;

ΜΑΡΙΑ: Δὲν τολμοῦσα... Δὲν μποροῦσα νὰ μιλήσω... Καὶ ἐπειρᾶται τόσο πολὺ... Τώρα δὲμος ποὺ νοιάζω τὸ θάνατο τόσο κοντὰ μου, τώρα θέλω νὰ σὰς ἐκμυστηρευθῶ τὸ μεγάλο μου μυστικό. Πάτερ μου, ἔχω πονέσει πολὺ γιὰ τὸν κλέφτη ἐκεῖνο, ποὺ ἔπεσε ἀπ' τὸν τοῖχο καὶ σκοτώθηκε. Νύχτα καὶ μέρα προσευχόμενοι γι' αὐτόν.

ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ: Κάνετε πολὺ καλὰ, ἀδελφὴ Μάρια.

ΜΑΡΙΑ: Ναί, ἀλλὰ δὲν προσευχόμενοι γι' αὐτόν ἀπὸ οἴκτο κι' εὐλάβεια. Τὸν ἀγαποῦσα! Ναί, ἀγαποῦσα αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο! Καὶ τὸν ἐκλαίει κρυφὰ, σὰ νάμουν ἡ χήρα τοῦ.

ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ: Ἀγαποῦσατε ἔναν κλέφτη;

ΜΑΡΙΑ: Πάτερ μου, ἐκεῖνος δὲν εἶχε ἐρθεῖ γιὰ νὰ κλέψῃ στὸ μοναστήρι. Εἶχε ἐρθεῖ νὰ με συναντήσῃ στὸν κήπο, ὅπου τὸν περιμένα...

ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ: Δὲν ἤθελε γιὰ νὰ κλέψῃ στὸ μοναστήρι; Ὄστε ἦσαν κλέφτης τοῦ χειρότερου εἴδους, ἀφοῦ ἤθελε νὰ κλέψῃ τὴν ἀνύπνητα καὶ τὴν ψυχικὴ γαλήνη τῆς καλύπτερης μοναχῆς.

ΜΑΡΙΑ: Δὲ φταίει αὐτός, ἔγωγ τοῦ εἶχα πῇ νὰ ἐρθῃ...

ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ: Εἶναι ἀπίστευτο!

ΜΑΡΙΑ: Μὰ σὰς εἶπα, πάτερ μου, πῶς εἰμαι πολὺ ἁμαρτανλή. Ναί... Ἀκούσατε τὰ ὅλα: Ὅπως ξέρετε, ἔγινε πολὺ νέα καλόγρια.

Μὲ τραβοῦσε ἡ ζωὴ αὐτῆς. Οἱ καλύτεροι νεοὶ με ζητοῦσαν σὲ γάμο, μὰ ἐγὼ ἤθελα νὰ κλεισθῶ σὲ μοναστήρι. Καί, σὰν τὸ κατάρθωσα, ἤμουν τόσο εὐτυχισμένη!

Οἱ γονεῖς μου ἐκλαίγαν κι' ἐγὼ γελούσα. Ἀ! δὲν εἶχα ἀγαπήσει ὡς τότε! Καὶ πίστευα, ὅτι θὰ μποροῦσα νὰ περάσω τὴ ζωὴ μου ἀφιερωμένη στὴ λατρεία τοῦ Χριστοῦ. Μὰ ἤμουν νέα καὶ ὁμορφὴ κι' οἱ ἄντρες με γλυκοκίταζαν πρὸς πολὺ κι' ἀπὸ πρῶτα. Ἐγὼ δὲμας δὲν ἔδινα σημασία σὲ κανένα. Μὰ, μὴ μὲρα, στὸ πανηγύρι τῆς Παναγίας, ἀντίκρισα κάποιον νεό. Μὲ κίτταξε ἐπίμονα καὶ με λατρεῖ. Καὶ τότε, γιὰ πρῶτὴ φορά, ἐνοιώσα τὴν καρδιά μου νὰ χτυπά δυνατά. Ἀλλοῖμονο!... Ἀγάπῃ, ὅταν δὲ μοῦ ἐπιτρεπτόταν πιά ν' ἀγαπῶ. Κι' ἀπὸ τότε, πάτερ μου, ἔκασα τὴν ψυχικὴ μου γαλήνη...

ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ: Γιατί δὲ ζητήσατε ἀνακούφισι ἐστὴν ἐξομολόγησι;

ΜΑΡΙΑ: Δὲν τολμοῦσα. Δὲν ἤξερα κι' ἐγὼ καλὰ-καλὰ τί γίνονταν μέσα στὴν καρδιά μου. Κι' ὅταν μὴ μὲρα ξαναεῖδα στὸ προαύλιο τῆς ἐκκλησίας τὸ νέο ἐκεῖ-

νο, δὲ μπόρεσα ν' ἀντισταθῶ στὰ μάτια του. Καὶ στὰ γλυκά του βλέμματα καὶ στὰ τρυφερά του λόγια ξεχάστηκα. Καὶ δέχτηκα νὰ με φιλήσῃ στὸ μέτωπο.

ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ: Ἐσὰς!... Ἐσὰς, ἀδελφὴ Μάρια!...

ΜΑΡΙΑ: Ἐμένα... Καὶ τὴν τρίτῃ φορά, ποὺ τὸν εἶδα, με φίλησε στὰ γέλη...

ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ: Καὶ τὴν τέταρτὴν φορά;

ΜΑΡΙΑ: Τὴν τέταρτὴν μοῦ ζήτησε ραντεβού, τὴ νύχτα στὸν κήπο τοῦ μοναστηρίου. Καὶ τὰ μεσάνυχτα κατὰρθῶσα νὰ ξεφύγω κρυφὰ ἀπ' τὸ μοναστήρι. Πῆγα στὸν κήπο. Ἐκεῖνὴ τὴ στιγμὴ ἀκούγα τὸν ἀγαπημένο μου ν' ἀνεβαίνει τὸν τοῖχο...

Ἀκούγα τὴ γλυκειὰ τὸν φωνή, ποὺ μοῦ ἔλεγε: «Εἰσαι ἐδῶ, ἀγάπη μου; Μὴ φοβῶσαι!... Εἰμαι, ἐγώ, ἐρχομαι!...». Ἀκούγα τόσο κοντὰ μου τὴ φωνή του. Κι' ἀνοίγα τὴν ἀγκαλιά μου γιὰ νὰ τὸν δεχθῶ...

Μὰ, ξαφνικά, τὸν ἀκούσα νὰ γλυστρήσῃ καὶ νὰ πέφτῃ. Τόσος ἦταν τότε ὁ τρόμος μου, ποὺ λιποθύμησα καὶ σωρίστηκα κάτω. Δὲν ξέρω πόση ὥρα ἔμεινα ἐκεῖ. Ὅταν συνήρθα, σηκώθηκα καί, σιγά-σιγά, πῆγα στὸ κελλί μου. Δὲ μπόρεσα πιά νὰ κοιμηθῶ.

Εἶχα τὴν ιδέα, ὅτι ὁ ἀγαπημένος μου θὰ εἶχε χτυπήσει ἐλαφρὰ καὶ θὰ ἔφυγε, γιὰ νὰ μὴν ξαναρθῇ πιά, ὑπακούοντας στὴ θέλησι τοῦ Χριστοῦ, ποὺ δὲν ἐπέτρεψε νὰ βεβηλωθῇ με τὸν ἀνθρώπινο ἔρωτα μὴ ἀγνή νῆα. Τὴν ἄλλη μέρα ἔμαθα στὴν ἐκκλησίαν, ἀπὸ σὰς, πάτερ μου, ὅτι ὁ ἀγαπημένος μου εἶχε σκοτωθῇ.

Ὁ! Πόσο βαθῶς πόνεσα ἐκεῖνὴ τὴ στιγμὴ. Κι' ὁμῶς κατάρθωσα νὰ μὴ φωνάξω. Ἀπὸ τότε ὑπέφερα φρικτὰ μαρτύρια. Ἀγῶνιζα βουδῇ, ἀόσκητη, με βασανίζε καὶ με βασανίζει!... Χωρὶς ἄλλο, πάτερ μου, με περιμένει ἡ κόλασι...

ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ: Ἐχετε ἁμαρτήσῃ, ἀδελφὴ Μάρια. Γιατί δὲν εἴχατε τὴ δύναμι ν' ἀντισταθῇτε στὸν πειρασμό. Ἀλλὰ, ἐπειδὴ ἔχετε πονέσει τόσο πολὺ, ἴσως γι' αὐτὸ θὰ σὰς συγχωρήσῃ ὁ Θεός.

ΜΑΡΙΑ: Ναί, πάτερ μου, ἔχω ὑποφέρει πολὺ. Ἐνοιῶθα μέσα μου τύψεις, πόνο, ἀλλά καὶ ἀγάπη. Γιατί, πάτερ μου, ἀγαπῶ ἐκεῖνο τὸ νέο. Καί... Εἶναι ἴσως ἁμαρτία αὐτὸ ποὺ θὰ πῶ. Ἀλλὰ... ἂν δὲν εἶναι αὐτὸς στὸν Παράδεισο, δὲ θὰ ἤθελα νὰ πάω οὔτε ἐγὼ ἐκεῖ.

ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ: Ὁ θάνατός του τὸν ἐξάγινε. Ἀλλὰ κι' ἐσὰς, ἀδελφὴ Μάρια, σὰς ἐξάγινε τὸ μαρτύριό σας. Καὶ ἴσως νὰ συναντηθῇτε ἐκεῖ ψηλὰ στὸν οὐρανό.

ΜΑΡΙΑ: Ὁ, ἂν εἶναι ἐτσι, τί εὐτυχία, πάτερ μου!... Θὰ τὸν ξαναεῖδα... Καὶ μοῦ φαίνεται πῶς δὲ θ' ἀργήσω πῶς τὸν δῶ... Μοῦ φαίνεται πῶς ἀρχίζει ἡ ἀγωνία μου... Ναί... ναί... Δὲ βλέπω πιά καθαρά... (Μὲ φωνὴ ἀπόκοσμη). Νάτος!... Τὸν βλέπω... Εἶναι ἐκεῖνος... Ἐκεῖνος!... Ἐρχεται νὰ με πάρῃ... Δὲ μὰς χωρίζει κανένας τοῖχος πιά. Κανένας... Πόσο εἶναι ὠραῖος!... Πῶς λάμπει!... Ἀγαπημένε μου!...

ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ: Σειμήχησε!... Κύριε, συγχώρεσε τὴν... Ἀνέπαυσε τὴν ψυχὴν τῆς Κυρίε... (Γονατίζει καὶ συνεχίζει τὴν προσευχὴ του).

ΑΛΜΠΕΡ ΝΤΕΛΒΑΛ

※※

ΠΗΓΕ ΓΙΑ ΜΑΛΛΙ...

Ἐνας πελάτης παρουσιάστηκε σ' ἕνα μεγάλο παπουτσιδικο τοῦ Χέντερσον (Ἡν. Πολιτείες) καὶ παραπονήθηκε πῶς τὸν ἐξοργίζουν ἀνυπόφορα τὰ καινούργια παπούτσια, ποὺ εἶχε ἀγοράσει. Ὁ καταστηματάρχης παραδέχθηκε πῶς εἶχε δίκιο. Πάχυντας ὁμῶς νὰ βρῇ πόσο τὰ εἶχε πληρώσει, ἀναγκάστηκε πῶς εἶχε δοσεῖ γιὰ πληρωμὴ... ἕνα τοῦκ χωρίς ἀντίκρουσμα! Καὶ τὸν παρέδωσε σ' ἕνα πόλιςμαν, γιὰ τὰ περαιτέρω...

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ ΣΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

Ἡ γνωστὴ χορεύτρια ἀνατολίτικων χορῶν Μπουμπούκα (Παπαδάου), ὑπέρτατη ἀπὸ μὴ ἀποδοχὴν διὰ τὸν χρόνον στὴν Ἀμερικὴ, συνεχίζει τὴν καλλιτεχνικὴν τῆς δραστηριότητα περιεργουμένη ἀπὸ ἐξαμηνίαν περίπου διάφορες εὐρωπαϊκὰς χώρας, Ἐξαμηνίαν ἐπιτυχία σημείωσε στὴ Βενετία, στὸ Μόντε Κάρλο καὶ στὴν Ἰσπανία. Στὴ φωτογραφία μας, ἡ ἐκλεκτὴ καλλιτέχνης μπροστὰ στὴν εἰσοδὸ τῶν ἀνακτόρων τοῦ πριγκίπου Ραϊνέ καὶ τῆς πριγκίπισσας Γκρές (Κέλλυ) στὸ Μονακό.

ΝΕΟΥ ΤΥΠΟΥ ΘΑΛΑΣΣΙΟ ΣΚΙ

Στὸ Λονδίνο ἔκανε ἐφέτος τὴν ἐμφάνισιν αὐτὴν ἕνα νέον σπορ, ποὺ ἐνθουσίασε πρὸ παντός δεοῦς ἀνθρώπου τὸ νερό. Πρόκειται γιὰ ἕνα νέον σπορ θαλάσσιον σκί τοῦ ὁποῦ ὁμῶς δὲν γίνεται μὲ τὰ συνηθισμένα σκί, ἀλλὰ μὲ τεράστια πλαστικά... τασκάρια. Στὴ φωτογραφία μας ἕνας Λονδρέζος βαντικὸς προπαγανδιστὴς τοῦ νέου σπορ, διασχίζει σ' ἕνα σημειὸ τὸν Τάμεσι φορῶντας τὸ καλύτερον κοστούμι του, γιὰ νὰ ἀποδείξῃ πῶς δὲν διατρέχει τὸν κίνδυνον νὰ καταλήξῃ σὲ κανένα ἀκούσιο μπάνιο.

ΣΤΟΝ ΔΗ-ΓΙΩΡΓΗ ΤΟΥ ΛΥΚΑΒΗΤΤΟΥ

Τὸ ὑπέροχο πανόραμα τῆς Ἀθήνας ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ βράχου

ΠΟΛΥ σύντομα, στὸ Λυκαβηττό, οἱ Ἀθηναῖοι θ' ἀνεβαίνουν ξεκούραστα, γιὰ νὰ δροσιστούν καὶ νὰ θαυμάσουν ἀπὸ ἐκεῖ τὸ πανόραμα τῆς Ἀθήνας. Οἱ τουρίστες ἐπίσης θὰ μποροῦν νὰ βλέπουν ἀπὸ τὸ ὕψος τὸν 275 μέτρων, τὴν Ἀκρόπολι καὶ τὴ θάλασσα τοῦ Σαρωνικοῦ. Σύμφωνα μὲ τὶς σχετικὲς ἀνακοινώσεις τοῦ προέδρου τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὁργανισμοῦ Τουρισμοῦ κ. Γ. Πλωτὰ, ἀποφασίστηκε ὁριστικὰ ἡ κατασκευὴ μίας σήραγγος γιὰ τὴν ἀνοδο στὸ Λυκαβηττό. Ἡ σήραγγα αὐτὴ θὰ ἔχῃ κλίσι 30 μοιρῶν καὶ μήκος 200 μέτρων. Ὁ ἀρχιζὶ ἀπὸ τὸ τέμα τῆς δόου Πλωτάρχου καὶ θὰ βγαίη πρὶν ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἀγίου Γεωργίου. Ἀπὸ ἐκεῖ, ἕνας ἀνεκυστήρας θὰ μεταφέρει ἐπάνω πεντακάσια άτομα τὴν ὥρα. Κι' ἐκεῖ, στὴν κορυφὴ τοῦ Λυκαβηττοῦ, θὰ χτισθῇ μικρὸ ἐστιατόριον καὶ μπαρ. Σύμφωνα μὲ τὸς ὑπολογισμούς τῶν ἀρμόδιων, τὸ νέο αὐτὸ ἔργο θὰ εἶναι ἐτοιμὸ τὸ Πάσχα.

Ποιὰ δὲμος εἶναι ἡ ἱστορία τοῦ Λυκαβηττοῦ καὶ ἰδιαίτερα τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἀγίου Γεωργίου; Ἀν τὸν ἐπισκεφθῶμε κι' ἀς τὸν μελετήσουμε, γιατί παρουσιάζει ἀσφαλῶς ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον.

Ὅπως εἶναι γνωστὸ, βρίσκεται στὴν ἀνατολικὴ πλευρὰ τῆς Ἀθήνας, ἔχει ὕψόμετρο ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας 275 μέτρα καὶ τὸ σχῆμα του εἶναι κανονοειδές. Σ' αὐτόν, ὅπως ἀναφέρει ὁ Πλουτάρχης, ὑπῆρχε ἕνας βωμὸς τοῦ Διὸς. Ὁ Θεόφραστος πάλι ὑποστηρίζει, ὅτι ὁ λόφος ἦταν ὁ πιὸ κατὰλληλος στὴν Ἀττικὴ γιὰ μετεωρολογικὰς παρατηρήσεις. Σύμφωνα μὲ τὴ μυθολογία, ἡ Ἀθηνᾶ, θέλοντας νὰ προστατέψῃ τὸν ἱερὸ βράχον τῆς Ἀκροπόλεως μὲ ἕνα ὄχιωμα, ἀπέσπασε ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ Πεντελίκον καὶ τὸ μετέφερε, γιὰ νὰ τὸ τοποθετήσῃ μπροστὰ στὴν Ἀκρόπολι. Στὸ δρόμο, ὁμῶς, τὴν πλίσιασε μὴ κουρούνα καὶ με τὸς κρωγμούς τῆς ἀρχισε νὰ τῆς ἀναγγέλλῃ δυσάρεστα νέα. Ἡ Ἀθηνᾶ τότε τρώμασε κι' ἐτσι τῆς ἐξγλύστρησε ὁ βράχος ἀπὸ τὰ χέρια κι' ἔπεσε ἐκεῖ ὅπου βρίσκεται ὡς σήμερα.

Ἡ ὄνομασία του ἐπίσης, σύμφωνα μὲ τὴ γνώμη τοῦ Ησίου, προέρχεται ἀπὸ τοὺς πολλοὺς λύκους, ποὺ ζοῦσαν σ' ὅλη τὴν περιοχὴ τῶν Τουρκοβουνίων κι' ἰδιαίτερα σ' αὐτὸ τὸν κανονοειδὲς λόφο.

Ἄλλοι ἱστορικοὶ ὑποστηρίζουν, ὅτι ἡ ὄνομασία «Λυκαβηττό» προέρχεται ἀπὸ τὶς «λύκη» καὶ «βαῖνω», γιατί σ' αὐτόν, πρὶν ἀπὸ κάθε ἄλλη κορυφὴ τῶν γύρω λόφων, εἰναίη τὸ λυκαυγές.

Τὰ πρῶτα χρόνια, ὥστόσο, ὁ Λυκαβηττός δὲν εἶχε τὴ μορφή, ποὺ ἔχει σήμερα. Ἦταν δίχως δέντρα, δίχως νερό καὶ τὰ συμπαγῆ βράχια του τὰ ἐκαίγε ὁ ἥλιος. Ἐτσι τὸν ἀναφέρουν ὁ Πλάτων κι' ὁ Ξενοφών. Ἀργότερα, φύτεψαν ἄβρωνα ἐλαειόδενδρα, ποὺ αὐδοκίμησαν καὶ τοῦ χάρισαν μὴ ἀπερίγραπτη ὁμορφιά.

Στὰ χρόνια τοῦ μεσαίωνα χτίστηκε ἕνα μικρὸ ἐκκλησάκι στὴν κορυφὴ του, ποὺ ἀπὸ τὰ χέρια ἐνὸς εὐσεβοῦς Ἀθηναίου, ἕως Προφήτης Ἡλίας. Ἀργότερα δὲ χτίστηκε τὸ μικρὸ ἐκκλησάκι τοῦ Ἀγίου Γεωργίου, στὰ 1834 περίπου, ὅταν ἡ Ἀθηνᾶ ἀνοικτήθηκε πρωτεύουσα τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου.

Τότε ἀκριβῶς, πάνω σ' αὐτὸ τὸ ἐκκλησάκι, σκαρφάλασε ἕνας ἱερομόναχος Κρητικὸς, ὁ Ἐμμανουὴλ Λουλουδάκης. Ἦταν ἕνας ἀγαθὸς ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, ποὺ εἶχε ἐπιθυμήσει νὰ ζήσει ὁλομόναχος καὶ νὰ προσευχεται νύχτα-μέρα γιὰ νὰ σώσῃ τὴν ψυχὴν του. Κοντὰ, λοιπὸν, στὸ μικρὸ ἐκκλησάκι, ἔχτισε ἕνα κελλί, περιποιήθηκε τὸ γὰρ γύρω ἀπὸ τὸ νεό, τὸν καθάρισε ἀπὸ τοὺς ἄγριους βάνους καὶ τ' ἀγκάθια, πελίκησε τὸ βράχιο, μὲ τὴ δύναμι τῆς πίστεως καὶ τῆς φλόγας, ποὺ εἶχε νὰ δημιουργήσῃ κατὶ πάνω στὸ Λυκαβηττό. Δούλεψε ἀκούραστα. Ματώθηκαν τὰ χέρια του. Καταπονιήθηκε τὸ κομὶ του. Τὸν βασάνιζε τὸ καλοκαίρι ἡ ἔσθη κι' οἱ καυτερές ἀκτίνες τοῦ ἡλίου καὶ τὸ χειμῶνα τὸ φοβερό κούρ, οἱ καταρρακτώδεις βρογές καὶ τὸ εροδῶρι. Στὸ τέλος, κατάρθε νὰ εὐτρεψῇ τὸ γύρω χάρο. Ἐποῖ, τὸ ἐκκλησάκι τοῦ Ἀγίου Γεωργίου προβάλε δολιχαμύρῃ! Ἐκανε καὶ μὴ μικρὴ πλατεία. Ἐφτιαξε στὴν ἀκρὴ τοῦ βράχου μὴ ξερολιθιά, ἕνα θρόνον περὶ ὅπου καί, τέλος, ἀνεκάλυψε ἕνα πηγάδι στὰ ΝΑ τοῦ λόφου. Ἦταν μὴ στέρνα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, στὴν ὁποία συγκεντρώνονταν τὰ νερά τῆς βροχῆς. Δόξαες τότε τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ προστάτη του, τοῦ Ἀγίου Γεωργίου.

Ὁ ἱερομόναχος Ἐμμανουὴλ Λουλουδάκης κατέβαινε συχνά, κάθε πρωτ, στὴ βορειοδυτικὴ πλευρὰ τοῦ λόφου, σὰ μὴ ἀθάβη σπηλιά, ἕνα κοίλωμα τοῦ βράχου, γιὰ νὰ φροντίσῃ καὶ γιὰ ἕνα ἄλλο ἐκκλησάκι, τὸν Ἅγιον Ἰσίδωρον, τὸν

Ἀν-Σιδερέα τῶν Ἀθηναίων. Ὑπολογίζεται, ὅτι αὐτὸ τὸ ἐκκλησάκι εἶχε χτισθῇ, γύρω στὰ 1600 ἀπὸ τὸ εὐλαβικὸ χέρι κάποιου ἀρχαίου λατῶν. ποὺ εἶχε διασωθῇ ἀπὸ τὸ θάνατο. Ὁ χριστιανὸς αὐτὸς δούλεψε σκληρὰ πάνω σ' αὐτὸ τὸ φυσικὸ κοίλωμα τῶν βράχων καὶ ἐφτιαξε τὸ ἐκκλησάκι καὶ τὸ μικρὸ μονοπάτι, ποὺ σκαρφαλώνει ὡς αὐτό. Γιατί, πραγματικά, στὸ βράχο τοῦ Λυκαβηττοῦ, ὑπῆρχαν λατομεῖα καὶ δούλεψε σ' αὐτὰ ἕνας σεβαστὸς ἀριθμὸς ἐργατῶν. Ἐκοβαν τὰ βράχια καὶ τὰ κομβάλασαν στὴν Ἀθηνᾶ μὲ τὰ τεχνικά μέσα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Ὁ ἱερομόναχος Ἐμμανουὴλ Λουλουδάκης, λοιπὸν, πέρασε ὅλη τὴν ζωὴν στὸ ἐκκλησάκι τοῦ Ἀγίου Γεωργίου, πάνω στὸ Λυκαβηττό, μέχρι τὸ 1885, ποὺ πέθανε καὶ τάφηκε ἐκεῖ κοντὰ, ὅπου καὶ διασώζεται ὡς σήμερα ὁ τάφος του.

Μὰ, γιατί αὐτὸ τὸ ἐκκλησάκι πάνω στὸ Λυκαβηττό, χτίστηκε σ' ὄνομα τοῦ Ἀγίου Γεωργίου; Ἐπειδὴ ὁ Ἀν-Γιῶργης εἶναι ὁ προστάτης τῶν πόλεων. Εἶναι γνωστὴ, ἄλλωστε, ἡ ἱστορία αὐτοῦ τοῦ μεγαλομάρτυρος. Σύμφωνα μὲ τὴν ἱερὴ παρά-

Δυτικὴ Ἐκκλησία, τὴν τοποθέτησαν, στὶς 23 Ἀπριλίου, στὴν πιὸ ὁμορφὴ ἐποχῇ.

Ὁ Ἀν-Γιῶργης ἦταν πάντα τὸ σύμβολο τῆς ὁμορφίας καὶ τῆς γενναιότητος. Οἱ Βυζαντινοὶ ἔφεραν στὶς πολεμικὲς σημαίες τους τὴν εἰκόνα τοῦ Ἀγίου Γεωργίου τοῦ καβαλλάρη. Σ' ὅλες τὶς σημαίες καὶ στὰ φλάμπουρα πολλῶν κρατῶν ἡ στρατηγὴν ὑπῆρχε ἡ εἰκόνα του. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ριχάρδου τοῦ Λεοντόκαρδου, θεωρήθηκε ὁ Ἅγιος Γεώργιος προστάτης τῆς Ἀγγλίας. Κι' ἀπὸ τὸν 6ο αἰῶνα, ἀνακηρύχθηκε προστάτης πόλεων, βασιλείων, αὐτοκρατοριῶν, δουκάτων καὶ ἱπποτικῶν ταγματῶν. Ἡ εἰκόνα τοῦ Ἀγίου Γεωργίου στολίζει ἐπίσης ὅλες τὶς σημαίες τοῦ ἐλληνικοῦ στρατοῦ, σὰ σύμβολο τῆς γενναιότητός του.

Κι' ἐτσι, ὁ Ἀν-Γιῶργης θεωρήθηκε ἀπὸ τὸν πρῶτο χρόνον τῆς ὀνομασίας τῆς Ἀθήνας ὡς πρωτεύουσα τοῦ ἐλληνικοῦ βασιλείου, ὁ προστάτης τῆς καὶ χτίστηκε τὸ μικρὸ ἐκκλησάκι του πάνω στὸ Λυκαβηττό.

Στὸ τέλος τῆς βασιλείας τοῦ Ὁθωνα, ἡ ἐκ-

Τὸ μέγαρο τῆς Ἀκαδημίας μὲ τὸ βράχον τοῦ Λυκαβηττοῦ ἄνω δεξιᾶ.

δοσι, ὁ Ἅγιος Γεώργιος ἀνῆκε σ' ἀρχοντικὴ οἰκογένεια τῆς Καπαδοκίας. Εἶχε γεννηθῇ στὴ Λυδία τῆς Παλαιστίνης, τὸ 250 μ. Χ. κι' ἔγινε ὁρισματικὸς τοῦ ρωμαϊκοῦ στρατοῦ. Ἐπὶ Διοκλητιανῷ, κατὰ τοὺς διωγμούς τῶν χριστιανῶν, ὁχι μόνον ἀρνήθηκε νὰ συλλάβῃ τοὺς χριστιανούς, ἀλλὰ καὶ ὁμολόγησε, ὅτι ἀκολουθοῦσε κι' αὐτὸς τὴν πίστι τῶν.

Ἐτσι, συνελήφθη καὶ βασανίσθηκε σκληρὰ. Τὸν ἔδεσαν σ' ἕνα πάσσαλο καὶ τὸν μαρτύρωσαν γιὰ ν' ἀπαρνήσῃ τὴν νέα θρησκεία. Τὸν ὑπέβαλαν στὸ φοβερὸ μαρτύριο τοῦ τροχοῦ, μὲ ὁ ἅγιος Γεώργιος δὲν ὑπέκυψε. Τέλος, τὸν ἀπεκεφάλισαν τὸ 303.

Τὸ λείψανό του μεταφέρθηκε κατόπιν καὶ τὰ φηκε στὴ Λυδία. Κι' ἐκεῖ, πάνω στὸν τάφο του, ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος ἔχτισε ἕνα μεγαλοπρεπὲς ναό.

Ἡ φήμῃ του καὶ τὰ θαύματά του δὲν ἀργήσαν νὰ μεταδοθῶν σ' ὅλο τὸν κόσμον. Ἀπὸ τὸ βάθος τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Αἰγύπτου, μέχρι τῆς Ἀγγλίας, εἶχε συγκινηθῇ τοὺς χριστιανούς τὸ νεαρ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Τα προβλήματα της έγκυμοσύνης

Έξακολουθούν να υπάρχουν, παρ' όλες τις προόδους της ιατρικής.

Η έγκυμοσύνη δημιουργεί πάντοτε διάφορα προβλήματα σωματικής φύσεως για τη γυναίκα. Δεικνύονται κυρίως στη διαστολή της μήτρας, στην αύξηση του βάρους του σώματος και στην έκκριση νέων ορμονών.

Το βάρος της έγκυου αυξάνει κατά 6 κιλά περίπου, στους έξη πρώτους μήνες και άλλο τόσο στους τρεις τελευταίους (αυτοί οι άσθιμοι αντιπροσωπεύουν το μέσον όρο). 'Απ' αυτά τα πρόσθετα 12 κιλά, μόνο τα 5 όφειλονται στο βάρος του εμβρύου, του πλακούντος και των αμνιατικών υγρών. Το στήθος βαρύνει κατά 1½ κιλό. Τα υπόλοιπα 5½ κιλά αντιπροσωπεύουν νερό και πρωτεΐνες, που απορροφούνται περισσότερο στους ιστούς του σώματος κατά την έγκυμοσύνη.

Εφ' όσον πάνω απ' το μισό πρόσθετο βάρος της έγκυου βρίσκεται στο κάτω μέρος της κοιλίας, για να διατηρηθεί την ισορροπία της παίρνει τη χαρακτηριστική έκλινη στάση με την κυρτωμένη ράχη.

Συνγρόνως, οι ισχυροί μύες, που συγκρατούν τη σπονδυλική στήλη, αχνίζουν να χαλαρώνουν, από τις ορμόνες που εκκρίνονται σε μεγαλύτερη ποσότητα από τον πλακούντα. Η χαλάρωση αυτή έχει σκοπό να διευκολύνει την έξοδο του εμβρύου κατά τον τοκετό.

Αφ' ενός όμως η νέα στάση του σώματος και αφ' ετέρου η χαλάρωση των μυών γίνονται αιτία να υποφύγει η έγκυος από πόνους στην πλάτη. Για να περιορίσει όσο το δυνατόν αυτή την ενόχληση, δεν πρέπει να σκύβει πολύ, ούτε να σηκώνει βαρέα αντικείμενα. Θα την ανακουφίσει πολύ, αν ξεκουράζεται κάθε τόσο, στο διάστημα της ημέρας, με μία στάση που ν' αναπαύσει τους μύες της πλάτης. Τη νύχτα, πρέπει να κοιμάται σε κρεβάτι μάλλον σκληρό, για να μη συνεισφέρει και στον ύπνο το κύστωμα της πλάτης. Μπορεί ακόμα να φορέσει μία ειδική ζώνη, που συγκρατεί το κάτω μέρος της πλάτης.

Πάντως, οι πόνοι της πλάτης εξασθενίζουν μετά τον τοκετό. Η παλιά αντίληψη ότι χαλάνε τα δόντια της έγκυου, γιατί το ασβέστιο τους χρειάζεται για τα όσθα του εμβρύου, έχει αποδειχθεί άβυσσος. Είναι όμως πιθανό να καταστραφούν τα δόντια από το πολύ γάλα κώδε την όρεξη, κι' έτσι δεν γράφει αρκετά από τις άλλες απαραίτητες προφές. 'Επίσης λαθναμένη είναι η ιδέα

νέες κρούσεις, στις γάμπες και τους μυϊκούς σπασμούς. Οι ενόχλησεις αυτές παρουσιάζονται ιδίως τη νύχτα, υποχωρούν δε μ' ένα μασάζ των μυών που πονάνε.

Πίνοντας περισσότερο γάλα, η έγκυος προσφέρει ασβέστιο στον οργανισμό της. Δεν πρέπει όμως να το παρακάνει, γιατί το πολύ γάλα, περιέργως, προδιαθέτει στις μυϊκές συσπάσεις. Συνιστάται λοιπόν, να πίνει μέχρι μισό κιλό την ημέρα και να συμπληρώνει το ασβέστιο που της χρειάζεται, παίρνοντας κάλιο. Πάντως, οι κρούσεις είναι μία ενόχληση αλλά δεν αποτελούν σοβαρό κίνδυνο στην έγκυμοσύνη.

Οι περισσότερες έγκυοι υποφέρουν εξ άλλου από δυσκολιότητα. Δεν τους επιτρέπονται ωστόσο τα ισχυρά καθάρτικά. Το καλύτερο σύστημα είναι να έχουν ώριμες πάντοτε ώρες κενώσεων, να τρώνε πολλά γαστρικά και—αν χρειάζεται—να παίρνουν ένα ήπιο υπακτικό.

Η καταπόληση της δυσκοιλιότητας είναι, σπουδαία και για έναν άλλο λόγο: γιατί οι έγκυες παθαίνουν συχνά αιμορροΐδες, που η δυσκοιλιότητα τις χειροτερεύει. Για την ανακούφιση απ' αυτές, συνιστάται η επάλειψη τους με βαζελίνη. Η έγνεση απαγορεύεται. 'Αλλωστε, μετά τον τοκετό, οι αιμορροΐδες υποχωρούν συνήθως μόνες τους.

Πολύ ενόχλητικές είναι οι νευραλγίες των εγκύων. 'Οφείλονται κάποτε στο ότι το κεφάλι του εμβρύου πιέζει το λογικό νευρικό, κατά τους τελευταίους μήνες της έγκυμοσύνης. 'Αλλοτε πάλι, προέρχονται από έλλειψη ασφόρου. Πάντως, υποχωρούν συνήθως με μία κατάλληλη διαίτα και περιποίηση.

Οι νευρίτιδες (ολογώσεις των νευρών) των εγκύων δεν έχουν ε-ξηγήθη, θεωρούνται όμως με διαίτα πλούσια σε βιταμίνες, ιδίως της ομάδας Β.

Η πίεση της μήτρας στην κύστη προκαλεί συχνά συχνουρία. Κάποτε μάλιστα, η έγκυος δε μπορεί να συγκρατήσει τελείως τα ούρα της. Για ν' αντιμετωπίσει αυτή την ενόχληση, πρέπει να πίνει λιγώτερο υγρό. Στα τέλη της έγκυμοσύνης, η κατάσταση

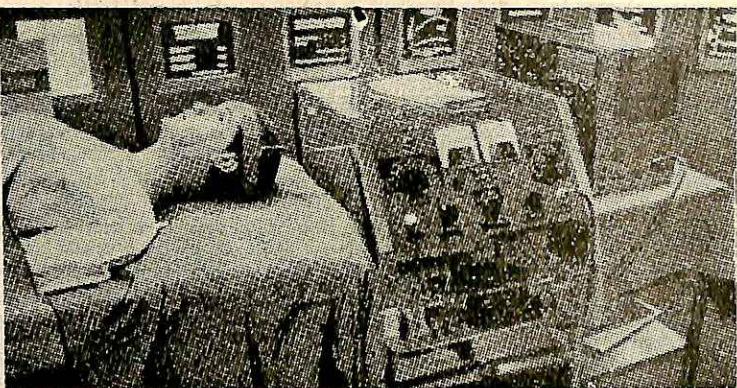
Όταν «πιάνεται» ο σβέρκος

Έχει πασιφά ο σβέρκος σας και πονάει όταν στρίβετε το κεφάλι σας; Συνήθως, η αιτία είναι μία τοπική φλεγμονή, που οφείλεται σε ρεύμα. Τυλίχτε ένα μακρύ μαντίλι γύρω γύρω απ' το λαιμό σας πολλές φορές, πάρτε μία - δυο ασπιρίνες, και θα σας περάσει. 'Αποφύγετε τις έντριβες, γιατί κάνουν περισσότερο κακό παρά καλό.

Αν ωστόσο το «πιάσιμο» όφειλεται σε πρήξιμο των αδένων του τραχήλου, από μικρόβια που εισχώρησαν στη μήτη και στο λαιμό σας, το φάρμακο είναι γαργάρες και ψεκασμοί του εξωτερικού των ρουθουνιών με μία αντισηπτική διάλυση. Πολύ σοβαρότερα είναι τα πράγματα, όταν πρόκειται για βλάβη των σπονδύλων του τραχήλου. Αυτή έρχεται σιγά - σιγά και μπορεί να επηρεάσει ακόμα και τους ώμους και τα μπράτσα. Όταν λοιπόν έπιμνη ένα «πιάσιμο» του σβέρκου συμβουλεύητε το γιατρό.

Το νερό δεν παχαίνει

Πολός κόσμος πιστεύει ότι το γάλα φέρνει δυσκοιλιότητα. 'Αλλ' η αντίληψη αυτή δε βασίζεται σε γεγονότα. Η μόνη θετική παρατήρηση είναι ότι το πολύ γάλα κώδε την όρεξη, κι' έτσι δεν γράφει αρκετά από τις άλλες απαραίτητες προφές. 'Επίσης λαθναμένη είναι η ιδέα

ΑΝΑΙΣΘΗΣΙΑ ΜΕ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟ

Σ' ένα πρόσφατο Ιατρικό συνέδριο, που έγινε στη Νέα Υόρκη, η 'Αμερικανική 'Ιατρική 'Εταιρεία παρουσίασε διάφορες νέες τεχνολογίες, προϋποθέτοντας και μακράς συνεργασίας γιατρών και τεχνικών. Έκτος από τεχνητά μέλη, αφανίσαν τον τελευταίο, από τελειοποιημένους χαλιδόβιους πνεύμονες, και συσκευές αντικαταστάσεως της λειτουργίας της καρδιάς, των πνευμόνων και των νεφρών παρουσιάστηκαν και η νέα αυτή ηλεκτρική συσκευή, που θ' αντικαταστήσει τα μέχρι σήμερα χρησιμοποιούμενα αναισθητικά, εξασφαλίζοντας μία εύχρηστη νάρκη στον άρρωστο, που πρόκειται να χειρουργηθεί. Χάρη στη νέα αυτή συσκευή, που χρησιμοποιήθηκε ήδη στην κλινική του Πανεπιστημίου του Μισισσιππί, αποφεύγονται όλες οι άνωμαλίες, όπως έμετος, πονοκέφαλος, άπνοια κ.λ.π.

καλλιεργεί συνήθως. Οι πρωινές νευτίες είναι συνηθισμένες στις περισσότερες έγκυους. Πονάει όμως πολύ τον τρίτο μήνα. Αν επιμένουν και δε φάνινονται να συνδεώνται με ώριμες τροφές, πρέπει να εκωτηθεί ο γιατρός.

Οι ραβδώσεις που σχηματίζονται στο δέμα της κοιλιάς της έγκυου—κάποτε δε και στα στήθη και τους μηρούς—παρατηρούνται στα τρία τέταρτα των εγκύων, κατά την πρώτη έγκυμοσύνη τους. Δεν όφειλονται αποκλειστικά στο υπερβολικό τέντωμα του δέματος, αλλά στην υπερλειτουργία ωρισμένων αδένων. Για να τις περιορίσουν όσο το δυνατόν, πολλές γυναίκες προσπαθούν να διατηρήσουν μαλακό και ελαστικό το δέμα της κοιλιάς τους, αλείφοντάς το με δούλωμα κακάου ή με άλλες ουσίες.

Αν δεν παχύνουνε μετά τον τοκετό, τα σημάδια αυτά γίνονται ελαφρότερα και πιο δυσδιάκριτα.

Μία άλλη, συνηθισμένη ενόχληση των εγκύων είναι η κισορία. 'Οφείλονται σε ελάττωμα της ελαστικότητας των φλεβών. Αλλά και στην αύξηση του βάρους του σώματος που υποβάλλει σε πόση θέση τις φλέβες του υπονασίου και της πύελου.

Η έγκυος μπορεί ν' αποφεύγει κάθε τι που δυσκολεύει ακόμα περισσότερο την κυκλοφορία του αίματος (καλτοδότες κλπ), και να καθίσει, πολλές φορές την ημέρα, με τα πόδια ψηλότερα από τους γλουτούς. 'Οφείλει επίσης πολύ το πεοπάτημα και η γυναικίστικη, άλλ' ως ένα ώριμο όριο. Τέλος, συνιστάται οι ελαστικές κάλτσες, για όσες δε υπορούν ν' αποφύγουν την ορθοστασία. Η έγκυος πρέπει να τις φοροί το πρωί, πριν σηκωθεί απ' το κρεβάτι, όταν οι φλέβες της δεν περιέχουν ακόμη πολύ αίμα. Μετά τον τοκετό καλλιεργεί η κατάσπασι. Πάντως όμως, με τις επανειλημμένες έγκυμοσύνης χειροτερεύουν γενικά οι κισορίες.

Μικρά επιστημονικά νέα

Πώς το νερό παχαίνει. 'Όσο νερό κι' αν πούμε, ο οργανισμός μας θα κρατήσει μόνο την ποσότητα που του χρειάζεται, και θ' αποβάλει το άλλο με τα ούρα. 'Ακόμα, αν πούμε λιγότερο, αλλά, ελάττωσεται η ποσότητα του νερού που συγκρατούν οι ιστοί του σώματός μας, κι' έτσι χάνουμε βάρος—χωρίς αυτό να σημαίνει ότι αδυνατίσαμε από ελάττωμα του λίπους μας.

Το άνοιγμα της μήτρας

Αν άνοιξη ξαφνικά η μήτη σας, δεν υπάρχει λόγος ν' ανησυχήτε. Η συχνότερη αιτία είναι η συσπώρευση αίματος στα λεπτά αμνοφόρα αγγεία των ρουθουνιών, είτε μία τοπική βλάβη τους από χτύπημα.

Σε τέτοια περίπτωση, συνιστούν πολλοί να γίνουν τα κεφάλι προς τα πίσω. Πολύ καλλίτερη όμως μέθοδος είναι να ακούσουμε πάνω από μία λεκάνη και να βρέξουμε με μπόλικο κρύο νερό το πρόσωπο και το σβέρκο μας. Συχνά, σταματάει το αίμα, αν βουλώσουμε τα ρουθουνία μας μ' ένα βαμβακι βουτηγμένο σε ούζο.

Αν συνεχίζεται η αιμορραγία, ξεπλύνουμε στο κρεβάτι και κρατάμε ένα μολύβι άγνοια στα δόντια μας. Αυτό το κάνουμε για να μην καταπνιγούμε, ξεκολλώντας μ' αυτή την κίνηση το θρόμβο του αίματος, που σχηματίζεται μέσα στη μήτη για να σταματήσει την αιμορραγία.

Νέες μέθοδοι θερκαπειας του καρκίνου

Στα Ιατρικά εργαστήρια του Αμερικανικού Πανεπιστημίου Ντιουκ εφευρέθηκε μία νέα μέθοδος θερκαπειας του καρκίνου. Η γενική θερκαπειας του σώματος του ασθενούς ελάττωσεται κατά 6 βαθμούς, ενώ συγχρόνως το υπογάστριο θερμαίνεται μέχρι τους 39 βαθμούς περίπου. Οι μέθοδοι αυτές της ελάττωσας και της αύξησης της θερμότητας του σώματος είχαν δοκιμασθεί και άλλωστε χαρισμένες, είναι όμως η πρώτη φορά που εφαρμόζονται κι' οι δύο μαζί, απ' τον καθηγητή της χειρουργικής Σινγκλετον.

Είναι γνωστό ότι όριμενες αντικαρκινικά φάρμακα ενεργούν καλλίτερα σε ύψηλη θερμότητα. Γι' αυτό, ο δόκτωρ Σινγκλετον σκέφθηκε να θερμάνει στην περιοχή του υπογαστρίου το αίμα που μεταφέρει τα φάρμακα, για τη θεραπεία του καρκίνου του στομάχου. 'Αλλ' οι ούσιες αυτές είναι δηλητηριώδεις για τους υγιείς ιστούς όταν χορηγούνται στις απαιτούμενες μεγάλες δόσεις.

Έτσι, ο δόκτωρ Σινγκλετον σκέφθηκε να επιβραδύνει την κυκλοφορία του αίματος πέρα απ' το υπογάστριο, ελαττώνοντας με κοδές κομπρέσες τη θερμότητα του υπολοίπου σώματος στους 31 βαθμούς. Το αίμα γίνεται τότε πηχτότερο και κυκλοφορεί πιο άργα, ενώ στην κοιλιά διατηρείται ζεστό.

ΚΑΘΕ ΙΔΙΟΣΥΓΚΡΑΣΙΑ ΕΧΕΙ ΤΑ ΔΙΚΑ ΤΗΣ ΓΗΡΑΤΕΙΑ

Οι ασθενείς που χαρακτηρίζουν την καθεμία

ΔΕΝ υπάρχει όριμενη ηλικία για τη γηρατεία. 'Αλλοι άνθρωποι αρχίζουν να γερνάνε από πολύ νωρίς. 'Αλλοι διατηρούν τη ζωτικότητα και το σφρόγος τους και σε πολύ μεγάλη ηλικία.

'Αλλ' οι άνθρωποι, δεν γερνάνε επίσης με τον ίδιο τρόπο. Κάποιος παρουσιάζει ώριμα συμπτώματα, αδυναμία κι' εξαντλήσεως, ανάλογα με την ιδιοσυγκρασία του. 'Απ' αυτήν εξαρτώνται επίσης και οι καλούμενες γεροντικές ασθένειες, που εμφανίζονται έπειτα από όριμενη ηλικία.

Κατά τον Δρα Λορά, η μορφή των γηρατειών στην οποία προδιαθέτει κάθε μία από τις βασικές ιδιοσυγκρασίες είναι η ακόλουθη:

1) Νευρικός τύπος. 'Ανησυχίες, αγωνία, νευρικές κρίσεις. 'Αυτίες. Τα όνειρα μοιάζουν συχνά με εφιάλτες. Σοδρές διαταραχές του χαρακτήρος. Αιφνίδια θυμολι, ζήλεια. Συμπεριφορά κατωτέρη, που εκδηλώνεται με πόθους εκδικήσεως. Μεγάλη δυσχέρεια στην αντιμετώπιση ήθικων συγκινήσεων.

Μεγάλη κούρασι, σωματική και ψυχική. 'Αποθάρρυνσις. Μαδρες ιδέες που ώδουν κάποτε στην αυτοκτονία.

Το άτομο δε μπορεί να προσηλώσει τη προσοχή του σε τίποτα. Η συνηθισμένη εργασία του προκαλεί άσπνοση και απειρία. 'Ερμηνεύει με αλλόκοτο τρόπο τη στάση των άλλων απέναντί του και κατέχει συχνά από μανία καταδιώξεως.

2) Κυκλοφορικός τύπος. 'Εξάψεις, λιγυρί, δόμοι των σπυρίων, ρινορραγίες, κρηπιακή υπέρτασις, ταχυκαρδία, λαχνάσισια, παλμοί, αιματηρές αιμορροΐδες, κισορία, συχνουρία.

Οι γυναίκες κατά το πρό της έμμηνοληΐας διάστημα παρουσιάζουν άσπνοση, πρίοδο και προσβάλλονται κάποτε από ίνομύματα.

Οι άνδρες παρουσιάζουν υπερτροφία του προστάτου.

3) Αιμοφαιστικός τύπος. Τα όρια ξεφραίνονται, τοπία. Στις γυναίκες εμφανίζεται ραβδός άμνη, που συνοδεύεται κάποτε από κυτταρίδα.

Ρευματισμοί, παχυσαρκία ή επιχονασις νεκρά δάκτυλα, έμφυσημα, χρονία όργη, χίτις, κήλη.

Μεγάλη μυϊκή ατονία. 'Υπερβολική εοσθησία στο κρύο. 'Ελλειψη ασβεστίου. Πόσοι των δοντιών, των μαλλιών και κάποτε των νυχιών.

'Αναξυμύρσις παλαιών φυματίσεως (των πνευμόνων ή των οστών), διασθήσις.

Το ιερό μανιτάρι του Μεξικού

Με τη δραστηριότητα του θά θεοπεύωνται οι ψυχαγγοί.

ΕΔΩ και πολλούς αιώνας, οι 'Ινδιάνοι της φυλής Μιτέκ του Μεξικού μεταχειρίζονται το ιερό μανιτάρι στις θρησκευτικές τελετές τους. 'Υπάρχει μάλιστα και μία πανάρχαια λατρεία του μανιταριού αυτού, με τους κανόνες της τους ιερείς και τις ιερείσες.

Τώρα τελευταία όμως, η 'Επιστήμη με μέληθος συστηματικά και άρχισε να εκμεταλλεύεται τις ιδιότητες του, για ν' ανακαλύψει διάφορες κατηγορίες ψυχαγγοί και νευρωτικών ατόμων.

Οι 'Ελβετοί επιστήμονες, που ασχολήθηκαν ιδιαίτερα μ' αυτό τον τομέα των έρευνών, αποείραννε το μεξικανικό μανιτάρι, το κατεργάστηκαν και απομόνωσαν απ' αυτό μία χημική ουσία, που την ονόμασαν ψιλοσυνπίνη. Δεν υπάρχει ωστόσο ακόμα στα φαρμακεία η ουσία αυτή. Έχει παρασκευασθεί μόνο σε μικρές ποσότητες, που χρησιμοποιήθηκαν για τα πειράματα των ψυχιατρών.

Τη φτιάχνουν συνήθως σε χάπια, μικρό σαν μισή ασπιρίνη, με χρώμα ρόζ. 'Όταν πάρει κανείς δυο-τρία απ' αυτά, αρχίζει να έχει τις πιο περιέργες παρασυνήθειες και να ελέγχει αλλόκοτες όπτασις. Μ' άλλα λόγια, παθαίνει ένα είδος παροδικής τρέλας.

Τα ίδια αποτελέσματα φέρνει και η ψιχα το μανιτάρι—που έχει μία μικρή και τοσηχητή γεύση. 'Αλλ' η ψιλοσυνπίνη, η δραστηριότητα του, σε καθαρή κατάσταση, έχει θεοαίως ισχυρότερη ενέργεια.

'Αντίθετα στην ίδια ομάδα των εκληκτικών εκίνων φαρμάκων, που περιλαμβάνει τη γινωστή ήδη «μεσαλίνη» και το LSD, δεν προκαλεί τις μορφές της ψυχαγγοί. Βέβαια, οι περιπτώσεις που έχουν μάλιστα, έχουν την αλλόκοτη ιδιότητα να φέρνουν στην επιφάνεια τους κόσμους του υποσυνείδητου και να δημιουργούν όπτα-

4) Κοιλιακοί τύποι. 'Αεροφαγία, γαστρίτιδες, κρίσεις του ήπατος και της χοληδόχου κύστεως, λιθίασις της χοληδόχου κύστεως ή των νεφρών, έπιμνη δυσκοιλιότητα. Συχνοί πονοκέφαλοι. 'Αναξυμύρσις παλαιών ελκών του στομάχου.

5) Σεξουαλικοί τύποι. 'Απότομη ψυχρότης. 'Ανικανότητα ή υπερβολική διέγερση (γεροντικός έρωτισμός).

Το άτομο κατέχει από έμμενες σεξουαλικές ιδέες και ρέπει προς παντός είδους διαστροφές.

Στη γυναίκα το κατόφλι των γηρατειών εκκράτησε η συνήθεια να τοποθετείται στην έμμηνοληΐα να τοποθετείται συνήθως μεταξύ των 45 και των 50. 'Ο καθορισμός αυτός, όμως, δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα. Η έμμηνοληΐα ελναι το τέλος της αναπαραγωγικής ζωής. Μπορεί, όμως, η γυναίκα να εξακολουθήσει να είναι νέαν και μετά την ηλικία αυτή.

Στον άνδρα η κάμψις της σεξουαλικής δραστηριότητας επέρχεται συνήθως μετά τα 50. 'Αναφέρονται ωστόσο, περιπτώσεις άνδρων που εξακολουθήσαν να έχουν γεννητικά κυττάρια και έως τα 80. (Σ' έναν όρεσίο Γερμανό παρατηρήθηκαν γεννητικά κυττάρια σε ηλικία 103 χρόνων).

Κατά την επικρατέστερη γνώμη, τα γηρατεία συμπίπτουν με την διαταραχή των εκκρίσεων των αδένων. 'Αντίθετα με τους γεννητικούς αδένες, που οι εκκρίσεις των ελκτών από μεγάλη άσπνοση, που ακολουθείται από παχυσαρκία. Η άσπνοση των εκκρίσεων του θυρεοειδούς αδένος προκαλεί επίσης άσπνοση των καρδιακών παλμών, νευρικότητα κ.λ.π.

Αύξησι των εκκρίσεων παρουσιάζει και ο θυρεοειδής αδής, με αποτέλεσμα την αύξησι των ανταλλαγών της ύλης. Γι' αυτό, οι ηλικιωμένοι έχουν την εντύπωση πως πεινάει διαρκώς. Η περίοδος αυτή χαρακτηρίζεται από μεγάλη άσπνοση, που ακολουθείται κατόπιν από παχυσαρκία. Η άσπνοση των εκκρίσεων του θυρεοειδούς αδένος προκαλεί επίσης άσπνοση των καρδιακών παλμών, νευρικότητα κ.λ.π.

Τα έμμετρα, εξ άλλου, προκαλούν άσπνοση της αρτηριακής πίεσεως.

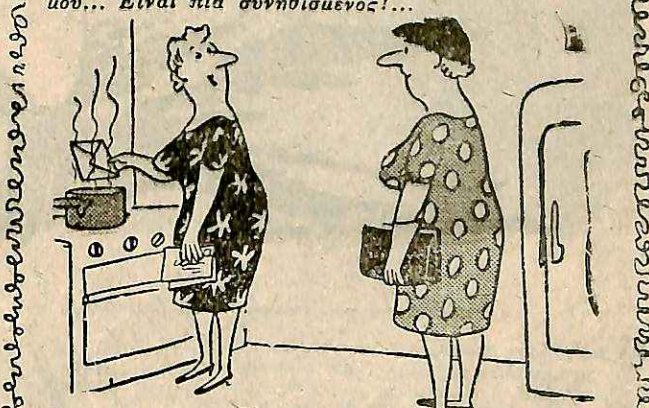
'Αξιοσημειώτο είναι ότι η φωνή στον άνδρα γίνεται λιγώτερο θαρεια (και κάποτε όβεια) ενώ της γυναίκας παίρνει έναν τόνο θάρυ και θροχόν.

Οι αντιδράσεις του νευρικού συστήματος, εξ άλλου, εκδηλώνονται με τις περιήσεις εξάψεις, που είναι τόσο συχνές στα ηλικιωμένα άτομα, ιδίως τις γυναίκες, τους λιγύγους κλπ.

Γελοιοθεραπεία

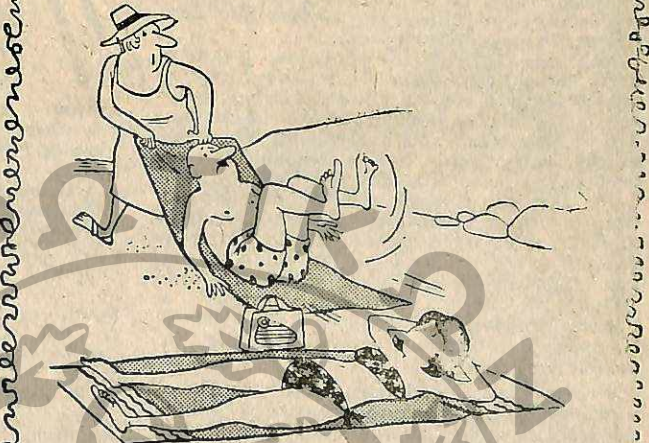

Δώστε και τα δικά σας πιάτα στον άντρα μου... Είναι πιά συνηθισμένο!...

ΔΟΥΚΡΗΣΙΑ

—'Ο άντρας μου δεν έχει νυστικά από μένα...

—'Ελα, Ανάγνωστε. Βοήθα για ήσυχνη γωνία...

— Δεν πιστεύω να κληθήσε σ' έναν άγνωστο, που μένει σ' ένα ξενοδοχείο των πενήντα δραχμών το δωμάτιο...

Οι καμπάνες του μοναστηριού σημαίνουν για τη βραδυή προσευχή...

Η παράδοσι απαιτούσε να γίνεται καλόγρηα ή μεγαλύτερη κόρη κάθε οικογένειας.

Έτσι και η Βεατρίκη αφιερώθηκε στη γαλήνη του μοναστηριού της Παναγίας των Ορέων. Κι' ενώ φοράει το χιτώνα της δοκίμου μοναχής, στολίζει με λουλούδια την Άγια Τράπεζα. Πάνω σ' αυτή, ανάμεσα σε κρίνους και κεριά, είναι θronιασμένη η Θεοτόκος, κρατώντας το γιού της στην αγκαλιά.

Μιά μέρα, χτυπάει την πόρτα του μοναστηριού, ζητώντας βοήθεια ένας άρχοντας, που πληγώθηκε στο κοντινό δάσος. Κάποιος ξυλοκόπος τον είχε συνδεψει ως το μοναστήρι. Και η Βεατρίκη, που ανέλαβε να τον περιποιηθεί, αναγνώρισε στο πρόσωπό του τον παιδικό της φίλο, τον Ζάν ντε Γκορμόν...

Μα εκεί που ένοιωσε για 'το λαδωμένο μονάχα συμπόνια, άρχισαν ν' ανθίζουνε στην καρδιά της κι' άλλα αισθήματα. Οί παλιές αναμνήσεις της παιδικής της ηλικίας, την κάνουν ν' αφήσει τον εαυτό της να κυριευθεί από τη μέθη της αγάπης. Την έχει γοητέψει ο άμορφος ίππότης. Και αφού δεν είχε άφοση, βρή ακόμη στη Θεοτόκο, παίρνει ένα βράδυ τη μεγάλη απόφαση:

Πηγαίνει κι' αφήνει στα πόδια της Παναγίας των Ορέων τον αγνό χιτώνα της δοκίμου μοναχής... και ακολουθεί τον κατακτητή της.

Οί γάμοι της Βεατρίκης και του Ζάν έγιναν με μεγάλη επισημότητα. Τό γλέντι βάσταξε ως το πρωί. Οί τραγουδιστές κι' οί λυράρηδες παίνευαν την ομορφιά και τις αρετές της νέας. Οί δυο νέοι ήταν μεθυσμένοι από χαρά και ευτυχία. Κι' η ευδαιμονία της Βεατρίκης ήταν απεριόριστη, όταν έφερε στο κόσμο ένα αγοράκι.

Όλη η ευτυχία όμως πέρασε σαν διαβατικό πουλί. Ο άντρας της την άφησε και γύρισε σε παλιές αγάπες. Τό παιδάκι της πέθανε ξαφνικά κι' η δύστυχη Βεατρίκη ανέθηκε τó θάϊδεό Γολγοθά της.

Καί γερασμένη, τσακισμένη, απελπισμένη ξεκινάει ξανά για τó μοναστήρι. Παίρνει πάλι τó μονόπατι, που άλλοτε τó είχε κατεβή, πηδώντας από έρωτική ευτυχία...

Καί μέσα στο σκοτάδι, βλέπει ανάμεσα στ' ακίνητα κυπαρίσσια, τά παράθυρα του παλιού μοναστηριού.

Οί καμπάνες σημαίνουν για τή βραδυή προσευχή. Κι' οί ήχοι αύτοι της δίνουν περισσότερο θάρρος.

Φτάνει στο κατώφλι και χτυπάει δειλά την πόρτα.

— Αδελφή μου, δώσε μου άσυλο! λέει της προϊστάουσας.

Προχωρούν κι' οί δυο κάτω απ' τά τείχη της έσωτερικης σύλης.

Η Βεατρίκη, μέσα στο γνώριμο εκείνο πε-

ΘΥΛΟΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

λέει πως δεν πρέπει ν' απελπίζεται και της εύχεται να βρή στην προσευχή τη γαλήνη της ψυχής.

— Πηγαίνετε στο παρεκκλήσι, της λέει ύστερα. Θα βρήτε εκεί την αδελφή Βεατρίκη.

— Μά... η αδελφή Βεατρίκη, δεν είναι πιά εδώ... ψιθυρίζει ντροπαλά η Βεατρίκη.

— Κάνετε λάθος, της αποκρίνεται η καλόγρηα. Η αδελφή Βεατρίκη είναι μαζί μας και τη σεβόμαστε σαν άγια. Γιατί η Παναγία ανταμείβοντας τη μεγάλη της ευλάβεια, έκανε γι' αυτήν τó ωραιότερο θαύμα: Τήν έκανε νάχη ακόμη τó όμορφο και δροσερό πρόσωπο που είχε, όταν ήτανε δοκίμος μοναχή, αν και από τότε πέρασαν χρόνια και χρόνια...

Η Βεατρίκη μπαίνει στο παρεκκλήσι. Και βλέπει μία δοκίμη στα δόασπρα ντυμένη να είναι γονατιστή μπροστά στην Παναγία. Κι' η μοναχή αυτή ήταν όμοια κι' απaráλλαχτη μ' αυτή την ίδια, ποιν φύγη από τó μοναστήρι!...

Η στωική άμωρτωλή γονατίζει Ρίγη δύνατά διαπερνούν τó κορμί της κι' άτενίζει έκστατική τó θαύμα.

Η άσπροντυμένη μοναχή γυρνάει, της χαμογελάει και της λέει:

— Τό ήξερα, πονεμένη Βεατρίκη πως θα ξαναρχόσουν...

— Μα ποιά είστε έσείς, αδελφή μου, που είστε ίδια με μένα όταν ήμουν νέα;

— Είμαι εκείνη που παρηγορεί και συγχωρεί. Είμαι η Μητέρα των Ουρανών. Υπόφερες πολύ, δυστυχισμένη Βεατρίκη. Σε βρήκανε όλες οί συμφορές που μπορούν να βρουν μία γυναίκα και μία μητέρα... Μα η ψυχή σου, μ' όλ' αυτά, έμεινε άγνη σαν τή φλόγα αυτού του βωμού. Κανείς δεν έμαθε εδώ την άπου-

#μητέρα ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ

ριβάλλον, ξαναβρίσκει την πρωινή φανερή της πίστι. Φτάνει σ' ένα κελλί, που τó αναγνωρίζει: Εκεί δέχτηκε και περιποιήθηκε τον Ζάν...

— Άξαφνα, της φάνηκε σαν να βλέπει όνειρο. Είπε στον τοίχο μία μαρμαρίνη πλάκα, όπου ήτανε σκαλισμένο τó όνομά του. Τό όνομα εκείνου που την έκανε ν' άμωρτηση... «Ζάν ντε Γκορμόν».

— Είναι τó όνομα κάποιου, που σ' αυτό τó κελλί, τον περιποιήθηκε η αδελφή Βεατρίκη και που γύρισε πάλι στο μοναστήρι μας να πεθάνει στο ιερό αυτό μέρος... της λέει η αδελφή.

Η Βεατρίκη, που υποφέρει από τύψεις, νοιώθει να ξαναζωντανεύουν μέσα της τά παλιά πάθη. Η καλόγρηα προσπαθεί με συμπόνια να καθησυχάση τη θλιμένη άγνωστη. Της

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

— Πόθε να πιάσης άκινό και να μη σ' άγκυλώση;

— Κάλλιο άντρα μ' ένα μάτι, παρά μ' ένα παιδί.

— Κάλλιο νάχης δέκα γνωστούς έχθρους, παρά ένα ένα τρελλό φίλο.

— Κάλλιο να σε ζηλεύουνε, παρά να σε λυπούνται.

— Κάμψ, λάθος, μην πονέση η κοιλιά σου.

— Ο κακός χρωφειλέτης μήτε άρνιέται, μήτε δίνει.

— Όποιος δεν έμεινε, δεν έμετανόησε.

— Όποιος περπατεί σινά, πάει μακριά.

— Πάρε με όταν με θρίσκει, νιά να μ' έχης, όταν θέλεις.

— Κάλλιο χρυσό όνομα, παρά χρυσό φόρεμα.

— Άδύνατο ναι να νενή χοίρου μαλλί μετάει, και τού χωριάτη τó παιδί νάχη ανθρωπιά και τάει.

— Άν έχης τά καλά πα διά, τά ρούχα τί τά θέλεις, κι' αν έχης τά κακά παιδιά τά ρούχα τί τά θέλεις;

— Άν χάθηκαν τά δαχτυλίδια, τó δάχτυλα στον τόπο τους είναι.

σία σου, ούτε και τó άμάρτημά σου, γιατί πήρα εγώ τή θέσι σου... Πάρε τώρα τó χιτώνα, που μου είχες έμπιστευτή.

Κι' ενώ η Παναγία εξαφανίζεται, η Βεατρίκη κάνει μία βαθειά μετάνοια.

Όταν άνασκηώθηκε, τά κουρέλια που φόρωσε είχαν χαθή. Και είδε τότε πως ήταν ντυμένη με τόν δόασπρο χιτώνα της δοκίμου μοναχής— σύμβολο της άγνότητας— και τó πρόσωπό της, τó αντιδωμένο πρόσωπό της, φωτιζόταν από καινούργια νειάτα...

Τό άγαλμα της Παναγίας πάνω στην Άγια Τράπεζα, λες και πήρε άπάντα του ζωή. Και ο Ίησους Χριστός χαμογέλασε τρυφερά στην αγκαλιά της, παίρνοντας τά χαρακτηριστικά του πεθαμένου παιδιού της Βεατρίκης.

Η Βεατρίκη κύτταξε τή Θεοτόκο με λατρεία κι' εκείνη της είπε:

— Κάποιο βράδυ, έταξες τó γιού σου στην Παναγία των Ορέων. Κάθε βράδυ, λοιπόν, θα τον βλέπης στην αγκαλιά μου. Όλα τά παιδάκια είναι άδελφια τού γιού μου!...

Υστερα τó άγαλμα ξανάγινε μάρμαρο, ένώ η Βεατρίκη έκανε βαθειές μετάνοιες στα πόδια του.

Κι' όταν οί άδελφές μπήκανε τó πρωί στο παρεκκλήσι για τόν εωθινό, τή βρήκανε ακόμη γονατισμένη να εύχαιριστη με την καρδιά της την Παναγία για τó θαύμα της.

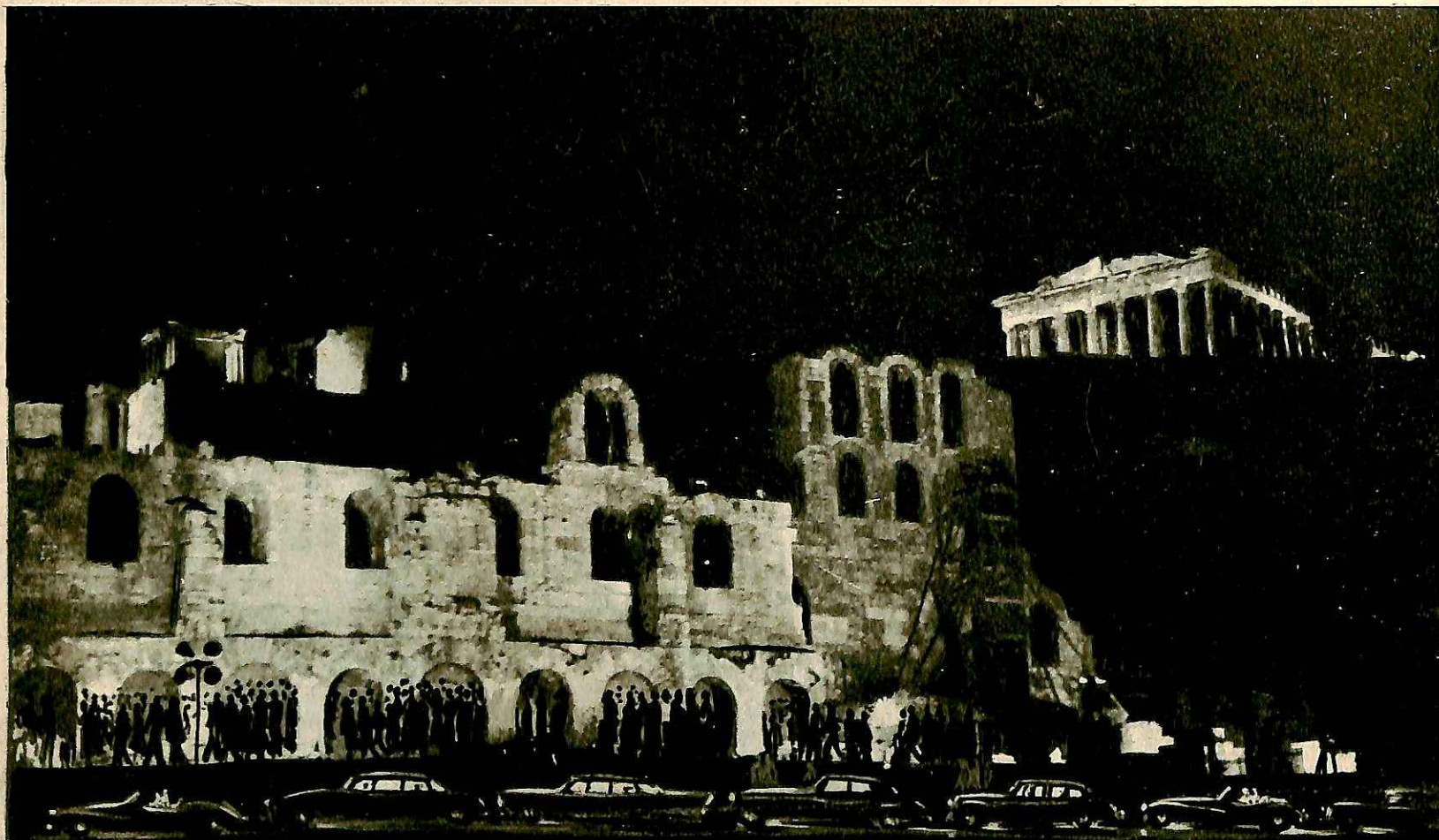
ΖΡΖ ΤΕΛΛΙΕ

Ο ΕΚΒΙΑΣΤΗΣ ΜΕ ΤΟ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ

Κάποιος Τζωρτζ Γιάστ, κάτοικος τού Κίτς-γουονγκ, βρήκε μία αέρα έξω απ' την πόρτα του ένα κουτί, και μέσα σ' αύτο ένα ταξιδιωτικό περιστέρι κι' ένα σημείωμα πού τού ζητούσε να δέση ένα χαρτονόμισμα των 10 δολλαρίων στο πόδι τού πουλιού και να τ' αφήσει έλευθερο. Άλλοιως - τούλενε-θα σπάζανε τά παράθυρά του και θα πιταλίζανε όλο τó σπίτι του με υαύρη υπονία. Έπειτα από λίνο, πήραν τέτοα έπειλητικά σημείωματα κι' άλλοι κάτοικοι της 'όιας πόλεως. Τώρα η άστυνομία ψάχνει με τείση να βρή τόν έξυπνο πού έπενόησε τó καινούργιο αύτό είδος έκβιασμού.

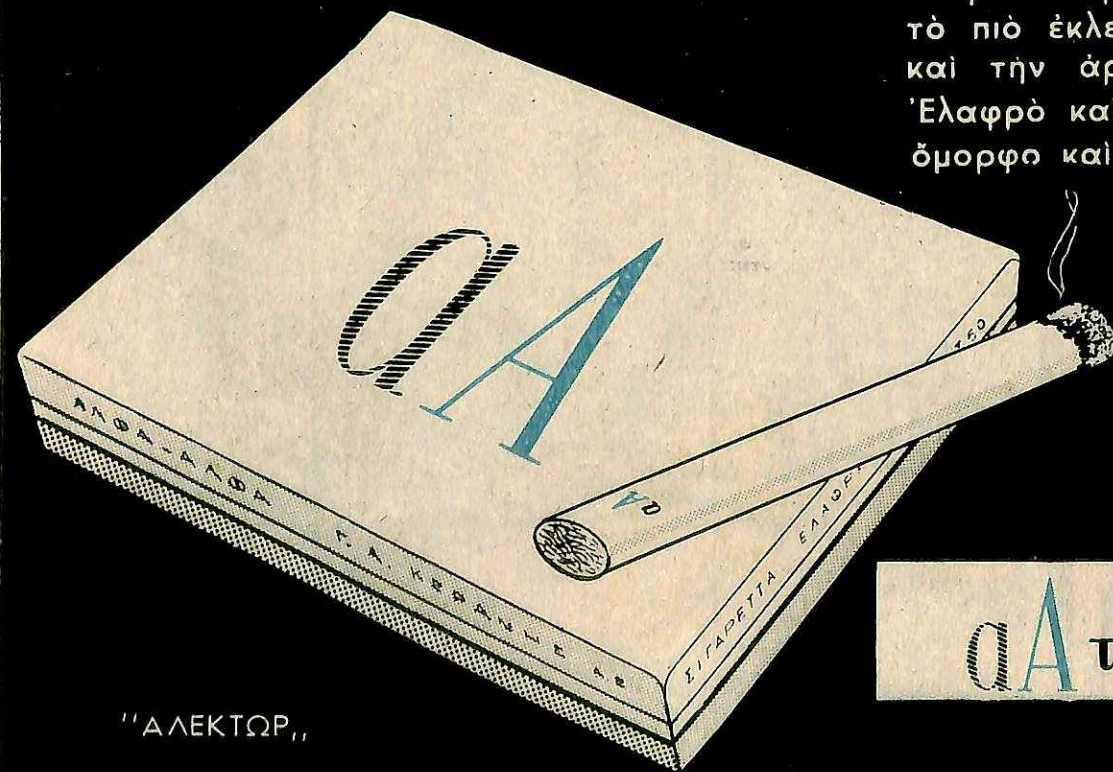
—Είστε ο κύριος της άντικρυνης πολυκατοικίας, πού κυντάξετε στο δωμάτιό μου με κυάλια; Άρα! Μπορείτε να μου πείτε πού έβαλα πτες τó βράδυ τις κάλτσες μου;

Ξε κάθε ύψηλὴ ἐκδήλωσι... καὶ σιγαρέττο "Αλφα-Αλφα!"

Σε κάθε σας κοσμικὴ ἐμφάνισι προσφέρατε τὸ σιγαρέττο, πολυτελείας "Αλφα-Αλφα. Εἶναι τὸ σιγαρέττο μὲ τὸ πιο ἐκλεκτὸ καλοκαιρινὸ χαρμάνι καὶ τὴν ἀριστοκρατικὴ συσκευασία. Ἐλαφρὸ καὶ ἀπολαυστικὸ στὴ γεύσι, ὁμορφὸ καὶ πολυτελὲς στὴν ἐμφάνισι.

Γ. Α. ΚΕΡΑΝΗΣ Α.Ε.

ΑΑ τὸ λένε καὶ εἶναι!

"ΑΛΕΚΤΩΡ,"

Ἐθιοστροφή στὸ θαρξιδόν

Τὸ τραγοῦδι τῆς «Ραμόνας», ποὺ τὸ λέγανε παλῆ, ὅσοι, πιά, ἔχουν... φιλὰκα ἢ καὶ κάτασπρα μαλλιά, ἔχει, λέει, ξανακατακτηθῇ τῆς Εὐρώπης κάθε χώρα... Καὶ μ' αὐτὴ τὴν εὐκαρίαν ὁ παλῆς ἀστὸς καὶ βέρος, ποὺ μὲ τὴν πληροφορία συγκινεῖται ἰδιαίτερος, πέφτει σὲ μελαγχολία καὶ βαθεῖα του συλλογῇ καὶ μὲ κάποια νοσταλγία συνεχῶς μονολογεῖ: «Εἶθε, λέει, νὰ δώμε σ' ὅλα μιά ἀλλαγὴ, πολὺ μεγάλη, καὶ ὁ κόσμος νὰ γυρίσῃ στὰ παλὰ τὰ ἦθ' ἄλλοι, γιατί ζοῦμε ἕναν αἰῶνα, ποὺ θυμίζει κυκεῶνα καὶ οἱ τόσες ξένες μῦδες καὶ οἱ ἀμέτροτες οἱ ρόδες ὁδηγοῦν τοὺς Ἀθηναίους τοὺς παλῆς σὲ μαρσάμω καὶ τοὺς νέους, κατ' εὐθείαν, γιὰ τὸν... ἔκτροχισμὸ!»

«Νὰ τίς... βράσω τίς προόδους τῆς τρελλῆς μας ἐποχῆς, ὅταν φτάνω, κάθε τόσο, σὲ σωστό... βοασμὸ ψυχῆς καὶ εἶναι μέρες καὶ εἶναι ὥρες, ποὺ δικαίως λαχταρῶ τοῦ ντορὴ καὶ τοῦ μονίπου τὸν γαλήνιο καιρὸ... Προτιμῶ τὰ μέσα ἐκεῖνα τὰ παλὰ καὶ ταπεινά ἀπὸ τὰ... κανσαερίων τὰ ντουμάνια τὰ πυκνά καὶ καλύτερα ν' ἀκούω τὸν ντορὴ νὰ χλιμντρίζη, παρὰ τὸ ἄλλο μοντέρνο ποὺ φρενάρει καὶ... μουγκρίζει!»

«Στὸν καιρὸ μας, ποὺ τὰ πάντα ἔχουν γίνε «σανφασόν» μὲ σαλεύουν οἱ βίδες, ὅταν βλέπω τίς ἀντίδες καὶ τίς πιά πολλές κυρίες μὲ μαλλί... «ἀλὰ γκαρσόν», ἐνῶ βλέπω, παραλλήλως ἀρκετοὺς ψευτοδονηδῆδες, ποὺ κοιτεῖν τὸ μαλλί τους νὰ τὸ κάνουν... κοταίδες! Ἀπλῶς, μὲ λίγα λόγια, ζοῦμε, πιά, σ' ἕναν καιρὸ, ποὺ κατὰ τὴν ἀποψημῆσιν γιὰ τὸ φῶς τὸ ἰσχυρὸ καὶ θάρρη, καθὼς τραβάμε, ἐποχὴ πὺδ παρδαλή, καὶ ἡ γυνὴ πλέον, τὸν ἄντρα θὰ βουτῇ ἀπ' τὸ... μαλλί!»

«Προσπαθῶ, μὲ κάθε τρόπο, στὴν ὁρῇ νὰ δώσω τόπο, μὰ παρ' ὅλ' αὐτὰ μὲ πιάνει ὁ θυμὸς πολλὰς φορὲς καὶ κοιτεῖν, κάθε λίγο, ἀπ' τὰ... ρούχα μου νὰ φύγω, ὅταν βλέπω νὰ φορᾶνε... παντελόνια οἱ νεαροὶ! Τὸ φιλότιμο μὲ πνίγει τὸ ἀντρίκι, ἐπιπροσθέτως, γιατί βλέπω πὺς ὑπάρχουν καὶ νέοι, ἀντιθέτως, ποὺ ὅλο παίρνουν «κατὰ... πῶδας» κάθε ξένη κουταμάρα καὶ στὸ πόδι τους φορᾶνε πεδιλάκι «σαγιονάρα» ἢ γυρίζουν, δημοσίᾳ, μ' ἕνα «σῶρε» τόσο κοντὸ, ποὺ θαρρεῖς πὺς παριστάνουν τὴν ἀρσενική... Μπαρτό!»

«Τὸν κατήφορο, νομίζω, γιὰ καλὰ ὁ κόσμος παίρνει, λόγῳ τῆς ξενομανίας ποὺ ἀλύπητα μᾶς δέρνει καὶ στὸ κέντρον τῆς Ἀθῆνας καὶ στοὺς μικρομαγαλάδες συναντᾶς—ἐκτὸς τῶν ἄλλων—καὶ πολλοὺς ματράχαλα-δες, ποὺ παρ' ὅλο τους τὸ μπῶσι καὶ τὴν ὥριμη ἡλικία, σημαδεύουν μὲ... γαρυμμάδες τὰ ψαχνὰ τὰ γυναικεία! Ἄλλοι πάλι βάζουν στόχο τὰ μικρὰ τὰ κοριτσάκια, ποὺ φοροῦν τὰ πιά πολλὰ τους μαρουνδίστικα καλλιτσάνια καὶ ψυχρὸς σὲ λούζει ἰδρώς, ὅταν σκέπτεσαι ἀμυδρῶς, ὅτι φτάνουν στὸ σημεῖον, χάρις στὸν μοντερισμὸ, νὰ δικάζονται καὶ γέροι «ἐπὶ τεντυμπούσμῳ»!

«Χίλια «εἶθε» καὶ «μακάρι» λέω, μ' ὅλη τὴν ψυχὴ, νὰ γυρίσουμε καὶ πάλι στὴν παλὰ τὴν ἐποχὴ, νὰ γαρῶμε τίς ὥραιες καὶ ἀνόθευτες ταβέρες, νὰ ἀπολαύσουμε καντάδες, κιθαροῦλες καὶ λατέρες... Νὰ γλυτώσουμε, ἐπὶ τέλους, ἀπ' τὰ «κλάμπ» καὶ τὰ «τζού-μπόξ», ποὺ τὴ ζούγκλα σὺ θυμίζεις μὲ τὰ «ρόν» καὶ μὲ τὰ «φῶξ», ἢ μὲ δίσκους ποὺ μιλᾶνε γιὰ παιδιὰ ποὺ παίζουν ξαρία, γιὰ ἀσημένια ποταμάκια καὶ γιὰ «πράσινα... φρεγγάρια»! Καί, καθὼς τραβᾶ κορδόνι καὶ γαϊτάνι καὶ σπινι, ὁ στυμὸς ποὺ συμβολίζει ἐποχὴ τῶν παραλόγων, ἴσως βγῇ καὶ κάνας δίσκος, ποὺ μὲ πάθος θὰ ἔμνη τὸν καὶ τὸν ἀγᾶτες τῶν... «πρασίνων τῶν ἀ- (λόγων)»!

Ἐπισημασμένο
Ἰμν. Γαβριῆλ ὁ Σουπεργάιους Γ.

ΜΕ την έορτή της Παναγίας οι καμπάνες θ' άνηχθούν πάλι και οι ήχοι τους θα σκορπιστούν μέσα στον ήλιοφατισμένο αέρα της Ελλάδας, πάνω από πράσινα βουνά, χρυσούς από θερισμένα στάχυα κάμπους, και γαλάζιες θάλασσες.

Ελληνικός συναγερμός στο όνομά της, λειτουργίες, παρακλήσεις, προσκυνήματα για τη Χάρι Της.

Πόσοι ναοί της Παναγίας στην Ελλάδα! Πόσες δόξες, πόσα όνοματά αγάπης, ελπίδας και άφοβας...

Η Μεγαλόχαρη, η Έλεούσα, η Παντεπόπτισσα, η Πληγωνιάτισσα, η Λιοτανή, η Παντάνασσα, η Γλυκοφιλούσα, η Πανταχού Παρούσα, η Παρηγοητρία, η Γοργοεπήκοος, η Μητέρα των Πονούντων, η Δέσποινα των Οικτιρμών, η Κουνίστρα, η Παναγία της Στύμης, η Γιάτρισσα...

Πόσες εικόνες, πόσα θαύματα, πόσες ιστορίες ελπίδας, πόσοι θρύλοι σωτηρίας των κινδυνεύνων και των πασχόντων ανακουφίσας!...

Κάθε μοναστήρι, κάθε εικόνα της Θεοτόκου, και λαμπάδα πίστωσης και ήλιος αγάπης για την πονεμένη ανθρωπότητα.

Η Λέσβος, όπως και πολλά ελληνικά νησιά, είναι γεμάτη από Παναγιές θαυματουργές.

Πέντε χιλιόμετρα έξω από τη Μυτιλήνη βρίσκεται το προσάγειο Νεάπολις. Το στολίζουν πολλές βίλλες, κήποι με όπωροφόρα, καταπράσινα περιβάλλια, διπλές σειρές ανεμόμυλοι και δαυτελατή ακρογιαλιά.

Πεντακάσια μέτρα πιο πέρα από εκεί, είναι το εκκλησάκι της Παναγίας της Πληγωνιάτισσας με τα πανύψηλα πεδικά του.

Η περιοχή εκκλησία της Έκατονταπύλιας της Πάρου.

Σχετικά με το εκκλησάκι αυτό υπάρχει η εξής παράδοση:

Ο ιδιοκτήτης ενός μεγάλου χτήματος με ελίες, όπου είναι χτισμένη η εκκλησιά, έδωσε πάντα στον ύπνο του μία μαυροφορεμένη γυναίκα, που του έλεγε, ότι ήταν η Παναγία ή Πληγωνιάτισσα και τον παρακινούσε να χάριση τόπο στο ναό της.

Κάθε βράδυ ο νοικοκύρης έδωσε το ίδιο όνειρο και κάθε πρωί το διηγότανε τρομαγμένος στους Πληγωνιάτες.

— Χάρισε, επί τέλους, λίγο τόπο! τον συμβούλευαν εκείνοι.

Εκείνος ήθελε να χάριση, αλλά ένα πράγμα τον φόβιζε: Μήπως ο τόπος, που θα χάριζε στην Παναγία, δεν ήταν αρκετός!...

Έτσι, ένα βράδυ, στην προσευχή του, παρακάλεσε την Παναγία να πάρη όσο τόπο ήθελε, όσο θα θεωρούσε η ίδια αρκετό.

Την ίδια νύχτα της προσευχής, παρουσιάστηκε ξανά στον ύπνο του η γυναίκα με τα μαύρα, και του είπε να ησυχάση και πώς πολύ γρήγορα θα φύτευαν στο μέρος εκείνο, που ήθελε η Παναγία, μικρά πευκάλια, σε σειρές που θα καθόριζαν την έκτασή.

Κι' έτσι έγινε. Ύστερ' από δυό μήνες, όπως διηγούνται οι Μυτιληνιοί, μικρά «σταμάκια» άρχισαν να ξεφυτρίζουν από το έδαφος.

Και τότε βλ οι Πληγωνιάτες, κατάπληκτοι, έσπευσαν να τα περιποιηθούν και να τα προφυλάξουν, ώσπου έγιναν πανύψηλα και πυκνά και

Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

σκιάζουν σήμερα το γραφικό εκκλησάκι της Παναγίας.

Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣΧΟΥ

ΑΛΛΗ Παναγία είναι της 'Αγιάσσου, με την περιεργή ιστορία της:

Κάθε Αυγούστο, γίνεται μεγάλο πανηγύρι στη γραφική κι' όμορφη 'Αγιάσσο, όπου συγκεντρώνεται μεγάλο πλήθος από πανηγυριστές και προσκυνητές.

Για την Παναγία της 'Αγιάσσου διηγούνται τα εξής:

Ένας χωρικός είχε τάξει στη Θεοτόκο να της χάριση τα βώδια του, αν τόν έβγαζε από τη δύσκολη θέση που βρισκότανε.

Η Παναγία, λοιπόν, τόν έσωσε. Όταν όμως ήρθε ο καιρός κι' να της πάη εκείνος τα βώδια, διάταξε, μετανιώστε και, για να συμβείσσει τη συνείδησή του και να δικαιολογήση την αθέτησή των λόγων του, είπε στον... εαυτό του:

Αίντε, βρέ, τί τα θέλει η Παναγία τα βώδια; Ξευγάς θα γίνει η Παναγία!

Μόλις όμως άπώσασε το λόγο του, τα βώδια του γίνανε πέτρα!

Κι' από τότε οι 'Αγιασώτες δείχνουν σήμερα στους επισκέπτες τα βώδια που βρίσκονται εκεί πέρα πετραμένα!

★

ΠΑΣΙΓΓΝΩΣΤΗ επίσης είναι η Παναγία της Λιότσας, η θαυματουργή, που για τα θαύματά της ο λαός της Λέσβου της έχει αφιερώσει το παρακάτω τραγουδάκι, χαρακτηριστικό της λατρείας τών πιστών:

«Ὁ Παναγιά μου Λιοτανή,
πουόσαι σὸν ρέμα ἐπάνω,
θοήθισέ με τὸν φτωχό,
τὸν πόνο μου νὰ νιώνω...».

Μία περίεργη παράδοση υπάρχει για το μοναστήρι αυτό. Στο μέρος ακριβώς που είναι σήμερα χτισμένο το εκκλησάκι της Παναγίας, ήτανε μία φορά, τόν παλιό καιρό, ένας βασιλικός πύργος, όπου έμενε μία έξορστη πριγκίπισσα τού Βυζαντίου, κλεισμένη εκεί μέσα, γιατί έπασχε από αγίαστρολη αρρώστια.

Χρόνια και χρόνια έμενε εκεί η άτυχη πριγκιποπούλα, παρακαλώντας συχνά τη Θεοτόκο να τη λυτρή και να τη γιατρέψη.

Και η Παναγία τη λυτρήκε. Ένα βράδυ, λοιπόν, η άρρωστη είδε στον ύπνο της μία γυναίκα μαυροφορεμένη, που της είπε να κατεβή στο ύπαγειο του πύργου, όπου έτρεχε κρύο νερό, κι' απ' αυτό να πη και να λουστή, αφού πρώτα κυλιστή στις λάσπες, που σχηματίζε το νερό αυτό λίγο παραπάνω.

Πραγματικά, η πριγκιποπούλα πετάχτηκε τρομαγμένη και με λαγάρτα έκανε όπως της είπε η μαυροφόρα, που δεν ήταν άλλη από την Παναγία. Καί, δ το θαύματος, η πριγκιποπούλα έγινε εντελώς καλά και μάλιστα από καλή απ' ό,τι ήταν πρώτα!... Εκτιμώντας τότε τη χάρι που της έκανε η Παναγία, έχτισε μία εκκλησία, πάνω ακριβώς από την πηγή του θαυματουργού

Παραδόσεις, γιορτές και πανηγύρια

νερού, και παράγγειλε μία εικόνα της Θεοτόκου.

Κι' έπειτα έφυγε και γύρισε στο Βυζάντιο. Εκεί κοντά στην άμμοδη παραλία Φλώ, κοντά τού 'Αμμοβούνι, ήτανε τότε μία παλιά πόλη. Οι έπιτροποι της εκκλησίας της πόλεως, που ήταν χτισμένη με το όνομα τού 'Αγίου Γεωργίου, θέλησαν να πάρουν την εικόνα της Θεοτόκου από την έρημιά τού πύργου και να τη φέρουν στον πύργο.

Αγίου Γεωργίου, για να τη λειτουργήσουν. Πραγματικά, λοιπόν, πήραν το εικόνησμα και τόφεραν στην εκκλησία, με την άλλη μέρα, δεν τ'όρθωσαν στη θέση του. Είχε γυρίσει μόνο του πια στον πύργο.

Οι έπιτροποι τού ξαναπήραν με το εικόνησμα και τ'όρθωσαν τότε πάλιν να κρατήσουν γιότανε. Το έβλεπαν τότε πείσμα να κρατήσουν γιότανε. Το έβλεπαν τότε πείσμα να κρατήσουν γιότανε. Το έβλεπαν τότε πείσμα να κρατήσουν γιότανε.

Οι έπιτροποι τού ξαναπήραν με το εικόνησμα και τ'όρθωσαν τότε πάλιν να κρατήσουν γιότανε. Το έβλεπαν τότε πείσμα να κρατήσουν γιότανε. Το έβλεπαν τότε πείσμα να κρατήσουν γιότανε.

Οι έπιτροποι τού ξαναπήραν με το εικόνησμα και τ'όρθωσαν τότε πάλιν να κρατήσουν γιότανε. Το έβλεπαν τότε πείσμα να κρατήσουν γιότανε. Το έβλεπαν τότε πείσμα να κρατήσουν γιότανε.

Οι έπιτροποι τού ξαναπήραν με το εικόνησμα και τ'όρθωσαν τότε πάλιν να κρατήσουν γιότανε. Το έβλεπαν τότε πείσμα να κρατήσουν γιότανε. Το έβλεπαν τότε πείσμα να κρατήσουν γιότανε.

Οι έπιτροποι τού ξαναπήραν με το εικόνησμα και τ'όρθωσαν τότε πάλιν να κρατήσουν γιότανε. Το έβλεπαν τότε πείσμα να κρατήσουν γιότανε. Το έβλεπαν τότε πείσμα να κρατήσουν γιότανε.

Οι έπιτροποι τού ξαναπήραν με το εικόνησμα και τ'όρθωσαν τότε πάλιν να κρατήσουν γιότανε. Το έβλεπαν τότε πείσμα να κρατήσουν γιότανε. Το έβλεπαν τότε πείσμα να κρατήσουν γιότανε.

Οι έπιτροποι τού ξαναπήραν με το εικόνησμα και τ'όρθωσαν τότε πάλιν να κρατήσουν γιότανε. Το έβλεπαν τότε πείσμα να κρατήσουν γιότανε. Το έβλεπαν τότε πείσμα να κρατήσουν γιότανε.

Οι έπιτροποι τού ξαναπήραν με το εικόνησμα και τ'όρθωσαν τότε πάλιν να κρατήσουν γιότανε. Το έβλεπαν τότε πείσμα να κρατήσουν γιότανε. Το έβλεπαν τότε πείσμα να κρατήσουν γιότανε.

Οι έπιτροποι τού ξαναπήραν με το εικόνησμα και τ'όρθωσαν τότε πάλιν να κρατήσουν γιότανε. Το έβλεπαν τότε πείσμα να κρατήσουν γιότανε. Το έβλεπαν τότε πείσμα να κρατήσουν γιότανε.

Οι έπιτροποι τού ξαναπήραν με το εικόνησμα και τ'όρθωσαν τότε πάλιν να κρατήσουν γιότανε. Το έβλεπαν τότε πείσμα να κρατήσουν γιότανε. Το έβλεπαν τότε πείσμα να κρατήσουν γιότανε.

Οι έπιτροποι τού ξαναπήραν με το εικόνησμα και τ'όρθωσαν τότε πάλιν να κρατήσουν γιότανε. Το έβλεπαν τότε πείσμα να κρατήσουν γιότανε. Το έβλεπαν τότε πείσμα να κρατήσουν γιότανε.

Οι έπιτροποι τού ξαναπήραν με το εικόνησμα και τ'όρθωσαν τότε πάλιν να κρατήσουν γιότανε. Το έβλεπαν τότε πείσμα να κρατήσουν γιότανε. Το έβλεπαν τότε πείσμα να κρατήσουν γιότανε.

πινές γενιές το έβλεπαν και δεν πίστευαν πως τέτοιο κέντημα θαύματος το κέντησε άνθρωπος. Από τότε η Παναγία ονομάστηκε από τούς ντόπιους Παναγία ή Φεγγιβολούσα. Το κέντημα αυτό βρισκόταν στο ναό μέχρι τόν ευρωπαϊκό πόλεμο. Κατόπιν όμως χάθηκε και λένε, ότι το πήρανε — από χέρι σε χέρι — οι Γερμανοί.

ΠΑΝΑΓΙΑ Η ΧΟΖΟΒΙΤΙΣΣΑ

ΑΛΛΗ ονομαστή Παναγία είναι η Χοζοβίτισσα. Για την ανέγερση της ομώνυμου μονής, διηγούνται την εξής παράδοση:

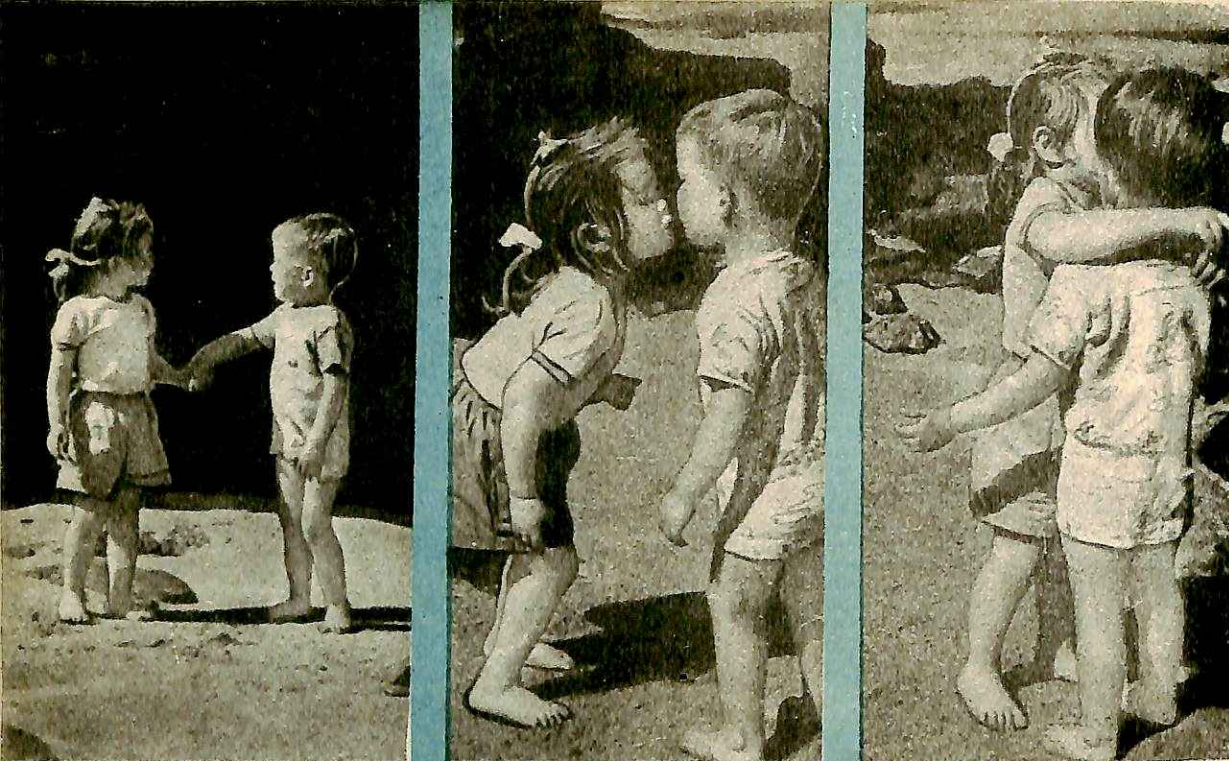
Στα Χόζοβα, στις ακτές της Μικράς 'Ασίας, τόν καιρό της εικονομαχίας, έμενε μία εύσεβης γυναίκα, που είχε τη θαυματουργή εικόνα της Παναγίας. Έπειδή όμως οι εικονομάχοι έκαναν έρυνες καθημερινά και υπήρχε κίνδυνος να την ανακαλύψουν, αναγκάστηκε να τη ρίξη στη θάλασσα, αφού προηγουμένως παρακάλεσε το Θεό να σώση από τη μανία τών εικονομάχων τού θαυματουργού εικόνησμα. Με τη βοήθεια τού Θεού, τα κάματο έφεραν την εικόνα στις ακτές της 'Αμοργού. Μερικοί, που ήταν στους βράχους της ακτής, είδαν στην παραλία την εικόνα να λάμπη από ένα άσυνήθιστα δυνατό φώς. Τότε και τέθηκε ο λαός με τούς παπάδες επί κεφαλής, πήραν την εικόνα και, με μεγάλη πομπή, τη μεταφέρανε στο ναό της Κυραλεύουσας, κοντά στο Κάστρο.

Η Παναγία η Πάτρισα στο Λαυράκι

Το θαυματουργό εικόνημα της Παναγίας της Οδηγητριάς.

Οι πολύ νέες μητέρες φέρνουν στον κόσμο αγόρια. Επίσης, όσο μεγαλύτερη είναι η ηλικία του πατέρα από τις μητέρας τόσο πιο πολύ αυξάνει το ποσοστό της γεννήσεως αγοριών.

Το πρόβλημα του φύλου του παιδιού που προκύπτει να γεννηθεί δεν αποσκοπεί μόνον τις υπέρες, που έχουν καθιερώσει την ιδιαίτερη προτίμησή τους, αλλά και τους έπιστάτες. Το πρόβλημα αυτό δεν είναι σήμερα αυτό όπως άλλοτε. Οι έπιστάτες είναι σε θέση όχι μόνον να προβλέψουν το φύλο του παιδιού που πρόκειται να γεννηθεί, αλλά και να προπονοασκευάσουν με τρόπο κατάλληλο τη μητέρα, έτσι που να γεννηθεί αγόρι ή κορίτσι, σύμφωνα με την επιθυμία της.

ΓΙΑ ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΠΑΙΔΙ

Αν κατά τη γέννηση της υπέρας, ή κατά τις 9 ημέρες που ακολουθούν εμφανισθεί νέα Σελήνη, το πρώτο παιδί που θα έρθει στον κόσμο θα είναι κορίτσι. Αν κατά τη γέννηση της υπέρας ή κατά το πρώτο ένεαήμερο δεν υπήρχε νέα Σελήνη, το παιδί της θα είναι αγόρι.

ΓΙΑ ΤΑ ΑΛΛΑ ΠΑΙΔΙΑ

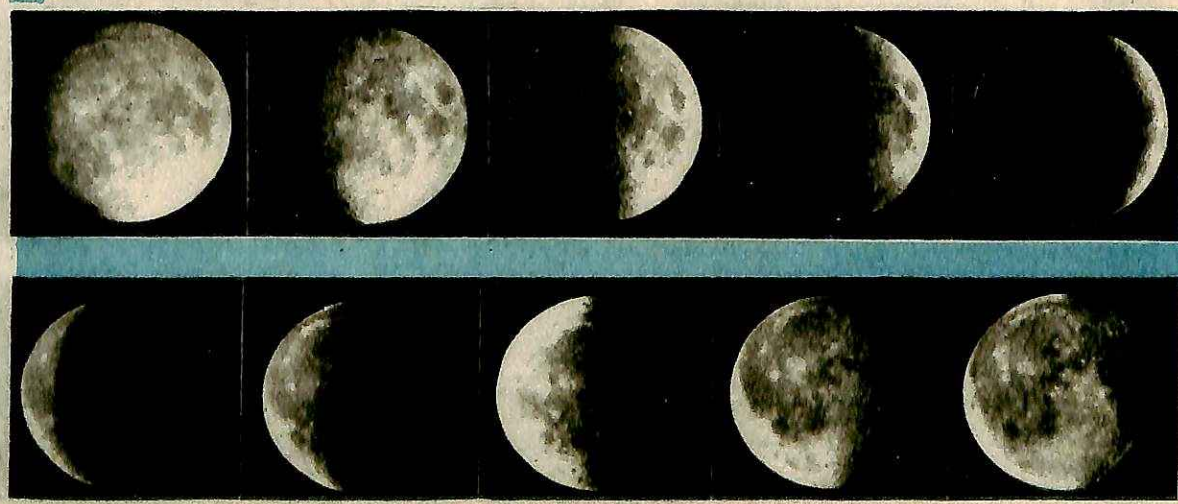
Αν κατά τη γέννηση του προηγούμενου παιδιού ή τις 9 ημέρες που ακολουθούν εμφανισθεί νέα Σελήνη, το επόμενο παιδί θα είναι αντίθετου φύλου απ' αυτό. Αν κατά το διάστημα αυτό δεν υπήρχε νέα Σελήνη, το επόμενο παιδί θα είναι του ίδιου φύλου.

Οι κατωτέρω δύο πίνακες θα σας βοηθήσουν να βρείτε την ημέρα της νέας Σελήνης για όλα τα έτη από το 1811 ως το 2000. Έτσι θα μπορείτε να ελέγξετε την ακρίβεια της μεθόδου για τα παιδιά σας.

Να τώρα πώς θα χρησιμοποιήσετε αυτούς τους πίνακες: Ξεροντας το έτος γεννήσεως της υπέρας, θα αναζητήσετε στον πρώτο πίνακα το θεμέλιον της Σελήνης που αντιστοιχεί σ' αυτός. Θα πάτε κατόπιν στον πίνακα των φάσεων και θα εγρίψετε το θεμέλιον που βρήκατε

Ο Α' ΠΙΝΑΞ ΤΟΥ ΕΛΕΓΧΟΥ

Table with 6 columns: Year, 1906, 1925, 1944, 1963, 1982. Rows represent years from 1906 to 1924.

Οι διάφορες διαδοχικές φάσεις της Σελήνης

παραπάνω στον αντίθετο μήνα της γεννήσεως της υπέρας.

Θα βρείτε κατόπιν στην πρώτη στήλη αντίστοιχα μ' αυτό τον αριθμό έναν άλλον, που δείχνει πότε θα γεννηθεί η νέα Σελήνη αυτό το μήνα.

Είναι εύκολο να υπολογίσετε κατόπιν αν υπήρχε νέα Σελήνη κατά την ημέρα της γεννήσεως της υπέρας ή κατά τις 9 ημέρες που ακολουθήσαν. Το ίδιο θα κάμνετε και για τη γέννηση ενός παιδιού, προκειμένου να προσδιορίσετε το φύλο του επόμενου.

Παραδείγματα 1ον: Ποιό θα είναι το φύλο του πρώτου παιδιού μιας υπέρας, ή όποια γεννήθηκε στις 12 Ιουνίου 1935:

Ο πίναξ των θεμελίων μας δίνει για το 1935 τον αριθμό 25. Αναζητώντας αυτόν τον αριθμό στο πίννακα των φάσεων και στο μήνα Ιούνιο, βρίσκουμε στην πρώτη στήλη τον αριθμό 3. Η νέα Σελήνη, λοιπόν, κατά τον Ιούνιο του 1935 εμφανίστηκε στις 3. Ήταν συνεπώς, 10 ήμερες πριν τις 12 Ιουνίου. Άρα δεν υπήρχε νέα Σελήνη κατά τη γέννηση της υπέρας και γι' αυτό το πρώτο παιδί της θα είναι αγόρι.

Παραδείγματα 2ον: Το πρώτο παιδί μιας υπέρας γεν-

ΑΓΟΡΙ Η ΚΟΡΙΤΣΙ;

νήθηκε στις 5 Δεκεμβρίου 1958 και ήταν αγόρι. Ποιό φύλο θα έη το δεύτερο παιδί της ίδιας υπέρας:

Θεμέλιον του έτους 1958: 10. Στον πίννακα των φάσεων και στη στήλη του Δεκεμβρίου βρίσκουμε αυτό τον αριθμό και κατόπιν αναζητούμε στην πρώτη στήλη την αντίστοιχη ημέρα της νέας Σελήνης, που ήταν η 11η. Έχουμε, λοιπόν, νέα Σελήνη κατά το ένεαήμερο που ακολούθησε τη γέννηση του πρώτου παιδιού. Το δεύτερο θα είναι, συνεπώς, αντίθετου φύλου, δηλαδή κορίτσι.

Ας δούμε τώρα ποιοι άλλοι παραγοντες υπορούν να επηρεάσουν το φύλο του παιδιού που πρόκειται να γεννηθεί, σύμφωνα με τα νεώτερα πορίσματα της έπιστήμης. Οι κυριώτεροι απ' αυτούς είναι οι έξης:

1) Το κούο.

Είναι δυσμενές στη γέννηση κοριτσιών, ενώ, αντίθετα, εύνοει τη γέννηση αγοριών, για το λόγο ότι κάνει έντονότερες τις καύσεις των αποθεμάτων.

2) Τα χρώματα.

Το κόκκινο εύνοει τη γέννηση κοριτσιών. Το κίτρινο εύνοει τη γέννηση κοριτσιών όταν η υπέρα το βάλλει στο εμπρόσθιο και ανώτερο μέρος του κρανίου προς τα αριστερά. Όταν, όμως, το βάλλει στο ίδιο μέρος, αλλά προς τα δεξιά, εύνοει τη γέννηση αγοριών.

3) Ο προανατολισμός του κρεβατιού.

Ο ύπνος της υπέρας, με το κεφάλι προς ανατολάς, εύνοει τη γέννηση κοριτσιών. Όταν η υπέρα κοιμάται με το κεφάλι προς δυσμάς διευκολύνεται η γέννηση αγοριών.

4) Οι εποχές.

Η έλληνη κατά τον Ιούνιο, Ιούλιο, Αύγουστο, και Σεπτέμβριο εύνοει τη γέννηση κοριτσιών. Η σύλληψις κατά το Δεκέμβριο, Ιανουάριο, Φεβρουάριο και Μάρτιο εύνοει τη γέννηση αγοριών.

5) Η έποχή της συλλήψεως.

Τα κορίτσια συλλαμβάνονται

Πώς μπορείτε να το επιτύχετε σύμφωνα με τις έπιθυμίες σας

κατά την περίοδο της πανσέλης του. Ενώ τα αγόρια κατά την περίοδο της νέας Σελήνης.

6) Η τροφή.

Η έπιδορασις της τροφής είναι βασική. Αν θέλετε ν' αποκτήσετε κορίτσι, πρέπει ν' ακολουθήσετε μια δίαιτα που να σας πωγνή: κρέας, αλγά, γλυκά, ζαχαρώδη, αμυλώδη κλπ. Αν θέλετε ν' αποκτήσετε αγόρι, πρέπει να κάνετε περιορισμούς στην τροφή σας. (φωτικές τροφές, κρέας λίγο και χωρίς καρυκεύματα), να έπιδοθήτε σ' ένα σπύρο και να κοιμάστε τους μής σας.

Κατά γενικό κανόνα, ο αναβολισμός, δηλαδή η έπιδορασις των ανταλλαγών της ύλης, εύνοει τη γέννηση αγοριών. Κάθε θάττωσι του σώματος συντελεί στη γέννηση αγοριών, ενώ κάθε αύξηση του συντελεί στη γέννηση κοριτσιών.

7) Η δωματική τάσις.

Ο υπετονικός τύπος της υπέρας εύνοει τη γέννηση κοριτσιών, ενώ ο υποτονικός (δταν το αποδεδειγμένο νερό υπερεπεί από εκείνο που εισάγουμε στον οργανισμό μας) εύνοει τη γέννηση αγοριών.

8) Το ΡΗ του αίματος.

Το ΡΗ δείχνει τη σνέσι μετα-εξ δέυτητος και άλκαλικότητας του αίματος. ΡΗ6=ουδέτερο πε οισόβλιον, άνω του 6=άλκαλικό πεοισόβλιον, κάτω του 6=δώνον πεοισόβλιον. Όταν το ΡΗ είναι κατώτερο του 6 (δώνον), το παιδί που θα γεννηθεί θα είναι κορίτσι. Όταν το ΡΗ είναι ανώτερο του 6 (άλκαλικόν), το παιδί που θα γεννηθεί θα είναι αγόρι.

9) Η ηλικία.

Η έπιδορασις της ηλικίας δεν έχει έδακινουθι απόλυτα. Οι στατιστικές παρατηρήσεις δδινούσι, ότι ακολουθα συμπεράσματα:

Οι πολύ νέες υπέρας, που ο σνιματισμός τους δεν έχει ολοκληρωθεί, φέρνουν στον κόσμο αγόρια.

Όσο μεγαλύτερη είναι η ηλικία του πατέρα σχετικά μ' εκείνη της υπέρας, τόσο περισσότερο αυξάνει το ποσοστόν της γεννήσεως αγοριών.

10) Οι ασθένειες.

Έχει παρατηρηθεί ότι ένας έλαφός διαβήτης εύνοει τη γέννηση κοριτσιών. Την ίδια έπιδορασις έχει η θυρεοειδής ανεπάρκεια, καθώς και η ανεπάρκεια των έπιν νεφροιδίων.

Ο Δρ. Ρανό θεωρεί, έξ άλλου, τις ακόλουθες τρεις κατηγορίες έμεσων, που μπορεί να επηρεάσουν το φύλο του παιδιού:

Α) Παιν άπ ό τ ή σ ύ λ λ η ψ ι ι.

Ανάλογη δίαιτα, σύμφωνα με τα όσα είπαμε παραπάνω: παχντική αν θέλετε ν' αποκτήσετε κορίτσι, άπσιναντική αν θέλετε ν' αποκτήσετε αγόρι. Η δίαιτα αυ-

τή πρέπει να καθορίζεται άπασι τήτως από το γιατό. Έπιπροσ-θέτως:

Αν θέλετε ν' αποκτήσετε κορίτσι, θ' αποφύγετε την κούρασι και τα σπύρα. Θα προσπαθήσετε ν' αυξήσετε το βάρος σας τουλάχιστον κατά 2%. Θα πείσνετε αντιαλκαλικά φάρμακα, π.χ. λεκιθίνη.

Αν θέλετε ν' αποκτήσετε αγόρι, θα πρέπει να έτε δραστήσια, να έπιδοθήτε σ' ένα σπύρο κλπ. Ελάσιστο νερό. Θα πρέπει να καταπολεμήσετε την δέυτητα του οργανισμού, π.χ. με άδρενα-

Η μητέρα σήμερα μπορεί κατά βούλησι να φέρη στον κόσμο αγόρι ή κορίτσι...

Β' ΠΙΝΑΞ: ΦΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

Table with 12 columns: Month, Jan, Feb, Mar, Apr, May, Jun, Jul, Aug, Sep, Oct, Nov, Dec. Rows represent years from 1906 to 1924.

λίπη, όλλα' άπαραίτητως άφού συνδυλευθήτε προηγουμένως το γι-τρό σας.

Αυτή η προπαρασκευή πρέπει ν' άκούσι τρεις έας ένα μήνα (ά κάλωνα με την έδισυννοασία) πριν από τη σύλληψι.

Β) Κατά τη σύλληψι.

Θα διαλέξετε την ημέρα της έ-ωπτικής προσεγγίσεως σύμφωνα με τη μέθοδο Όζινδ ή τη μέθοδο των θερμοκρασιών.

Κατά γενικό κανόνα, αν θέλετε ν' αποκτήσετε αγόρι, θα τηρήσετε άπόλυτη έγκράτεια από την ήμερα του τεματισμού της προηγουμένης πεοιδου και θα προσανατολισήτε την έωπτική προσεγγίσι μεταξύ της 13ης και της 15ης ήμερας πριν από τη νέα περίοδο. (Κατά την περίοδο αυτή ο έωπτικός πόθος της γυναίκας είναι έντονότερος).

Αν θέλετε κορίτσι, δεν χρειάζεται καμμία έγκράτεια. Θα έητε, λοιπόν, έπιμελημένως έρωτικές προσεγγίσεις μένοι της 16ης ήμερας πριν από τη νέα περίοδο. Ο έρωτικός πόθος δεν είναι άπαραίτητος.

Ο βασίλειος Λουολόκος-Φίλιππος έλεγε παρρησιαστικά: «Όταν θέλω κόρη, την προσφάω έγώ στη βασίλισσα, όταν θέλω αγόρι, προκίμενο να μου το προσφάσ αυτή», ύπονοώντας ότι για να γεννηθεί το δεύτερο χρειάζεται ο έρωτος πόθος της γυναίκας, που προσηροείται συνήως μεταξύ της 13ης και 15ης ήμερας πριν από την προσεγή περίοδο.

Γ) Μετά τη σύλληψι.

Το φύλο του παιδιού προσδιορίζεται διοστικά κατά τη διάσκεια των τριών έδδομάδων που ακολουθούν τη σύλληψι του. Η δίαιτα κι' οι άλλες κανόνες που αναφέραμε πρέπει να συνεχισθούν, λοιπόν, κατά τη διάσκεια των τριών αυτών έδδομάδων.

✱✱

Δίαιτα γυναις λίπη

Αποδείχθηκε ότι άφείλει κατά της πολλαπλής σκληρώσεως μία δίαιτα φτωχή σε λίπη. Σε μία άμάδα άσθενών, που ακολουθούσαν αυτή τη δίαιτα έμ 9½ χρόνια, οι κρίσεις της άρρώστειας έγιναν λιγώτερες και ήπιώτερες. Όσο νωρίτερα άρχισή η δίαιτα αυτή, τόσο ίκανοποιητικότερα είναι τα άποτελέσματά της.

Ποινή θανάτου
ΣΕ ΠΑΙΔΙ 14 ΕΤΩΝ

Ασφάλεια γνησιότητας

Αλλά με την εξέγερση της καναδικής κοινωνίας γνώμης, σώθηκε από την εκτέλεση ο μικρός κατάδικος

Το τραγικό τέλος, που κινδύνευε, έντελως άδικα, να γνωρίσει ένα παιδί 14 ετών, στάθηκε η αφορμή για ν' αποφασιστεί ο εκσυγχρονισμός της καναδικής ποινικής νομοθεσίας, που θεωρείται σαν η πιο σκληρή και άνοηστη ποινική νομοθεσία του κόσμου. Ένω σ' όλες τις άλλες χώρες, προβλέπονται ήπιότερες ποινές για τους ανήλικους, που θα υποπέσουν σ' ένα αδίκημα, στον Καναδά δεν υπάρχει καμιά τέτοια πρόβλεψη! Βέβαια, όπως συμβαίνει και αλλού, β.σ.οι είναι κάτω από 14 ετών, περνούν από δικαστήρια ανήλικων, όσοι, όμως, έχουν συμπληρώσει αυτό το όριο της ηλικίας, παραπέμπονται σε ταχτικό δικαστήριο, που έχει δικαίωμα να τους επιβάλει ακόμη και την ποινή του θανάτου!

Την ποινή αυτή επέβαλε, τον περασμένο Απρίλιο, το κακογυροδικείο του Σάντιπερρι, στο βόρειο Οντάριο, σ' ένα παιδί που μόλις είχε συμπληρώσει τα 14 χρόνια του, τον Άντονι Γουέην Γένσον, ξεσηκώνοντας, με την απόφαση του, ουσιαστικά θύελλα αντίδρασεων στην καναδική κοινή γνώμη. Και οι αντιδράσεις έγιναν ακόμη δαύτερες, όταν διαπιστώθηκε πως η απόφαση του όρκωτου δικαστηρίου δεν είχε στηριχτεί σε θετικές αποδείξεις της ένοχης του μικρού Άντονι, αλλά σε ανεπαρκέστατες ενδείξεις και σε μία αμφισβητούμενη, που του είχε αποσπαστεί σχεδόν δια της βίας και που την αφαίρεσε κατόπιν, στη δίκη του, ο κατηγορούμενος.

Η δολοφονία της Ρόζ Κένεντυ, μιας άμορφης νεώτερης 24 ετών, ήταν το έγκλημα, που αποδόθηκε στον Άντονι Γουέην Γένσον και που του στοίχισε την καταδίκη του σε θάνατο. Η Ρόζ Κένεντυ βρέθηκε νεκρή ένα μεσημέρι από τον ταχυδρομικό δεινομέτα, που είχε πιάει για της επιδόσης ένα συστημένο γράμμα.

Γένε μερες μόλις αργότερα, η αστυνομία ανακοίνωσε πως ο δράστης του φόνου είχε συλληφθεί και υπογράφει την δήλολογία του. Ήταν ένα νεαρό κορίτσι της Ρόζ Κένεντυ, ο Άντονι Γουέην Γένσον, 14 ετών. Τα στοιχεία, που οδήγησαν την αστυνομία στη σύλληψη του, ήταν τρία:

1) Μία καταγγελία πως ο Άντονι είχε κλέψει την προηγούμενη μέρα μερικά μίλια από τον κήπο της Ρόζ και πως εκείνη τον είχε πιάσει και τον είχε δειρμένο. 2) Ένα ξυγυράκι που σπύριζε με τις σόλες λερωμένες με κόκκινη λάσπη, όπως μ' εκείνη που βρισκόταν, έπειτα από τη βροχή της τελευταίας νύχτας, στον κήπο των Κένεντυ. 3) Ένα χρητονομάμα των 5 δολαρίων, που ο Άντονι δε μπορούσε να εξηγήσει την παρουσία του στην τσέπη του.

Ο Άντονι ανακρίθηκε επί 72 ώρες χωρίς διακοπή σχεδόν και, στο τέλος, εξαντλημένος, ομολόγησε την ένοχλη του. Στη δίκη, ο Άντονι άνατρεσε την δήλολογία του και δεν έπαψε να φαντάζει πως ήταν άθωος. Οι ένορκοι όμως στηρίχτηκαν στις αόριστες ενδείξεις και στη δήθεν δήλολογία για να τον κηρύξουν ένοχο, χωρίς ελαφρυντικά, πράγμα που είχε σα συνέπεια την επιβολή της ποινής του θανάτου.

Οι βίαιες αντιδράσεις, που ακολούθησαν, έφεραν την καναδική κυβέρνηση και τον υπουργό της Δικαιοσύνης σε δύσκολη θέση. Μόνος, όμως, τρόπος για την επανόρθωση του κακού ήταν να διαταχθεί επανάληψη της δίκης, κατά τη διαδικασία, "Ο δικηγόρος του Άντονι κατάφερε να βρή μερικά τέτοια σφάλματα έπαισινάθη άλλα αρκετά για να στρίψουν ένα πρόγραμμα για την επανάληψη της δίκης. Την προπαρασμένη έβδομάδα, έγινε η δεύτερη αυτή δίκη, που και πάλι, όπως ήταν βέβαιο από πριν, ο Άντονι υπαλλήλ του μικρού κατηγορούμενου. Συγχρόνως, παραιτήθηκε ο διευθυντής της αστυνομίας του Σάντιπερρι σαν υπεύθυνος για την κακή τακτική των δράντων του, ενώ από τον ύποπτο της Δικαιοσύνης ανακοινώθηκε πως θα μεταβληθεί η νομοθεσία, ώστε να μη ξαναδημιουργηθεί θέμα παρόμοιο σε θάνατο ενός παιδιού 14 ετών.

Το κακάο ION τύπου Όλλανδίας κυκλοφορεί πλέον σε κυτία σφραγισμένα με ειδική ταινίαν ασφαλείας.

—Όταν αγοράζετε - προσέξτε: Η ταινία να είναι άδικτη Έτσι είσδε βέβαιον ότι αγοράζετε γνήσιον κακάο ION τύπου Όλλανδίας.

ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΤΙΚΟ ΜΟΥΣΙΚΟ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΟΤΟΡΗΜΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Όταν σπούδαζε ακόμη, ο νεο-ρολόγος Τζούλιο Μπαρόντο νωρίον σε μία πολύ όμορφη και μυστηριώδη νέα γυναίκα, που ζούσε μόνη της. Οι σχέσεις τους άρχισαν από μία νύχτα Άποκροφας. Και, πολύ γρήγορα, ο νεαρός φοιτητής έγινε σκλάβος αυτής της βερμίνας. Παραμέλησε τις σπουδές του, καταχρεώθηκε για χάρι της. Μα αυτή του φερνόταν άπαισι, και στο τέλος τον δαρέθηκε, τον έγκατέλειψε κι' έ-εσανίστηκε.

Ο Τζούλιο αποπειράθηκε τότε ν' αυτοκτονήσει, αλλά τον έσωσε η επέμβαση του καλού του φίλου Πρόπερο. Τραυματίστηκε μόνο στο κεφάλι. Έπειτα απ' αυτό, μετανόησε για την τσελιά του, επιδόθηκε με ζήλο στις σπουδές του κι' έγινε ένας άριστος ειδικότητά του διορίσθηκε βοηθός στο ψυχιατρείο του Κολέγιου.

Κάποια χειμωνιάτικη νύχτα έ-πειτα από χρόνια, ο θυμωός αυτός του ψυχιατρείου βρήκε εαυτώμενη στο χιόνι, μισοπεθαμένη, μία όμορφη και κομψοταμένη γυναίκα, μ' ένα κοριτσάκι στην αγκαλιά. Την πήραν αμέσως μέσα και την περιποιήθηκαν, όπως και το παιδί της. Πάντα στο παραλήρημά της, η άγνωστη πρόσφερε φράσεις ασυνάρτητες, που δείχνανε πως κάποιοι την κυνηγούσαν.

Όταν την είδε ο Τζούλιο άνα-νύρισε βέβαια τη μορφή και άκαρδη γυναίκα, που λίγο έλειπε άλλοτε να την καταστούσει. Πας' όλες τις προσπάθειες της αστυνομίας, η ταυτότητα κι' η προέλευσή της μείνανε άγνωστες. Η ίδια δε μπορούσε να δώσει πληροφορίες, γιατί ήταν τσελημένη και έτοιμοθάνη. Όστόσο, συνήλθε για λίγο κι' άνανύρισε το Τζούλιο, πριν πεθάνει. Στις τελευταίες στιγμές της, ο Τζούλιο της υποσχέθηκε να κρατήσει κοντά του την κορούλα της, την άδελφή Έλβινα, και να την άνοησει Έλβινα, δικό του παιδί.

Η χήρα άδελφή του Άννα, που ζούσε μαζί, άδούθηκε στην άνοχη να πάρει στο σπίτι της το παιδί της (καταραμένης), στο τέλος όμως υποχώρησε, δέχτηκε τη μικρούλα και σινά - σινά την άνάπησε σαν παιδί της, όπως άλλοτε κι' ο Τζούλιο.

Πέρασαν πολλά χρόνια από τότε. Ο Τζούλιο διέπρεψε στην επιστήμη του κι' έγκαταστάθηκε με την οικογένειά του στο Τουρίνο. Η Έλβινα είχε γίνει τώρα μία χαριτωμένη, άνη κι' άσιολά-τρευτη κοπέλλα.

Μία μέρα, κάποια κυρία Άντωνία Ερνάν, κάλεσε στο σπίτι της το Τζούλιο, για να εξετάσει και να γιατρέψει τον άνηψό της θάνατο, ένα νέο που υπέφερε άπο μιά νευρική πάθηση ύστερικής μορφής. Ο γιατρός τόνισε τότε στη θεία του πως έπρεπε άπα-ραιτήτως να γιατρευτεί κι' η ψυχική του άπο κάτι που τον βασάνιζε.

Αυτό το κάτι ήταν μία υποχρέωση που είχε άναλάβει ο θάνατος απέναντι στην πεθαμένη μητέρα του. Η γυναίκα εκείνη ήταν ένα τρανικό και άξιολύπητο, θύμα του άντρα της. Ο θάνατος θύμω-τανε πάντα τα μυστήρια της άπο τον πατέρα του και τη θανατική καταδίκη του τελευταίου.

Άλλωστε, η απείσθη του Άντα-λίου, στο είδος του περιέννασε την τραγωδία της και τον εξώ-κιζε ν' άναζητήσει και να τιωρήσει την κυρία ένοχη: μία σα-τανική νόσος, τη Λάουρα, που έδειχνε τον άντρα της και τον διέβρεζε άναντίον της, τόσο που να μη θέλη πιά να άλκη στο σπίτι του, ούτε και το νυί του.

Αυτή η Λάουρα, είχε άποκτη-σει κι' ένα κοριτσάκι μαζί του και, ν' ά να τον κάνει άδελφά του, κι' ά να τον έπεισε να δολοφονήσει την άμορφη γυναίκα που, το έγκλημά του, όμως, άναγκάστηκε να το πληρώσει στην κορούλα. Η Λάουρα, η συνένοχός του,

ΥΠΟ ΚΑΡΟΛΙΝΑΣ ΙΝΒΕΡΝΙΤΣΙΟ

καταδικάστηκε σε ίσοθια δειμά, έρμην, γιατί είχε έξασανισθή με το παιδί της.

Η Άντωνία, η άδελφή της Άλ-μαλίας, πήρε τότε κοντά της το μικρό θάνατο, τον άνηψό της, και τον μενάλωσε, με το σκοπό να εκδικηθεί, κι' οι δύο μαζί, τιμωρώντας την καταραμένη Λάουρα και την κόρη της. Μα τα ίκνη της Λάουρας είχαν χαθεί.

Ο θάνατος έγινε ένας νέος άδύνατος και πάλι έλπίσθηκε, που πάθαινε συχνά νευρικές και σε-ς. Ένας άποτυχημένος έρω-τας μεγάλωσε άκακη περιστάσε-ρο το μίσος που έκρυβε στην ψυχή του για τους άνοητους και τη ζωή. Όστόσο, όταν ο Τζούλιο τον συμπαθήσε και τον πήρε για θοηδό του, ο νέος νωρίως την Έλβινα και την έρωτεύθηκε, δι-χως να φαντάζεται καθόλου πως είναι άδελφή του και η κόρη της καταραμένης Λάουρας. Η κοπέ-λα όμως άναπόσπαστο έλλογ' τον ά-ειωστικό Βιττόριο, νυί του Πρόπερο, του παλαιού φίλου του Τζούλιο. Κι' έκεινος άλλωστε της άναπέδωσε το άσθμά της κι' είχε έσχασει για χάρι της τη φι-λενάδα του, την άθοποιό Λαλά Σποάννκ.

Άντικρυ στο σπίτι του θάνατος και της θείας του έμεινε η χήρα κυρία Τοάσκα, με τη μοναχοκό-ρη της Τζέμια, δασκάλα του πιάνου σ' ένα παρθεναγυείο. Προέρχονταν από καλή οικογένεια, άλλ' είχαν μείνει μονάχες στον κόσμο και ζούσαν πολύ δύ-σκολα, με όσα κέρδιζε η Τζέμια απ' τη δουλειά της.

Ο πατέρας της Τζέμιας ά-ταν ένας πλούσιος, που είχε παντρευτεί τη μητέρα της άπο περισσικό καπούτσο κι' ύστερα την είχε άαρέθ, την είχε έγκα-ταλείψει, για να σπατάλησει την περιουσία του με κάποια μοιραία γυναίκα, κι' είχε πεθάνει στην έξντεία.

Όταν άδούσθηκε η κ. Τοάσκα, την περιποιήθηκε ο Τζούλιο και την έκανε καλά. Ύστερα απ' αυτό, η χήρα και η κόρη της πήγαν στο λατρείο του για να τον ευχαριστήσουν. Ο θάνατος είδε τυ-χαίως το έπισκεπτήριο της πρώ-της και διάβασε σ' αυτό το ίδιο όνομα της μοιραίας γυναίκας που είχε καταστούσει την οικογένειά του. Βέβαιος, λοιπόν, ότι άνακά-λυψε έπιτέλους την κακούργα Λάουρα, το είπε και στη θεία του και καταστούσανε μαζί σό σκέδιο της εκδίκης τους. Πρώτα απ' όλα, φρόντισαν να νυνιοιστούν με τη χήρα και την κόρη της.

Στο μεταξύ, ο Βιττόριο ζήτησε να παντρευτεί την Έλβινα, άλλ' ο Τζούλιο άδούθηκε κατηνυο-υστικά να έγγελσάν τον άναπ-τιν του Πρόπερο, δίνοντας στο νυί του για νυνιαία μία κοπέ-λα χωρίς όνομα, κόρη μιας πα-λινυναικας που πέθανε τσελλή. Ο Βιττόριο, άπελπισμένος, δι-χτηκε τότε σε γλέντια. Ένα χτια και άσπικες, για να ποσ-παθήσει να έσχαση.

Όσο για την Έλβινα, ο Τζού-λιο σκεφάσε να την παντρώψι με το θάνατο, με τη σκέψη πως ταιριάζανε οι δύο τους, έα' ό-σον είχε κι' ο νέος ένα στίμια στην έκτασή του. Η Τζέμια είχε έρωτευθή το

Η ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΗ

Τζούλιο, για τα σπάνια ψυχικά του χαρίσματα, κι' είχε γίνει στενή φίλη με την Έλβινα. Ο θάνατος της έκανε το φίλο, περι-μένοντας την ευκαιρία για να τη χτυπήσει άαλύπτα. Πρώτα μ' ένα άνώνυμο σφοφαντικό γράμμα, άαρώσσε να τη δώσουν απ' το παρθεναγυείο. Ο Τζούλιο, θέ-θαινος για την άδούπητά της, ά-νέλασε να την ύπερασπισι, μα δεν κατάφερε τίποτα. Ύστερα απ' αυτό ύπόσσο, κατάλαβε πως την άναπούσε κι' έκεινος. Ζήτη-σε το χέρι της κι' άοραδωνίστη-καν.

Άπο μία στωική πελάτισσά του, τη χήρα Μπαρότα, ο Τζούλιο έμα-θε πως είχε μία κόρη, τη Σου-ζάννα, άμυαλη και άλδρεση, που πήρε τον κακό δρόμο έγκα-τελείψε τον άντρα της κι' έγινε φιλενάδα ενός πλούσιου γλεντζέ-του κ. Τοάσκα. Αυτός δεν ήταν άλλος απ' τον πατέρα της Τζέμιας, που είχε παρτίσει στο με-ταξύ τη γυναίκα του και την κό-ρη του. Άπο μία γνώση του Τοά-σκα, την καλή κόμισσα Γκάσκα, η μητέρα της Σουζάννας είχε μάθει πως η ίδιότροπη κόρη της τυραννούσε τον καινούριο φίλο της, στη μακρονη πολύ όπου ει-χαν έγκατασταθεί, και την έστει-λε σινά σινά στον άσσο, για λίνο καού, για να πάει να ζήσει με κάποιον άλλο, περισσικό φίλο της, κι' ύστερα είχε άανυνύοισις κοντά του σαν να μη συνέβη τί-ποτα, περνούσε δε για νόμιμη γυναίκα του. Δεν ήθελε να ζήσει καθόλου τη μητέρα της, που δούλευε σκληρά για ένα κομμά-τι ψωμί.

Έπειτα απ' αυτά που έμαθε, ο Τζούλιο συνειδητοποίησε άκούα περισσότερο, για τις άσπικες της Τζέμιας κι' άνυνύοισις να την κλη-ρή γυναίκα του. Άλλ' ο θάνατος κι' η Άντωνία πορτομύαζαν κον-τά την εκδίκησής τους. Μ' ένα σα-τανικό τέχνασμα, ο θάνατος τοά-θισε τη Τζέμια σ' ένα μοναχι-κό και ύποπτο σπίτι, με το σκοπό να την άτιώσει. Συγχρόνως είδο-ποίησε με άνώνυμο νωμια τον Τζούλιο πως η άραβωνιστική του είχε πάει σ' ένα ένοχο έρω-τικό ραντεβού.

Μόρια κακοεταρία

Κρίμα κι' άδικο

Κοντεύει άπο τα ρούχα του ο άνθρωπος να φύγη και νωίθει το παρόνοιο πολλάκις, να τον νωίνη, γιατί... πνιμμούς συνέχεται ο τύπος άναράφει, κι' άνθλικο άφανίζονται και άντρος πάνε στραφί, καθ' ότι μέσ' στα κύματα θούτνε σφυγμένοι, κι' οι πιο πολλοί του νεάινουνε σκεδόν τουμνιασμένο!

Τά ίδια και χειρότερα συμβαίνουν και στα φεσάτα, που είναι τ' άφιλότιμα άράτα κι' άθέατα, κι' εκεί που μάλλον μπόρκοι ο άνθρωπος θαδίζει, άνοίγει κάποιο στόμιο και τον καταβροχθεί... Κι' άπο ένα παραπάτμα, που κάνει κατά λάθος, έσνράφει τα έγκόμια και νράφει: «Χάιρε... θάθος»!

Όσο, λοιπόν, σκετίζεται ο κόσμος με τα κύματα, θ' αυζάνουν επικινδύνα τ' άνθρώπινα τα θύματα, κι' άπο ύποχουν φρεάτα, πνιμάτα ήγουν άπαι, θ' άδείαζι ο κόσμος, άδός, τον νωίνη πλανήτη, γιατί οι... νευροπαθολογικές έκείνες κατακόμβες περνούν σε άλεδρότητα και... ύδρονονοβούδες!

Για νάχη ο κόσμος, συνεπώς, άσφα- (αία και τάξι) πρέπει ν' άλλάξη τακτική κι' άμέσως (να κυττάξη, να μην ύπόαρη πουθενά πινάδι, και να σινά (παισνα) κι' όταν διψά, να ξεδιψά μονάχα με (ρετσάνα, γιατί έχει πάντα το κρασί τα μέσα και (τουσ τοσπουε) να πνίνη μόνον τους καύουα και ό (χι τούς... άνοδωπουί) ΜΙΑΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

Άπ' τις έξνήσεις όμως που άκολούθησαν άνάμεσα στη Τζέμια και στο θάνατο, ο νέος πει-σθηκε πως είχε κάνει ένα θοηρό λάθος, πως η μητέρα της Τζέμιας δεν ήταν η κακούργα που κατάστούσε το σπίτι του, άλλά θύμα κι' αυτή, και πως η πρην-ιατική ένοχη - η Σουζάννα - της είχε κλέψει τ' όνομά της, μαζί με τον άντρα της. Μετανόη-σε τότε πικρά νι' αυτό που έ-κανε.

Ότόσο, η καλόκαρδη Τζέμια τον συχώρεσε και του ύποσκέθη-κε να τον βοηθήσει στις προσπά-θειές του για την άνακάληψη της ένοχης. Τον άδούκτικε έπίσης να μην πιά τίποτα στο Τζούλιο. Έ-πεί, όταν έκεινος τη ρώτησε για-τί είχε πάει στο ύποπτο σπίτι, αυτή, προσδελμένη απ' τις ύ-ποψίες του, άρνήθηκε περσίφανα να του δώσει έξνήσεις, και προ-τίμησε να διαλυθή ο άραδώνας τους. Έκεινος δεν ήθελε πιά να την έσναδί, μολονότι κατά βά-θος την άναπούσε πάντα.

Στο μεταξύ, η άμορφη Λαλά είχε βοή ένα πλούσιο πορτοάτι. Όταν συνάντησε όμως τυχαία τον άζ ωματικό, ο έρωτάς της νι' αυτόν έσναζώντανε. Τού ύπο-σκέθηκε ύπόσσο να μείνουν δυο καλοί φίλοι και να κάνουν ό,τι ύπο-ρούσε για να έσασφαλισι την ευ-τυχία του. Έκεινος της έκαυσσε ρεύθηκε τότε, ποιάν άναπούσε και γιατί δε μπορούσε να την παν-τρευτεί. Η Λαλά, ζηλεύοντας ά-νοια, άποφάσισε να παρσούρη σε πανίδα την άνην Έλβινα, για να καταστραφή η τιμή της. Πανγω-νικά, την έπισκέφθηκε στο σπίτι της και της είπε πως ο Βιττόριο ήταν έτοιμος ν' αυτοκτονήσει για την έχασε και πως αυτή μόνον ά μπορούσε να τον σώσει, με θύμα τον άνηψό της. Έκει-νη της ύποσκέθηκε τότε να κάνει ό,τι ύπορει. Ο Τζούλιο είχε μία μέρα στο θάνατος πως σκέπνευε να τον παντρεύη με την Έλβινα. Έκεινος θεώρησε καθήκον του να του φανερώσει το όκονε-νιστικό δράμα του. Η Έλβινα έ-τυχε ν' άκούση τη συνουσία τους και, άπελπισμένη τότε, δραπέτευ-σε άπ' το σπίτι της, για να κατα-σύνη κοντά στη Λαλά.

ΔΕΚΑΡΖΑ (*)

Ένα όργιο νέων μοντέλλων

«Απογοητευτική»—μου έλεγε μία φίλη μου—«Γόρσια τὰ μαγαζιά. Όλες τις έκπτώσεις, τις διαλύσεις, τα ξεπουλήματα κτ. Δε δε μένει απούλητο. Γόρσια πίσω σχεδόν άπρακτη. Άλλά, δε μου λές κάτι: Γιατί με κοιτάς τόσο ειρωνικά; Έλα, πές μου! Κάτι ξέρεις εσύ. Για λέγε, να χαρής! Έλα, Ντέπη, μη μέ θασανίζης! Λέγε λοιπόν!».

Μά ήταν να την λυπηθής! Έγώ, φυσικά, ήξερα ένα μυστικό. «Ήξερα πώς σ'όσα μούλεγε υπήρχε μία μεγάλη—μεταξύ των άλλων—ξείριση. Ένα μα, γαζί στην Άθινα που δεν έκανε τις έκπτώσεις του στο άπολυτο παλιό στόκ που συνήθως δεν είναι παρά μία πέταμα. Τελικά—τι νάκανα;—της τώπα. Και τὸ λέω εύχαριςτας και σέ σάς, Πρόκειται για τὰ φημισμένα καταστήματα της κ. Δεσποινας Καρατέλλη-Σακαλάκ, στη στοά της δόου Έρμου 6 (δύο θήματα από τὸ Σύνταγμα) και στην οδό Πατησίων 141 (στη στοά Κεφαλληνίας).

Εκεί δεν υπάρχει καν παλιό στόκ, διότι, όπως όλες μας τὸ ξέρουμε, δ,τι φέρνουν πάλι άνθρωποι, τόσο στην Έλλάδα, όσο και στο εξωτερικό. Στις έκπτώσεις δε, δεν ακολουθούν τὸ σύστημα μερικῶν πού λένε: «Τόσο τὸ πούλαγαμε (πὸν ἂν θές τὸ πιστεύεις) και τόσο τὸ πούλαμε τώρα και σόχουν και σόυμμενες τιμές και κάτι μεγάλες κόκκινες σὸ κάθε καρτελλάκι, γιὰ νὰ σὲ πείσουν. Τίποτε ἀπ' όλα αυτά. Οἱ έκπτώσεις της Δεκάρζα (*) γίνονται σὸ ταμείο. Δηλαδή, πάνω σὸ κάθε κομμάτι είναι γραμμένη ἡ κανονική τιμή, όπως και πρὸ τῶν έκπτώσεων. Έτσι κάθε πελάστης μπορεί εύχερῶς νὰ ελέγξει ὅτι δὲν ἄλλαξαν οἱ τιμές. Διαλέγεις, λοιπόν, δ,τι θέλεις, ἀπὸ τὰ πὸ περιήματα μοντέλλα της Δεκάρζα, πηγαίνεις σὸ ταμείο, και ἐνὼ ὁ λογαριασμός σου είναι—ἀς πούμε—1.100 δραχμές, πληρώνεις μόνον 990 δραχμές και εἶσαι εὐγνώμων ὅτι ψώνισες μὲ έκπτώσι.

Άλλά θὰ σὰς πῶ και ἕνα ἄλλο μυστικό. Ὑπάρχει σὸ ἐμπόριο μία συνήθεια, πολλὰ μαγαζιά νὰ μὴ φέρνουν καινούργια μοντέλλα και καινούργια ἐμπόρευμα παρά μόνον ἀφὸ τελειῶσουν οἱ έκπτώσεις, γιὰ νὰ μὴν τὰ «γαρτίζουν» ὡπως συνήθως λένε. Λοιπόν, ἡ κ. Δεσποίνη σκέπτεται ἐντελῶς ἀντί τῆς καθεμίας καθεμὴν πρὸς τὸν πελάτη τὴν ἑλπίδα τῆς νὰ ἐμφανηθῶν ἀπὸ τὸ εἰκοστήμερο αὐτὸ τῶν έκπτώσεων και νὰ παρουσιασθῶν μὲ κάτι καινούργιο και πρωτότυπο, ἔτσι και σὸ δεύτερο ἡμῶν γοῦ καλοκαιριοῦ, και πὸν νὰ παχούν παρὶ φθιῶν. Έτσι, σὲς έκπτώσεις Δεκάρζα ἔχουν πελοκαίριατικά μοντέλλα της, πὸς τῆς φωτογραφίες τους δὲ δῆτε σὸ περίοδικό «ΓΥΝΑΙΚΑΝ», παρουσιασμένα ἀπὸ τῆς πὸ διάσημης στάρ, Ρίκα Διαλυνά και Πάρη Λεβέντη. Πρέπει νὰ ὁμολογήσουμε πὸς πρώτη φορὰ στην Έλλάδα συναντοῦμε μὲ τέτοια χειρονομία. Και ἔτις νὰ διαπιστώσουμε πὸς ἔξοχη είναι ἡ καινούργια προσφορά της Δεκάρζα γιὰ τὸ δεύτερο ἡμῶν γοῦ καλοκαιριοῦ, ὅπου οἱ ἔξοτες ἐναλλασσονται ἀρμονικά μὲ τῆς δροσερῆς ὥρας, μὲ τὰ μελτέμια και μὲ τὸς ἀέρηδες και προετοιμαζούν γλυκά-γλυκά τὸν δρόμο γιὰ τὸ φθινόπωρο. Αὐτὸ, ἀν τὸ ἀναλογιστοῦμε, εἶναι μὴ ἐντελῶς ξεχωριστὴ εύκαιρία, νὰ μπορέσουμε νὰ ψωνίσουμε φθιῶν τὰ ἐντελῶς τελευταία μοντέλλα πὸν μὴν αὐτὴν την στιγμή παρουσιάζονται γιὰ πρώτη φορὰ στην Έλλάδα και σὴν Ἑυρώπη ἀπὸ τὴν Δεκάρζα, σὲ συνεργασία μὲ τὸς πὸ φημισμένους μαίτρ.

Δὲν τελειώσαν, ὅμως, τὰ μυστικά. «Άφισα τελευταίον τὸ πὸ σπουδαίον, τὸ πὸ σημαντικό. Αὐτὸ πὸν θὰ σὰς εύχαριστησῇ περισσότερο. Οἱ έκπτώσεις Δεκάρζα ἐφαρμόζονται ὀχι μόνον σὲς καλοκαιριατικὲς μερσεριζὲς δημοῦντες, ἀλλὰ και—ἀκούσον, ἀκούσον—σ' ὅλα τὰ καινούργια ὀλομολά μοντέλλα, πὸν θὰ φορεθῶν τὸ ἐπόμενον φθινόπωρο και τὸν ἐπόμενον χειμῶνα, ὅ,τι πρὸκειται οὕτως ἢ ἄλλως ν' ἀγοράσουμε σὲ κανένα μῆνα τὸ πολύ, μποροῦμε, ἀν θέλουμε, νὰ τὸ ἀγοράσουμε ἀπὸ τώρα, πληρώνοντας τὸ ὅμως πολὺ λιγώτερο, μὲ τὴν εύκαιρία τῶν έκπτώσεων. Όσες ἀπὸ μὰς εἰμαστε προβλεπτικὲς και ξέρουμε νὰ ψωνίζουμε, ἰδιαίτερα δὲ ὅσες πρότελειώνοντες τις διακοπὲς τους στην Έλλάδα, νὰ ἐπιστρέψουν στην ψυχρὴ, ἀφιλόξενη ξενιτιά, ἀς προσέξουμε αὐτὴν τὴν μοναδικὴ δυνατότητα πὸν μὰς προσφέρει ἡ Δεκάρζα, ν' ἀποκτήσουμε δηλαδή τὰ καλύτερα ἑλληνικά ὀλομολά πλεκτά σὲ τις εύκαιρίας. Έξω, ὅπως ὅλες τόσο καλά ξέρουμε, τὰ ἰδια αὐτὰ πλεκτά θὰ τὰ πληρώσουμε πανάκριβα!».

Οἱ έκπτώσεις αὐτές, πὸν ἔχουν ἀρχίσει ἀπὸ τὴν 1η Αὐγούστου θὰ λήξουν ἀντεπερθέτως τὸ Σάββατο 19 Αὐγούστου. Μετὰ ἀπὸ τὴν ἡμερομηνία αὐτή, ὅλα τὰ προϊόντα Δεκάρζα θὰ πουλῶνται σὲς κανονικὲς τιμὲς, χωρίς έκπτώσι.

Επειδὴ ξέρω ὅτι θὰ θέλατε νὰ μάθετε περισσότερα γύρω ἀπὸ τις τιμὲς τῶν μερσεριζὲ καλοκαιρινῶν μοντέλλων τοῦ Νέου Κύματος Δεκάρζα, πὸν θὰ φορεθῶν ἐντάτικα πούλαχιστον γιὰ ἄλλους τρεῖς μῆνες, ἀν ὀχι περισσότερο, θέλω νὰ σὰς πῶ ὅτι τὰ μοντέλλα αὐτὰ χωρίζονται σὲ τρεῖς μεγάλες κατηγορίες τιμῶν. Ἡ πρώτη ἔχει ἕνα σωρὸ πολὺ χαριτωμένα μοντέλλα ἀπὸ 45 ὠς 70 δραχμές. Ἡ δεύτερη, μὴ πλουσιώτατη συλλογὴ, ἀπὸ 80 ὠς 150 δραχμές. Ἡ τρίτη, μὰς προσφέρει ὑπερῶς δημιουργίες ἀπὸ 155 ὠς 195 δραχμές. Μετὰ, πάνω ἀπὸ 200 δραχμές είναι τὸ τμήμα πολυτελείας, μὲ τὰ μεταξά, τὰ ταγιέρ κ.λ.π. και μὲ ὅλα ἐκείνα τὰ κομμάτια πὸν κατασκευάζονται γιὰ τις μεγάλες ἐντεντές τοῦ θεάτρου και τοῦ κινηματογράφου, γιὰ τις ταινίες πὸν γυρίζονται τόσο στην Έλλάδα ὅσο και σὸ ἐξωτερικὸ.

Μαζὶ μὲ τις μεγάλες στάρ κι' ἐμεῖς, ἀς χαροῦμε τὸ δεύτερο ἡμῶν γοῦ φτείνου καλοκαιριοῦ, τὸ σπατάζουμε, ὅπως τὸ λένε οἱ Γερμανοί, τοῦς μῆνες αὐτοῦς πὸν τὸ σταφυλὶ ὀριμάζει και γλυκαίνει. Ἀς τὸ χαροῦμε μὲ τὴν ἥμερη και χαρομένη σιγουριά πὸν μὰς δίνει ἡ θεαδότης ὅτι εἶμαστε κομψὲς, ἀξιοπονημένες, ντυμένες ὀυτε ἀκριβὰ, ὀυτε ὀμως και φανταχτὰ φανταχτὰ, ἀλλὰ μὲ τὴν περιήμη, γνωστὴ πιά σ' ὅλες μας κομψότητα Δεκάρζα.

ΝΤΕΠΗ Κ.

(*) Δεκάρζα είναι ἡ καινούργια μάρκα πλεκτοῦ πὸν λανσάρει φέτος ἡ κ. Δεσποίνη Καρατέλλη-Σακαλάκ, κυρίως γιὰ τὰ ἐμπόρευματα πὸν στέλνει σὸ ἐξωτερικὸ, τὰ ὁποῖα ὀμως πουλῶνται και ἐξείριση και σὲ εἰδὼ καταστήματα της.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Τὸ Λέβικο είναι μὴ χαρούμενη κομπόλις τοῦ Τρεντίνο, μὲ δὺ λαμπρὲς πηγὲς μεταλλικοῦ νεροῦ, μὲ γλυκὸ κλίμα και καθαρὸ αέρα. Γι' αὐτὸ συγκεντρώνει κάθε καλοκαίρι πολλοὺς ξένους.

Εἶχε εἶχε πάλι κι' ἡ κόμησα Γκασκά μὲ τὴ Μπαρέτα. Εἶχε φροντίσει νὰ κλείσῃ δωμάτια σὸ «Ξενοδοχεῖο τοῦ Στέμματος», πὸν βρίσκεται στην κεντρικὴ πλατεία.

Τὴν ὑποδέχθηκε ἡ ξενοδόχα κυρία Ἑρμινία, μὴ ὀραιότερη γυναίκα, νῆα, χαριτωμένη και συμπαθητικὴ, και τὴν ὀδήγησε ἡ ἰδια σὸ κομψὸ και ἀνετο διαμερίσμα της. Ἡ κόμησα ἐνθουσιάστηκε ἀπ' τὴ θέα πὸν εἶχαν τὰ παράθυρα.

— Τί καλά πὸν θὰ εἶρ' ἐδῶ! εἶπε χαμογελώντας. Έχετε πολλοὺς πελάτες;

— Τὸ ξενοδοχεῖο είναι σχεδὸν γεμάτο ἀπὸ Γερμανοὺς και Γάλλους.

Ἡ κόμησα ἔκανε μερικὲς ἄλλες ἐρωτήσεις, κι' ὕστερα θέλησε νὰ ἰδῇ τὴν ἑλπίδα, γιὰ τὴν ἦταν κομψομένη. Τὴν ἄλλη μερὰ, κουβεντῖσας ἀρεκτὴ ὀρς μὲ τὴ Μπαρέτα.

— Έχω πολλὲς ἐλπίδες νὰ ἀνακαλύψω τὰ ἴχνη πὸν γυροῦ, της εἶπε, μὲ βεβαιώσανε πὸς ὁ κύριος Τοάσκα εἶχε μείνει πολὺν καιρὸ σ' αὐτὸ τὸ μέρος.

— Πιθῶν. Μὰ ἔχουν περάσει τόσα χρόνια ἀπὸ τότε. Ποίος θὰ τὸν θυμάται ἀκόμα;... Ἡ ξενοδόχα εἶναι πολὺ νῆα, κι' ἀποκλείεται νὰ ἦξερε ἀν εἶχε μείνει ἐδῶ ἕνας κύριος μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα πρὶν ἀπὸ 15 χρόνια.

— Ἀς βασισθοῦμε στην τύχη... Πιστεύω προπάντων πὸς ἡ κόρη σου Ἀ' ἔφησε κάποια σημεῖα της διαμονῆς της σ' αὐτὸ τὸν τόπο. Ἡ Μπαρέτα δὲν ἀπάντησε. Ἀμφέβαλλε πολὺ ἀν θὰ ξανάβρισκε τὴν κόρη της. Ἀλλ', ἡ ἰδια πὸς εἶχε ἔξοις κάποτε ἐκεῖ ἡ Σουζάννα της, ἀρκοῦσε γιὰ νὰ τὴν κρατῇ σ' ἕνα συνεχῆ πυρετό, νὰ ἐξάπτεται ἡ φαντασία της ἀπὸ τρελλὲς ἐλπίδες πὸν τὴν ἄφηναν ὕστερα κουρασμένη κι' ἐκνευρισμένη.

Ἡ ξενοδόχα εἶχε συμπαθήσει ἀπ' τὴν πρώτη στιγμή τὴν καλὴ κόμηση, μὲ τὸ γλυκὸ της χαμόγελο και τὸ στοργικὸ ὕφος της.

Ένα ἀπόγεμα, πῆγε νὰ της δῶσῃ ἕνα γράμμα της. Ἡ κόμησα τὴν παρακάλεσε νὰ μείνῃ λίγο κοντὰ της, νὰ της κρατῇ συντροφία—γιὰ τὴ Μπαρέτα εἶχε πάλι στην ἐκκλησία. Εκείνη δέχθηκε πολὺ εύχαρίστως και κάθισε ἀντίκρυ της, κοντὰ σ' ἄνοιχτο παράθυρο, ἀπ' ὅπου μπαίνανε σὴν κάμαρα ἀνάλαφρα ἀρώματα λουλουδιῶν.

Ἡ κόμησα ἀνοῖξε τὸ γράμμα και τὸ διάβασε γρήγορα. Ἦταν ἀπ' τὸν ἐπιτάτι της, πὸν τὴν κατὰτόπιζε γιὰ διάφορα ζητήματα τὸ σπιτιοῦ της.

Τὸ δίστασε ὕστερα και, κυττάζοντας τὴν Ἑρμινία, τὴ ρώτησε γλυκά:

— Έχετε πάλι ποτὲ σὸν Τουρίνο;

— Όχι, κυρία, ἀπάντησε ἐκεῖνη. Δὲ μ' ἀρέσει, ὀλλωστε, νὰ φύω ἀπ' αὐτὸ τὸν τόπο, ὅπου γνώρισα τὸν ἑρωτα και τὴν εύτυχὴ κοντὰ σὸν ἄντρα μου.

— Έσείς ποτὲ εἰσάστε νῆα και ἔχετε ἀκόμα δυνατὴ μνήμη, μήπως ἀκούσατε ποτὲ τὸ ὄνομα ἑνὸς καποῦ κυρίου Μπορνά-Τοάσκα;

Ἡ ξενοδόχα χλωμιάσε ξαφνικὸ και κυττάζε γύρω της ἀνήσυχτα.

— Μπορνά-Τοάσκα;... πρόφερε.

— Ναί, ἀπάντησε ἡ κόμησα μὲ καρδιοχτύπι.

Ο κύριος αὐτὸς εἶχε, νομίζω, μαζί του, τὴν ὀραιότερη γυναίκα του, πὸν ἦταν ἕνας τύπος γοητευτικὸς και μοιραῖος συγχρόνως;

Ο κόμησα θυμήθηκε δ,τι της εἶχε πῆ ἄλλοτε ὁ ἄντρας της: πὸς ὁ κ. Τοάσκα περνοῦσε τὸν Σουζάννα γιὰ νομῖμν γυναικα του, ἐκεῖ πὸν δὲν τὴν ἔβλεπε. Καὶ κατάλαβε πὸς ἐπρόκειτο γιὰ τὸ πρόσωπο πὸν ζητοῦσε.

— Ναί, ἀπάντησε, προσπαθών-

τας νὰ μὴ δείξῃ τὴ συγκίνησί της. — Τότε λοιπὸν δὲν ἔμεινε ποτὲ σὸ Λέβικο. Ἀκούσα νὰ μιλῶνε γιὰ τὴν κυρία Μπορνά-Τοάσκα, ὅταν πῆγα νὰ ἐπισκεφθῶ κάτι συγγενεῖς μου σὸ Ροβερέτο. Έκεῖ εἶχε ἔγκασταθῇ ὁ κ. Τοάσκα μὲ τὴν γυναίκα του, ἐκεῖ πῆθανε... κι' ἐκεῖ συνέβη ἡ τρομαχτικὴ ἐκείνη τραγωδία, πὸν ἀναστῆσε ὀλο τὸν κόσμον!

Ἡ κόμησα κατῶρθωσε νὰ μείνῃ ἥσυχη.

— Ποιὰ τραγωδία; ρώτησε. Δὲν ξέρω τίποτα... ὅα μου τὴ διηγήθητε;

Ἡ ξενοδόχα χλωμιάσε πάλι.

— Ἀνατριχιάζω μόνον πὸν τὴ σκέπτομαι, εἶπε. Ἦμουν ἀκόμα μικρὸ κοριτσάκι τότε... Έχουν περάσει τόσα χρόνια! Κι' ὀμως δὲν ἔχει ἀκόμα σβῶστῇ ἡ ἀνάμνησί της. Καὶ πολλοὶ ἐξακολουθοῦν νὰ καταριῶνται αὐτὴ τὴν γυναίκα και τὴν κόρη της!

— Ἀ, εἶχε κόρη ἡ κυρία Τοάσκα;

— Ναί, δὺ χρόνων περίπου. Όχι, ὀμως ἀπ' τὸν ἄντρα της, ἀλλὰ ἀπ' τὸ δυστυχισμένο ἐκείνον, πὸν δὲν ἔστειλε ἡ ἰδια στην κρεμάλα.

Ἡ κόμησα ἐπνιξε μὴ κραυγῇ.

— Πῶς; — Περιμένετε λιγάκι, κυρία κόμησα. Πῶ νὰ δῶσα διαταγὲς στην ὑπηρεσία, κι' ὕστερα θὰ ξαναγυρίσω νὰ σὰς διηγηθῶ τὴν τρομερὴ αὐτὴ ἱστορία, πὸν ξαναγυρίζει συχνὰ σὸ μυαλό μου.

Ἡ Ἑρμινία σηκώθηκε Ἀλλ' ἡ κόμησα τὴν κράτησε.

— Κάντε μου τὴ χάρι, εἶπε, νὰ συστηθῶ στην καμινάρα, ἀν τυχὸν ξαναγυρίσῃ ἡ συνοδοῦς μου, νὰ τὴν παρακαλέσω νὰ περιμένῃ ὀσον ὀσον θὰ βρῖσκεθε μαζί μου, στην κάμαρά μου. Τὸ κάνω γιὰ τὴν δειλὴ γυναίκα, κι' οἱ τρομερὲς ἱστορίες τὴν ἀναστατώνουν.

Ἀλλοτε, αὐτὴ δὲν ἔχει τὸ δικὸ μου ἐνδιαφέρον νὰ πάρῃ πληροφορίες γιὰ τὸν κ. Τοάσκα, πὸν ἦταν ἄλλοτε φίλος τοῦ ἄντρα μου και δὲ μάθαμε ποτὲ τί ὀνομαζόταν.

— Ἀλήθεια, κυρία κόμησα;

— Ναί. Πηγαίνετε τώρα, και ξαναγυρίστε γρήγορα, γιὰ τὴν μεγάλη περιέργεια νὰ τὰ μάθω ὀλα. Πραγματικά, ἡ κόμησα ἀγωνίστηκε. Ἦταν, λοιπόν, τόσο τρομερὴ γυναίκα αὐτὴ ἡ Σουζάννα; Εἶχε ἀκολούθησε μοιραῖα τὸ δρόμο της, πατώντας πάνω στὰ πτώματα τῶν θυμάτων της;

Ο Ρικέττο, ὁ κ. Τοάσκα κι' ἐκείνος πὸν εἶχε πεθῶνε στην κρεμάλα... Καὶ ποῖος ἔφει ποσοί ὀλοι εἶχαν ὑποφέρει ἐξ αἰτίας της! Κι' εἶχε μὴ κόρη... ἕνα ἄθωο πλάσμα, καρπὸ τοῦ ἐγκλήματος, πὸν ὀι πληρώνει ὅως μὴ μῆρα γιὰ τὰ δικὰ της σφάλματα!

Γιὰ τὴν ἑλπίδα συμβαίνει πάντα! Εἶναι γεγονὸς ποτὲ ἡ Θεῖα Δικὴ δὲ δείχνεται ποτὲ τόσο τρομερὴ σὲς ἐνόχους, ὅσο βταν τοῦς χτυπᾷ στὰ παιδιὰ τους. Ἀμαρτίαι νονῶν παιδεύονται τέκνα...

Αὐτὰ σκεπτόταν ἡ κόμησα, δταν ἔμεινε μόνι, περιμένοντας τὴν Ἑρμινία.

Ἡ νῆα ξενοδόχα δὲν ἄργησε νὰ ξαναγυρίσῃ. Ἦταν ἀκόμα λίγο χλωμή, γιὰ τὴν εὐαίσθητὴ ψυχὴ και ὑπῆφερε πάντα, δταν θυμὸταν κανένα ἀνατριχιαστικὸ γεγονός ἡ διάβαζε κάποιο συγκαλονιστικὸ βιβλίο.

— Έδωσα διαταγὲς νὰ μὴ μὰς ἐνοχλῇ κανεῖς, εἶπε. Θέλετε ν' ἀρνήσῃ;

— Περιμένω ἀνυπόμονα, ἀγαπητὴ μου.

Ἡ Ἑρμινία διηγήθηκε δσα ξέρομε ἥδη, γιὰ τοῦς ἑρωτες της νεο-Τοάσκα, τὰ μαρτύρια της δυστυχῆς Ἀμαλίας τὴν τραγωδία πὸν ἀκολούθησε και πὸν πελὴειωσῇ μὲ τὴν φυγὴ της Λάουρας και της κόρης της...

Ἡ κόμησα ἔκουσε τις τρομερὲς ἐκείνης ἀποκαλύψεις, μὲ τὴν καρδιά της σφιγμένη ἀπὸ φριχτὴ ἀγωνία. Ἀν ἦξερε ἡ Ἑρμινία πὸς ἡ Μπαρέτα ἦταν ἡ μητέρα της καταραμένης ἐκείνης Λάουρας, ἡ μάλλον της Σουζάννας!

Μὰ πὸν εἶχε πάλι ἐκείνη ἡ δυστυ-

χισμένη; Βέβαια, ἔπρεπε νῆχη συνενόχου πὸν τὴ βοήθησαν νὰ δραπετεύσῃ.

Ἡ κόμησα εἶπε αὐτὴ τὴ σκέψι της στην ξενοδόχα.

— Αὐτὴς της ἰδέας ἦμουν πάντα κι' ἐγὼ, ἀπάντησε ἐκείνη. Λέγαμε μάλιστα σὸ Ροβερέτο πὸς ἦταν ἀνακαταμένος σ' αὐτὴ τὴν ἱστορία κάποιος Γκόριο, ἕνας κατασκοπος.

— Ζῇ ἀκόμα αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος; — Νὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθεια, δὲν ἐνδιαφερόμκα νὰ τὸ μάθω. Μπορὸ ὀμως νὰ ζητήσω πληροφορίες ἀπ' τοῦς συγγενεῖς μου τοῦ Ροβερέτο.

— Ὄα μὲ ὑποχρεώσετε! Καὶ τώρα θὰ σὰς ἐξηγήσω τὸ λόγο της περιέργειάς μου. Ο κ. Τοάσκα, ὁ πῶς σὰς εἶπα, ἦταν φίλος τοῦ συζύγου μου, πὸν ἔχει πεθῶνε. Ἡ ξερ πὸς εἶχε φύγει μαζί μὲ κάποια γυναίκα, πὸν τὴν περνοῦσε γιὰ νομῖμν σύζυγο του— ἐνὼ ἡ ἀλθινη του σύζυγος είναι μὴ τιμωτάτη κι' ἀξιοπεπείστητη κυρία, πὸν τὸν χώρισε γιὰ τὴν κακὴ του διαγωγὴ και ἔῃ τώρα ἀποτραβηγμένη σὸ Τουρίνο.

— Σὰς πληροφορὸ πὸς οὔτε ἐγὼ οὔτε ἡ κ. Τοάσκα μάθαμε ποτὲ τί εἶχε ἀπογίνει ὁ ἄντρας της, πὸν εἶχε καταφύγει μὲ τὴ φιλενάδα του και τὸ ρόλο πὸν εἶχε παίξει αὐτὴ στην ἀνατριχιαστικὴ τραγωδία, πὸν μὴ διηγήθηκε. Μόνον ἐδῶ και μερικὸς μῆνες μάθαμε πὸς ὁ κ. Τοάσκα, φευγόντας ἀπ' τὸ Τουρίνο, εἶχε ἔφει σὸ Τρεντίνο. Ἡρῶ λοιπὸν ἐδῶ, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ μάθω κάτι παραπάνω...

Μήπως ξέρετε τώρα ἀν, δταν πεθῶνε ὁ Τοάσκα, ἡ δῆθεν σύζυγος του τὸν κῆφε σὰ νομῖμν ἄντρα; — Μάλιστα, κυρία κόμησα. — Ἀ, τὴν ἄτιμη! Κι' εἰσάστε βέβαιη πὸς ὁ Τοάσκα πεθῶνε σὸ Ροβερέτο;

— Βεβαίωτατη! Μπορεῖτε, ἄλλωστε, εύκολα νὰ τὸ διαπιστώσετε. — Ναί, θὰ φροντίσω, γιὰ χάρι της ἀληθείης κ. Τοάσκα, αὐτὴς της δυστυχισμένης, πὸν ἀγνοεῖ ἀκόμη τὴν τύχη τοῦ συζύγου της. Σὰς εύχαριστῶ πολὺ γιὰ τις πληροφορίες.

— Ἐλπίζω νὰ μπορέσω σύντομα νὰ σὰς δῶσω κι' ἄλλες, κυρία κόμησα.

Ὅα μου κάνετε μεγάλη εύχαρίστησι! Ἦθελα μόνον νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μὴν κάνετε γιὰ τὴν ὀρα λόγο σὲ κανένα.

— Μείνετε ἥσυχ! Δὲν πρόκειται ν' ἀνοῖξῃ τὸ στόμα μου...

Ἡ κόμησα ἔδωσε στην ξενοδόχα, κι' ἐκείνη τὸσφίξε μὲ εὐκρινὴ συγκίνησι.

Ὅταν γύρισε ἡ Μπαρέτα, ἡ κόμησα δὲν της εἶπε τὸ παραμικρὸ γιὰ δσα εἶχε ἀνακαλύψει. Πρὶν πλῆξησῃ ὀμως, ἔγραψε ἕνα μεγάλο γράμμα σὸν δόκτορα Τζούλιο.

Β'.

Ἀφίνοντας τὸ σπῖτι τοῦ εδεργέτη της, ὅπου εἶχε ζήσει τόσα χρόνια εύτυχισμένη, ἡ Ἑλβίνα εἶχε ὑπακούσει προπάντων σ' ἕνα συναίσθημα τρόμου, πὸν της γέννησε ὁ διάλογος τοῦ γιαιτροῦ μὲ τὸ Φράντς.

Ναί, τάχα ἀκούει ὀλα, χωρίς νὰ τὸ βέλῃ. Έτοιμάζοταν νὰ μῆτὸ σὸν λατρεῖ, δταν ἔκουσε ἀπ' τὴν μισανόιχτη πόρτα τις φωνὲς τοῦ Τζούλιο και τοῦ Φράντς.

Σταμάτησε κι' ἀφουγκράστηκε. Ἀκούσε νὰ προφέρουν τ' ὄνομα της Ἡ περιέργεια τὴν ἐσπρόξε τότε νὰ παρακολουθῇ δλη τὴ συνομιλία.

Ὅταν ὁ Τζούλιο σηκώθηκε τὴν πρώτη φορὰ, αὐτὴ μάντεψε τὸ σκοπὸ του και κρύφτηκε ἀμέσως πίσω ἀπὸ μὴ κουρτίνα, συγκρατώντας τὴν ἀνάσα της. Ὑστερα, δταν ὁ γιαιτρος ξαναγύρισε σὴν θέσι του, ἐκείνη ἐξακολουθῶσε νὰ κρυφακούει.

Μὲ τὸν ἰδιο τρόπο κρύφτηκε ἄλλῃ μὴ φορὰ. Ὑστερα κατέφυγε στην κάμαρά της κι' ἀρχισε νὰ κλαῖει ἀπελπισμένα.

Ῥατε, λοιπόν, ὁ εδεργέτης της διέθετε ὅπως ἤθελε αὐτὸς τὴν καρδιά της, τὴ ζωὴ της, δίνοντας τὴν

γιὰ γυναίκα σ' ἕνα νέο, πὸν ὁ πατέρας του εἶχε ἐκτελεσθῇ στην κρεμάλα, γιὰ τὸν δολοφόνει τὴν γυναίκα του!

Τὸ μέλλον της φαίνονταν τόσο σκοτεινὸ κι' ἀπῆλπι, ὥστε εὐχόθηκε νὰ πεθῶν... Όχι πὸς μισοῦσε τὸ Φράντς. Μάλιστα, τὸν ἀγαποῦσε σὺν ἀδελφῷ. Ἀλλ' ἡ σκέψι πὸς δὲ γινόταν γυναίκα του, τὴν ἔκανε ν' ἀνατριχιάζῃ συγκορη, νὰ χτυπᾷ ἡ καρδιά της ἄτακτα ἀπ' τὸν τρόμο, νὰ σφίγγεται ὁ λαιμὸς της ἀπ' τὴ συγκίνησι.

Όχι, δὲν ἦταν δυνατὸν!... Κι' ὀμως ὁ γιαιτρος εἶχε πῆ πὸς δὲ μπορούσε νὰ παντρευτῇ μὲ ἄλλον. Τὸ μυστήριό της μητέρας της ἐπέφετε πάνω της.

Κανεῖς τίμιος ἄντρας δὲ θάδινε τ' ὄνομα του σὲ μὴ ἀγνωστὴ κοπέλλα, πὸν μπορούσε νῆχη γεννηθῇ ἀπὸ ἕνα σφάλμα, ἡ ἀπὸ ἕνα ἐγκλημα! Ἦταν φριχτό, φριχτό!

Συγχρόνως, ξαναθυμῶταν τὴ συνομιλία της μὲ τὴ Λαλά, πὸν τὴ νόμιζε πιά γιὰ ὀθῶο θυμα κάποιος παράξενος μοῖρας. Δὲν κατῶρθανε νὰ διαδῇ ἀπ' τὸ νοῦ της αὐτὸ πὸν της εἶχε πῆ γιὰ τὸ Βιτόριο.

Ο νέος ὑποφέρει ἐξ αἰτίας της, γιὰ τὴν ἀγάπης τρελλὰ Ἐδινε τὴ ζωὴ του γι' αὐτ

Δεν άρχισε να προσανατολισθή.

Προχώρησε γρήγορα, με το φόβο μονάχα μήπως συναντήσει κανένα γνωστό.

Δεν άνάντησε, παρά όταν έφτασε μπροστά στο σπίτι της Λαλά. Τη ζήτησε απ' τη θυροφύλαξη. Έκείνη την κύτταξε, μ' ένα πονηρό χαμόγελο.

— Τη δεσποινίδα Λαλά θέλετε; της είπε. Πρώτο πάτωμα, δεξιά.

— Είν' εδώ;

— Δεν έχει βγή καθόλου, τις δυο τελευταίες μέρες.

— Όσο κι' αν προσπαθούσε να ραφή ήρεμη η Έλβινα, η ουσιογνωμία της ήταν ανασταταμένη.

— Μπορώ ν' ανέβω; ρώτησε τη θυροφύλαξη.

— Μα βέβαια! Βέβαια!

Κι' η γριά γέλασε δυνατά.

— Η Έλβινα κοκκίνισε κι' ύστερα χλώμιασε. Άνέθηκε σιγά-σιγά τη σκάλα. Τα μάτια της ήταν γεμάτα θλίψη. Φαινόταν να καταλαβαίνει τώρα την τρέλλα που έκανε.

— Άντεδρασε ώσπου τον άγωνία, που της έτρωγε την καρδιά, και για να πνίξη τις καινούργιες σκέψεις που την ταραζάνε, χτύπησε άποτόμα την πόρτα της τραγουδίστριας.

— Της άνοιξε η καμαριέρα. Φαίνεται πως είχε πάρει ήδη όδηγηση από την κυρία της, γιατί, όταν είδε την κοπέλλα, τη ρώτησε μαλακά με ύφος σεμνό:

— Ποιον ζητάτε;

— Τη δεσποινίδα Λαλά.

— Μου λέτε παρακαλώ, ποιά είσαστε;

— Η Έλβινα πρόφερε με κόπο τ' όνομά της.

— Περσάτε μέσα... Περμένετε ένα λεπτό, της είπε η καμαριέρα.

Την όδηγησε σ' ένα κομψό σαλονάκι, με λίγα άλλα καλά έπιπλα και με άφθονα λουλούδια που ζήλίζουν με το άρωμά τους. Καί την άφησε μόνη εκεί μέσα.

— Η Έλβινα κύτταξε γύρω της. Μ' άμνηχανία, συγκινησι και φόβο μαζί, σαν κορίτσάκι.

Σ' ένα λεπτό, μπήκε η Λαλά. Φορούσε μία χρυσάφια μεταωτή ρομπα, στολισμένη με νταντέλες. Τα μπράτσα της ήταν γυμνά ως τους ώμους. Τα βραχίονά της, της πέφτανε σαν καταρράχτες.

— Αγκάλιασε με οικειότητα την κοπέλλα και φώναξε:

— Σέ περίμενα, αγαπητή μου!

Πριν προλάβει εκείνη ν' άπαντήσει, χτύπησε το κουδούνι και είπε στην υπηρέτρια, που παρουσιάστηκε αμέσως:

— Δέ θα δεχθώ κανένα άποψε. Κανένα, τ' άκουσε. Είδοται πως και τους άλλους, να τ' όξουνε.

— Ύστερα άγκάλιασε απ' τη μέση την Έλβινα, που δε μπορούσε άκμα να προσέρη λείψι, την πήρε στην αμαρά της κι' έκλεισε την πόρτα.

Η κοπέλλα έμεινε σ' άθωπαμένη. Δεν είχε ποτέ όνειρεντή κατι τέτοιο...

Το δωμάτιο εκείνο, βυθισμένο σ' ένα ύποβλητικό μισοσκοτάδι, είχε κατι το φαντασμαγορικό, με τα πολυτελέστατα έπιπλα του, τους μεγάλους καθρέφτες, τα χαλιά, το μυστικό άρωμα που γεμίζει την άτμοσφαιρα...

— Σκεφθής, λοιπόν, τα λόγια μου, καλή μου, και ήρθε!... είπε η Λαλά.

— Ναί... τραύλισε με κόπο η Έλβινα. "Αν με δώσετε, θα μείνω στο δρόμο, γιατί δεν πρόκειται πια να ξαναγυρίσω στο σπίτι μου..."

— Ο τόνος της φωνής της ήταν τρομαγμένος κι' άπελπισμένος μαζί.

Η Λαλά τη φίλησε.

— Ενώ να σε δώσω; Τσελλά, θες;... Δεν έβρισε πώση εύτυχία μου δίνεις! Θα βρω σε σένα μία φίλη ελκρινή, τώρα που με γνωρίζεις, που ξέρεις ότι αξίζω τη φιλία σου και τη στοργή σου... Μίλα μου και σ' στον ένικό, όπως έγω!

Την ξαναφίλησε, μ' ένα υωπρό πάθος, σ' ά νάβειλε να τη δαγκώσει. Και συνέχισε:

— Τον ξαναείδα... τον καυμένο το Βιττόριο! "Αν έδλεπες πόσο έ-

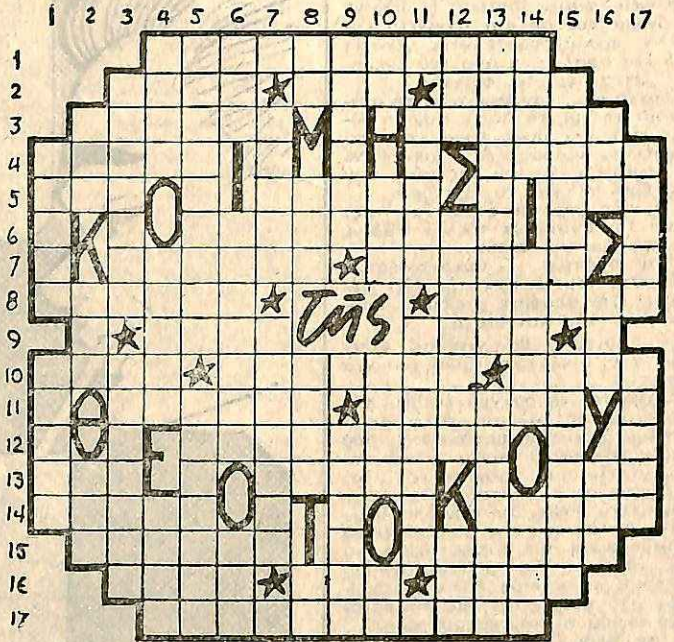
ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΟΝΑΣ Ο ΥΙΟΣ

ΑΡΙΘΜΟΣ 862

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Έξηνά κάτι έσφαλμένα.
- 2 Δεν περιέχει άπολύτως τίποτα. — Θρεπτικό, όταν είναι φρέσκο. — Φρούτα.
- 3 Τρώει ξύλο και παχαίνει. — Δεν έχει τους νόμους με το μέρος της.
- 4 Έντομο, που προσενηί γεωγλάς καταστροφές στη γεωργία. — Έβεται, έλέγχω αλλά και έγκρινω.

- 5 τλάντος που μεταμορφώθηκαν σε άσπότερες. — Δεν έχουν ταίρι (ούδ').
- 6 Άναβάλλω ή και άκυρώνω ό. ριστικά. — Άσπυλον.
- 7 Μοντέρνος χορός. — Γίνεται στην ώρα του και είναι συνεπώς άποτελεσματικό. — Πρόβες.
- 8 Θεραπεύονται (θελ.). — Την παντρεύτηκε ο Περικλής.
- 9 Σύμφωνοι. — Φωνήεν. — Βρλ.

- 5 ... ντέ Πούτι: Παλαιά δόξα της όδόνης. — "Η κάτοικος νησιού των Κυκλάδων. — Μάρκα ατόκινήςτων.
- 6 Άριθμητικό σύνολο, που περιλαμβάνει φρετικές δεκάδες.
- 7 Δέ λείπει από κανένα θέατρο. — Έκλέγονται (ούδ').
- 8 Χρησιμοποιείται για την κατασκευή των περισσότερων εργαλείων. — Άκολουθεί το δρόμο του Θεού.
- 9 Είναι πάντοτε εύπρόσδεκτα. — Μας προσφέρουν τώρα το καλοκαίρι, ίδεώδη δροσιά.
- 10 Γάλλος ζωγράφος και χαράκτης, που θεωρείται άρχηγός του έμπρασινισμού. — Άντικτες (κακόσα). — Έδωσε τ' όνομά του σ' ένα άλφάβητο.
- 11 Άστος, άπρονόητος. — Μωρία, άνοησία (πληθ.).
- 12 Γίνονται σε μικροβιολογικά εργαστήρια.
- 13 Η Σιμυριά της άρχαιοτήτας. — "Η μήτη τους είναι κάθε άλλο παρά καλλίγραμμη. — Παλαιά ελληνική άεροπορική εταιρεία.
- 14 Ρυθμίζεται από τις καρικές συνθήκες μιας περιοχής. — Βρίσκονται σε άπόσταση από το κέντρο.
- 15 Όποιος τ' άφανε, δε μπορεί να μιλήσει σε άνθρωπο. — Παντοταίνοι, αϊάνιοι.
- 16 Η πρωτεύουσα του Τονκινού. — Θεός των άρχαίων Αιγυπτίων, αλλά και λιμάνι της Ν. Γαλλίας. — Τσούκφιλος Γάλλος συγγραφέας.
- 17 Έπακίδουσις.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1 Το μικρό όνομα πολλών θηλυκών άσπτερον του θεάτρου του, ώστε χωρίς να περιμένη να του στείλουν πρόσκληση, πήγε πεζή στην πόλη Σάλας, για να ζητήσει να καταστη. — Έκανε δηλαδή μία διαδρομή 425 χιλιομέτρων! Το αήμμά του έγινε δεκτό, και ή στρατιωτική ύπηρεσία του χορήγησε, πριν απ' όλα... ένα καινούργιο ζευγάρι παπούτσια!

- 2 σκεται τώρα στη καθάλληνη. — Προσωπική άντανιμια (β' προσ.).
- 9 Ρίτα... άσπτερι του κινηματογράφου. — Άεπτες μεμβράνες.
- 10 Άναφορική άντανιμια (θελ.). — Τελικός σύνδεσμος. — Προορίζεται για ιερομένους. — Όμοια σύμφωνα.
- 11 Νοστιμίζει το φαγητό. — Προσφέρονται, υπό τον όρο να έπιτραφούν.
- 12 Άρχη ύποδέσας. — Κάτοικος μιας ελληνικής πόλεως άλλα και δικαίου νομού. — Μελοδραματικά άρχικά.
- 13 Άντιβέντα σε δικηγόρους. — Κάτοικος εύρωπαικού κράτους.
- 14 Σχελιαστικόν έπιφώνημα. — Μέρος συνόλου. — Έλευθερία πόλη.
- 15 Παντοταίνας. — Είναι πιδ γνώστοι ως άλογόμυες.
- 16 Προηγείται συμπεράσματος. — "Η γυναίκα ως σύντροφος ή σάχνυος (άφχ.). — Χρονικό έπιφώνημα.
- 17 Σπρώξιμο (πληθ.). — Ξεκάθαρο.

Π. Β. ΧΡΙΣΤΑΡΑΣ

(Λουτράκι)

Η λύσις του 861

στη σελ. 77

Άνυπομεινόμενα νά νίνη φαντάρος

Τόση λαχτάρα είχε ο Άργεντινός Σαντιάγο Λάμας να ύπηρετήσει στο στρατό της πατρίδας του, ώστε χωρίς να περιμένη να του στείλουν πρόσκληση, πήγε πεζή στην πόλη Σάλας, για να ζητήσει να καταστη. — Έκανε δηλαδή μία διαδρομή 425 χιλιομέτρων! Το αήμμά του έγινε δεκτό, και ή στρατιωτική ύπηρεσία του χορήγησε, πριν απ' όλα... ένα καινούργιο ζευγάρι παπούτσια!

χει αλλάξει... Μου ξαναείπε πώς σκεπτεύει ν' αυτοκτονήσει μάλλον, παρά να σε χάσει... μ' όλο που δεν πιστεύει πώς τον αγαπάς.

— Μα θα ήμουν τώρα έδω, αν δεν τον αγαπούσα; διαμαρτυρήθηκε η Έλβινα, κόκκινη απ' τη συγκίνηση. "Όχι, δε θέλω να πεθάνω! Βλέπεις... για χάρη του έγκατέλειπα τον πατέρα μου, που με λατρεί, τη θεία μου, που την είχα σ' ά μητέρα... Νοιώθω καλά πώς, μ' αυτό που έκανα, είναι πια άναξιά τους. Δέ θα τους ξαναδώ πιά. Καλύτερα να πεθάνω, παρά να τους άντικρύσω! Μά θάμαι εύτυχισμένη, αν μπορέσω να σώσω το Βιττόριο... Νά, αγαπάει, πεθαίνει για μένα! Μά, λοιπόν, ήρθε. "Ας πάρη τη ζωή μου, για να ζήσι!

— Ήταν άδύνατο να περιγραφή ή έκφραση, που άκτινοβολούσε στο άγγελικό πρόσωπό της, καθώς μιλούσε έτσι.

Μία έλαφρεία σκιά τύψεως πέρασε απ' την ψυχή της Λαλά. Φοβήθηκε σχεδόν για το κακό, που είχε κάνει, να παρασύρη την άδωά εκείνη κοπέλλα στο σπίτι της, να της στήσει παγίδα.

— Άμέσως όμως, άλλες, ύπουλες σκέψεις, δώσανε τη φωνή αυτή της καλωσύνης και της ξαναδύσανε την τόλη της.

— Τί εύτυχισμένος, που θάμαι ο Βιττόριο, όταν το μυστή φώναζε. Στο μεταξύ, άπόψε είσαι άλη δική μου. Θα μου χάσις αυτές τις λίγες ώρες;

— Θέλει ρώτημα;... Είσαι τόσο καλή! Όσαινες την άγάπη σου για χάρη μου.

— Μπρά, δεν έκανα τόσο μεγάλη θυσία, άφού ο Βιττόριο δε μ' άγάπησε ποτέ. Θέλησα όμως τουλάχιστον να διατηρήσω τη φίλτα του. Και πρέπει να μ' εύγνωμονήτε κι' οι δυο σας, γιατί έγω έφτιάσα την εύτυχία σας! Θα μ' αγαπάτε τώρα λιγάκι και μένα... δεν έν' έτσι!

Σύστησε ύστερα στην κοπέλλα ν' αλλάξει φόρεμα. Και φάναγε μαζί, στο ίδιο έκενο σαλόνι, όπου είχε δεχτεί η Λαλά το Βιττόριο.

Η Έλβινα ήταν άσυνήθιστη σε τέτοια πικάντικα και πολυάλλα φαγητά, γιατί ο Τζούλιο άγαπούσε την άπλη, οίκογενειακή κουζίνα.

Δεν ήταν έπίσης συνήθισμένη να πίνει. "Αλλά η Λαλά φρόντιζε να της γεμίση συνεχώς το ποτήρι της, κι' έκείνη δεν τολμούσε ν' άρνηθή. Άλλωστε, διψούσε πολύ. "Ετσι, όταν σκώθηκε απ' το τραπέζι, ένοιωσε βαρύ το κεφάλι της, και πλάγιασε μ' άνακούρσι στο κρεβάτι της, στο δωμάτιο που της είχε ετοιμάσει η Λαλά.

Κοιμήθηκε δλη τη νύχτα. Όταν ξύπνησε, το πρωί, κύτταξε "όταν με έπληξε, το άγνωστο έκενο περιβάλλον. Φαινόταν πως είχε ξεχάσει την καινούργια κατάσταση της.

Μά δεν άρχισε να ξαναβρή τη μνήμη της, και μαζί μ' αυτήν ένοιωσε κάποια μεταμέλεια. Τώρα μόνο καταλάβαινε πόσο σοβάρο ήταν το διδάχημά της...

— Έτσι, λοιπόν, είχε άνταποκριθή στη στοργή και τις θυσίες του γιατρού και της αδελφής του. Είχε ξεχάσει μεμιάς δλη την τυφωδότητα, την ύπομνη, την καλωσύνη τους; Πόσο άχάριστη και κακή θα την κρίνανε!

Μά γιατί νά μή της κρύψουν το μυστικό της καταγωγής της, που δημιούργησε ένα ύπερβλητο έμπόδιο άκνισμα σ' αυτήν και τόν άγαπημένο της, και συγκρούσε την έκανε μιά πόρτα, χωρίς όνομα και κοινωνική θέσι;... Τόσο που ο ίδιος ο Τζούλιο ήθελε να την παντρεύη με τόν υιό ένος δολοφόνου — ένα νέο, καλό και άξιο, αλλά στιγμιαία μόνον κ' αυτόν απ' τη ζωή.

Γιατί νά στερηθή μία στιγμή εύτυχίας, έφ' όσον μάλιστα θα έσώζετο έτσι τη ζωή του λατρευτού της; Μήπως θάναυθε περισσότερο ντροπή γι' αυτό, απ' όσην είχε αισθανθή όταν έμαθε πως δε μπορούσε να γίνει σύζυγος ένος άνδρού από τίμια οίκογένεια;

— Η ιδέα αυτή την άνακούφισε κάπως. Και κύτταξε με λιγώτερη άποθάρρυνση, και μάλιστα με κάποια

εοχαρίστησι, το καινούργιο έκενο δωμάτιο, που της είχε διαθέσει η Λαλά.

Πόσο άσημα είχε κρίνει κάποτε αυτή τη νέα, που είχε τόσο καλή καρδιά! Τί έφταιγε αυτή, αν ή μοίρα της την είχε ρίξει σε άσημο δρόμο; Αν δεν της είχε τύχει ή φριχτή έκείνη συμφορά, θα έμεινε πάντα κοντά στο δυστυχισμένο πατέρα της — που είχε βρή το θάνατο προσπαθώντας να ύπερασπιστή την τιμή της.

— Ήταν άκόμα συγκινημένη απ' αυτές τις σκέψεις, όταν μπήκε στο δωμάτιο η Λαλά. Οι δυο κοπέλλες άγκαλιάστηκαν με διάχυσι.

— Γρήγορα, αγαπητή μου, έλα να πάρης το μπάνιο σου μαζί μου, έπε η τραγουδίστρια. Είν' έτοιμο.

— Η Έλβινα δίστασε ένα λεπτό και κατακοκκίνισε.

— Τί φοβάσαι; πρόσθεσε η άλλη. Είμαστε μονάχα έδω.

Ξέροντας εκ πέρας τη γυναικεία καρδιά, είχε καταστρώσει ένα σχέδιο για να παρασύρη την άδωά Έλβινα. Προσπαθούσε, με την προπονητή της άφέλεια, να τη μεθύσει, να έπηρεάσει τη φαντασία της.

Κι' έκείνη είχε ψυχή τόσο άπλη κι' άγνή, ώστε ύπεκλυτε στη γοητεία της. Στην εύγενεια και στις περιποιήσεις της έβλεπε μονάχα έκδηλώσεις καλωσύνης και άληθινής φιλίας.

— Έτσι, ή έπιτόλαιο και παραστρατημένη έκείνη γυναίκα είχε μέσα σε λίγες μέρες, σταλάξει ένα έπικίνδυνο, αλλέριο δηλητήριο στην παρθενική ψυχή της Έλβινας.

Ο νέος έκείνος τρόπος ζωής, ή έπιδεικτική πολυτέλεια, τα πικάντικα φαγητά και τα έλκεκτά κρασιά, τα έντονα άρώματα κι' ή άτμόσφαιρα της ήυπαθείας, όλα της έδωσαν έναν άκαθόριστο τυρετό.

— Έλπιζε στην άρχη να δη άμέσως το Βιττόριο, αλλά η Λαλά της είπε:

— Πρέπει ν' άφίσουμε να περάσει μία βδομάδα το λιγώτερο. Όπως καταλαβαίνεις, ο δόκτωρ Τζούλιο δε θα παραλείψη να μάζη παντού για να σε βρή. Κι' ο πρώτος που θα ύποπτευθή, θάμαι άσφαλώς ο Βιττόριο. Άλλά αυτός ο καμήλινος δεν ξέρει άκόμα τίποτα, κι' έ-

— Δέν πρόκειται πια να την παντρευτή ο μπαμπάς.

— Η Λαλά έδωσε μία φωνή χάρας.

— Άλήθεια; Δεν είναι, λοιπόν, τζος ήλίθιος, όσο τον νόμιζα! Ός κι' σου πώ κατά; "Αν παροφέρθηκα την άλλη φορά άπέναντί σου, ή α-

του, ζήτησε από το γιατρό που ανέλαβε να του κάνει τη σχετική άντικατάστασι, να δώσει στο κόκαλο που χρησιμοποιήθηκε γι' αυτό το σκοπό τη μορφή και το σχήμα μιας χορεύτριας των Μπαλ. Οι σάρκες που προσκολληθήσαν σ' αυτό το κόκαλο πήραν κι' αυτές το ίδιο σχήμα. "Ετσι, ο Τόμ Σμιθ έχει στο χέρι του τη χορεύτρια των όνειρών του.

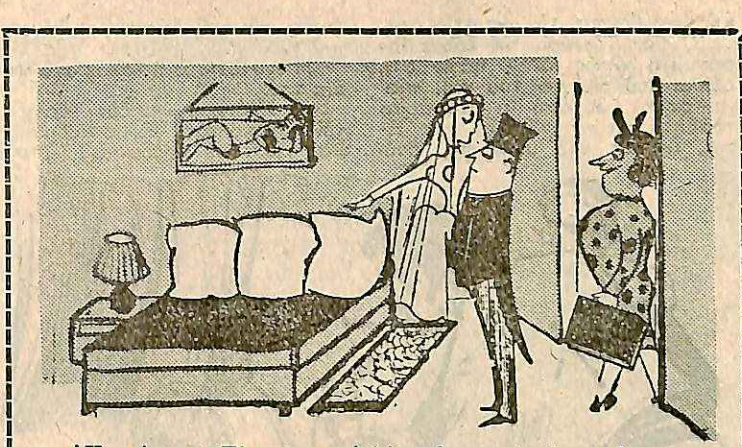
— Ο έλέφας που έβινε συζυγοκτόνος

Πριν από λίγο καιρό, έγιναν στο ζωολογικό κήπο της Νεαπόλεως οι γάμοι του Μπάρια, ένος ύπεροχου άφρικανικού έλεφάντα, ηλικίας 19 χρόνων και βάρους 5 τόνων, με τη χαριτωμένη 14ετιδα έλεφαντίνα Ναμάνγκη.

Το ζευγάρι έμεινε έκτοτε μέσα στο ίδιο κελλί κι' ο καιρός περνούσε εύτυχισμένα. "Αλλά ο Μπάρια ήταν ύπερβολικά φλογερός κι' ή καυμένη Παμάνγκη, που είχε κούραση από τις άλλεπαλλήλες έρωτικές διακρίσεις του, άρχισε να τον άποφύγει. Μία τελευταία άρνησι της, όως τον έκανε έξω φρενών. Άρμισε τότε πάνω της κι' έφού την έκοίλισε με τα τεραστία δόντια του, άρχισε να την ποδοπατά, ως που την άφανε νεκρή. Τρίαντα περίπου θεατές παρακολούθησαν έβα από τα κάγκελα το άναγχνιστικό θέαμα. "Επειτα απ' αυτό, ή διευθύνσι του ζωολογικού κήπου καραδίκασε τον Μπάρια σε τέλεια άπομώνοσι και διηνηκή άγαμία.

— Η έπιτυχία των Ιταλικών ταινιών

Η Διεθνής Κινηματογραφική "Ενωσις άπνέθυσε στις όργανώσεις 70 έθνών την έρώτηση: Σε τί όφειλεται ή έπιτυχία των Ιταλικών ταινιών σ'

Η νύφη: Το τούτο μαξιλάρι είναι για τη μαμά.

ται θα μωρέσει εύκολα ν' άπαλλαγεί απ' τις ύποψίες. Κι' έπειτα, ή χαρά του θάμαι μεγαλύτερη, όταν θα σε βρή έδω.

— Κι' αν έρθη να με ζητήσει στο σπίτι σου ο εύεργέτης μου;

— Ά, μην έχεις τέτοιο φόβο!

— Άδύνατο να πάη ο νους του με μένα. Πουθενά άλλο δε θα μπορούσε να είσαι πιδ ήσυχη κι' άσφαλισμένη...

— "Ισως να πάνε σ' έκείνη τη φίλη σου, που έμεινε στο παλιό μοι σπίτι.

— Η Έλβινα άνασκήρτησε.

— Τη Τζέμμα, έννοεις; ψιθύρισε "Ό, αν ήξερε...

— Τί να ξέρη; τη δέχθηκε άποτομα ή τραγουδίστρια. Πώς κατέφυγε στο σπίτι μου, για να σώσας τη ζωή του άνδρού που δε λατρεύει;... Φοβάσαι μήπως σε μολώση, αυτή που ξεγέλασε το δόκτορα Τζούλιο, για να τον πάρη άντρο της;

— Δέν πρόκειται πια να την παντρευτή ο μπαμπάς.

— Η Λαλά έδωσε μία φωνή χάρας.

— Άλήθεια; Δεν είναι, λοιπόν, τζος ήλίθιος, όσο τον νόμιζα! Ός κι' σου πώ κατά; "Αν παροφέρθηκα την άλλη φορά άπέναντί σου, ή α-

— Δέν πρόκειται πια να την παντρευτή ο μπαμπάς.

— Η Λαλά έδωσε μία φωνή χάρας.

— Άλήθεια; Δεν είναι, λοιπόν, τζος ήλίθιος, όσο τον νόμιζα! Ός κι' σου πώ κατά; "Αν παροφέρθηκα την άλλη φορά άπέναντί σου, ή α-

— Δέν πρόκειται πια να την παντρευτή ο μπαμπάς.

— Η Λαλά έδωσε μία φωνή χάρας.

— Άλήθεια; Δεν είναι, λοιπόν, τζος ήλίθιος, όσο τον νόμιζα! Ός κι' σου πώ κατά; "Αν παροφέρθηκα την άλλη φορά άπέναντί σου, ή α-

— Δέν πρόκειται πια να την παντρευτή ο μπαμπάς.

— Η Λαλά έδωσε μία φωνή χάρας.

— Άλήθεια; Δεν είναι, λοιπόν, τζος ήλίθιος, όσο τον νόμιζα! Ός κι' σου πώ κατά; "Αν παροφέρθηκα την άλλη φορά άπέναντί σου, ή α-

— Δέν πρόκειται πια να την παντρευτή ο μπαμπάς.

— Η Λαλά έδωσε μία φωνή χάρας.

— Άλήθεια; Δεν είναι, λοιπόν, τζος ήλίθιος, όσο τον νόμιζα! Ός κι' σου πώ κατά; "Αν παροφέρθηκα την άλλη φορά άπέναντί σου, ή α-

— Δέν πρόκειται πια να την παντρευτή ο μπαμπάς.

— Η Λαλά έδωσε μία φωνή χάρας.

— Άλήθεια; Δεν είναι, λοιπόν, τζος ήλίθιος, όσο τον νόμιζα! Ός κι' σου πώ κατά; "Αν παροφέρθηκα την άλλη φορά άπέναντί σου, ή α-

— Δέν πρόκειται πια να την παντρευτή ο μπαμπάς.

— Η Λαλά έδωσε μία φωνή χάρας.

— Δέν πρόκειται πια να την παντρευτή ο μπαμπάς.

— Η Λαλά έδωσε μία φωνή χάρας.

— Άλήθεια; Δεν είναι, λοιπόν, τζος ήλίθιος, όσο τον νόμιζα! Ός κι' σου πώ κατά; "Αν παροφέρθηκα την άλλη φορά άπέναντί σου, ή α-

— Δέν πρόκειται πια να την παντρευτή ο μπαμπάς.

— Η Λαλά έδωσε μία φωνή χάρας.

— Άλήθεια; Δεν είναι, λοιπόν, τζος ήλίθιος, όσο τον νόμιζα! Ός κι' σου πώ κατά; "Αν παροφέρθηκα την άλλη φορά άπέναντί σου, ή α-

— Δέν πρόκειται πια να την παντρευτή ο μπαμπάς.

— Η Λαλά έδωσε μία φωνή χάρας.

— Άλήθεια; Δεν είναι, λοιπόν, τζος ήλίθιος, όσο τον νόμιζα! Ός κι' σου πώ κατά; "Αν παροφέρθηκα την άλλη φορά άπέναντί σου, ή α-

— Δέν πρόκειται πια να την παντρευτή ο μπαμπάς.

— Η Λαλά έδωσε μία φωνή χάρας.

— Άλήθεια; Δεν είναι, λοιπόν, τζος ήλίθιος, όσο τον νόμιζα! Ός κι' σου πώ κατά; "Αν παροφέρθηκα την άλλη φορά άπέναντί σου, ή α-

— Δέν πρόκειται πια να την παντρευτή ο μπαμπάς.

— Η Λαλά έδωσε μία φωνή χάρας.

— Άλήθεια; Δεν είναι, λοιπόν, τζος ήλίθιος, όσο τον νόμιζα! Ός κι' σου πώ κατά; "Αν παροφέρθηκα την άλλη φορά άπέναντί σου, ή α-

— Δέν πρόκειται πια να την παντρευτή ο μπαμπάς.

— Η Λαλά έδωσε μία φωνή χάρας.

— Άλήθεια; Δεν είναι, λοιπόν, τζος ήλίθιος, όσο τον νόμιζα! Ός κι' σου πώ κατά; "Αν παροφέρθηκα την άλλη φορά άπέναντί σου, ή α-

— Δέν πρόκειται πια να την παντρευτή ο μπαμπάς.

— Η Λαλά έδωσε μία φωνή χάρας.

— Άλήθεια; Δεν είναι, λοιπόν, τζος ήλίθιος, όσο τον νόμιζα! Ός κι' σου πώ κατά; "Αν παροφέρθηκα την άλλη φορά άπέναντί σου, ή α-

— Δέν πρόκειται πια να την παντρευτή ο μπαμπάς.

— Η Λαλά έδωσε μία φωνή χάρας.

— Άλήθεια; Δεν είναι, λοιπόν, τζος ήλίθιος, όσο τον νόμιζα! Ός κι' σου πώ κατά; "Αν παροφέρθηκα την άλλη φορά άπέναντί σου, ή α-

— Δέν πρόκειται πια να την παντρευτή ο μπαμπάς.

— Η Λαλά έδωσε μία φωνή χάρας.

— Άλήθεια; Δεν είναι, λοιπόν, τζος ήλίθιος, όσο τον νόμιζα! Ός κι' σου πώ κατά; "Αν παροφέρθηκα την άλλη φορά άπέναντί σου, ή α-

— Δέν πρόκειται πια να την παντρευτή ο μπαμπάς.

— Η Λαλά έδωσε μία φωνή χάρας.

— Άλήθεια; Δεν είναι, λοιπόν, τζος ήλίθιος, όσο τον νόμιζα! Ός κι' σου πώ κατά; "Αν παροφέρθηκα την άλλη φορά άπέναντί σου, ή α-

— Δέν πρόκειται πια να την παντρευτή ο μπαμπάς.

— Η Λαλά έδωσε μία φωνή χάρας.

— Άλήθεια; Δεν είναι, λοιπόν, τζος ήλίθιος, όσο τον νόμιζα! Ός κι' σου πώ κατά; "Αν παροφέρθηκα την άλλη φορά άπέναντί σου, ή α-

— Δέν πρόκειται πια να την παντρευτή ο μπαμπάς.

— Η Λαλά έδωσε μία φωνή χάρας.

— Άλήθεια; Δεν είναι, λοιπόν, τζος ήλίθιος, όσο

Από τις άκτες του Ειρηνικού ως την κορυφή της Μόσχας, στις Άνδεις, κανένας άνθρωπος δεν άποχτησε ποτέ την τρομερή φήμη του ντόν Τζενάρο Μοντάλμπο, που ήταν πιδ γνωστός με το όνομα «Ελ Μόσσο» (ο σημαδεμένος), γιατί οι Έσθροδερμοί τον είχαν πιάσει κάποτε αιχμάλωτο και τοῦχαν κόψει τὸ ένα του αὐτί.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, οἱ κοκορομαχίες ἦταν πολὺ συχνές κι' ὁ ντόν Τζενάρο δὲν ἔλειπε ἀπὸ καμμιὰ. Μέσα στὸ δισάκι του εἶχε ἕναν ἀγριο κι' ἀπ'τὴν πετεινὸ, τὸν «Κοκκινόπιπερο», ποὺ ἦταν κατ'αμνημόνευον ἀπὸ τὶς πολλὲς μάχες, ἀλλ' ὄχι λιγώτερο ἐπικίνδυνος ἀπὸ τὸν ἀφέντη του.

Ὁ ἐνθουσιασμός ἔπιανε δλους τοὺς θεατές, ὅταν ἔβλεπαν τὸν δὸν Τζενάρο νὰ πετᾷ μέσα στὸ στίβο τὸν πετεινὸ καὶ νὰ φωνάζει: — Πενήνια ἀσημένια τ'ἀλληρα σ', ὅποιον τὸν νικήσι!

Ὁ δὸν Τζενάρο τοῦ εἶχε βάλει στὰ πόδια ἀσημένια σπινθόνια καὶ μ' αὐτὰ ὁ «Κοκκινόπιπερος» ἀνοίγε στὰ δύο τὸ κεφάλι τοῦ ἀντιπάλου του, ἀφοῦ πρώτα τοῦ ξεσχίζει τὸ κορμί με τὸ ράμφος του.

Ὁ ἀφέντης του τσέπανε τότε τὰ πενήνια τ'ἀλληρα κι' ἔλεγε στὸν ἰδιοκτήτη του νικημένου πετεινοῦ.

— Πέθανε ἀξία!

Γινόταν, ὅμως, ἔξω φρενῶν, δὲν ἕνας πετεινὸς τῶσαζε στὰ πό-

κι' ἀπάνθρωπα τὴν ἀπιστία της. Ὁ δὸν Τζενάρο τὴν ἔδεσε μὴ σόφωμνη ὅπως ἦταν πάνω στὴ σέλλα τοῦ ἀλόγου του καί, πῆνοντας τὸ ζῶο ἀπὸ τὰ χαλινάρια, τῶσθζε γιὰ τὰ χτήματά του. Ἐτσι, ἔφτασε στὸ μύλο ποῦ δού-

Ξαφνικά, ἔβγαλε τὸ πιστόλι του καὶ τοῦ φύτεψε μιὰ σφαῖρα ἀνάμεσα στὰ μάτια.

μου με τὸ πιστόλι σου μιὰ σφαῖρα ἐδῶ, ἀνάμεσα στὰ μάτια...

— Ὄχι, ἀπάντησε ὁ δὸν Τζενάρο.

Καὶ μὲ μιὰ δυνατὴ σπρωξιά τὴν ἔριξε μέσα στὸ καζάνι, ὅπου τὸ ἄμορφο κορμί της ἔλυσε κι' ἀνακατεῖτο μὲ τὸ χυμὸ τοῦ ζαχαροκάλαμου... Γιὰ δύο χρόνια, οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς, νόμιζαν πὼς εὕρισκαν στὴ ζάχαρη ποὺ χρησιμοποιοῦσαν τὴ γεύσι ἀνθρώπινου αἵματος. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν τολμοῦσε νὰ μὴν πάρῃ τὴ ζάχαρη τοῦ δὸν Τζενάρο κι' οὔτε εἶχε τὸ θάρρος νὰ παρασπονέθῃ.

Ὁ δὸν Τζενάρο ἦταν ὡς τότε μὸν στὸ αἷμα σου! τῆς εἶπε. Προ-

μὸς με τὸ πιστόλι σου μιὰ σφαῖρα ἐδῶ, ἀνάμεσα στὰ μάτια...

Τὸ «τέστ... ἀντιπαθείας»

Ἡ πιδ ἀντιδημοτικὴ γυναικὰ τοῦ 1961

Ὁ ΣΗΜΕΡΙΝΟΣ μέσος ἄνθρωπος, σ' ὅποιο ἀπὸ τὰ δύο φύλα κι' ἀν ἄνθρωπος, ἀντιπαθεὶ τὰ σκάνδαλα καὶ τοὺς ἥρωές τους. Αὐτὸ ἀτάκτως τὸ συμπεράσμα ἕνός ἱδιότυπου «τέστ ἀντιπαθείας» ποὺ ὀργανώσε τὸ Ἰνστιτούτο Ἀλλεμαντὰ, τὸ ἀντιστοίχο, στὴ Δυτικὴ Γερμανία, με τὸ Ἰνστιτούτο Γκάλλοπ τῆς Ἀμερικῆς.

Γιὰ νὰ ἐξακριβώσῃ ποῖος τύπος γυναικας εἶναι ὁ ἀντιδημοτικότερος καὶ ποῖος ἀντίστροφος, τὸ Ἰνστιτούτο στοὺς καιροὺς μας, τὸ Ἰνστιτούτο σὺν ἔταξε ἕναν κατάλογο με δώδεκα ἀπὸ τὶς διασημότερες γυναικείες προσωπικότητες τοῦ 1961 καὶ ζήτησε, ἀπ' ὅσους λάβανε μέρος στὴν ἔρευνα, νὰ ὑποδείξουν, ἀνάμεσα σ' αὐτές τὶς γυναικείες, τὴν πιδ «ἀντιπαθητικὴ».

Οἱ περιλαμβανόμενες σὸν κατάλογο τοῦ Ἰνστιτούτου Ἀλλεμαντὰ προσαρμοστικότες ἦταν ἡ Μπριζίτ Μπαρντό, ἡ Χάιντι Μπαρλ — Γερμανίδα ἡθοποιὸς καὶ τραγουδίστρια — ἡ Μαρία Κάλλας, ἡ Φαράχ Ντιμπά, ἡ βασιλισσα Φαμπιόλα, ἡ πριγκίπισσα Γκρένς, ἡ Τζίνα Λολομπρίτζινα, ἡ Σοφία Λόρεν, ἡ πριγκίπισσα Μαργαρίτα, ἡ Μαρίλιν Μονρόε, ἡ Τίνα Ὠνσὴ καὶ ἡ πριγκίπισσα Σαοράγια.

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἔρευνας ἀτάκτως συντριπτικὸ κυρία γιὰ τὴ Μαρία Κάλλας, ποὺ τὴν ἔκριναν ὡς ἀντιπαθετὴ ἀπ' ὅλες τὰ 37% ἐκείνων ποὺ λάβανε μέρος. Ἀμέσως μετὰ τὴν Κάλλας, κρίθηκε ὡς ἀντιπαθετὴτερη ποῖος θὰ τὸ φανταζόταν; — Ἡ Μπριζίτ Μπαρντό, παίρνοντας τὸ 23% τῶν

ἀνδρικών αὐτὸν ψήφων. Ἐτσι, ἡ Ἑλληνίδα τραγουδίστρια καὶ ἡ Γαλλίδα στάρ συγκεντρῶσαν μόνες τοὺς τὸ 60% τῶν ψήφων ἀντιπαθείας. Ἐναντι 40% ποὺ πήραν καὶ οἱ δεκά ἄλλες καί!

Στὸ ἄλλο ἄκρο τῆς κλίμακας βρέθηκε ἡ Χάιντι Μπαρλ, ὅχι μόνον ἐξ αἰτίας τοῦ ὅτι ἦταν ἡ μόνη... Γερμανίδα τῆς λίστας αὐτῆς τῶν προσαρμοστικῶν, ἀλλὰ, κυρίως, ἐπειδὴ ἔχει τὴ φήμην ἐξαιρετικὰ ἐφρόνιμου κοριτοῦ, ποὺ ἀποφεύγει τὰ σκάνδαλα. Στὸν ἴδιο λόγο, ἀξίζει νὰ σημειωθῇ, ὅφειλε τὴ δημοτικότητά της στὴν Ἀμερικὴ, ἡ Ντόρις Νταϊν, ἡ πῆς «ἐξθρᾶ» τοῦ σκανδάλου. Ἡ Χάιντι Μπαρλ πήρε μόνον τὸ 1% τῶν ψήφων ἀντιπαθείας καὶ δευτέρη ἀκολουθεῖ ἡ πριγκίπισσα Γκρένς, παίρνοντας τὸ 2%. Τρίτη, σὲ δημοτικότητα, ἦρθε ἡ βασίλισσα Φαμπιόλα — ἀκόμη ἕνα ἥσυχον κορίτσι! — καὶ τέταρτη ἡ κ. Τίνα Ὠνσὴ, δημοφιλέστατη κυρία σ' αὐτοὺς κύκλους τῶν παντρεμένων γυναικῶν!

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἔρευνας — ὡς ἄλλως ἐκπρόσωπος τοῦ Ἰνστιτούτου Ἀλλεμαντὰ — δικαίωσε ἀπόλυτα τοὺς εἰδικούς τοῦ Χόλλυγουντ, ποὺ συμβουλεύουν τοὺς στάρ νὰ ἀποφεύγουν τὰ σκάνδαλα καὶ νὰ προτιμοῦν τὴν ἡσυχὴ οἰκογενειακὴ ζωὴ. Ἡ ἐποχὴ μας, παρ' ὅλα ὅσα λέγονται εἰς βάρος τῆς, λατρεύει τὴν ἐφρονιμάδα καὶ δὲ συγγράφει τὸ σκάνδαλο ὅτε σ' ἕνα μεγάλον ταλέντο, ὅπως ἡ Μαρία Κάλλας, ὅτε σὲ μιὰ βασίλισσα τοῦ σέξ, ὅπως ἡ Μπριζίτ Μπαρντό.

μου με τὸ πιστόλι σου μιὰ σφαῖρα ἐδῶ, ἀνάμεσα στὰ μάτια...

— Ὄχι, ἀπάντησε ὁ δὸν Τζενάρο.

Καὶ μὲ μιὰ δυνατὴ σπρωξιά τὴν ἔριξε μέσα στὸ καζάνι, ὅπου τὸ ἄμορφο κορμί της ἔλυσε κι' ἀνακατεῖτο μὲ τὸ χυμὸ τοῦ ζαχαροκάλαμου... Γιὰ δύο χρόνια, οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς, νόμιζαν πὼς εὕρισκαν στὴ ζάχαρη ποὺ χρησιμοποιοῦσαν τὴ γεύσι ἀνθρώπινου αἵματος. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν τολμοῦσε νὰ μὴν πάρῃ τὴ ζάχαρη τοῦ δὸν Τζενάρο κι' οὔτε εἶχε τὸ θάρρος νὰ παρασπονέθῃ.

Ὁ δὸν Τζενάρο ἦταν ὡς τότε μόνον στὸ αἷμα σου! τῆς εἶπε. Προ-

μὸς με τὸ πιστόλι σου μιὰ σφαῖρα ἐδῶ, ἀνάμεσα στὰ μάτια...

νας τῆς περιοχῆς. Ὅλοι τὸν καμάρωναν ὅταν τὸν ἔβλεπαν νὰ περνᾷ καθάλας στ' ἀλόγο του καὶ θαύμαζαν τὸ λιγερό κορμί καὶ τὸ ἀείσιο βλέμμα του. Μὰ ἔπειτα ἀπ' αὐτὸ τὸ περιστατικὸ ἔγινε σωστός ἀγριόανθρωπος κι' ἀρχισε νὰ κυνηγᾷ με λύσσα τοὺς ἀνθρώπους τῆς περιοχῆς γιὰ τὶς πιδ ἀσημένιες ἀφορμές. Ντυνόταν πάντα στὰ μαύρα κι' ἡ μοναδικὴ του χαρὰ ἦταν νὰ γυνιάξῃ κοκόρια, γιὰ νὰ τὰ παρουσιάξῃ στὶς κοκορομαχίες.

Ἡ σκληρότατά του, ὥστόσο λιγότερε ὅσο περνοῦσαν τὰ χρόνια. Ἐτσι, ὅταν μαθεύτηκε πὼς βρισκόταν στὰ τελευταῖα τῶν, ἡ συγκίνησι ἦταν γενικὴ σ' ὅλη τὴν περιοχή. Μερικὲς φήμες ἰδίως ἔκαναν μεγαλῶτερη τὴ συγκίνησι τοῦ κόσμου. Μετὰ τὸ θάνατο τῆς γυναικας του, ὁ δὸν Τζενάρο εἶχε πετάξῃ ὅλα τὰ εἰκονίσματα ἀπὸ τὸ σπίτι του κι' εἶχε μεταβάλει σὲ σταῦλο τὸ ἐκκλησάκι ποὺ εἶχε στὸ κτήμα του. Ἀλλὰ τώρα εἶχε μετανοῶσει κι' ἤθελε νὰ ἐξομολογηθῇ. Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ὁ ἐπίσκοπος τῆς περιοχῆς τὸ θεωροῦσε σὰν νίκη τῆς ἐκκλησίας. Καὶ δὲ δίστασε νὰ ταξιδεύῃ δύο ἡμέρες με τὸ ἀνογὸ του, γιὰ νὰ παρὶ ἰδίου τῆς Θεῆς Μετάνησι στὸν ἐτοιμόθάνατο.

Τὸ γεγονός αὐτὸ πανηγυρίστηκε σ' ὅλη τὴν ἐπαρχία καὶ οἱ ἐκκλησίες ἔγιναν δεήσεις γιὰ τὴν ψυχὴ τοῦ δὸν Τζενάρο.

Τὸ πιδ σημαντικό, ὅμως, ἦταν ὅτι ὁ ἐτοιμόθαντος ζήτησε νὰ ἱδῇ τὸν ἐξάδελφόν του δὸν Τζακίνο, γιὰ νὰ τοῦ ζητήσῃ νὰ τὸν συχωρέσῃ.

— Θὰ φύγω με βαρεὶά τὴν καρδιά ἀν δὲν πάω συχωρεσθῇ ἀπὸ τὸν δὸν Τζακίνο, ψιθύριζε ὁ δὸν Τζακίνο. Ὁ ἐπίσκοπος ἐξανέθηκε τότε στὸ ἀλόγῳ του καὶ πῆγε ὁ ἴδιος νὰ τὸν φέρῃ.

— Δὲν, εἶπες τὸ δικαίωμα ν' ἀρνήθῃς αὐτὴ τὴ συχώρεσι σ' ἕνα ἐτοιμόθαντο, τοῦ εἶπε.

Καὶ τὸν ἔπεισε νὰ πᾶνε μαζί στὸ σπίτι τοῦ δὸν Τζενάρο.

Τὸ πρόσωπο τοῦ ἐτοιμόθαντου φωτίστηκε ἀπὸ χαρὰ μόλις τοῦ εἶδε.

— Σὲ κάλεσα, γιὰτὶ θέλω ν' ἀλαφρώσω τὴν καρδιά μου, προτοῦ φύγω γιὰ τὸ μεγάλο ταξίδι, τοῦ εἶπε.

Καὶ τοῦ ἐξιστόρησε ὅλα ὅσα εἶχε κάμει ὡς τότε ἐναντίον του.

— Ὁλόκληρα χρόνια ἔτρεχα πίσω σου σὺν ὄρμῳ γιὰ νὰ σοῦ ρουφήσω τὸ αἷμα, τοῦ εἶπε με βραχνή φωνή. Μὰ τώρα μετανόωνω γι' αὐτὸ καὶ σοῦ ζητῶ ταπεινὰ νὰ με συχωρέσης.

— Ἄς εἶσαι συχωρεμένος, δὸν Τζενάρο, ἀπάντησε ὁ δὸν Τζακίνο.

— Σ' εὐχαριστῶ, ἐξάδελφέ μου, ψιθύρισε ὁ ἐτοιμόθαντος. Ἐλα νὰ φιληθοῦμε γιὰ τελευταία φορὰ...

Ὁ δὸν Τζακίνο ἔσκυψε.

— Καλὸ ταξίδι, δὸν Τζενάρο, εἶπε.

Ἀλλὰ, Ξαφνικά, ὁ ἐτοιμόθαντος ἔβγαλε τὸ πιστόλι του, ποὺ τὸ εἶχε κρυμμένο κάτω ἀπὸ τὰ σκεπασμένα καὶ τοῦ φύτεψε μιὰ σφαῖρα ἀνάμεσα στὰ μάτια... Τὸ ὅλο ἐφύγε τὴν ἴδια στιγμή ἀπὸ τὸ χέο του, ποὺ ἔμεινε ἀκίνητο. Ἦταν νεκρός.

Ἐτσι, ὁ δὸν Τζενάρο ἔφυγε ἀπὸ τὸν κόσμο, πλημμυρισμένος ἀπὸ χαρὰ, γιὰτὶ εἶχε πάρει τὴν ἐκδίκησί του.

Τὴν ἄλλη μέρα ἔβγαλαν τοὺς δύο Μοντάλμπο μακριὰ τὸν ἕναν ἀπὸ τὸν ἄλλον, γιὰτὶ οἱ ἄνθρωποι τῆς περιοχῆς φοβόνταν μήπως ἀποσχετοῦν καὶ πεθαμένο.

ΑΝΤΡΕ ΛΟΠΕΖ

Ἡ ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

ΜΠΙΖΕΡΤΑ

Ἡ μεγάλη ἀεροναυτικὴ βάση τῆς Δυτικῆς Μεσογείου

Ἡ ΑΠΟΤΟΜΗ καὶ ἀγρία σύγκρουσι στὴ Μπιζέρτα ἔστρεψε ἔντονη τὴν παγκόσμια προσοχὴ στὴ μεγάλη αὐτὴ ἀεροναυτικὴ βάση τῆς Δυτικῆς Μεσογείου. Ἐπὶ πέντε εἰκοσιτετράωρα οἱ Γάλλοι, ὑποστηρικτῆς τῆς βάσεως καὶ τυνησιακὲς δυνάμεις στρατοῦ καὶ ἐθελοντῶν χτυπήθηκαν με φανατισμὸ καὶ λύσσα. Ἐκατοντάδες νεκρῶν καὶ χιλιάδες τραυματιῶν ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῶν Τυνησιῶν, δεκάδες νεκρῶν καὶ ἑκατοντάδες τραυματιῶν ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῶν Γάλλων, σφράγισαν με τὸ αἷμα τοὺς τὴν ἑσπρίκη αὐτὴ πολεμικὴ ἔξασπ, ποὺ εὐτυχῶς γρήγορα ὑπεχώρησε σὲ μιὰ πιδ νηφάλια κατάσταση.

Ἡ Μπιζέρτα εἶναι αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἡ μεγαλύτερη καὶ ασφαλέστερη ἀεροναυτικὴ βάση ὁλοκλήρου τῆς Μεσογείου. Γιὰ τοὺς Γάλλους, ποὺ τὴν κατέχουν, ἀλλὰ καὶ γιὰ ὁλόκληρη τὴ Δύση ἡ ἀξία της εἶναι ἀνυπολόγιστη.

Ἡ βάση παίρνει τὸ ὄνομά της ἀπὸ τὴ γειτονικὴ πόλιν τῆς Μπιζέρτας, ὅπου Γάλλοι καὶ Τυνήσιοι ζοῦν σὲ δύο διαφορετικὲς συνοικίες. Ἐνα πλῆθος κανάλι μήκους 2500 μέτρων συνδέει τὴ Μεσόγειο με μιὰ φυσικὴ λίμνη ἐκατὸ τετραγωνικῶν χιλιομέτρων, ποὺ ἀποτελεῖ ἕναν καταπληκτικὴν ἀσφάλεια ναύσταθμο. Στὴν περιοχή τῆς φυσικῆς αὐτῆς λίμνης βρίσκονται ἀεροναυτικὲς καὶ στρατιωτικὲς ἐγκαταστάσεις, ποὺ θεωροῦνται ἀπὸ τὶς τελευταῖες τοῦ κόσμου. Μεγάλες δεξαμενὲς γιὰ τὴν ἐπισκευὴ πολεμικῶν πλοίων. Εἰδικὸ λιμάνι γιὰ ὑποβρύχια. Δύο ἀεροπορικὲς βάσεις με ἀεροδρόμια καὶ αὐτοκινητὰ καὶ γιὰ τὰ ἐξοπλιστὰ καὶ τὰ πιδ μοντέρνα αὐτοκίνητα ἀεροπλάνων. Ἡλεκτρικὸ ἐργοστάσιο ποὺ μπορεῖ νὰ καλύψῃ τὶς ἀνάγκες ὁλοκλήρου τῆς Τυνησίας. Στατιστικὲς ἐγκαταστάσεις κατασκευασμένων μέσα στοὺς βόρχεις ἀεροπλάνες κι' ἀπὸ αὐτοκίνητα ἀκόμη ἐπιθετο. Γιὰ τὴ Γαλλία, ποὺ περνᾷ δύσκολες ὥρες στὴ Βόρειο Ἀφρική με τὸν ἐξάντλητο πόλεμο τῆς Ἀλγερίας, ἀλλὰ καὶ γιὰ ὅλη τὴ Δυτικὴ παράστῃ ἡ Μπιζέρτα ἀποτελεῖ μιὰ τεραστίαν ἀξία στρατηγικὴ βάση, ἀλλὰ καὶ ἕνα ἀνεκτίμητο ἔχρηστὸν στὸν ψυχρὸ πόλεμο.

Ἡ Τυνησία, ποὺ ἀποτελοῦσε προτεκτοράτο τῆς Γαλλίας, ἀπέκτησε τὴν ἀνεξαρτησία της τὸ 1954. Ἐπειτα ἀπὸ σφοδρὲς συγκρούσεις με τὶς γαλλικὲς δυνάμεις καὶ μακρὰς καὶ ἐπιπολέες διαπραγματεύσεις, ἡ Γαλλία κοστῶσε στὴν κυριαρχία τῆς τῆς Μπιζέρτας, ποὺ βρισκόταν σὲ τυνησιακὸ ἔδαφος. Στις 17 Ἰουλίου 1958 ὑπεγράφη μεταξὺ τῶν δύο χωρῶν μιὰ συνθήκη, ποὺ προέβλεπε τὴ συγκεντρωσὴ ὅλων τῶν γαλλικῶν δυνάμεων — οἱ ὁποῖες εἶχαν παραμείνει σὲ διάφορα σημεῖα τῆς Τυνησίας — στὴ Μπιζέρτα, τῆς ὁποίας ἡ τελικὴ ἔγχε δὲ ἀποτελοῦσε ἀντικείμενο νέων διαπραγματεύσεων.

Τὸ Φεβρουάριο τοῦ 1959, τὸ πρόβλημα ἐπανήλθε στὸ προσκήνιο. Ὁ Πρόεδρος τῆς Τυνησίας Μπουργκίμα, μιλώντας ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο, προτείνει τὴν ὁριστικὴ παραχώρησι τῆς Μπιζέρτας στὴ Γαλλία, με τὴν προϋπόθεσι, ὅτι αὐτὴ δὲ θέπῃ τέρας σὸν πόλεμο τῆς Ἀλγερίας. Ἡ Γαλλία δὲ δίνει συνέχεια στὴν πρότασι Μπουργκίμα καὶ τὸ πρόβλημα ἔπειτα ἐνέχεται λίγο ἀργότερα ὡς ἐπὶ τῆς Τυνησίας. Τὸν Ἰούνιο τοῦ 1959 ὁ Μπουργκίμα δηλώνει: Ὁ Μόνος ἡ τυνησιακὴ σημαία ἔχει δικαίωμα νὰ ἀνεμίσχῃ ἐπὶ τυνησιακὸ ἔδαφος. Ἡ Μπιζέρτα εἶναι τυνησιακὸ ἔδαφος...

Τὸ Φεβρουάριο τοῦ 1960 δημιουργεῖται ἡ πρώτη σοβαρὴ κρίσι. Ἡ Τυνησία θέτει ὡς χρονικὸ ὄριο δύο ἐβδομάδες γιὰ τὴν ὁριστικὴν ρύθμισι τοῦ ζητήματος. Δύο μῆνες ἀργότερα — στὰ μέσα Ἀπριλίου — ἡ κρίσις, ἔπειτα ἀπὸ διάφορες φάσεις, μπαίνει σὲ προὐδο ὁφέσεως.

Ἡ Γαλλία ἀποσύρει καὶ τὶς τελευταῖες δυνάμεις τῆς ἀπὸ τὰ περικύρια τῆς Μπιζέρτας καὶ τὶς περιορίζει στὴ στρατιωτικὴ βάση. Ἡ Τυνησία ἐξακολουθεῖ πάντως νὰ ἐπιμένῃ γιὰ ἕναν ὁριστικὸ διακανονισμὸ τοῦ προβλήματος, ποὺ μόνον χάρις σὲ παρασκηνιακὲς ἐνέργειες τόσο τοῦ Παρισιοῦ, ὅσο καὶ τῆς Τυνιδος, δὲν παίρνει διεθνὴ μορφή, με ἀμεση ἐπέμβασι τοῦ δὸν Τζενάρο.

Ὁργανισμοὶ τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν.

Τὸ Φεβρουάριο τοῦ 1961, ὁ Πρόεδρος Μπουργκίμα γίνεται ἐπίσημα δεκτὸς ἀπὸ τὸ στρατηγὸν Ντε Γκᾶν. Ὁ Πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας — στὸ Ραμπουαί, κοντὰ στὸ Παρίσι. Ἡ συνάντησι εἶναι ἐγκάρδια καὶ ἐξαιρετικὰ θερμή. Τὰ νύχθ ὁμοῦ στίς ὁμάδες τῶν δύο χωρῶν ἐπαφθόνται μερικὸς μῆνες ἀργότερα. Ἀπὸ τὶς ἀρχὲς Ἰουλίου ὁ Μπουργκίμα προσπαθεῖ παρασκηνιακὰ νὰ πετύχῃ νέες παραχωρήσεις τῶν Γάλλων στὴ Μπιζέρτα, ἀν ὅχι τὴν ὁλοκληρωτικὴ τῆς ἐκκένωσι ἀπὸ τὶς γαλλικὲς δυνάμεις.

Στις 17 Ἰουλίου, ὁ Μπουργκίμα δηλώνει, ὅτι

Λεπτομερὲς χάρτης τῆς βάσεως τῆς Μπιζέρτας. Ἐνα πλῆθος κανάλι συνδέει τὴ Μεσόγειο με μιὰ φυσικὴ λίμνη, ποὺ ἀποτελεῖ ἕναν ἀσφαλέστατο ναύσταθμο. Γύρω ἀπὸ τὴ λίμνη ὑπάρχουν τελειότερες ἀεροναυτικὲς καὶ στρατιωτικὲς ἐγκαταστάσεις, ποὺ καθιστοῦν τὴν βάση τῆς Μπιζέρτας ἀπὸ τὶς ἰσχυρότερες τοῦ κόσμου.

ἡ ὑπομονὴ τοῦ ἐξαντλήθηκε καὶ διατάσσεται ἐξοπλίσαι τὸν ἀποκλεισμὸ ἀπὸ τὴν ἐπὶ τῆς Μπιζέρτας καὶ τὴν ἐπὶ τῆς τυνησιακῶν δυνάμεων. Οἱ πρώτοι νεκροὶ πέφτουν γύρω ἀπὸ τὴν βάση καὶ στὰ σύνορα τῆς εὐρωπαϊκῆς συνοικίας τῆς Μπιζέρτας, ποὺ ὀφίσταται μιὰ ὁμαδικὴ ἐπίθεσι στρατοῦ, ἐθελοντῶν καὶ γυναικοποιδῶν ἀκόμη, ποὺ ἐξορμοῦν ἀπὸ τὰ στενά καλντερίμια τῆς ἀραβικῆς συνοικίας, ἀφθονώντας τὸ θάνατο. Οἱ πρώτοι Γάλλοι ἀλεξιπτωτιστὰ ἀποτελοῦνται ἐπὶ τῆς μάχης γαλλικὲς δυνάμεις, τὴν ἐπὶ τῆς. Ἀλλὰ οἱ ἀντίπαλοι στέκονται ὁ ἕνας ἀπέναντι τοῦ ἄλλου με τὸ δόχτυλο στὴν σκανδάλη. Μ' ἐνα τίπητα ἡ μάχη μπορεῖ νὰ ἐξαναρχίσῃ πιδ φονικὴ ἀπὸ πρὶν.

Τὰ τρώματα τῆς μάχης εἶναι ἀκόμη ἀνοικτὰ. Σπέντια μισογκρεμισμένα κρατῆρες ἀπὸ οἰδοῦς. Ἡ εὐρωπαϊκὴ συνοικία εἶναι σχεδὸν ἀνέπαρη, ἐνὼ καὶ οἱ καταστροφὲς τοῦ ἀραβικοῦ τμήματος τῆς πόλεως εἶναι σχετικὰ μικρές.

Ἡ σύγκρουσι αὐτὴ Γάλλων καὶ Τυνησιῶν εἶχε ὅλη τὴν ἀγριότητα ἕνός ἐμφυλίου πολέμου. Γιὰτὶ, στὸ βάθος, Γάλλοι καὶ Τυνήσιοι βρισκονται πιδ πιδ κοντὰ ἀπ' ὅτι θὰ μπορούσε νὰ νομίσῃ ὁ ἐπιπολέας παρατηρητής.

Ἡ Τυνησία καὶ οἱ κάτοικοι τῆς ἔχουν μιὰ μα-

Ὁ Πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν κ. Κέννεντυ ὑποδεχόμενος, τὸν παρελθόντα Μάγον, τὸν Πρόεδρον τῆς Τυνησίας Μπουργκίμα εἰς τὸ ἀεροδρόμιον τῆς Οὐάσινγκτον.

κράων ἱστορία. Ἐμφανίζονται στὸ ἱστορικὸ προσκήνιο ὡς ἐπαρχία τῆς ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας καὶ φθάνουν σὲ πραγματικὸν πολιτισμὸ καὶ δύναμι σ' αὐτοὺς πρώτους χριστιανικοὺς αἰῶνες. Ἡ Τυνησία περνεῖ ἀπ' ὅλες τὶς μεγάλες ἱστορικὲς περιπέτειες τῆς Μεσογείου. Ὑποτάσσεται στοὺς Βανδάλους, τὸν πέμπτον αἰῶνα, στοὺς Ἀράβους τὸν ἔβδομο, γιὰ νὰ καταλήθ στοὺς Τούρκους τὸ 1574, ποὺ τὴν διοικοῦν μέσα τοῦ Βέη, ποὺ διορίζει κατ' εὐθεταν ἀπὸ τὸ Σουλτάνο. Ἡ εὐρωπαϊκὴ ἐπίσης διεισδύει ἀρχίζει με γοργὸ ρυθμὸ, γιὰ νὰ καταλήθ στὴν κατάληψι τῆς χώρας ἀπὸ τὴ Γαλλία τὸ 1881, ἡ ὁποία καὶ ἐγκαθίσταται προτεκτοράτο, ἀφοῦ παρασκηνιακὰ, τρία χρόνια νωρίτερα, στὸ συνέδριο τοῦ Βερολίνου, εἶχε ἐξαφανιστεῖ τὴ σχετικὴ συγκρατῶσι τῶν Μεγάλων Δυνάμεων καὶ ἰδιαίτερα τῆς Ἀγγλίας, ποὺ ἀπ' ἀντάλλαγμα πήρε τὴν ἐπικυριαρχία τῆς Κύπρου.

Στὸ δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο ἡ Τυνησία κατελήφθη ἀπὸ τὶς γερμανοϊταλικὲς δυνάμεις ὑπὸ τὸν στρατηγὸν Ράιμπελ, κι' ἐλευθερώθηκε ἀπὸ τοὺς συμμάχους τὸ Μάιο τοῦ 1943, ποὺ τὴν ἀπεδόσαν στὴ Γαλλία. Ὁ Πρόεδρος Ρουβέξελ, σὲ συνάντησι τοῦ, λίγο ἀργότερα, με τὸ Βέη τῆς Τυνιδος, τοῦ εἶχε ὑποσχεθῇ, ὅτι, μετὰ τὸ νικηφόρο τερματισμὸ τοῦ πολέμου, οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες δὲ ἀποστηρίξουν τὸ αἶτημα τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Τυνησίας. Ἀλλὰ οἱ Τυνήσιοι εἶναι ἡ πιδ δυτικοφιλή χώρα τῆς Ἀφρικής καὶ ὀφείλει πολλὰ στὸ σημερινὸ τὴν ἡγέτη Μπουργκίμα, ποὺ θεωρεῖται ὅχι μόνον ὁ ὁρασιατικὸς ἀπελευθερωτὴς τῆς χώρας, ἀλλὰ καὶ ἕνας ἀπὸ το

Δύο κυρίες της μαύρης αριστοκρατίας της Ακκρά, ντυμένες, όπως πολλές ακόμη συμπατριώτισσές τους, με άμεμπτη κομψότητα.

Οι πιο εξελιγμένες ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

Οι μαύρες κυρίες της "Ακκρά ντυνόνται κομψότατα, οδηγούν αυτοκίνητο, διαβάζουν στο εμπόριο και χάνουν κούρα αδυναμίας τους.

ΤΕΡΑΣΤΙΕΣ Αλλαγές, όπως είναι γνωστό, έχουν συντελεσθεί κατά τα τελευταία χρόνια, στην «μαύρη ήπειρο», όπως συνηθίζουν, ακόμη και σήμερα, ν' αποκαλούν οι Ευρωπαίοι την Αφρική. Στα καινούργια ανεξάρτητα κράτη, που ξεπετάχθηκαν από μοναρχία το ένα έπειτα από το άλλο, μία προοδευμένη Ιθούουσα τάξη, μάλλον σπουδασμένη σε αγγλικά ή γαλλικά κολέγια και πανεπιστήμια, προσπαθεί να αποτινάξει μονομιάς αιώνες ολόκληρους δουλείας, αλλοιότητας, σκοταδισμού και δεισιδαιμονίας, και να προσγγίσει τις χώρες αυτές στον δικό τρόπο ζωής και στο δικαίω πολιτιστικό επίπεδο. Καθώς, όμως, αυτό δεν είναι, βέβαια, δυνατό να γίνει μέσα σε τόσο σύντομο διάστημα, στα περισσότερα αφρικανικά κράτη παρατηρείται η εικόνα μιας χαοτικής διαφοράς ανάμεσα στον προηγμένο πληθυσμό των πρωτευουσών-για την ακρίβεια, μάλλον, σε μια αριθμητικά περιορισμένη τάξη, αυτού του πληθυσμού-και στους Ιθαγενείς της ζούγκλας, που ζουν σχεδόν όπως ζούσαν εδώ και πεντακόσια χρόνια.

Πιο χτυπητή παρά παντού είναι η διαφορά αυτή στη Γκάνα, το σχετικά πιο απαλή από τα καινούργια αφρικανικά κράτη και το πιο άρτια οργανωμένο. Στην ενδοχώρα, οι Ιθαγενείς εξακολουθούν να τρυπούν με πυρωμένο σίδερο τα μάγουλα ή τη μύτη των νεογνών, να πιστεύουν πως τις αρρώστιες τις φέρνουν τα κακά πνεύμα, και να καλούν τον μάγο για να τις διώξει και να θεραπεύουν τις πληγές με στάχτη από καμμένα κόκκαλα. Η κυβέρνηση της Γκάνα καταβάλλει τεράστιες προσπάθειες για να καταπολεμήσει αυτές τις προλήψεις και τις δεισιδαιμονίες του υποανάπτυκτου πληθυσμού, αλλά το πόσο λίγο τα καταφέρνει φαίνεται καθαρά από την αποτυχία, που σημειώσε ως τώρα στην απόπειρά της να πείσει τους κατοίκους της υπαίθρου να ντύονται.

Το σύνθημα «σκεπάστε την γύμνια σας», που εξαπολύθηκε από το κέντρο, δεν είχε την παραμικρή απήχηση στις αντίθετες φυλές της ενδοχώρας, που δεν έπαψαν να χρησιμοποιούν για μόνο ρούχο μια ζώνη από πλαστικά φύλλα βέντρον.

Την αποτυχία αυτή, εξήγησε σε Ευρωπαϊκό δημοσιογράφο ένας από τους πιο καλλιεργημένους και δυτικοποιημένους μαύρους της πρωτεύουσας-«έχετε να την περιμένουμε, για τρεις λόγους: Πρώτον, γιατί οι άνθρωποι αυτοί δεν έχουν χρήματα για να ντυθούν. Δεύτερον, γιατί δεν αισθάνονται καμιά ανάγκη να ντυθούν. Και τρίτον, γιατί στη ζούγκλα υπάρχει μία προκλητική αρθροβία από τα πλαστικά φύλλα που χρησιμοποιούνται εύκολα και άνετα για ρούχο!

Ενώ, όμως, στα βάθη της Γκάνας οι άνθρωποι ούτε θέλουν ούτε αισθάνονται καμιά ανάγκη να ντυθούν, το έντελές ανήθικο Ιαχέι για τους κατοίκους της πρωτεύουσας της, της Ακκρά. Ακόμη και ο

καλύτερα καταποτισμένος για τις μεταβολές που συντελέστηκαν ξένους μένει κατάλληλος, όταν αντικρύζει τις κυρίες της μαύρης αριστοκρατίας της Ακκρά κομψότατα ντυμένες με τα φινουρινιά της τελευταίας μόδας, μακιγιαρισμένες στην έντελεια και παφλουρισμένες με παριζιάνικα άρματα. Κατά κανόνα, οι κυρίες αυτές κατοικούν σε ώριμες επαύλεις, εφωδισμένες με όλες τις σύγχρονες ανέσεις-το ηλεκτρικό ψυγείο έχει από καιρό αντικαταστήσει τα φύλλα, με τα οποία τυλίγαν το κρέας για να μη χαλάσει ως το επόμενο γεύμα-και οι σύζυγοι τους κυκλοφορούν αφογοί στο άσπρο κοστούμι τους, γεμιασμένοι το μεσημέρι σ' ένα αμερικανικό τύπου, υπάρ σε σόνιτσελ, κανιζούν πορτα εκλεκτής ποιότητας και λατρεύουν το καλό ούισκι.

Αλλά οι μαύρες της Ιθούουσας κοινωνικής τάξεως της Ακκρά δεν είναι μόνο οι πιο κομψές και πιο περιποιημένες γυναίκες της Αφρικής, αλλά επίσης και οι πιο χειραφετημένες. Στην Ακκρά δεν είναι λίγες εκείνες που κερδίζουν με τη δουλειά τους περισσότερα απ' όσα κερδίζει ο άντρας τους και ένα μεγάλο ποσοστό των έμπροσθεν επιχειρήσεων έρρισκεται στα χέρια γυναικών, που τα καταφέρνουν θαυμάσια στον δύσκολο ρόλο της «μπίζνεσγουόμαν». Εκείνο, που εξηγεί ως ένα σημείο αυτό το περίεργο φαινόμενο, είναι πως το εμπόριο αποτελεί παράδοσι για τις γυναίκες της Γκάνα, πολύ παλαιοτέρη από την ανεξαρτησία της χώρας τους. Άλλωστε, οι έμπροσθεν στέλνανε γυναίκες στην ενδοχώρα για να φέρουν πελάτες για τα εμπορεύματά τους. Κι' αυτό γιατί οι ίδιοι φοβόντουσαν μην κακοπεράσουν στο χέρι των δυστροπών και πολεμοχαρών αυτών πελάνων, ενώ τις γυναίκες-έχει, βλέπετε, και η ζούγκλα τους Ιπποκούς της κανόνες!-ήταν θέβαιο πως δεν θα τις πείραζαν.

Ξεκινώντας, λοιπόν, απ' αυτή την παράδοσι, οι γυναίκες της Ακκρά διαμορφώθηκαν σε επιχειρηματίες πρώτης γραμμής, επεκτείνοντας συγχρόνως τα επαγγελματικά τους ενδιαφέροντα σε τομείς έντελως άγνωστους ως πριν από λίγα χρόνια. Χάρη στην πρωτοβουλία των δραστηρίων και χειραφετισμένων αυτών «μπίζνεσγουόμαν», η Ακκρά έχει γεμίσει από οικους μόδας, όπου επιτελείται, με εξαιρετική επιτυχία μερικές φορές, η διασάφηση των ευρωπαϊκών μοντέλων με την αφρικανική γραμμή, ενώ την ίδια διάδοσι έχουν τα Ινστιτούτα καλλωγής, οι μαύρες της Ακκρά δεν πηγαίνουν, βέβαια, για να διορθώσουν την επιδερμίδα τους, αφογής, κατά κανόνα, στιλπνότητας, αλλά, οι περισσότερες, για να υποδείξουν σε κούρα αδυναμίας τους! Κι' αυτό γιατί πολλές απ' αυτές έχουν εκδηλη τάσι προς το πάχος και φθονούν την λεπτή κορμίστα, σία της τυπικής Ευρωπαϊκής και Αμερικανικής καλλονής.

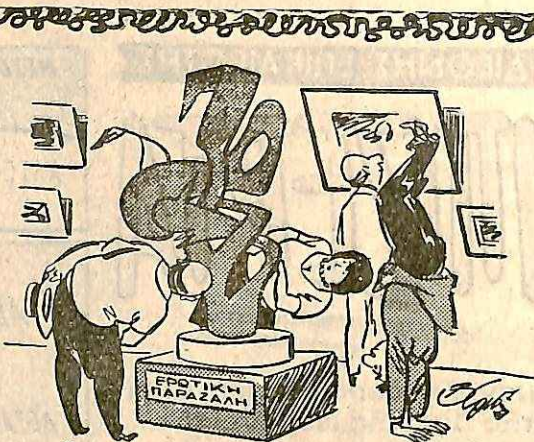
Αλλά οι γυναίκες αυτές, που εμφανίζονται τους ξένους όταν οδηγούν, με τον άντρα και την ναυαγία δυτικής κυρίας, την κούρα τους, κατορθώνουν παράλληλα με τις εμπορικές ασχολίες τους να καλλιεργούν το πνεύμα τους-η Φρανσουάζ Σαγκάν διαβάσεται άπληστα από τις όμοφες λέξεις της «Ακκρά!-και να παίρνουν διάφορες καλλιτεχνικές ή κοινωνικές πρωτοβουλίες.

Μία ωραίατατη νέα 23 ετών, η Κάρι Μπόλε, που ήταν μόλις είκοσι επί της οδοοχίας, πν ξένων στο ξενοδοχείο «Αμπαρ-σάντερ», ίδρυσε μια σχολή χορού, όπου δεν διδάσκει στις μαθήτρές της χορούς της ζούγκλας, αλλά κλασσικό μπαλέτο! Και η Νάνου Τσιμπας, ακόμη επαναστασιακή, ξεκίνησε για τα βάθη της ενδοχώρας της Γκάνα, στην περιοχή της φυλής Ασαντι, με σκοπό να καταπολεμήσει εκεί την πολυγαμία!

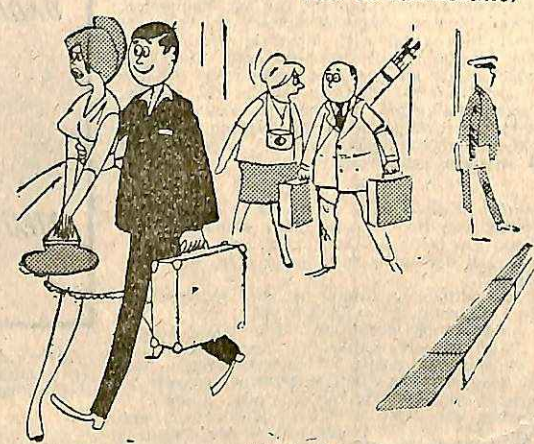
Για τον σκοπό αυτό, η κ. Τσιμπας ίδρυσε ένα «Ινστιτούτο του Ευτυχισμένου Ναικού» κυρίου όπως το όνομάσε, όπου δίδασκε στις νέες πως να προσφέρουν τόσα πολλά πράγματα στον μέλλοντα σύζυγό τους, ώστε να μπορούν εμπρακτα να τον πείσουν πως είναι έντελως περιττό να πάρη και δεύτερη γυναίκα. Τελικά, το Ινστιτούτο, αφού λειτουργήσε μ' επιτυχία επί μερικών μηνών γνώρισε άδοξη τύχη: Αγανακτισμένοι, οι φανατικοί όπαδοί της πολυγαμίας το βάλανε φωτιά!

Μολοντούτο, η Ιδρύτρια του δεν έχασε το θάρρος της.

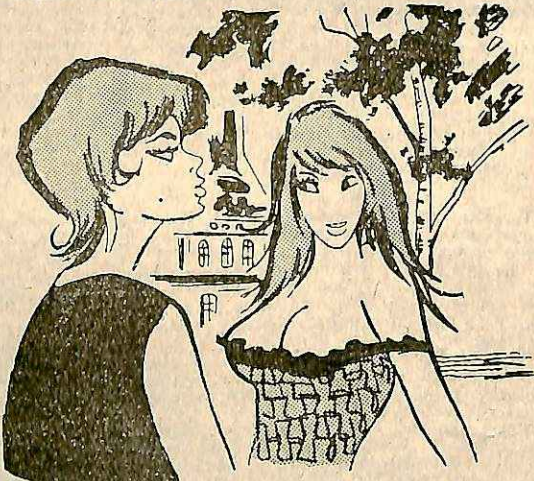
Μαζεύει τώρα χρήματα για να χτίσει δευτερο Ινστιτούτο στη θεία εκείνου που κήκη και πιστεύει ακράδαντα πως δεν θ' αδηγήσει ή ημέρα που και οι πιο καθυστερημένες συνπατριώτισσές της, χωρίς να φτάνουν, βέβαια, στο επίπεδο της κυρίας Μαίρης Κρόμπι, σ' ένα επίπεδο της συζύγου του όποιου πόν Έσπερικόν και κομψό, κάθε άνοιξη στο Παρίσι για να παραγγείλει τις τουαλέτες της-θα μπορέσουν, ωστόσο, να απαλλαγούν από το ζυγό της πολυγαμίας και να γίνουν ελεύθερα κι αυτές ούσια πλάσματα!

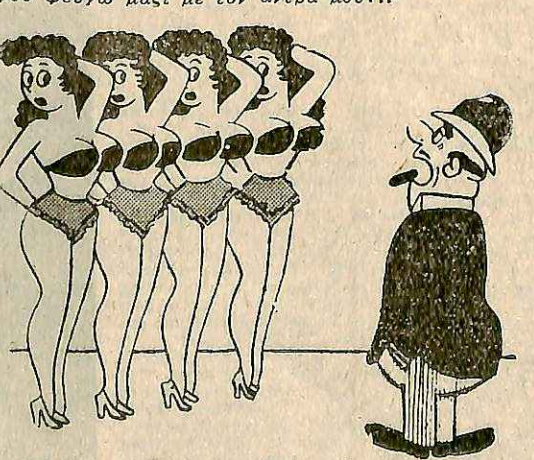
Μπροστά στη μοντέρνα τέχνη!... (Του Β. Χριστοδούλου)

Τι έγνωσες, Περίανδρε, λέγοντας: «Υπάρχουν και τυχεροί»;

Δε μπορείς να το πής ταξίδι αναψυχής, αφού φεύγω μαζί με τον άντρα μου!...

Ο θίασάρχης: Δυσ... τέσσαρα... έξη... δ... χτώ! Λείπει ένα κορίτσι!

Χάθηκαν ΧΩΡΙΣ Ν' ΑΦΙΣΟΥΝ ΙΧΝΗ!

Όλοκληρει στρατοί, πλοία, αεροπλάνα...

ΣΤΟΥΣ πρόποδες των Πυρηναίων προχωρούσε ένας Ιαχυρός στρατός από 4000 καλοεξοπλισμένους και άρτια εξοπλισμένους άνδρες. Μία νύχτα, κατασκήνωσαν δίπλα σ' ένα ποταμάκι. Το επόμενο πρωί συνέχισαν την πορεία τους... κι' εξαφανίστηκαν! Κανείς δεν έμαθε ποτέ τίποτα γι' αυτούς. Δεν υπάρχει το παραμικρό στοιχείο πως έδωσαν μάχη ή πως έπεσαν σ' ένα δρόμο. Χάθηκαν απ' το πρόσωπο της γης, δίλοι μαζί, χωρίς ν' αφήσουν πίσω τους το παραμικρό ίχνος!

Το έπαισόδιο αυτό, που φαίνεται άπιστευτο, συνέβη στο διάστημα του Ισπανικού Πολέμου της Διαδοχής (1702-1714). Δεν είναι ωστόσο μοναδικό στο είδος του. Η ιστορία αμφαφέρει κι' άλλες τέτοιες περιπτώσεις ομαδικών εξαφανίσεων, που έμειναν ανεξήγητες. Στην άλλη, μεγάλη πλοία, αεροπλάνα έφασαν μέσα με ραντάρ, χάρτηκαν μυστηριωδώς.

Να κι' άλλο ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα: Το 1850, η Γαλλία είχε στείλει στρατιωτικές δυνάμεις στην Ινδοκίνα, για να καταπνίξουν τις εξέγερσεις των Ιθαγενών. Ένα τάγμα λοιπόν από 650 άνδρες βράδισε προς τη Σαγκόν. Δεν έφτασε όμως ποτέ σ' αυτή την πόλη. Έξαφανίστηκε, σ' απόσταση 20 χιλιομέτρων απ' αυτήν, σε μια άνοιχτη έκτασι. Τι άποινε; Κανείς δεν έμαθε ποτέ...

Ακόμη εκπληκτικότερο ήταν το δράμα που συνέβη στην Κίνα, το Δεκέμβριο του 1939. Οι Κινέζοι στρατηγοί είχαν αποφασίσει τότε ν' αντιμετωπίσουν τους Γιαπωνέζους στα φυσικά χωρά των λόφων του Νανκίνγκ. Πάνω από 3.000 στρατιώτες είχαν αναπτύξει σε μία γραμμή μήκους 3 χιλιομέτρων.

Πίσω απ' αυτήν, αναπαύονταν ο διοικητής τους, συνταγματάρχης Λι Φου Σιέν. Είχε επιθεωρήσει πριν από 3 ώρες το μέτωπο κι' είχε βεβαιωθεί πως ήταν όλα εν τάξει.

Ξαφνικά, τον έβρισκε ένας ύπαισπιστής του, για να τον αναφέρει πως τα διαφορά φυλάκια της γραμμής δεν άπαντούσαν στις προσηλμίες με τον εσούματο. Ο συνταγματάρχης πήγε άμέσως να εξακριβώσει τη συνείδηση. Κι' έμεινε κατάπληκτος, διαπιστώνοντας πως όλοι οι στρατιώτες του είχαν εξαφανισθεί, έκτος από ένα σκοπό!

Τα όπλα τους βρίσκονταν στη θέσι τους. Οι φωτιές καίγανε ακόμη. Δεν ύπηρχε κανένα σημείο μαρτυρίας. Είχαν αυτομόλησει όλοι, μαζί στις ένδρικές γραμμές; Μα τότε, με τους έδλεπε ο σκοπός που είχε άπομείνει! Γύρω, άπληωνόνταν μια άνοιχτή και γυμνή έκτασι. Ήταν άβυσσος να είχαν κομψή κάπου τόσοι στρατιώτες... Πάντως, κανείς δεν έμαθε ποτέ ποια ήταν η τύχη τους.

Το ίδιο συνέβη με το πλοίο και τους έπίδες του Βουλν, που άνέβαινε το Μυσισαπ, μία μέρα του Ιουνίου του 1872, φορτωμένο με βαμπακί για το Πισμπούργκ και ρυμουλκώντας πίσω του κάμποσες μαοίνες.

Την επόμενη μέρα, εν' άλλο πλοίο λίγο ελείνε να συνηρωσθή με τις μαοίνες, που τις παρέσυρε το ρεύμα. Το χοντρό σκονί της ρυμουλκίσας τους είχε κοπή με τεκούρη. Και το «Σιδερένιο Βουνό» είχε εξαφανισθεί, χωρίς ν' άπομείνει κανένα ίχνος πυρκαγιάς ή σύντριμμα ή άλλο σημάδι που να δείχνει πως είχε βουλιάξει. Χάθηκε μυστηριωδώς, μαζί με τους 55 ανθρώπους που μετέφερε.

Το ίδιο ανεξήγητη ήταν η εξαφάνιση

MENTIOUM ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ Της Έταρίας Ψυχικών Έρευνών (Βραβείον Τηλεπαθείας μαρκάς άποσάσεως). Δέχεται καθ' έκάστην 9-1 π.μ. και 5-8 μ.μ. όδός Μετσόβου 25 Α' όροφ. (στάσις Μουσείου) Τηλέφωνον 810.975.

νισι τοπ έπίδαπκοι πλοίοι (Βαρσάτς», 16.000 τόνων. Αυτό είχε βάρκες, υασιόδια, πυροβόλους, όλα τα ναυαγισατικά μέσα της εποχής εκείνης (1909). Κι' όμως χάθηκε, μαζί μ' όλο το πλοίο και τους έπίδες του, 211 άτομα εν δώ ενδ βροχόσκονε σε μικρή άπόσταση από όχτω άλλα πλοία, κοντά στο Καϊηπτόν.

Τρία βρετανικά πολεμικά και δυό ναυαγισατικά Ψάσαν επί βροχόδρες όλη εκείνη την περιοχή. Άλλα δέ βρήκαν το παραμικρό.

Έτσι ανεξήγητα χάθηκε και το δανικό έκπαιδευτικό σκάφος «Κομπενχόβεν», με 50 ναύτες και δοκιμους, λίγες ώρες άφου άφισε το λιμάνι του Μοντεβίντεο της Ουραγουάης, στις 14 Δεκεμβρίου 1928.

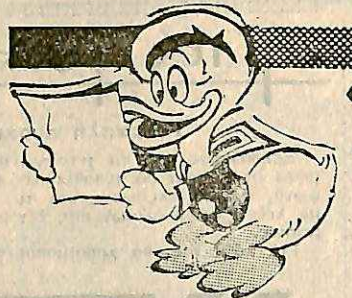
Άλλ' άε περσόνες τώρα απ' τη θάλασσα στον ούρανό. Στις 13 Οκτωβρίου 1913, ο πλότος Άλμπερτ Τζιούελ ξεκίνησε μ' ένα μικρό αεροπλανάκι απ' το όνγκ Άλντντ, για μία σύντομη πτήση, διαρκείας λίγων λεπτών της ώρας. Από τότε, κανείς δεν έμαθε τί άπόγινε. Χάθηκε, ενώ πετούσε πάνω από πυκνοκατοικημένα μέρη!

Έξ άλλου, στις 30 Ιανουαρίου 1948, το βρετανικό αεροπλάνο συγκοινωνίας «Άστρο-Τίγρις» εξαφανίστηκε, ενώ πετούσε προς τις Βερμούδες, με 23 έπίδες και 6 μέλη του πληρώματος. Οι λεπτομέρειες έρουν που έγιναν κοτόπιν από 30 αεροπλάνα και 10 πλοία, δεν έδωσαν κανένα άποτέλεσμα.

Ένα χρόνο άργότερα, στις 17 Ιανουαρίου 1949, ένα άκρόβιο όμοιο αεροπλάνο, το «Άστος» - «Άριελ», ξεκίνησε από τις Βερμούδες για το Κίνγκστον και χάθηκε κι' αυτό στη διαδρομή, μαζί με τα 19 άτομα που μετέφερε. Και πάλι δέ βρήθηκε το παραμικρό ίχνος του.

Τέλος, στις 5 Δεκεμβρίου 1945, πέντε άφρικανικά βομβοσκοπικά, με πλήρωμα από 14 άνδρες, άπογειώθηκαν από ένα αεροδρόμιο της Φλόριντας για μία εκπαιδευτική πτήση κι' εξαφανίστηκαν και τα πέντε! Ένα ύδροπλάνο που ξεκίνησε για να τ' αναζητήσει, δεν έαναγύρισε ποτέ.

Όποιος μπορεί, άς βρή μία εξήγηση για τις εξαφανίσεις αυτών των στρατών, των πλοίων, των αεροπλάνων. Πάντως, οι άσάδοιοι που το έπιχείρησαν σε κάθε περίπτωση, δεν το κατορθώσανε.

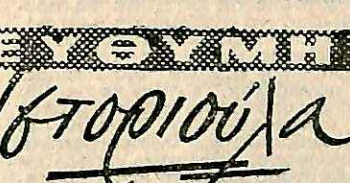
«Πάν μέτρον» και «στερν μου γνώση»

ΕΙΜΑΙ απ' τους πιο σοβαρούς και πιο (αελοισπένους) ανθρώπους του κόσμου. Βαρύς, μετρημένος, συνετός, νουνεχής, έκφορων και λεπτολόγος, άνήλθα με αυτά μου άκροβίως τα προσόντα και το άνεπιληπτον ήθος μου. Μίαν - μίαν τας θαμίδας της δημοσιούταλλικής ιεραρχίας, ή κλίμα της όποιας είναι δυσανάπατος, έτοιμόροπος και τριόπτη σάν το Σεβάστού Ήπουρνέιου Έθνικής Παιδείας και θρησκευμάτων, ήτις αναυιδόλως δά έσκια και τον πολιτισμόν των Μάο Μάο.

Όλοι, γνωστοί και άγνωστοι με δείκναι με τον δείκτην:

«Ο Μπουμπουλιόνης ο Χριστόφορος, ό πτωχότατος! Τώρα έίαι σείρα όδυσυλτού! Σοβαρός άνθρωπος! Έκατό τοίς έκατό!

(Σοβαρός) λέει: (Σοβαρός) δέ θα πη τίποτα! Δεν είχα ποτέ μου πεί σε κωμωδία! Πά, πά, πά! Άστείεςσαι! Κωμωδία: Αυτό μάς έλείπει! Μόνον σε σοβαρά έργα. Και μόνον σοβαρές παρές, και μόνον σοβαρά κοστούμια. Φυσικά, σοβαρά έφημερίδια και σοβαρά περιοδικά. Ένα πράγμα δεν ήθελα σοβαρό: Σοβαρό έλάττωμα. Και δεν είχα. Είχα ένα έλαττωματάκι! Κάπου κάπου πολύ σπάνια κι' αυτό. μ' άρεσε να πηγαίνω με τίποτα άλλο σε καμιά ταβερνούλα και λους σε καμιά κατσαράκι, με λίγες μαριόττες. Κάποτε και περσοότερο, θέβρια, αλλά (κατά χροίσι) ποτέ! Μία φορά είχα πιή συνολικώς μισή όκα και με πεί-

ραζε, κι' έκτοτε μόλις έφτανα τα έκατόν πενήντα δρόμια σταματούσα.

Όταν άπινιδίως ένα Σάββατο δρόδου, ένας συνάδελφος, σοβαρός κι' αυτός, παντρεμένος, όπως κι' έγω με σοβαρή γυναίκα και σοβαρή ποίκα, μου λέει, την ώρα που θναιώμα απ' το νοσείο:

«Τί λές Χριστόφορε, πάμε νιά κανένα ούζάκι;»

«Ένα στο πόδι, έ:»

«Άλλα τί; Θα μεθύσουμε: Σοβαροί άνθρωποι;»

«Πάμε. Ένα ούζο δέ θάλαπτε!»

Και πήγαμε. Άλλα φαίνεται πως οι άνθρωποι όο και νάναι σοβαροί, έχουν και σοβαρές έλλειψεις. Και ίδιος κ' αυτό που λέμε αυτοκριτική, θέλω και δύναμι χαλακτρήσε. Και το ένα ούζάκι ένινε δεύτερο και το δεύτερο τρίτο, γιατί ήθελε κι' άλλος συνάδελφος και τον κερσάσε και το τρίτο, ένινε τέτατο γιατί κέρασε κι' αυτός κι' ύστερα πέμπτο γιατί τον ένακεράσαμε και να μη σάς τα παλινώ μες πρ' ό καθήκοντος, άτάσσε στο δέκατο ούζο και έζοει. Έπειτα απ' το δέκατο πάυσε πιά να μετρος γιατί άρχίζεις να νίνεσαι κουτοκί.

Γι' αυτό και είναι, όπως άντιλαβήσαθε, άπολύτως δικαιολογημένο που δεν έρω πως τάσσε, σε ό διάλογο και βρεθήκαμε σε μία ταβέρνα (Τα Ψυλοκόρε ναι), σ' ένα τέρμα πολύ άπίθανο που φέρονται κόττες με ντούατα και παιδάκια ψιμένα στα κλαδά και καροί μαύρο χωριότακο. Πηναίνονρόντουσαν οι (ΰιες) όπως στην (νιοστή του κοροσίου) αν έχετε πάει, αλλά εκεί μαζεύεται κόσμος και ντυνάει, ενώ έδω, πίνανε μόνον έμεις, όλοι - όλοι όχτω άνθρωποι.

Σαμνικά, θυμώμαι άμυδοδώς, πώς βρεθήκαμε σε μία κατόπι, αν που μου έβανε συστάσι στο (υπόδ) που πίνανε τα ούζα. Ήταν άνθρωπος απλός, λίνο κοίλαος και μαλακός με μουσικάκι. Αυτός, λοιπόν, μούλεγε πως με καμιά κυδένουσι στην Έλλάδα δεν είναι ποσοχή νιά τους δημοκίους υπαλλήλους κι' ότι όλο τάζουμε λαούσι με πετοακήλια κι' ύστερα νίνονται λα. ναι, μόλις πας να τους αναπτύξες τα δίκαια αίτήματά σου.

Ενώ, φυσικά, συμαωνόσα και υπερθεματικά κι' έλενα μάλιστα περί άπορνίας πείνης, άλλ' αυτός μου άπάντησε πως ή άπερσία, την νύχτα, μόνον έέ αίτιος των νύχτων μισθόν και το κράτος δέ συκνείται. Το μόνον, λοιπόν, που εύρισκε αυτός, ως λύσι στο πρόβλημα, ήταν να τα συντζωούμε και να παραιτηθούμε και να κάνουμε μια έπιχείρησι. Στην Αμερική, μου είπε, αυτό κάνουνε. Άμα δεν τους συμαέρη μία δουλειά, την παρατάνε και βρίσκουν άλλη. Κι' ύστερα την πασανε κι' αυτήν και κάνουν άλλη που άφινε περισσότερα. Όπου πίνουνε (ήτην καλή και ήευχάζουνε. Όχι σάν έμαθε τους θλέκες που έπιμενούμε σ' ένα επάνελμα και ύποτζωόμε και γυρίζουμε με τούπι παντελόνι. Τα βρήκα πολύ σωστά και πολύ σοβαρά όλ' αυτά κι' αυτός ο ίδιος φαίνότανε σοβαρός άνθρωπος. Ό.τ. έκανα αυτή τη σκέψη, μου λέει:

«Έγώ είμαι άνθρωπος σοβαρός. Τ' άποφασίζεις σοβαρά να τ' ατάθεις και να συνεταριστού-»

«Τ' άποφασίζω, του λέω. Σοβαρά, μου λέει. Σοβαρώτατα, του λέω.

Και τότε μου είπε τη δουλειά! Θ' άνοίγανε κούρσιο και σπλιδωτήριο και θα τυπώναμε (φέιν - βόλαν) να έννοώσουμε τακτικές συνδρανήτσα - πελάτες, με τρις δραχμές ζούμια και νύδλινια μαζί. Πατέρι με πατή σ. θά ήτανει Πρωματικώς! Ποίος

δὲ θάτορε σε μᾶς: Δὲ θὰ προ-
φταίνομε νὰ μαζεύουμε λεφτά!
Καὶ μέσοι σὲ λήγουν μὲν θὰ
τὴν εἰκάσει μενέλαος, τὴν ἐπι-
χείρησι καὶ θάξαι τοῖα, τὴν ὅσοι-
ρα μαγαζιά καὶ ὁ ἕνα χρόνον θὰ
θλίψει ὑποκαταστήματα ὁ ὅλος
τὴς συνοικίας τῶν Ἀθηνῶν καὶ
τοῦ Πελοποννήσου! Ἐνδοσιώστικα,
φιληθήκαμε, θόκαμε τίτλο, —
Ποιότητα καταστήματα εὐπορε-
πιοῦ, ἡ Λαϊκὴ Ἐξυπηρέτησις —
κέρρασε αὐτός, κέρρασε ἐνῶ,
κέρρασε τὴν παρὰ, κέρρασε
τὸ μαγαζὶ ὁλοκλήρως καὶ καὶ ἄ-
πάνω στὸν ἐνδοσιώστικον, θόκα-
με καὶ στὴν νύχτῃ τὸ πρῶτον μαγα-
ζι: Στὸ σπίτι μου!

Ἦτανε ἰδιόκτητο, προικὸν. Ἄ-
πὸ κάτω εἶχα ἕνα φαρμακεῖο κι
ἕνα μπακάλικο, ὅς τοὺς εἶχαν
κάτι νὰ φῶνουν θὰ πούλαγα
τὰ χτήματα ἐν τῷ μετᾶ, κατὰ
ἀμπελὶα καὶ κατὰ ρίζας ἐλπίς
τὴς γυναικὸς μου — καὶ θὰ βάζα-
με μπρὸς τὸ ταχυτέον. Γιατὶ ὁ
Περικλῆς — ἐπὶ τέλους μου εἶ-
πε τ' ὄνομα του — εἶχε ὅλο τὸν
ἔξοπλισμόν ἀνορασμένο (εὐκαί-
ρια): Πολυθρόνες, πάνκους μὲ
σιδερένιες θάσεις γιὰ τὰ παπού-
τσια, κασελάκια γιὰ τὰ πηνάι-
νουν καὶ (περιοδεύοντες) λου-
στοὶ στὸς συνάδελφους — αὐ-
τοὶ θὰ καθόντουσαν στὰ νοσήρια
τοὺς καὶ στὰ μαγαζιά τοὺς — καὶ
ὁ, τι ἄλλο χορεύονταν.

Κύττα, φίλε μου, ἡ Τύχη! Ἐλε-
να μὲ τὸ νου μου. Καὶ κινῶ-
νευα νὰ πεθῶν δημοσίως ὑπάλ-
ληλος! Τί (κινῶνευα); Ἄν δὲ
γούστελινε ὁ θεὸς στὸ δρόμο μου
αὐτὸ τὸ χροῖστανό, δὲ γλύτωνα!
Ἡμίονα καρφωμένον στὴν πα-
λαιοκαρτέλα τοῦ ψωροτυπιδά-
ρου! Γιατὶ ποτὲ μου δὲν εἶχα
οκεφτῆ σοβάρη! Νὰ πῶ «ὁρὲ τί
κάνω; Πού πῶς!»
Φύναμε τοῖς λόντος λιγάκι
ἀλλὰ ἐνδοσιώστικον, φιληθήκα-
με καὶ χωρίσαμε γιὰ τὴ Δευτέ-
ρα, ἀφ' οὗ δώσαμε δέκα φράς
τοῦλάχιστον (λόγον τιμῆς) κι' ἀν-
ταλλάξαμε ὁκρούς, νὰ θάψουμε
ἀνιόντας, κατιόντας κι' ὅλη μας
τὴν οἰκονομία!

Ἔστασα στὸ σπίτι ἀνὰ τὴ νύ-
κτα. Μὲ κάποιο κόπο θέβαια, ἀλ-
λὰ θοισιευθής. Τραγουδοῦσα
ἐνδοσιώστικον τὸ (Μουσταφᾶ)
γαλλιστὶ νομικῶς, ἀλλὰ ἡ Ἀνταία
ἡ γυναίκα μου δὲ φάνηκε νὰ
συμμερίζεται καὶ πολὺ τὸν ἐν-
δοσιώστικόν μου.

Τὴ νύκτα εἶν' αὐτὰ: μὴ λέει.
Μουῖαζε καὶ — νιατὶ μὲ κα-
νένα τρόπο δὲν πῆρα νὰ ζαπλώ-
σω — καὶ τὴς ἀντινέμω τὰ θα-
ρσημένα νῆα, Συμφωνοῖς!
— Καλὰ, μὴ λέει, Κοιμήσου
τώρα καὶ τὰ λέμε τὸ πῶς!
Τὸ πῶς, δηλαδὴ τὸ μεσημέρι
ποῦ ζῆτνουν... δὲ μ' ἐνδοσιώ-
σε καὶ τόσο ἡ ἐπιχείρησι! Ὅσο
οκεφτόμουνα τὰ χρεῖνά, μ' ἀνέ-
δαινε τὸ αἶμα στὸ κεφάλι! Δὲν
εἶπα τὴς Ἀνταίας ἀλλὰ καὶ αὐ-
τὴ ἔκανε πῶς τότε ξεχάσει.
(Κουδέντες τοῦ κρασιού), εἶπα
μέσα μου καὶ παρηγορήθηκα. (Κι'
ὁ Περικλῆς θὰ τὸν ξεχάσει).

Ἀλλὰ τὴ Δευτέρα, στὴς ἐφτά-
μισὴ τοῦ πρωῦ, ἀνέβη τὸ κουδῶ-
νι καὶ θάλεψ τὸν Περικλῆ νὰ ξε-
φορτώνη ἀπὸ ἕνα φορτῆν, πέν-
κους γιὰ τὸ στιλβητήριο, κασε-
λάκια, θούρτες, πολυθρόνες,
καθρέφτες. Κόπηκε ἡ κολὴ μου
καὶ μ' ἔλουσε κούος ἰδρώτας!
Πῆγα νὰ τοῦ πῶ πῶς αὐτὰ...
δὲν ἦταν σοβαρὰ πράγματα, ἀλ-
λὰ μὲ κανένα λόγο δὲν ἤθελε
νὰ μ' ἀκούσῃ.

— Εὐὸ δὲν εἶσαι σοβαρὸς! Ὁ-
ναῖς. Μοθώσες τὸ λόγον τὴς τι-
μῆς σου! Ἐγὼ δὲ ἀκράτως ἄλλη
συμφωνία! Θὰ σὲ καταγγεῖλω!
Βῆκεναι στὸ πεζοδρόμιον κι' ὁ
μπακάλης κι' ὁ παροικιστὴς κι'
ὁ ναλατὰς ἀπὸ διπλὰ, μαζεύτη-
κε κόσμος καὶ (μαρτύρῃ) κι' ὁ Περ-
ικλῆς ὠρῶτο ἑαλλος καὶ ἀνέν-
δοτος! Καί... τὰβλα στὸ μεθῶς!
Δὲν εἶχε ξεμεθύσει καθόλου! Ἐ-
πινε ἀπ' τὸ Σάββατον συνέχεια!

Μὲ τὴν ἀσυνέτη τὸν ξεφορ-
τώθηκα! Ἀφ' οὗ ἐννέα ἐντελὺς
ρεντίκοιο, ὁ ὅλος τὴς συνοικίας!
Ὁ συνάδελφος ποῦ εἶχαμε
πάει γιὰ οὐζο, ἔταθε κατὰ κερσά-
τερον. Ἀρραβωνιάτικη τὴν κόρη
τοῦ ταβερναρίου στὰ (Συλλοκά-
βουν) κι' ἦρθε προικτὴς ὁ πατέ-
ρας τὴς στὸ νύμφεον κι' ἀπέλιν-
σε πῶς ἂν δὲν τὴν πῶν. Ἀπαῖ-
κα καὶ τὴν ἔκθρε! θὰ τὸν σκο-
τώσῃ! Μπαρὰ οὐζο!

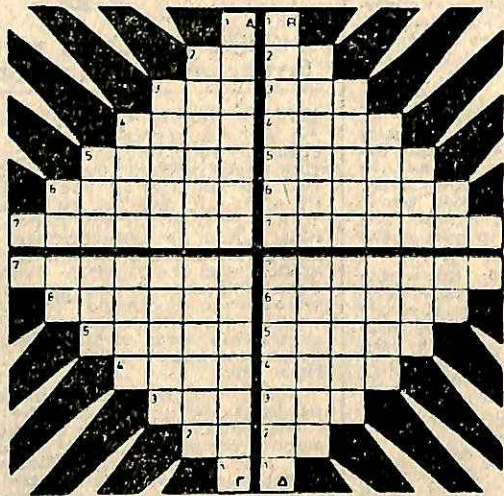
ΕΠΙΛΟΝ

Γιὰ μικροὺς

Τετραπλὴ πυραμίδα

Ἐκινῶντας ἀπὸ τὰ τετραγωνίδια Α, Β, Γ καὶ Δ,
μέσα στὰ ὁποῖα θὰ τοποθετήσῃς τὸ ἴδιο, πάντοτε συμ-
φωνοῦν, θὰ συμπληρώσῃς καὶ τὴς τέσσαρες πυραμίδες
μὲ λέξεις, τὸν ὅποιον σὰς δίνωμε πῶς καὶ τὴς ση-
μοσίες.

Γιὰ κάθε λέξι, θὰ χρησιμοποιήτῃς ὅλα τὰ γράμματα

τῆς προηγούμενης, ἀναγραμματισμένη ἢ ὄχι, σὺν ἑ-
να κοινού γράμματι.

ΑΠΟ ΤΟ Α

- 1) Σύμφωνο.
- 2) Χρονικὸ ἐπίρρημα.
- 3) Φυλὴ τῶν παιγνιοχόρων.
- 4) Μαγευτικὸ νησάκι, κοντὰ στὴ Νεάπολι.
- 5) Σχετίζεται μὲ τὸ γάμο.
- 6) Τὰ κράτη αὐτὰ βρίσκονται κοντὰ στὸν Ἰσθμὸν.

ΑΠΟ ΤΟ Β

- 1) Βυζαντινὴ νύκτα.
- 2) Θεὸς τῆς μυθολογίας μας.
- 3) Ἀπαράτητο, στὸ ἱστορικό.
- 4) Τὸ σύνολο τῶν ζωϊκῶν εἰδῶν μίας περιοχῆς.
- 5) Ἑλληνισμός.
- 6) Ἡ κάτοικος μίας εὐρωπαϊκῆς χώρας.

ΑΠΟ ΤΟ Γ

- 1) Πρόθεσι (προσθὰ στὸ φωνῆν).
- 2) Ἀρχικὰ, πῶς σχετίζονται μὲ τὴ νεολαία μας.
- 3) Μεγάλον φηγηματικὸν ποίημα.
- 4) Ἰσπανικὰ νομισματὰ.
- 5) Ἀλκιος σεβασμὸς.
- 6) Μεγάλον πλατύγυρον καπέλλο.

ΑΠΟ ΤΟ Δ

- 1) Ἐπιφώνημα, ποῦ συνήθως διπλοσυσταζομε.
- 2) Τοπικὸ ἐπίρρημα.
- 3) Δὲ βρίσκεται στὴ θέσι του.
- 4) Μεγάλον παγωμένον ἔκτατο.
- 5) Πτην.
- 6) Θὰ σὰς θυμίσῃ χειμῶνα.

Ὁμοιόμορφα ἑλλειπσοσύμφωνα

Συμπληρώστε τὰ τρία κάτωφω φωνήεντα:

Α Α Α

μὲ διάφορα σύμφωνα, ἔτσι ὥστε νὰ σχηματιστῇ λέ-
ξεις μὲ τὴς ἀκόλουθες σημασίες:

- 1) Ποιητής.
- 2) Παραπτώματα.
- 3) Ὁμαδικὸ κινήσιον ἀγρίων ζώων.
- 4) Καθαρίζει τὰ λιμάνια.
- 5) Θυμίζει Καθαρὴ Δευτέρα.
- 6) Ἀρχὴ μίας ἡμέρας.
- 7) Γυναικεῖον ὄνομα, μὰ καὶ χαρὶ τῆς πικτικῆς.
- 8) Πηλοποιεῖ.
- 9) Προσφιλίζονται γιὰ μωρὰ.
- 10) Κάτι παρκέρω.
- 11) Ἀνοίγει τὴν ὄρεξι.
- 12) Διαταράσσει τὸν ὕπνον μας.

Σωστὸ — Λάθος

Ἀπὸ τὴς δυὸ λέξεις ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ, ποῦ συ-
νοδεύουν καθεμιά ἀπὸ τὴς κάτωφω φράσεις, διαγράψετε
ἐκείνη ποῦ δὲν ταίριαζει:

- 1) Οἱ Ἰάπωνες αὐτοαποκαλοῦνται «Γαιοὶ τῆς αὐ-
τοκρατορίας τοῦ οὐρανοῦ»: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
- 2) Ὁ σημερινὸς πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτε-
ιῶν Τζὼν Κέννεντυ εἶναι καθολικὸς: ΣΩΣΤΟ — ΛΑ-
ΘΟΣ.
- 3) Ὁ Ρωμαῖος ἀνῆκε στὴν οἰκονομία τῶν Μον-
τάων καὶ ἡ Γουλιέλμα στὴν οἰκονομία τῶν Καπου-
λέτων: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
- 4) Ἡ «Ἐρυθρὰ πλατεία» τῆς Μόσχας, ὀνομαζέ-
ται ὡς «Πλατεία τῆς Παναγίας».

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ταν ἔτσι καὶ στὴν ἐποχὴ τῶν Τσάρων: ΣΩΣΤΟ —
ΛΑΘΟΣ.

5) Ὁ ποταμὸς Ἰνδὸς, τῶν Ἰνδιῶν, ἔχει μήκος με-
γαλύτερον ἀπὸ 3.000 χιλιόμετρα: ΣΩΣΤΟ — ΛΑ-
ΘΟΣ.

6) Ἡ δημοκρατία τῆς Ἀργεντινῆς βρέχεται ἀπὸ
δυὸ ὠκεανούς: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

7) Ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας ἦταν ἀδελφὸς τοῦ Ἁγίου
Πέτρου: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

8) Ὅσο περνοῦν οἱ μέρες καὶ χάνει τὴ φρεσκάδα
τοῦ, τὸ αὐτὸ τῆς κόπας γίνεται θαρύτερον: ΣΩΣΤΟ
— ΛΑΘΟΣ.

9) Ἡ χώρα τὴν ὁποῖαν ἀνακάλυψε ὁ Κορτέζ, τὸ
1521 καὶ τὴν ὠνόμασε Νέα Ἰσπανία, εἶναι τὸ σημερινὸ
Μεξικό: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

10) Ἀπὸ τὴς πέντε ἡπείρους, τὸ περισσότερο μαλλί
τὸ παράγει ἡ Αὐστραλία: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

11) Ὁφφρεπαχ, ἦταν τὸ πραγματικὸ ἐπώνυμον τοῦ
διασημοῦ Γερμανοῦ μουσουργοῦ: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

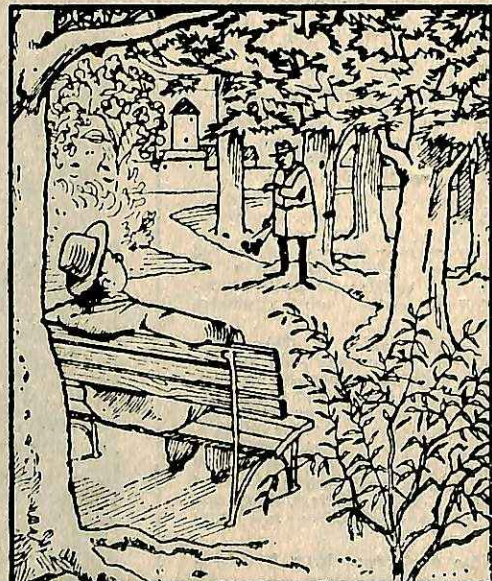
12) Ὑπάρχει στὴν Ἀγγλία ἕνας παλαιὸς νόμος,
ποῦ ἀπαγορεύει τὴν καλλιέργειαν καπνῶν καὶ ὁ ὁποῖος
ἐξακολουθεῖ νὰ ἰσχύει: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

Κινηματογραφικὸ παίγνιον

Ἡ καθεμιά ἀπὸ τὴς κάτωφω διᾶδες ἀποτελεῖται
ἀπὸ τοὺς τίτλους τεσσάρων φιλμ, ποῦ γνῶρισαν ση-
μαντικὴ ἐπιτυχία. Τὰ ἔργα αὐτὰ τῆς κάθε διᾶδος εἶ-
χαν τὸν ἴδιον πρωταγωνιστὴ ἢ πρωταγωνίστρια.
Προσπαθεῖτε νὰ βρῆτε τὸ ὄνομα τοῦ ἢ τὸ ὄνομα τῆς.
Ἄν εἰσθε φίλος τοῦ κινηματογράφου, πρέπει νὰ μὴ
κάνετε κανένα λάθος καὶ νὰ βρῆτε τὴς σωστὲς ἀπάν-
τησεις μέσιν σὲ δυὸ λεπτά τοῦ πολοῦ:

- 1) «Αὐτοῦ» καὶ «Θησαυροὶ» — «Μόμπι Ντίκ» —
«Θρόνος τοῦ δάσους» — «Ἰστορία στὸν ἦλον».
- 2) «Οἱ μάγισσες τοῦ Σάλεμ» — «Ζητήματα καμα-
ριέρα» — «Ὁ γίγας τοῦ Μαραθῶνος» — «Ἀδυνατές
γυναῖκες».
- 3) «Μπέλ Ἀντῶνι» — «Ὁ δῖος γάμος» — «Πίσω ἀ-
πὸ τὰ κλειτὰ παράθυρα» — «Παλαιὰ Ζωή».
- 4) «Λευκὴ νύχτες» — «Πολεμικὴ πυροδότησις» —
«Ἀδελφοὶ Καρμαζώφ» — «Στὸ ξέσπασμα τῆς
καταγνῆδας».
- 5) «Τὸ ρομάντο μίας μεγάλης ἀγάπης» — «Λυσ-
σμένη γάτος» — «Ἀσπένιο δισκοπότηρον» — «Δε-
σμῶτες τῆς ἡδονῆς».
- 6) «Κουρσοὶ τοῦ Κίτρινου ποταμοῦ» — «Ζορὰκ
Χάιν» — «Παλαιὰ Ζωή» — «Ἡ σκιά τῆς Ἀνα-
τολῆς».
- 7) «Ἀναστασία» — «Ἀσπὴρ ὁ πειρατής» — «Καί
οἱ 7 ἦσαν ὑπέρκοι» — «Τὸ ταξίδιον».
- 8) «Τὰ ἐξεδέφια» — «Ἐνὰ κορίτσι γιὰ τὸ καλο-
καίρι» — «Οἱ μάγισσες τοῦ Σάλεμ» — «Ἀδυνατές
γυναῖκες».
- 9) «Χόνγκ - Κόνγκ, ἡ πόλις τῆς ἀκαλασίας» —
«Λοιδιὸν καλεῖ Βόρειον Πόλον» — «Καὶ ὁ Θεὸς
ἔπλασε τὴν γυναῖκα» — «Μισατὴ Στρογγύφ».
- 10) «Ὁ Ἡρακλῆς καὶ οἱ Ἀμαζόνες» — «Καίει δ-
ταν τὸ πιάττον» — «Ὅλα γιὰ τὸν ἄντρα» — «Ναῦα.
γία τῆς Λεωφόρου».

Μαγικὴ εἰκὼν

Οἱ δυὸ αὐτοὶ κύριοι πρόκειται νὰ συναντηθοῦν κον-
τὰ στὸ δάσος μὲ τὴς φίλιν, τοὺς καὶ ἀρχίζουν νὰ εὐ-
ανασχετοῦν ἐπειδὴ, ὡς συνήθως, αὐτὲς καθυστεροῦν
καὶ πάλι στὸ ραντεβὺ τοῦ.

Ἐχουν ὅμως ὀκνη, γιὰτὶ καθὼς μπορεῖτε νὰ δια-
πιστώσῃτε, κυττάζοντας προσεκτικὰ τὴν εἰκόνα, βρι-
σκονται πολὺ κοντὰ τοὺς, ἀλλὰ κρύβονται.
Πρῶτε μὲσα σ' ἕνα λεπτὸ τὸ πολὺ, νὰ τὴς ἔχετε
ἀνακαλύψει.

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 77

ΟΧΙ ΠΙΑ ΔΙΑΙΤΑ

ΘΕΛΕΤΕ Ν' ΑΔΥΝΑΤΙΖΕΤΕ;

Πίνετε παγωμένο τσάι Ρίχτερ

Ἀσφαλὲς θέλετε ν' ἀδυνατίσετε. Ἀλ-
λὰ σκεπτόσαστε μὲ τρόπο τὴν καθιερω-
μένη σκληρὴ διαίτα ποῦ πρέπει ν' ἀκα-
λοῦσαστε γιὰ νὰ χάσετε μερικὰ κιλά.
Τὴς ἀτέλειωτες ἀφῆς ποῦ θὰ προσπα-
θῆτε νὰ διαμάρτετε τὸν ἑαυτὸ σας, νὰ
τὸν ἐξελεάσετε, νὰ τὸν πείσετε νὰ στε-
ρηθῇ κατὰ πῶς ἀρέσει, τὴν τυραν-
νικὴ πείνα, τὴ νευρικὴ ὑπερέντασι. Καὶ
τέλος τὸ βαθὺ αἰσθήμα κοπώσεως ποῦ
σὰς ἀφαιρεῖ κάθε διάθεσι νὰ συνεχίσετε
τὴν προσπάθειαν.

Ἐχάστε τὰ ἄλ' αὐτὰ. Ἐχουμε νὰ σὰς
προτείνουμε τὴν καλύτερη, τὴν ἀπλο-
στερη, τὴν ὑγιεινότερη καὶ τὴν πιὸ ὀ-
κονομικὴ λύσι. Μάλιστα. Ὅχι σκληρὴ,
ἀπαρνητικὴ στέρησι, ἀλλὰ ἐπικίνδυνα γιὰ
τὴν ὑγείαν φάρμακα, ἀλλὰ μὲ λογικὴ
μέτετην, μεθόδικη λύσι. Τὴ λύσι ποῦ
σὰς προσφέρει τὸ ΤΕΕ RICHTER (Τσάι
Ρίχτερ).

Μὲ τὸ τσάι Ρίχτερ μπορεῖτε νὰ τρώτε
κανονικὰ (χωρὶς βέβαια ὑπερβολές).
Μὲ τὸ τσάι Ρίχτερ μπορεῖτε νὰ μὴ
στερηθετε τίποτε, φτάνει νὰ συνδυάσετε
τὰ κύρια γεύματά σας μὲ ἕνα ἢ δύο
φλυτζάνια παγωμένο τσάι Ρίχτερ ποῦ
θὰ πίνετε κατὰ τὴ διάρκειαν τῆς ἡμέ-
ρας.

Τὸ τσάι Ρίχτερ ἔχει τὴ θαυμαστὴ ἰ-
διότητα νὰ ἀποβάλλῃ ἀπὸ τὸν ὀργανισμό
τὴν ἐπὶ πλεονεκτήματα τροφῆς, ἢ ὅ-
ποια, ἐπειδὴ περισεύει δὲ μετατρέπε-
ται σὲ ἐνέργεια καὶ συνεπῶς ἀποθηκεύ-
εται ὑπὸ μορφήν λίπους στὰ διάφορα
σημεῖα τοῦ σώματος.

Μὲ τὸ τσάι Ρίχτερ κάνετε σῶμα
σβέστο καὶ λυγρὸ.
Καί... γιὰτὶ νὰ μὴν ἔχετε καὶ σεις
ἕνα σῶμα λεπτὸ κανονικὸ, ὑγιές, ἕνα
σῶμα ποῦ θὰ εἶναι τέλειον, πειθαρχημέ-
νον ὄργανο τῆς θελήσεώς σας, θ' ἀνα-
δεικνύη τὴν ἐμφανίσι σας, θὰ σὰς ἐπι-
τρέπῃ νὰ ντυθῆτε σὰ μακενὴν!
Τσάι Ρίχτερ, λοιπόν, γιὰ νὰ χάσετε
τὰ περιττὰ κιλά.
Ζητήστε τὸ στὰ Φαρμακεία ὅπου κι
ἂν βρίσκεσθε.

ΦΥΣΙΚΟΘΕΡΑΠΕΙΑ — ΦΥΣΙΑΤΡΙΚΗ —

Ἐκκυκλοφόρησε τὸ νέο βιβλίο τοῦ
μοναχικοῦ καθηγητοῦ καὶ θεμελιω-
τοῦ τῆς Ἑπιστημονικῆς Φυσιοθερα-
πειτικῆς ἐν Ἑλλάδι

ΜΙΧΑΗΛ ΣΠΑΝΟΥ

Φυσιᾶτρον — φυσικοθεραπευτοῦ.
Μὲ πλούσιο καὶ σπάνιον περιεχο-
μενον, ἀποκαλύπτει φυσιοθεραπευτι-
κῶν συμβουλῶν — διαίτες — ἀπο-
τοξινώσεως κλπ.

ΝΕΑ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ

τῶν σπονδυλοαρθρίτιδων, ρευματι-
σμῶν, ἀρθριτικῶν, πονοκεφάλων κλπ.
Πωλεῖται ἐντὶ 20 δρχ. ἐν τῇ
διεύθυνσιν τοῦ συγγραφέως, Ἑρμιό-
δου 29 ΙΑΤΡΕΙΑ. Τηλ. 26.239.

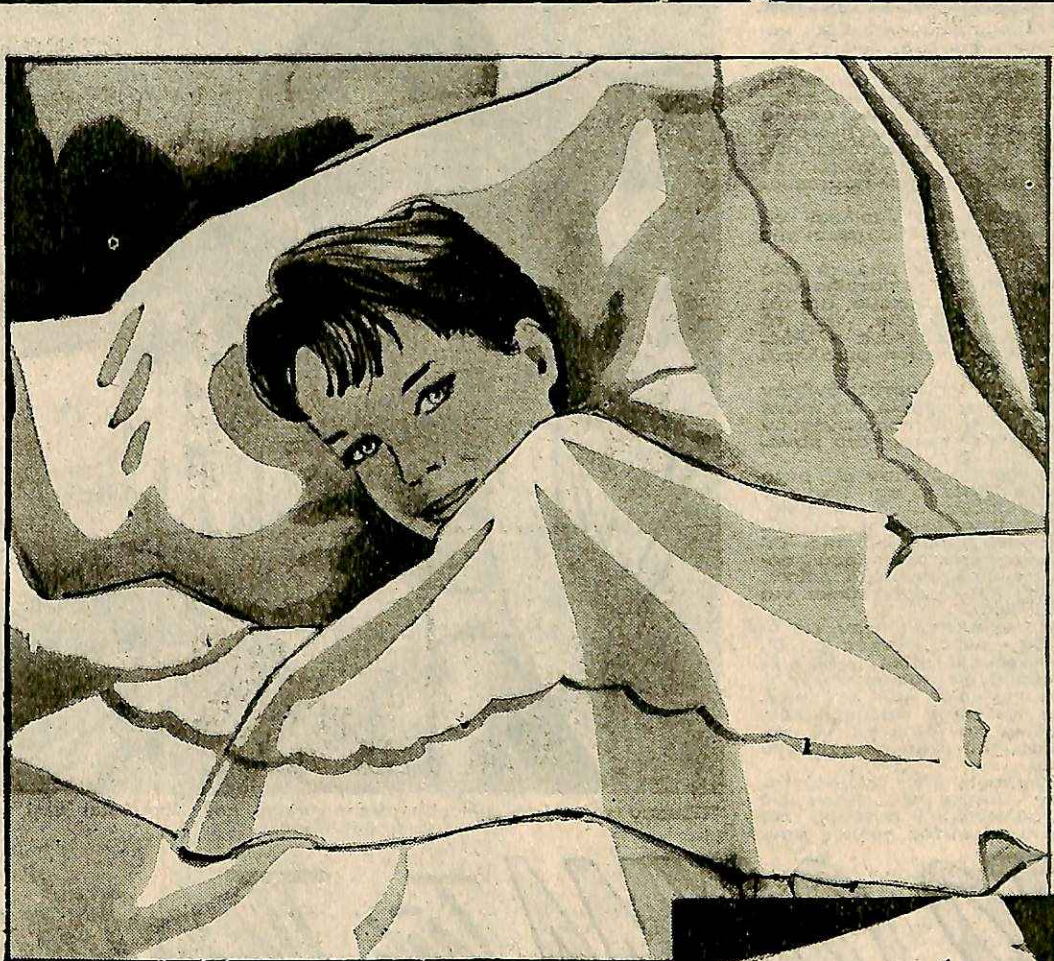
ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΟΥΣ ΔΙΣΚΟΥΣ ΜΑΣ

Εἶχα ἀναφέρει πρὸ καιροῦ γιὰ μιὰ
θαυμαστὰ νέα ἐκτέλεσι τῆς γνωστῆς με-
λωδίας «Κρήνηλιντς» ἀπὸ τὸ γαλλικὸ
συγκρότημα «Ἐλ κομπανιόν γὲ λὰ σαν-
σόν». Ὁ τίτλος τῆς ἐκτέλεσεως αὐτῆς
στὰ γαλλικά εἶναι «Βέρτ καμπαν». Εἶ-
ναι δὲ σὲ δίσκον τῆς Κολούμπια μὲ στοί-
χεῖα SCMG 114.

Ὁ Ἀργεντινὸς ὡς γνωστὸν θεωροῦνται
ὡς οἱ μαῖτρ τῶν τανγκῶ. Δικαιολογη-
μένα ἄλλαυτε ἀπὸ αὐτοὺς πρᾶτοι ἔλαν-
σάντων τὸ ρυθμὸ αὐτὸ, ἀλλὰ καὶ ποῦ
σημεῖα θεωροῦνται ἀσυναγωνίστοι στὸν
τομέα τῆς ἐκτέλεσεώς του. Ἐνὰ ὥραι-
ότατο, σὲ καθαρά Ἀργεντινὸν ἑθνικὸν
τανγκὸ εἶναι τὸ «Λουὶ ντὲ σὺλ» σὲ δι-
σκο τῆς Κολούμπια (SCMG 49) παγω-
μένο ἀπὸ τὴν ὀρχήστρα τοῦ Πιέρρο
Τρομπέττα.

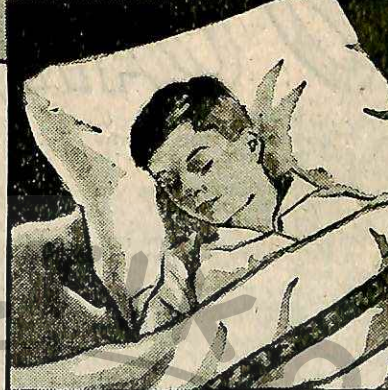
Καλὸ θὰ ἦταν τὰρα νὰ ἀσχοληθοῦμε
μὲ κανένα τσάρλεστον, μιὰ ποῦ ὁ ρυθ-
μὸς αὐτὸς δίνει καὶ παίρνει σημεῖα.
«Τόμπους γουόου» εἶναι ὁ τίτλος ἐνὸς
τσάρλεστον σὲ ὀρθόδοξον τζάζ καὶ εἶναι
τῆς Κολούμπια (SCMG 31) μὲ τὸν Ρας
Κορναουάι.

Καὶ θὰ τελειώσω μὲ τὸν Πῶλ Ἀνκ.
Αὐτὸ εἶναι τὸ χᾶπυ — ἐντὸς ποῦ λένε. Τὸ
τραγουδῇ τοῦ «Ἀντιμὲν ἔν» εἶναι ἐν
τοῖς πᾶσι γνωστό. Καλὸ δίωας θὰ ἦ-
ταν νὰ τὸ ἀναφέρω ἐνῶ, ὅχι γιὰ τί-
ποτε ἄλλο, ἀλλὰ ἔτσι γιὰ νὰ φρεσκαρι-
σθῇ λίγο. Δίσκος τῆς Κολούμπια μὲ
στοιχεῖα SCMG 105.

Δροσιά!

Τὸ ἀκριβώτερον ἀγαθὸ
τοῦ καλοκαιριοῦ...

Ἡ ἀνάπαυσις εἶναι πλήρης,
ὁ ὕπνος δροσερός καὶ ξεκούραστος,
σὲ σεντόνια ΙΡΛΑΝΔΑ
Πειραικῆς - Πατραϊκῆς

• ΙΡΛΑΝΔΑ: Στερεὸ, λουσατο σεντόνι, πάντοτε χιονάνισ.

• Νο 120: Γερὸ καὶ κατάλευκο ἢ σὲ εὐχάριστα ἀνεξι-
τηλα χρώματα.

Μὲ ὅ,τι θάξαι ὁ νοῦς σὲ θαυμάσια ὑφάσματα ἢ

ΠΕΙΡΑΪΚΗ-ΠΑΤΡΑΪΚΗ
ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΒΑΜΒΑΚΟΣ ΑΕ

ντύνει, ατολίζει, νοιούσυρεῖ!

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΔΥΟ μέρες τώρα άσπριζαν, καθαρίζαν και στόλιζαν τα μαγαζιά τους στο νησί.

Ολόκληρο το νησί βοσκόταν σε αναμονή για το πανηγύρι. Την πιο μεγάλη όμως ανώνια την είχε η Βασιλική, γιατί ο αναπνεύμενος της της είχε τάξει, πως όταν γυρίσει από το ταξίδι του της Παναγίας, θα την παντρευόταν.

Ο Άλέκος και η Βασιλική είχαν γνωριστεί ακριβώς, πέρσι της Παναγίας.

Αυτός δεν ήταν από το ίδιο νησί. Η δική του η πατρίδα βρισκόταν πολύ πιο μακριά, μα τότε η τύχη να πάν εκεί το φορτηγό, όπου δούλευε ο Άλέκος, για να φορτώσει μετάλλευμα.

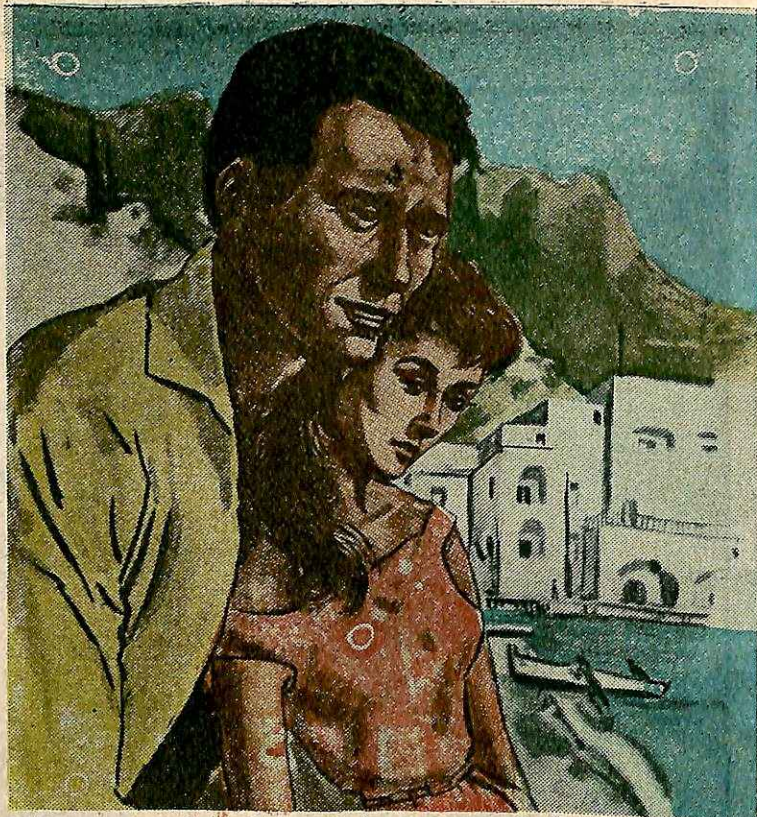
Εξ αιτίας της νιορτής, βνήκαν οι ναύτες στη στεριά, να πάνε στην εκκλησία να προσκυνήσουν και να διασκεδάσουν στο πανηγύρι.

Πρώτη φορά έρχόταν ο αυτό το νησί ο Άλέκος και δεν την ήξερε τη Βασιλική, μα μόλις την αντίκρισε στην εκκλησία, τουκανε έντυπωσι η ομορφιά της. Γι' αυτό ξαναγύρισε στο καράδι, πάρεσε κάτι πιο καινούρια ρούχα, που είχε, και ξανακατέβηκε για το πανηγύρι.

Άπλος θεριαστής ήταν, μα ήταν λεβεντονιάς, όττωχος και δίχως οικογένεια, είχε όμως μεγάλη καρδιά και καλωσύνη.

Έτσι τον είδε και τον φαντάστηκε εκείνο τ' απομεινέρο, η Βασιλική και δέχτηκε να χορεύει μαζί του στην πλατεία του λιμανιού.

Οι χωριανοί της άνοιγνύσαν τον Άλέκο κ' οι συνενεργείς της τη μάλωσαν. Ο πατέρας της, που ήταν κι' αυτός παλιός ναυ-

Έδωσαν το πρώτο φιλι της αγάπης τους, που ήταν και φιλι του χωρισμού τους...

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

τικός, δεν είπε τίποτα, μα η μάνα της τη φοβόρισε, πως θα την έστειλεν στη θεία της, στο κοντυνό ερμιονήσι.

Μα η Βασιλική αδιαφόρησε για τις απειλές και τα σκόλια, που νίνιονταν γύρω της.

Της άκουσε η υπόσχεσι, που της έδωσε ο Άλέκος στον τελευταίο χορό τους.

Όταν ξαναγύρισε, του χόρουν της Παναγίας, θα σε παντρεύω, Βασιλική. Γονείς, και συνενεργείς δεν έχω. Έχω όμως ένα σπιτάκι, μερικά στρέμματα αμπέλι και καμμία εκατοστή έλη. Είναι άρκετα για να ζήσουμε. Έπειτα όσα λεφτά μαζέψω, μέσα στο χρόνο, θα φτιάξω και μαγαζί κάτω από το σπιτί μου και θα περάσουμε ευτυχισμένοι.

Το καράδι έμεινε τρεις μέρες στο λιμάνι του νησιού και φάσανε. Δύο φορές αντάμασαν στα κρύα κι' έδωσαν το πρώτο φιλι της αγάπης τους, που ήταν και φιλι του χωρισμού τους.

Από το παράθυρό της η Βασιλική είδε το καράδι ν' απομακρύνεται και να παίρνει τον αραβωναριστικό της καρδιάς της.

Έκλαψε η Βασιλική και κατέβηκε να πάει στην εκκλησία. Γο, νάτιος μπρος στην Παναγία και την παρακάλεσε να φυλάξει τον αναπνεύμενο της από κάθε κίνδυνο και κάθε κακό.

Ο χρόνος πέρασε, σε δυο μέρες θα ήταν πάλι της Παναγίας και η Βασιλική περίμενε με ανώγνια τον αναπνεύμενο της.

«Θάρρη!» ο έλεος της. Μα δε μπορεί, θάρρη!» συλλογίζονταν κι' άς μην είχε λάβει γράμμα του, όλο το χρόνο, που πέρασε.

Και πού να το στείλει το νόημα; Σπίτι της; Στ' όνομά της; Θα τήπαινε η μάνα της και θα τήσκιζε.

Έξ' άλλου, η μάνα της είχε πάει στον παπά και τούχε πη.

Χαριτιά η δέσια γάμου δεν θα δώσει, παπά Βλαντή. Μα η κόρη σου είναι ενήλι.

Κη! Δεν ξέρω τίποτα! Αν της δώσεις χαρτί, θάχνη να κάνει με μένα!

Ο παπά - Βλαντής κάτι μουδιαύρισε, έκανε το σταυρό του και νόρησε άλλο το κεφάλι του. Τι να της πη:

Πως τότε πάρει κιόλας το χαρτί που χρειάζονταν η Βασιλική από εδώ και δυο μήνες; Ποιός, τη βαστούσε τότε τη μάνα, πούχε υπ' όψι της να παντρεύη την κόρη της με το νυιό του και πετάν Βαννέλη, του πλούσιου κοραδοκύρη.

Κι' η Βασιλική περίμενε, είχε πεποίησι στ' λόγια του Άλέκου κι' άς τον νύρησε τόσο λίγο.

«Η αυτόν η άλλον κανένα! Προτίμη να πεθάνω!» είπε μια μέρα στον πατέρα της, που πήνε να τη συμβουλεύσει.

Η «άντεπίθεσι» του μπικίνι

Μια ματιά στις ευρωπαϊκές κοσμικές πλάς

ΤΟ καλοκαίρι του 1961 μπορεί να χαρακτηριστεί σαν έποχή της μεγάλης αντιθέσεως ανάμεσα στις κοσμοπολιτικές πλάς και στις αποστασμένες πλάς. Η αποστασμένη πλάς είναι ένα μεγάλο γερμανικό περιοδικό, που οι άπειστοί του, για να διερευνήσουν τις νέες τάσεις της μόδας, γύρισαν, τις τελευταίες εβδομάδες, τα κυριότερα από τα κοσμικά θέρετρα της Κεντρικής και Δυτικής Ευρώπης.

Κοινή διαπίστωση όλων, έπειτα από την γραφική αυτή περιόδεσι, ήταν ότι το μπικίνι, αφού παρουσιάσε ασημεία κάμψης, τα προηγούμενα χρόνια, με κίνδυνο, μάλιστα, για ένα διάστημα, να εξαφανιστεί έτελως, κέρδισε τώρα, μονομιάς και σχεδόν απροσδόκητα - γιατί η «άντεπίθεσι» του από κανέναν οικομόδα δεν είχε προαναγγελθεί - το χαμένο έδαφος. Με μόνη εξαίρεσι στην Ισπανία, όπου το μπικίνι - καθώς επίσης και το σάρτ - απαγορεύεται αυστηρά από το κράτος, υπό την πίεσι της Καθολικής Εκκλησίας, παντού άλλου στην υπόλοιπη Ευρώπη το «λασσιακό» μονοκόμματο μαγιό έχει ούσιαστικά περιοριστή ανάμεσα σ' εκείνες, που είναι υποχρεωμένες να το προτιμούν για λόγους αισθητικής ή ηλικίας. Κι' εδώ, όμως, ο κανόνας δεν είναι απόλυτος, γιατί το γερμανικό περιοδικό διαμαρτύρεται πως πολλές «απαρτανεπάρτες» Μπουρζουάντες,

πετάν Βαννέλη, του πλούσιου κοραδοκύρη.

Κι' η Βασιλική περίμενε, είχε πεποίησι στ' λόγια του Άλέκου κι' άς τον νύρησε τόσο λίγο.

«Η αυτόν η άλλον κανένα! Προτίμη να πεθάνω!» είπε μια μέρα στον πατέρα της, που πήνε να τη συμβουλεύσει.

παρασπρόμενες από το νέο κύμα της μόδας, έχουν προχωρήσει στο μπικίνι, δημιουργώντας μια έντυπωση άρκετα δυσάρεστη.

Φυσικά, τα πρωτεία στην διάδοσι του μπικίνι έχουν και πάλι οι γαλλικές πλάς, όπου, μάλιστα, έχουν εμφανιστή μογιά, τόσο πολυμυρία, που να έμπνεύσουν στην γαλλική τουριστική προπαγάνδα ένα νέο σύνθημα: «Ελάτε στην Κωνσταντινούπολη, για να δείτε τα μικρότερα μπικίνι του κόσμου». Το σύνθημα αυτό - δι' αβεβαιότητα το γερμανικό περιοδικό - δεν περιέχει την παραμικρή δόσι υπερβολής, γιατί πράγματι τα μπικίνι, που εμφανιστήκαν εφέτος στις γαλλικές πλάς, είναι τα «πολυμυρία» της Ιστορίας, καλύπτοντας μόνον εκείνα που «είναι υποχρεωμένα να καλύπτη - σ' περισσότερα νυκτερινά κέντρα - και μια χορεύτρια του στρίπ-τιζ!».

Αυτά τα «σούπερ-μπικίνι», ωστόσο, εμφανιστήκαν επίσης, και στις πλάς της Κεντρικής και της Βόρειας Ευρώπης, όπου ακόμη και μια πριγκίπισσα προχώρησε, προς γυνικό σκάνδαλο, στο «νέο κύμα».

Η πριγκίπισσα Μπριγκίτε της Δανίας εμφανιστήκε μ' ένα μπικίνι, που το ένα κομμάτι του της καλύπτει μόνο το μισό στήθος, ενώ το άλλο έχει ίσα-ίσα τις διαστάσεις ενός φύλλου συκής!

«Ενώ, μια κουθέντα, σου είπα, κόρη μου. Έσύ, θα ζήσεις μαζί του, κι' αν είναι να νική το ποδώνια κρυφά ή φανερά, έχε την εύχη μου. Σ' αγαπώ και δε θέλω να πεθάνει από τη στενοχώρια σου.

Αυτά τα λόγια έδωσαν θάρρος στη Βασιλική. Έτσι πήνε στο γραφείο της εταιρίας, που φέρωνε μετάλλευμα για να ρωτήσει μήπως περίμεναν το περσινό καράδι.

Στενοχωρήθηκε, λοιπόν, όταν της είπαν πως δεν το περίμεναν. Πήγε και ρώτησε τότε άλλα γραφεία του λιμανιού.

Περιμένουμε ένα εκδομικό κι' ένα με προσκυνήτες, της είπαν.

Αναθάρρησε πάλι η Βασιλική, μα όταν ήρθαν και τα δυο στο νησί και δεν φάνηκε ο Άλέκος, τότε την πιάσαν τα κλάματα.

Δεν θάρρη; Έλενε. Γιατί να μην έρθη; Ήταν ψέματα όσα μου είπε η μήπως έπαθε τίποτα;

Το δράδυ εκείνο της παραμυθίας, νυθίζοντας από την έκκλησία, άκουσε δυο χωριανούς της, που κουθεντίζαν και σταμάτησε ν' άκουση.

Κι' από πού έρχόντουσαν; ρωτούσε ο ένας.

Κατ' ευθείαν από τον Πειραιά, με τη «Βεργελίστρα». Μα τέτοια ήταν η μοίρα τους.

Και πνίγηκαν όλοι.

Μα δεν είχε πολλούς όπως λένε. Ήταν ο καπετάνιος του καρκιού, δυο μούσοι κι' ένας ξένος.

Στη λέξι «ξένος» χτύπησε η καρδιά της Βασιλικής και δεν άνθεξε πιο πολύ. Γύρισε και ρώτησε:

Πνίγηκαν.

Έτσι λένε! Οι ψαρόδαρκες του θανάτου του Γεώργια μας έφεραν τα μαντάτα. Πλησίασαν στον κόθο, μα δεν βρήκαν άλλο από τα συντρίμια κι' ένα μούσο που σάπηκε στα θράξια.

Κι' οι άλλοι; Πνίγηκαν.

Έτσι είπε ο μούσος. Μα έφυγε κι' η θάρρα του λιμεναρχείου. Αφού όμως δεν τους βρήκαν οι ψαρόδαρκες, δε θα τους βρή ούτε αυτή...

Η Βασιλική απομακρύνθηκε, μα δεν πήνε για το σπιτί της.

Στην πλατεία είχαν άρχισει να παίζουν τα βιάλια και στο μωλό είχε μαζευτή πολλός κόσμος. Πήγε κι' εκείνη προς τ' εκεί. Ο μούσος ήταν χωριανός τους και τον ρώτησε:

Πως τον λένε τον «ξένο»;

Άλέκο! Ήταν ένας χουστός νέος. Μας είχε πη πως έρχονταν στο νησί μας να παντρευτή την πιο όμορφη κοπέλλα του κόσμου!

Η Βασιλική ένοιωσε να κλονίζονται τα πόδια της. Η ματιά της σκοτεινιάσε και ψύχισε:

Αφού πνίγηκε ο Άλέκος, τί τη θέλω τη ζωή;

Κι' άσυναίσθητα οίχτηκε στη θάλασσα.

Έπεσε βαρέα, θαθεία κι' άρνησαν να τη θνάλουν. Μια ώρα πολέμουσε ο γιατρός που τη μετέφεραν στο Ιατρείο του, να τη συνεφέρει.

Μια ώρα άρνότερα, όταν άνοιξε τα μάτια της, με το βλέμμα συννεφιασμένο κι' είδε το νιατρό από πάνω της κατάφερε να πη:

Γιατί μ' έσωσε, γιατρέ;

Καί... πως θα κάνες το νόμο σου, Βασιλική; Κι' άραξε εκεί, που σε περιμένει ο Άλέκος!

Ο Άλέκος; Δεν πνίγηκε;

Όχι, αγάπη μου, κράτησα την υπόσχεσι μου, της είπε πλησιάζοντας ο νέος.

Δυο δάκρυα κύλησαν από τα μάτια της, έσπριξε το χέρι τ' αναπνεύμενου της και ψύχισε:

Έκανε η Παναγία το θαύμα της!

Γι' αυτό της έταξα κι' ενώ δυο λαμπάδες, μια για μένα και μια για σένα. Κύπτα, Βασιλική, ο πατέρας σου περιμένει να σε πιά, με οπίτι σου, μια έχει δώσει την εύχη του!

Εοκύνε τη φίλησε και την άνοσώκεσε στην αγκαλιά του.

Η Παναγία έκανε το θαύμα της! Πρόφερε πάλι η Βασιλική.

Και φίλησε το χέρι του πατέρα της. Ευχαριστώ! του είπε δακρυμένη.

MIPANTA

Η ΣΕΛΙΣ

ΤΗΣ

ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΙΔΙΟΤΡΟΠΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ

ΟΙ διάφορες χαρακτηριστικές ιδιοτροπίες της μόδας, που υπογραμμίζουν την κάθε έποχή, εξελίσσονται πολύ συχνά και ξεφεύγουν από την άρχική τους εμφάνισι. Ένα τέτοιο παράδειγμα είναι η καζάκα. Καθώς δέριμε, η καζάκα σήμερα μπορεί να φορεθί όλες τις ώρες της ημέρας. Εξαρτάται από το ύφασμα, που θα διαλέξουμε για την κατασκευή της και από τη φούστα, με την όποιαν θα την συνοδεύουμε.

Δεν περιορίζεται όμως σ' αυτές μόνο τις εμφανίσεις της καζάκας ή μόδας. Της δίνει μια ακόμη μεγαλειώδη δημοτικότητα: Έμπνέεται τουαλέττες που έχουν την κόμη καζάκας.

Μια εύθυγραμμη π. χ. τουαλέττα, της οποίας η άρκετα στενή φούστα συμπληρώνεται μ' ένα μπροστινό φύλλο, που ξεκινά από τη γραμμή του ντεκολτέ του φορέματος, σχηματίζει πλάγια και πίσω ένα ριχτό κορσάκι στον τύπο καζάκας. Έχει γκοιτάι στην πλάτη κι' έτσι, ιδιαίτερος πίσω, παίρνει φάρδος. Το φόρεμα δεν έχει μανίκια και στο ένα πλάι κάτω από το στομαχιόλο ντεκολτέ το στολίζει ένας φιάγκος.

Η πρωτότυπη αυτή γραμμή παίρνει ιδιαίτερη χάρι, αν χρησιμοποιήσουμε για την κατασκευή της σταματό τουαλέττα για άπνέυμα και για βράδυ στο ύπαιθρο.

ΑΠΛΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Η απλότης στη γραμμή είναι ασφαλώς ένα από τα κύρια χαρακτηριστικά της έρετης μόδας. Κυριαρχεί σε κάθε είδος ντυσίματος και ακόμη περισσότερο στα καθημερινά φορέματα. Αυτό όμως δεν έμπνέει άστε και τα απλά αυτά φορέματα να παρουσιάζουν κάποια ιδιαίτερο χαρακτηριστικό. Π.χ. ένα ύφανση με άδρα ύφανση. Ένα άλλο με συνδυασμό δυο αντίθετων χρωμάτων, μια όμοιομορφία και ούτω καθ' εξής.

Ανάμεσα στα διάφορα ύφανση, κάποιο που είναι πάντα όμορφο και μονότομο είναι το σαντούγκ. Ο παρισινός οίκος Ζακ Χαίμ παρουσίασε τελευταίως άρριότατα μοντέλα από σαντούγκ. Ένα από αυτά είχε τελείως ίσια γραμμή, με ένα κορσάκι που είχε όδω άνοιγμα λαιμού κι' ένα έλαφρό ντραπαρίσμα στους ώμους. Το ντραπαρίσμα έφευγε λίγο στους ώμους σχηματίζοντας μανικάκια.

Η κάποια άνεσις των άμων συνεχίζονταν σε όλο το κορσάκι σχηματίζοντας έλαφρά σούρα στη μέση. Η φούστα ήταν εύθυγραμμη καθώς είπαμε κι' έδιπλωνε στο ένα πλάι σαν φάκελος με μια τάσι στενέματος προς τα κάτω.

Το μόνο στολίσμα στο φόρεμα ήταν μια φαρδιά χρωματιστή ζώνη πάνω στο λευκό σαντούγκ κι' ένα όμοιομορφο σε χρώμα κομπι στο κορσάκι πλάγιως κάτω από το ντεκολτέ. Έτσι έδινε την έντυπωσι σαν να έκοιμπαμε το κορσάκι.

Η ΜΟΔΑ ΣΤΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Μ' όλο που βλέπουμε στα φιογουρίνια και στις βιτρίνες και μικρά καπέλλα και μεγάλα, εκείνο εν τούτοις που κυριαρχεί είναι η μεγάλη φόρμα. Και έχει άς ιδιαίτερο χαρακτηριστικό τα άνισα μπόρο.

Άλλα έχουν πολύ μεγάλα μπόρο πίσω και ένα πολύ άπλο έλαφρό ντραπαριστό φόρεμα

Αριστερά: Μεγάλο κλός γαρνιρισμένο με κορδέλλα και θέλο. Δεξιά: Άνταφοο καπέλλο με μεγάλο μπόρ πίσω και μικρό μπροστά.

μπροστά είναι τόσο μικρά ώστε να είναι σχεδόν ανύπαρκτα, άλλα έχουν μπόρ αρκετά μεγάλο και μπρός και πίσω και στα πλάγια. Τίποτε δεν είναι γενικό.

Στις λεπτές ψάφες συνήθιζονται, μπορούμε να πούμε, πιο πολύ τα άνισα μπόρ, γιατί αυτό τους δίνει κάποια μεγαλύτερη ελαφρότητα. Όταν το μπόρ είναι μεγάλο προς τα πίσω σκεπάζει κάποτε ολόκληρο τον αυχένα γι' αυτό και είναι αρκετά μαλακό. Γι' αυτά τα σχήματα πολύ κατάλληλη είναι η ψάφα, που λέγεται «κρένο». Είναι καθώς ξέρουμε μια ψάφα διάφανη.

Άλλα μεγάλα επίσης σχήματα γίνονται από λεπτό σύρμα, που καλύπτεται μ' ένα επίσης λεπτό ύφασμα όπως οργάντινα, οργάντζα, τούλι ή και δαντέλλα κι' έχουμε έτσι μια ελαφριά και χαριτωμένη καπλιν για να φυλαγώμαστε από τον ήλιο ή και για να συνοδεύουμε μια τουαλέττα. Η έκλογη του υλικού θα το καθορίσει.

Τα κλός, που είναι επίσης πολύ της μόδας με ψηλούς μάλλον τεπέδες, γίνονται από χοντρές γυαλιστές ψάφες, αυτές που τις λέμε παγίσσον και παρουσιάζονται εφέτος σε διάφορα χρώματα.

Τα κλός είναι μεγάλα και μικρά με πολύ τονισμένα πάντοτε τα μπόρ προς τα κάτω.

Συγχρόνως όμως, επειδή η μόδα είναι πάντοτε γεμάτη αντιθέσεις μας παρουσιάζει και την έντελως αντίθετη άποψη, δηλαδή τα μπόρ γυρισμένα όλα προς τα επάνω. Αυτά είναι τα λεγόμενα μπρετόν.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΣΤΟΥΣ ΤΕΠΕΔΕΣ

Ακολουθούν και αυτοί αρκετή ποικιλία. Τους βλέπουμε ψηλούς και κανικούς, άλλοτε μεγάλους πάντα, άλλα σε μέτριο ύψος και επίπεδους στην κορυφή τους και άλλοτε σε μέτριο μέγεθος και στρογγυλωμένους.

Καθώς βλέπουμε η ποικιλία είναι μεγάλη, κι' έτσι μπορούν να ικανοποιηθούν όλα τα γούστα. Κάθε μία διαλέγει ότι της αρέσει, ότι της πάει και ότι ταίριαζει με την περίστασι.

Τα γαρνιρίσματα γίνονται ως επί το πλείστον με κορδέλλες, με λουλούδια, με φρούτα.

Η κορδέλλα έχει πάντα τα πρωτεία. Είναι φαρδιά σκεπάζει, σχεδόν όλο το ύψος του τεπέ και είτε μονόχρωμη είτε σε δύο χρώματα καταλήγει πολλές φορές σε φιάγκο πατηκατό πίσω.

Τα άνθη ή τα φρούτα τοποθετούνται ως επί το πλείστον στα μπόρ δίδοντάς τους μια ριχτή κλίση.

Ο νέος τύπος μαρινιέρ.

Άλλο γαρνιρίσμα είναι ένα κεντημένο μοτίβο και ακόμη ένα εξωτικό κόσμημα.

Μη ξεχνούμε και το ωραίο συμπλήρωμα του καπέλλου, το βέλο με τις σπαρμένες βούλες, που σκεπάζει ενίοτε ολόκληρο το καπέλλο δίδοντάς του κάτι το πολύ ανάλαφρο και πλούσιο.

ΒΡΑΔΥΝΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Τα βραδύνα καπέλλα είναι ως επί το πλείστον μικρά. Τα περισσότερα παρουσιάζονται στον τύπο της τόκας. Μη φαντασθήτε όμως ότι αν και μικρά δεν είναι ογκώδη. Είναι σὰ να μη θέλουν να περνούν απαρατήρητα. Τουναντίον προσελκύουν τα βλέμματα με τον ογκό τους.

Χρησιμοποιούνται και εδώ διαφόρων ειδών ψάφες, λεπτές ή λίγο χονδρότερες, άλλα και διάφορα άλλα υλικά όπως η μουσελίνα, το τούλι, η οργάντζα και διάφορα άλλα που αποτελούν σχεδόν ολόκληρο το καπέλλο.

Το πώς φοριούνται τα σημερινά καπέλλα αυτό είναι ένα ζήτημα που μάς ξενίζει πολύ. Πότε τα φοράμε με κλίση προς τα πίσω, ώστε ν' αβάνουν ακάλυπτο όχι μόνον το μέτωπο, αλλά και μεγάλο μέρος των μπροστυνών μαλλιών. Άλλοτε τα φοράμε με κλίση προς τα εμπρός σε τρόπο που να σκιαζώμε τα μάτια. Σπανίως τα φοράμε ίσια.

Όλο ιδιοτροπίες, καθώς βλέπουμε, έχει η μόδα, αλλά όλες τείνουν πάντα προς όφελος των γυναικών.

ΣΠΟΡΤΙΒ ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ

Οι σπορτίβ εμφανίσεις έχουν ιδίως τη θέση τους στην έξοχη. Και ο λόγος είναι ότι η έξοχη θέλει άνεσι και την άνεσι μάς την δίδει μόνον το σπορτίβ ντύσιμο.

Και για τις ώρες της αναπαύσεως και για τις ώρες του περιπάτου ή των διαφόρων σπόρ ή μόδα είναι πάντοτε παρούσα για να σάς υποδείξει το κατάλληλο ντύσιμο.

Εσείς θα διαλέξετε αν προτιμάτε το παντελόνι ή την φούστα. Άλλωστε, η σιλουέττα σας θα σάς βοηθήσει να διαλέξετε. Να όμως που έρχεται και εδώ η μόδα να σάς υποδείξει κάτι ενδιαμέσο, που είναι επίσης πολύ πρακτικό και κομψό. Συνιστά μια φούστα—παντελόνι, που είναι μια φαρδιά φούστα, που δεν διαφέρει από μια οιαδήποτε φούστα, αλλά στην πραγματικότητα είναι χωρισμένη κατά μήκος στη μέση. Έτσι φαίνεται σαν κοινή φούστα, αλλά στην παραμικρή κίνηση προσφέρει όλη την απαιτούμενη άνεσι.

Τη στολίζουν δυο μεγάλες εξωτερικές τσέπες από μια σε κάθε πλάι.

Το κορσάζ του φορέματος έχει ένα μεγάλο τετράγωνο ντεκολτέ, δεν έχει μανίκια και κουμπώνει μπροστά με μια σειρά κουμπιά.

Μία ζώνη από το ίδιο ύφασμα δίνει μπροστά ένα φιάγκο. Οι όμορφες σταμπάτες κοτοναίει είναι πολύ κατάλληλες γι' αυτού του είδους τις εμφανίσεις.

ΣΟΡΤΣ ΚΑΙ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΙ ΦΟΥΣΤΑΣ

Να κι' ένας άλλος ωραίος συνδυασμός για την εμφάνισή σας στην έξοχη. Πολύ κομψός κι' αυτός και πρακτικός.

Η βάση του είναι ένα σόρτ μάλλον φαρδύ, που φοριέται με μια ομοιόμορφη μπλουζα σε τύπο σεμιζιέ με πολύ κοντά μανίκια.

Η μπλουζα σχηματίζει μπουφάν πάνω από την δερμάτινη ζώνη. Πάνω από το σόρτ φοριέται μια φούστα σε σχήμα κλός, ώστε να έχει αρκετό φάρδος. Κουμπώνει από τη μέση ως κάτω μπροστά κι' έτσι μπαينوθαίνει με τη μεγαλύτερη ευκολία.

ΟΙ ΜΑΡΙΝΙΕΡ ΣΤΗΝ ΠΛΑΖ

Οι φετεινές μαρινιέρ, που φοριούνται ειδικώς στις άκρογιαλιές παρουσιάζουν μια νέα έντελως μορφή.

Δεν είναι ο τύπος καζάκας, που θα φορεθί με παντελόνι ή φούστα. Πλησιάζουν πιο πολύ τις βέστες, αλλά χωρίς κανένα κουμπώμα, έφ' όσον το μεγάλο άνοιγμα του λαιμού επιτρέπει να φοριούνται από το κεφάλι.

Το μάκρος τους είναι αρκετό, ώστε να σκεπάζουν το σόρτ ή το κοστούμι του μπάνιου. Η κόψι κιμονό γι' αυτές τις μαρινιέρ είναι η πιο ένδεσινμένη.

ΤΟ ΚΟΣΤΟΥΜΙ ΤΟΥ ΜΠΑΝΙΟΥ

Το κοστούμι του μπάνιου απασχολεί σήμερα την γυναίκα, όσο και μία τουαλέττα ή ένα οποιοδήποτε σύνολο. Κι' αυτό γιατί η μόδα έχει και για το μπανιερό πολλές εμπνεύσεις.

Η τελευταία μόδα θέλει το κοστούμι του μπάνιου να ντύνη κάπως περισσότερο το γυναικείο σώμα. Τα «μικικίνι» έμπηκαν κάπως στο περιθώριο, χωρίς βέβαια και να εξαφανισθούν. Έχουν πάντα τις όπαδούς τους.

Πάντως, τα κοστούμια, που παρουσιάζουν μεγάλη επιτυχία έχουν τη φόρμα του μαγιού και μάλιστα είναι αρκετά κλειστά μπροστά. Πίσω το άνοιγμα είναι μεγάλο. Μερικά έχουν

κάποιο βολάν κάτω, που σχηματίζει φουστί στα κρύβοντας το παντελονάκι.

Η πολυχρωμία βασιλεύει κι' εδώ. Τα βαμβάκερα σατέν, σταμπάτα ή μονόχρωμα, συναγωνίζονται τα νάυλον. Βλέπουμε επίσης πολλά ριγανά, που συνδυάζονται με βέστες μονόχρωμες και—μη σάς φανή παράξενο—βλέπουμε και πολλά από τα κλασσικά μάλλινα μαγιώ. Ίκανοποιούνται, καθώς βλέπετε, όλα τα γούστα.

ΟΙ ΚΟΤΟΝΑΝΤ ΣΤΑ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙΑ

Τα διάφορα βαμβάκερα υφάσματα με την τόση ποικιλία τους μάς προσφέρουν πλούσια έκλογη για το ντύσιμο των παιδιών.

Σταμπάτα ή μονόχρωμα, καρρεδάτα ή ριγανά, το καθένα έχει τη χάρι του και κάνουν όλα την εύτυχία των παιδιών, γιατί μ' όλη τη μικρή ηλικία τους δεν περιφρονούν το ωραίο ντύσιμο. Άνάμεσα σε όλα αυτά είναι πολύ της μόδας τα πτί-καροά, ιδίως για κοπελλίτσες.

Τα βλέπουμε σε βαμβάκερά σατέν, σε ζωηρούς χρωματισμούς και κάποτε σε συνδυασμό με λευκά.

Ένα μοντελάκι που είναι ωραιότατο για

Αριστερά: Ήραία φορεμάτα για την έξοχη ανακτό μπροστά, ώστε να κάνει παντελόνι. Μέσα ο ν: Σόρτ και ομοιόμορφη φούστα. Δεξιά: Σόρτ και ομοιόμορφη φούστα.